

TES
GERITSEN

HIRURG

„PRIČA KOJA ISTOVREMENO UŽASAVA I PRUŽA NADU,“ AJRIS JOHANSEN

Tess Gerritsen
KIRURG

ZAHVALE

Posebnu zahvalnost dugujem sljedećim ljudima:

Bruceu Blakeu i istražitelju Waynu R. Rocku iz bostonske policije, i liječniku Chrisu Michalakesu na njihovoj tehničkoj pomoći.

Jane Berkey, Donu Clearyju i Andrei Cirillo na korisnim primjedbama na prvu inačicu teksta.

Mojem izdavaču, Lindi Marrow, što mi je nježno ukazala pravi put.

Mojem anđelu čuvaru, Meg Ruley. (Svatom je piscu potrebna jedna Meg Ruley!)

I mom suprugu, Jacobu. Uvijek, Jacobu.

prolog

Danas će pronaći njezino tijelo.

Znam kako će se to dogoditi. Mogu si predočiti, prilično živopisno, slijed događaja koji će dovesti do otkrića tijela. Do devet sati ujutro će one uobražene žene u Putničkoj agenciji Kendall i Lord već sjediti za svojim uredskim stolovima i elegantnim manikiranim prstima tipkati po tipkovnicama računala i rezervirati krstarenja Mediteranom za neku gospođu Smith i skijanje u Klostersu za gospodina Jonesa. A za gospodina i gospođu Brown ove godine nešto posve drukčije, nešto egzotično, možda putovanje u Chiang Mai ili na Madagaskar, ali ništa previše neprohodno: ne, ne, pustolovina prije svega mora biti udobna. To je moto Putničke agencije Kendall i Lord: "Udobne pustolovine". Agencija ima posla, telefoni često zvone.

Damama neće dugo trebati da primijete da Diana nije za svojim stolom.

Jedna od njih će nazvati Dianin broj u stanu na Back Bayu, ali će telefon zvoniti, a nitko neće odgovoriti na poziv. Možda je Diana pod tušem i ne čuje. Ili je već krenula na posao, ali kasni. Desetak savršeno bezopasnih mogućnosti proletjet će kroz glavu pozivatelja. Ali, kako sati budu protjecali, a ponovljeni pozivi ostajali neodgovoreni, na pamet će im padati i druge, uznemirujuće mogućnosti.

Pretpostavljam da će Dianinu kolegicu u stan pustiti kućepazitelj. Vidim ga kako nervozno zveckta ključevima i govori: - Vi ste joj prijateljica, jel' da? Sigurni ste da neće imati ništa protiv? Jer, morat ću joj reći da sam vas pustio u stan.

Ulaze u stan i kolegica doziva: - Diana? Jesi li kod kuće?

Hodaju hodnikom pokraj otmjeno uokvirenih postera turističkih odredišta, kućepazitelj je tik iza kolegice i pazi da ona ništa ne ukrade.

Zatim pogleda kroz vrata, u spavaću sobu. Ugleda Dianu Sterling i više ga ne brine nešto tako nevažno kao što je krađa. Jedino što želi je izići iz stana prije nego što povraća.

Volio bih biti tamo kad stigne policija, ali nisam glup. Znam da će proučiti svaki automobil koji prođe pokraj zgrade, svako lice u gomili promatrača na ulici. Znaju da je moj poriv da se vratim snažan. Čak i sad, dok sjedim u starbucku i kroz

prozor promatram kako se razdanjuje, osjećam da me ona soba doziva da se vratim u nju. Ali, ja sam poput Odiseja, sigurno privezan uz jarbol svog broda, žudim za pjesmom sirena. Neću se baciti o stijene, neću učiniti tu pogrešku.

Umjesto toga sjedim i pijem kavu dok se napolju grad Boston budi. U šalicu stavljam tri žličice šećera; volim slatku kavu. Volim da sve bude upravo tako. Savršeno.

U daljini zavrišti sirena, doziva me. Osjećam se kao Odisej koji napinje konope, ali oni ne popuštaju.

Danas će pronaći njezino tijelo.

Danas će znati da smo se vratili.

jedan

Godinu dana poslije

Detektiv Thomas Moore nije volio miris lateksa i dok je navlačio rukavice s kojih se vinuo oblak talka, osjetio je uobičajeno probadanje nadolazeće mučnine. Taj je miris bio povezan uz najneugodnije vidove njegovog posla i poput Pavlovljevih pasa obučenih da počnu sliniti na određeni znak, i on je miris gume počeo povezivati s neizbježnim dodatkom krvi i tjelesnih tekućina. Olfaktorno upozorenje da se pripremi.

To je i učinio, dok je stajao pred vratima sobe za obdukciju. Ušao je u zgradu ravno s vrućine i znoj mu se odmah počeo hladiti na koži. Bio je dvanaesti srpnja, vlažan i mutan petak poslijepodne. Po čitavom su Bostonu klopotali i kapali uređaji za rashlađivanje, a raspoloženja se usijavala. Na mostu Tobin zacijelo je mnoštvo automobila koji hrle na sjever, prema hladnim šumama Mainea. Ali, Moore neće biti među njima. Njega su pozvali s odmora da bi vidio užas s kojim se nije želio suočiti.

Već je odjenuo kiruršku kutu koju je uzeo s kolica u mrtvačnici. Sad je stavio i papirnatu kapu kako bi njome uhvatio zalutale vlasi kose i preko cipela navukao papirnate kaljače, jer je već vidio što ponekad sa stola padne na pod. Krv, dijelovi tkiva. Nije on bio previše uredan, ali nije želio na cipelama donijeti kući ikakav trag iz sobe za obdukciju. Zastao je nekoliko sekundi ispred vrata i duboko udahnuo. A zatim je, mireći sa sa svojim usudom, ušao u prostoriju.

Tijelo prekriveno plahtom ležalo je na stolu - žena, sudeći po obliku. Moore je izbjegao predugo promatrati žrtvu i umjesto toga se usredotočio na žive osobe u prostoriji. Doktor Ashford Tierney, patolog, i njegov pomoćnik, slagali su instrumente na pliticu. S druge strane stola stajala je Jane Rizzoli, također iz Odjela za umorstva Bostonske policije. Tridesettrogodišnja Rizzoli je bila niska žena četvrtaste vilice. Neukrotive kovrče bile su joj sakrivene ispod papirnat kape i bez crne kose koja bi joj ublažila crte lica, ono se činilo kao da je čitavo sastavljeno od oštih kutova, dok su joj tamne oči bile prodorne i intenzivne. Prije šest mjeseci je prešla iz Odjela za narkotike u Odjel za umorstva. Bila je jedina žena u Odjelu i već je između nje i jednog detektiva bilo problema, optužbi za seksualno zlostavljanje i protuoptužbi zbog neumoljive bezobzirnosti. Moore nije bio siguran sviđa li mu se Rizzolica, ili on njoj. Dosad je njihov odnos bio isključivo poslovan i on je mislio da je njoj tako i draže.

Pokraj Rizzoli je stajao njezin partner, Barry Frost, neumoljivo vedar policajac koji je zbog umiljatog lica bez ijedne dlačice izgledao mnogo mlađe od svojih trideset godina. Frost je s Rizzoli radio već dva mjeseca bez ikakvih pritužbi, jedini muškarac u Odjelu koji je bio dovoljno blage naravi da izdrži njezina gadna raspoloženja.

Dok se Moore približavao stolu, Rizzoli je rekla: - Pitali smo se kad ćeš se pojaviti.

- Baš sam bio na naplatnim kućicama kad sam primio tvoju poruku.
- Čekamo te ovdje od pet.

- A ja upravo počinjem obdukciju - rekao je dr. Tierney. - I rekao bih da je detektiv Moore stigao baš na vrijeme.

Jedan muškarac pritječe u pomoć drugome. S treskom je zatvorio vrata ormarića, za čim je uslijedila odjekujuća zveka. Bila je to jedna od rijetkih prilika kad si je dopustio pokazati razdraženost. Dr. Tierney je bio iz Georgije, uglađeni gospodin koji je vjerovao da se dame trebaju ponašati kao dame. Nije uživao raditi s narogušenom Jane Rizzoli.

Pomoćnik u mrtvačnici dogurao je kolica s instrumentima do stola i kratko susreo Moorov pogled s izrazom Možeš li vjerovati što ova kučka govori?

- Žao mi je zbog tvog ribičkog izleta - Tierney je rekao Mooru. - Čini se da ti je odmor opozvan.

- Jesi li siguran da je ovo opet naš momak?

U odgovor na to pitanje Tierney je uhvatio plahtu i povukao je otkrivajuću leš. - Ime joj je Elena Ortiz.

Iako se Moore pripremio na ovakav prizor, prvi pogled na žrtvu imao je učinak fizičkog udarca. Ženina crna kosa, bez sjaja i kruta od krvi, stršala je poput bodlji dikobraza oko lica boje plavičastog mramora. Usnice su joj bile otvorene, kao smrznute usred rečenice. S tijela joj je već bila oprana krv i rane su zjapile u ljubičastim raspuklinama na sivom platnu kože. Vidjele su se dvije rane. Jedna je bila duboka posjekotina preko vrata, koja se protezala od lijevog uha, presijecala lijevu karotidnu arteriju i otvarala hrskavicu grkljana. Smrtni udarac. Druga rana je bila nisko na trbuhu. Njoj nije bila namjera usmrtiti žrtvu; ona je služila posve drukčijoj svrsi.

Moore je teško progutao. - Vidim zašto ste me pozvali s odmora.

- Ja sam glavni istražitelj u ovom slučaju - rekla je Rizzoli.

U njezinoj je izjavi čuo notu upozorenja; štitila je svoj teren. Shvaćao je odakle to dolazi, stalna zadirivanja i sumnjičavost s kojima se policajke suočavaju uzrokuju da se lako uvrijede. Zapravo, on nije imao nikakve želje izazivati je. Na ovom će slučaju morati raditi zajedno, a sad je bilo prerano da bi se borili za prevlast.

Potrudio se zadržati ton poštovanja. - Hoćeš li me upoznati s okolnostima slučaja?

Rizzoli je kratko kimnula glavom. - Žrtva je pronađena jutros u devet sati, u svom stanu u Worcester Streetu, u South Endu. Obično dolazi na posao oko šest, u cvjećarnicu Celebration, nekoliko stambenih blokova od njezina stana. To je obiteljska cvjećarnica, u vlasništvu njezinih roditelja. Kad se nije pojavila, zabrinuli su se. Brat je otišao provjeriti što je s njom. Pronašao ju je u spavaćoj sobi. Doktor Tierney procjenjuje da je umrla negdje između ponoći i četiri sata ujutro. Kako kaže njezina obitelj, nije imala dečka, a nitko se u njezinoj zgradi ne sjeća da je vidio ikakvog muškog posjetitelja. Ona je obična katolička djevojka koja naporno radi.

Moore je pogledao ručne zglobove žrtve. - Bila je zavezana.

- Da. Ljepljivom vrpcom oko ručnih i nožnih zglobova. Pronađena je naga. Samo s nekoliko komada nakita.

- Kakvog nakita?

- Ogrlicom. Prstenom. Naušnicama. Kutija za nakit u spavaćoj sobi bila je netaknuta. Pljačka nije motiv.

Moore je pogledao vodoravnu modricu preko žrtvinih bokova. - I gornji dio tijela joj je bio vezan.

- Ljepljivom vrpcom preko struka i gornjeg dijela bedra. I preko usana.

Moore je ispustio dug uzdah. - Isuse. - Netremice gledajući Elenu Ortiz, Mooru je mislima proletjela zbunjujuća slika jedne druge mlade žene. Drugog leša - plavuše, s poput mesa crvenim posjekotinama preko vrata i trbuha.

- Diana Sterling - promrmljao je.

- Već sam izvukao izvješće s obdukcije Sterlingove - rekao je Tierney. - U slučaju da ga trebaš ponovno pogledati.

Ali, Moore to nije trebao; slučaj Sterling, u kojem je bio zadužen za istragu, nikad mu nije odlutao daleko iz misli.

Prije godinu dana, tridesetogodišnja Diana Sterling, zaposlenica Putničke agencije Kendall i Lord, pronađena je naga i privezana ljepljivom vrpcom uz krevet. Vrat i donji dio trbuha bili su joj prerezani. Ubojstvo je ostalo neriješeno.

Doktor Tierney je uperio svjetiljku na trbuh Elene Ortiz. Krv je već ranije oprana i rubovi rane bili su blijedoružičasti.

- Ima li ikakvih otisaka ili tragova? - upitao je Moore.

- Pokupili smo nekoliko vlakana prije nego što smo je oprali. I našli smo vlas kose, priljepljenu uz rub rane.

Moore je s iznenadnim zanimanjem podigao pogled. - Žrtvinu?

- Mnogo kraću. Svjetlosmeđu.

Kosa Elene Ortiz bila je crna.

Rizzoli je rekla: - Već smo zatražili uzorak kose sviju koji su bili u doticaju s tijelom.

Tierney im je pozornost svratio na ranu. - Ovdje je riječ o dijagonalnom rezu. Kirurzi ovakav rez nazivaju Maylardovim. Trbušna stijenka je prerezana po slojevima. Najprije koža, zatim potkožno masno tkivo, mišićna fascija, zatim mišić i na kraju peritoneum.

- Kao i kod Sterlingove - rekao je Moore.

- Da. Kao i kod Sterlingove. Ali, ima i razlika.

- Kakvih razlika?

- Kod Diane Sterling bilo je određene nazupčanosti kod reza koja ukazuje na oklijevanje, ili nesigurnost. Toga ovdje nema. Primjećuješ li kako je koža pravilno razrezana? Nema nikakve nazupčanosti. Ovo je učinjeno apsolutno samouvjereno. - Tierneyov pogled se susreo s Moorovim. - Naš nepoznati počinitelj uči. Poboljšao je svoju tehniku.

- Ukoliko je riječ o istom nepoznatom počinitelju - rekla je Rizzoli.

- Ima i drugih sličnosti. Vidiš li istaknuti rub na ovom kraju rane? On ukazuje na pokret s desna nalijevo. Jednako kao i kod Sterlingove. Oštrica koja je korištena na ovoj rani je jednostruka i nije nazubljena. Kao i oštrica koja je korištena na Sterlingovoj.

- Skalpel?

- Odgovara skalpelu. Čisti rez mi govori da nije bilo okretanja oštrice. Žrtva je bila ili u nesvijesti ili tako čvrsto vezana da se nije mogla ni pomaknuti, a kamoli opirati. Nije mogla uzročiti skretanje oštrice s linearnog puta.

Barry Frost je izgledao kao da će povratiti. - Isuse. Molim te, reci mi da je već bila mrtva kad joj je ovo učinio.

- Bojim se da ova rana nije nastala nakon smrti. - Iznad kirurške maske su se vidjele samo Tierneyeve oči, a one su bile bijesne.

- Bilo je i krvarenja prije smrti? - upitao je Moore.

- Nakupljene krvi u zdjelici. Što znači da joj je srce radilo. Još uvijek je bila živa kad joj je... učinjena ova procedura.

Moore je pogledao ručne zglobove žrtve, okružene modricama. Oko oba nožna zgloba bile su slične modrice, a preko bokova su se protezale petehije - sićušna kožna krvarenja. Elena Ortiz se pokušavala osloboditi spona.

- Postoje i drugi dokazi da je bila živa dok ju je rezao - rekao je Tierney. - Uvuci ruku u ranu, Thomas. Mislim da znaš što ćeš pronaći.

Moore je nevoljko uvukao ruku prekrivenu rukavicom u ranu. Meso je bilo hladno, ohladilo se tijekom nekoliko sati provedenih u hladnjaku. Osjećaj je bio sličan kao da je ruku stavio u mrtvu puricu i tražio iznutrice po utrobi. Zavukao je ruku do zgloba i prstima opipavao rubove rane. Bilo je to intimno oskvrnuće, to rovanje po najintimnijem dijelu ženske anatomije. Izbjegavao je pogledati lice Elene Ortiz. Jedino je tako njezine posmrtno ostatke mogao promatrati s odmakom, jedino se tako mogao usredotočiti na hladan automatizam toga što je učinjeno njezinom tijelu.

- Nedostaje maternica. - Moore je pogledao Tierneya.

Patolog je kimnuo glavom. - Odstranjena je.

Moore je izvukao ruku iz tijela i netremice zurio u ranu koja je zjapila poput otvorenih usta. Sad je i Rizzoli gurnula svoju ruku u leš, kratkim se prstima trudeći istražiti zdjeličnu šupljinu.

- Ništa drugo nije odstranjeno? - upitala je.

- Samo maternica - odgovorio je Tierney. - Mjehur i crijeva nije dirao.

- Što je ovo što osjećam? Ovaj tvrdi čvorić na lijevoj strani - upitala je.

- Kirurški konac. Upotrijebio ga je da podveže krvne žile.

Rizzoli je uplašeno podignula pogled. - Ovo je kirurški čvor?

- Dvadesetica katgut - usudio se predložiti Moore, gledajući u Tierneya za potvrdu.

Tierney je kimnuo glavom. - Ista vrst konca koji smo pronašli i kod Diane Sterling.

- Dvadesetica katgut? - slabim je glasom upitao Frost. Povukao se od stola i sad je stajao u kutu, spreman pojuriti prema umivaoniku. - Je li to nešto kao naziv proizvoda?

- Nije to naziv - rekao je Tierney. - Katgut je tip kirurškog konca načinjen od crijeva krave ili ovce.

- Zašto ga onda zovu katgut? - upitala je Rizzolica.

- To datira iz Srednjeg vijeka, kad su se crijeva koristila na glazbenim instrumentima. Glazbenici su svoje instrumente nazivali svojim kitom, a strune su zvali kitgut. Ta je riječ s vremenom postala catgut. U kirurgiji se ova vrsta konca koristi za šivanje dubokih slojeva vezivnog tkiva. Tijelo s vremenom razgrađuje konac i apsorbira ga.

- A gdje bi on nabavio ovakav katgut konac? - Rizzolica je gledala Moorea. - Jesi li u slučaju Sterling pronašao dobavljača?

- Gotovo je nemoguće identificirati specifičan izvor - rekao je Moore. - Katgut konac proizvodi desetak različitih tvrtki, većinom u Aziji. Još uvijek se koristi u nekim inozemnim bolnicama.

- Samo u inozemnim bolnicama?

Tierney je rekao: - Sad ima boljih rješenja. Katgut nema ni snagu ni izdržljivost sintetičkog konca. Ne vjerujem da ga u Americi koristi mnogo kirurga.

- Zašto bi ga naš nepoznati počinitelj uopće koristio?

- Da očuva vidno polje. Da može dovoljno dugo nadzirati krvarenje tako da vidi što radi. Naš nepoznati počinitelj je veoma uredan čovjek.

Rizzoli je izvukla ruku iz rane. Na dlanu joj je bila sićušna grudica zgrušane krvi, nalik jarkocrvenoj perli. - Koliko je vješt? Imamo li posla s liječnikom? Ili s mesarom?

- Očito posjeduje znanje iz anatomije - rekao je Tierney. - Ne sumnjam da je ovo učinio već ranije.

Moore se odmaknuo od stola, uzmičući od pomisli kroz kakve je patnje prošla Elena Ortiz, ali se nije mogao obraniti od tih slika. Posljedice su ležale pred njim i zurile u njega otvorenim očima.

Okrenuo se, uplašen, kad su na metalnoj plitici zazveckali instrumenti. Pomoćnik u mrtvačnici je dogurao kolica do doktora Tierneya koji se pripremao za Y-rez. Sad se i pomoćnik nagnuo nad leš promatrajući ranu na trbuhu.

- I što se onda dogodi? - upitao je. - Kad izvuče maternicu, što napravi s njom?

- Ne znamo - rekao je Tierney. - Maternice nisu pronađene.

dva

Moore je stajao na pločniku susjedstva u South Endu gdje je umrla Elena Ortiz. Nekoć je ovo bila ulica umornih kuća u kojima se izdaju namještene sobe, otrcano susjedstvo mrtvila, željezničkim tračnicama odvojeno od poželjnije sjeverne polovice Bostona. Rastući grad je, međutim, proždrljivo stvorenje, uvijek u potrazi za novim zemljištem, a željezničke tračnice nisu dovoljna zapreka gladnom pogledu građevinskih poduzetnika. Nova generacija Bostonaca otkrila je South End, i stare su kuće s namještenim sobama postupno pretvorene u stambene zgrade.

Elena Ortiz je živjela upravo u jednoj od tih zgrada. Iako pogled iz njezinog stana na drugom katu nije bio nadahnjujući - prozori su bili okrenuti prema praonici s druge strane ceste - zgrada je imala dragocjenu prednost koja se u Bostonu rijetko može pronaći: parkiralište za stanare, stiješnjeno u susjednoj uličici.

Moore je sad hodao tom uličicom i pogledavao prozore stanova iznad svoje glave, pitajući se tko ga u tom trenutku promatra. Iza staklenih očiju prozora ništa se nije pomaknulo. Stanari s prozorima okrenutim prema ovoj uličici već su ispitani; nitko od njih nije dao nikakvu korisnu informaciju.

Zastao je ispod prozora kupaonice Elene Ortiz i pogledao protupožarne ljestve koje vode do prozora. Ljestve su bile podignute i zabravljene u tom

položaju. U noći kad je Elena Ortiz ubijena, automobil jednog stanara bio je parkiran tik ispod protupožarnih ljestvi. Otisci cipele veličine 41 poslije su pronađeni na krovu automobila. Nepoznati počinitelj ga je upotrijebio kako bi dosegnuo protupožarne ljestve.

Vidio je da je prozor kupaoice zatvoren. One noći kad je Elena Ortiz susrela svog ubojicu nije bio zatvoren.

Izišao je iz uličice, vratio se do glavnog ulaza i ušao u zgradu.

Policijska vrpca je visila u labavim trakama preko vrata stana Elene Ortiz. Otključao je vrata, a prah za uzimanje otisaka prstiju mu se poput praha čađe stresao s ruke. Labava vrpca kliznula mu je preko ramena dok je ulazio u stan.

Dnevni boravak je bio isti kakvog ga se sjećao kad je prethodnog dana bio u njemu s Rizzolicom. Bio je to neugodan posjet, koji je kiptio prikrivenim suparništvom. U slučaju Ortiz glavnim istražiteljem imenovana je Rizzoli, a ona je bila dovoljno nesigurna da se osjeća ugroženom ako bilo tko ospori njezin autoritet, posebice ako je riječ o starijem policajcu, muškarcu. Iako su sad bili u istoj ekipi, koja je u međuvremenu narasla na pet istražitelja, Moore je imao osjećaj kao da neovlašteno prelazi preko njezinog područja, pa je brižno pazio da svoje prijedloge izrazi najdiplomatičnijim riječima. Nije imao nikakve želje upustiti se u borbu ega, a njihov odnos je postao upravo to. Jučer se pokušao usredotočiti na mjesto zločina, ali njezina ogorčenost je stalno podbadala njegovu koncentraciju.

Tek se sad, posve sam, mogao u cijelosti usredotočiti na stan u kojem je umrla Elena Ortiz. U dnevnom boravku je vidio raznoliko pokućstvo namješteno oko stolića za kavu od pruća. U kutu je bilo računalo. Sag bež boje s uzorkom vinove loze i ružičastog cvijeća. Od trenutka ubojstva ništa nije bilo pomaknuto, ništa izmijenjeno, tako je rekla Rizzoli. Zadnje svjetlo dana bljedilo je na prozoru, ali on nije upalio svjetla. Dugo je mirno stajao, ne pomičući ni glavu, čekajući da posvemašnji mir prekrije prostoriju. Ovo mu je bila prva prilika da sâm posjeti mjesto zločina, prvi put je stajao u ovoj sobi neometan glasovima i licima živih ljudi. Zamislio je molekule zraka, nakratko uskomešane njegovim ulaskom, kako se sad smiruju, lepršaju. Želio je da mu soba govori.

Nije osjetio ništa. Nikakvo zlo, nikakve zaostale drhtaje užasa.

Nepoznati počinitelj nije ušao kroz vrata. Niti je lutao svojim upravo prisvojenim kraljevstvom smrti. Čitavo svoje vrijeme i svu svoju pozornost usredotočio je na spavaću sobu.

Moore je polako prošao pokraj kuhinje i krenuo hodnikom. Osjetio je kako su mu se dlačice na vratu počele ježiti. Kod prvih je vrata zastao i pogledao u kupaoicu. Upalio je svjetlo.

U četvrtak je bila topla noć. Toliko topla da su po čitavom gradu prozori ostali otvoreni kako bi dostrujio svaki zalutali dašak povjetarca i hladnijeg zraka. Čučiš na protupožarnim ljestvama, znojiš se u tamnoj odjeći, zuriš u ovu kupaoicu. Ništa se ne čuje; žena je u spavaćoj sobi i spava. Mora rano ustati kako bi otišla na posao u cvjećarnicu i upravo u ovo doba njezin san tone u svoju najdublju fazu, fazu iz koje ju je najteže probuditi.

Ne čuje grebanje tvoje zidarske lopatice kojom razmičeš zastor.

Moore je pogledao tapete u kupaoici, ukrašene sićušnim crvenim ružinim pupoljcima. Ženski uzorak, kakav nijedan muškarac ne bi odabrao. Ova je

kupaonica na svaki način bila ženska, od šampona s mirisom jagode, kutije tampona ispod umivaonika, do ormarića za lijekove natrpanog kozmetičkim preparatima. Kupaonica djevojke koja koristi sjenila za oči boje akvamarina.

Penješ se kroz prozor, a vlakna tvoje mornarski modre košulje zapinju o prozorski okvir. Poliester. Tvoje tenisice, veličine 41, pri ulasku ostavljaju otiske na bijelom podu od linoleuma. Vide se tragovi pijeska pomiješani s kristalima sadre. Tipična mješavina koja na potplatima ostaje nakon šetnje Bostonom.

Možda zastaješ i osluškuješ u tami. Udišeš slatke nepoznate mirise ženskog prostora. Ili, možda ne tratiš vrijeme, nego nastavljaš ravno prema cilju.

Spavaćoj sobi.

Dok je slijedio uljezove stope, zrak kao da je postajao smrdljiviji, gušći. I nije to bio samo zamišljeni osjećaj zla; bio je to miris.

Došao je do vrata spavaće sobe. Dlačice na vratu bile su mu već posve nakostriješene. Znao je što će u prostoriji ugledati; mislio je da je spreman za taj prizor. A ipak, kad je upalio svjetla, užas se ponovno oborio na njega, jednako kao i prvi put kad je vidio ovu sobu.

Krv je sad bila stara više od dva dana. Služba za čišćenje još nije bila u stanu. Ali, čak ni sa svojim sredstvima za čišćenje, strojevima na paru i kanticama bijele boje, nikad neće u cijelosti moći izbrisati ono što se ovdje dogodilo, jer je užas bio trajno utisnut u samom zraku.

Ulaziš kroz dovratak u ovu sobu. Zastori su tanki, od nepodstavljenog pamuka s uzorkom, i svjetlo ulične rasvjete sjaji kroz tkaninu i obasjava krevet. Usnulu ženu. Zacijelo si na trenutak zastao, proučavao je. S užitkom razmišljao o zadatku pred tobom. Jer tebi to pričinjava zadovoljstvo, zar ne? Postaješ sve uzbuđeniji. Srsi uzbuđenja prolaze ti poput droge krvotokom i bude svaki živac, dok ti čak i jagodice prstiju ne počnu pulsirati iščekivanjem.

Elena Ortiz nije imala vremena vrisnuti. Ili, ukoliko ga je imala, nitko je nije čuo. Ni obitelj u susjednom stanu, ni par u stanu ispod njezinog.

Uljez je sa sobom donio alat. Ljepljivu vrpcu. Tkaninu namočenu kloroformom. Zbirku kirurških instrumenata. Došao je posve pripremljen.

Mučenje je zacijelo trajalo dulje od sat vremena. Elena Ortiz je bila svjesna barem jedan dio tog vremena. Koža na njezinim ručnim i nožnim zglobovima bila je oguljena, što ukazuje da se pokušala osloboditi. U panici i boli ispraznila je mjehur, a mokraća je natopila madrac i pomiješala se s njezinom krvi. Operacija je bila osjetljiva i on se nije žurio, kako bi je izveo pravilno i uzeo samo ono što želi, i ništa drugo.

Nije je silovao; možda to nije mogao učiniti.

Kad je završio s groznim vađenjem organa, još uvijek je bila živa. Pelvična rana je i nadalje krvarila, a srce radilo. Koliko dugo? Doktor Tierney je pretpostavljao barem pola sata. Trideset minuta, koje su se Eleni Ortiz zacijelo činile čitavom vječnošću.

Što si ti za to vrijeme radio? Spremao alat? Stavljao svoju nagradu u staklenku? Ili si samo stajao i uživao u pogledu?

Završni čin je bio brz i poslovan. Mučitelj Elene Ortiz je uzeo što je želio i sad je bilo vrijeme da završi posao. Prišao je uzglavlju kreveta. Lijevom je rukom zgrabio pramen njezine kose i tako joj naglo potegnuo glavu da je iščupao više od

dvadeset vlasi. Njih su pronašli kasnije, raštrkane na jastuku i podu. Mrlje od krvi vriskale su o posljednjim događajima. Kad joj je glava bila nepokretna, a vrat posve izložen, prerezao ga je jednim dubokim potezom s lijeva nadesno. Prerezao joj je lijevu karotidnu arteriju i dušnik. Krv je potekla u mlazu. Na zidu s lijeve strane kreveta bili su gusti grozdovi okruglih kapljica koji su se spuštali prema podu, karakteristični za arterijsko krvarenje i izdisanje krvi iz dušnika. Jastuk i plahte su bili natopljeni krvlju koja je lijevala. Nekoliko kapljica krvi, s oštrice kojom je uljez zamahnuo, poprskalo je prozorsku dasku.

Elena Ortiz je živjela dovoljno dugo da vidi vlastitu krv kako joj štrca iz vrata i rafalnim mlazom pogađa zid. Živjela je dovoljno dugo da u prerezani dušnik udahne krv, da čuje kako joj klokoće u plućima, da je iskašlje u eksplozivnom izljevu grimizne sluzi.

Živjela je dovoljno dugo da zna da umire.

A kad je sve bilo gotovo, kad je prestala njezina smrtna agonija, ostavio si nam posjetnicu. Uredno si složio žrtvinu spavaćicu i ostavio je na komodi. Zašto? Je li to neki uvrnuti znak poštovanja prema ženi koju si upravo zaklao? Ili je to tvoj način da nam se narugaš? Tvoj način da nam kažeš da si ti taj koji nadzire situaciju?

Moore se vratio u dnevni boravak i utonuo u naslonjač. U stanu je bilo vruće i zagušljivo, ali on je drhtao. Nije znao je li hladnoća tjelesna ili emotivna. Boljela su ga bedra i ramena pa je možda bila riječ o nadolazećoj virozi. Ljetnoj gripi, onoj najgore vrste. Pomislio je na mjesta na kojima bi u ovom trenutku radije bio. Nošen strujom na jezeru Maine, zamahuje ribičkim štapom. Ili, stoji na obali i promatra kako se spušta magla. Svuda, samo ne na ovom mjestu smrti.

Cvrčanje njegovog dojavljivača ga je uplašilo. Ugasio ga je i shvatio da mu srce ubrzano lupa. Natjerao je samoga sebe da se najprije smiri, a onda je izvukao mobitel i utipkao broj.

- Rizzoli - odgovorila je čim je telefon zazvonio, a njezin je pozdrav bio izravan poput metka.

- Poslala si mi poruku na dojavljivač.

- Nisi mi rekao da si imao pogodak na VICAP-u *(program uhićenja nasilnih zločinaca, nacionalna je baza podataka o ubojstvima i napadima, prikupljena iz policijskih slučajeva u čitavoj zemlji. Ubojice često ponavljaju isti način rada, a s takvim podacima istražitelji mogu povezati zločine istog počinitelja. Moore i njegov tadašnji partner, Rusty Stivack, su u okviru rutinske istrage pretražili i VICAP.)- rekla je.

- Kakav pogodak?

- U slučaju Diane Sterling. Upravo gledam njezin dosje.

- U Novoj Engleskoj nismo pronašli podudarnosti - rekao je Moore. -

Pregledali smo sva ubojstva u kojima je bilo sakaćenja, ulazaka noću i vezanja ljepljivom vrpcom. Ništa nije odgovaralo profilu ubojice Sterlingove.

- A niz zločina u Georgiji? Prije tri godine, četiri žrtve. Jedna u Atlanti, tri u Savani. Svi su bili u VICAP-ovoj bazi podataka.

- Pregledao sam te slučajeve. Taj počinitelj nije naš nepoznati.

- Slušaj ovo, Moore. Dora Ciccone, dvadeset i dvije godine, postdiplomantica na Emoryju. Žrtva je najprije omamljena Rohypnolom, zatim privezana uz krevet najlonskom žicom...

- Naš dečko koristi kloroform i ljepljivu vrpcu.

- Razrezao joj je abdomen. Izvadio maternicu. Zadao smrtni udarac - prerezao joj vrat jednim potezom. I konačno - slušaj ovo - složio njezinu pidžamu i ostavio je na stolcu pokraj kreveta. Kažem ti, vraški je slično.

- Georgijski slučajevi su zaključeni - rekao je Moore. - Zaključeni su već dvije godine. Taj je počinitelj mrtav.

- A što ako je policija u Savani zabrljala? Što ako tip nije bio ubojica kojeg su tražili?

- Imali su DNK koji je potvrdio zločine. Vlakna, kosu. A, imali su i svjedoka. žrtvu koja je preživjela.

- O, da. Preživjelu. Žrtvu broj pet. - U Rizzolinom glasu je bilo nečeg čudnovato zajedljivog.

- Ona je potvrdila identitet počinitelja - rekao je Moore.

- Ona ga je također vrlo zgodno nasmrtno ustrijelila.

- Dakle što, želiš uhapsiti njegovog duha?

- Jesi li ikad razgovarao s tom preživjelim žrtvom? - upitala je Rizzoli.

- Nisam.

- Zašto nisi?

- Kakvog bi to imalo smisla?

- Mogao si saznati nešto zanimljivo. Kao, naprimjer, činjenicu da je nedugo nakon napada otišla iz Savane. I pogodi gdje sad živi?

Kroz pištanje mobitela Moore je čuo prigušen šum vlastitog pulsa.

- U Bostonu? - tiho je upitao.

- I nećeš vjerovati čime se bavi.

tri

Doktorica Catherine Cordell jurila je bolničkim hodnikom, potplati njezinih tenisica su škripali linoleumom, a onda je kroz dvokrilna vrata ušla u sobu za hitne slučajeve.

Neka je bolničarka viknula: - U Traumi dva su, doktorice Cordell!

- Ovdje sam - rekla je Catherine i poput navođenog projektila krenula ravno prema Traumi dva.

Kad je ušla u prostoriju, šest lica joj je uputilo poglede olakšanja. Jednim je pogledom sagledala situaciju, vidjela nabacane instrumente koji svjetlucaju na kolicima, sisteme za infuziju Ringerovog laktata koje vise kao teško voće na stablima čeličnih šipki, krvlju zamrljanu gazu i razderane kutije raštrkane na podu. Na monitoru za nadzor rada srca vidio se ubrzani sinusni ritam - električni uzorak srca koje bezglavo juri kako bi održalo prednost pred Smrti.

- Što imamo? - upitala je dok se osoblje odmicalo kako bi prošla.

Ron Litman, stariji kirurški stažist, dao joj je rafalno izvješće. - Pješak N.N., pregažen i ostavljen. Na hitnu dovezen u nesvijesti. Zjenice jednake, reagiraju na podražaj, pluća čista, ali abdomen distendiran. Nema peristaltike. Tlak je šezdeset. Napravio sam paracentezu. Ima krvi u želucu. Postavili smo braunilu, otvorili Ringer, ali ne možemo mu podignuti tlak.

- Nula negativna i svježe smrznuta plazma su na putu?

- Trebale bi svakog trenutka stići.

Muškarac na stolu je bio posve nag, svaka intimna pojedinost nemilosrdno izložena njezinom pogledu. Izgledao je kao da ima šezdesetak godina, već je bio intubiran i na aparatu za disanje. Mlohavi mišići su mu u naborima visili preko mršavih udova, a rebra stršala kao oštrice u lukovima. Već postojeća kronična bolest, pomislila je; njezina prva pretpostavka bio bi rak. Desna ruka i kuk bili su izgrebani i krvavi od struganja po pločniku. Na lijevoj strani prsa modrica je bila poput ljubičastog kontinenta na bijelom pergamentu kože. Nije bilo ulaznih rana.

Stavila je stetoskop kako bi potvrdila ono što joj je stažist rekao. U trbuhu nije čula nikakav zvuk. Ni režanje, ni zveket. Tišina traumatizirane utrobe. Pomaknula je stetoskop do prsa i poslušala disanje, potvrđujući da je endotrahealni tubus ispravno postavljen i da su oba plućna krila ventilirana. Srce je kao šaka lupalo o stijenu prsa. Pregled je trajao tek nekoliko sekundi, ali je ona imala osjećaj kao da se kreće usporeno, kao da je prostorija oko nje puna osoblja zamrznuta u vremenu i čeka njezin sljedeći potez.

Jedna je sestra viknula: - Sistolički tlak mu je jedva pedeset!

Vrijeme je jurilo zastrašujućom brzinom.

- Dajte mi kutu i rukavice - rekla je Catherine. - Otvorite pribor za laparotomiju.

- A da ga odvedemo u operacijsku salu? - upitao je Littman.

- Sve su sale zauzete. Ne možemo čekati. - Netko joj je dobacio papirnatu kapu. Ona je žurno nagurala svoju do ramena dugu crvenu kosu pod kapu i zavezala masku. Bolničarka zadužena za pranje već joj je pružala sterilnu kiruršku kutu. Catherine je uvukla ruke u rukave kute i gurnula dlanove u rukavice. Nije imala vremena oprati ruke, nije imala vremena oklijevati. Ona je bila zadužena za ovog N.N.-a, a on joj je izmicao.

Preko pacijentovih grudi i zdjelice prebacili su sterilnu kompresu. Zgrabila je peane* s kolica i spretno namjestila tkaninu, pritiskajući čelične zupce uz zadovoljno pucketanje.

- Gdje je ta krv? - povikala je.

- Baš provjeravam s laboratorijem - odgovorila je bolničarka.

- Ron, ti ćeš mi biti prvi pomoćnik - rekla je Catherine Littmanu. Osvrnula se i usredotočila se na mladića blijedog lica koji je stajao pokraj vrata. Na pločici s imenom je pisalo: Jeremy Barrows, student medicine. - Ti - rekla je. - Ti ćeš mi biti drugi pomoćnik!

U mladićevim očima je bljesnula panika. - Ali... ja sam tek na drugoj godini. Ovdje sam samo da bih...

- Možemo li dobiti drugog stažista?

Littman je odmahnuo glavom. - Svi su već pretrpani poslom. U traumi jedan imaju povredu glave, a u hodniku čeka gomila ljudi.

- Dobro. - Ponovno je pogledala studenta. - Barrows, ti ćeš biti taj.

Bolničarko, donesite mu kutu i rukavice.

- Što moram učiniti? Jer, ja zapravo ne znam...

- Slušaj, želiš li ti biti liječnik? Onda brzo, stavi rukavice!

On je snažno pocrvenio i okrenuo se kako bi odjenuo kutu. Mladić je bio uplašen, ali Catherine je u mnogim pogledima zabrinuti student poput Barrowsa bio

draži od arogantnog studenta. Već je vidjela previše pacijenata koje je ubilo pretjerano samopouzdanje liječnika.

Sa zvučnika je zapucketao glas. - Halo, Trauma dva? Ovdje laboratorij. Imam nalaz hematokrita vašeg N.N.-a. Petnaest.

Iskrvarit će, pomislila je Catherine. - Smjesta nam je potrebna nula negativna!

- Dolazi.

Catherine je posegnula za skalpelom. Težina drške i oblik čelika udobno su joj se smjestili u ruci. Skalpel je bio produžetak njezine vlastite ruke, njezino vlastito meso. Brzo je udahnula, upijajući miris alkohola i talka s rukavica. Zatim je pritisnula oštricu uz kožu i zarezala, ravno kroz središte abdomena.

Skalpel je iscrtao jarku krvavu liniju na platnu bijele kože.

- Pripremite sauger i tupfere za laparotomiju - rekla je. - Trbuh je pun krvi.

- Tlak je jedva opipljiv na pedeset.

- Nula negativna i svježe smrznuta plazma su stigle! Upravo ih vješam.

- Neka netko prati ritam srca. Obavještavajte me što se događa - rekla je Catherine.

- Sinusna tahikardija. Na sto pedeset.

Zarezala je kožu i potkožno masno tkivo i nije se obazirala na krvarenje stijenke abdomena. Nije tratila vrijeme na minorna krvarenja; najozbiljnije krvarenje bilo je u unutrašnjosti trbuha i njega je trebalo zaustaviti. Puknuta slezena ili jetra su najvjerojatnije izvor.

Peritonealna membrana je bila nabreknuta, napeta od krvi.

- Sad će biti gadno - upozorila je, s oštricom uperenom za prodor. Iako je bila pripremljena za snažan mlaz krvi, prvo je probijanje membrane uzrokovalo takav eksplozivni izljev da je osjetila nalet panike. Krv se izlila po tkanini i curila na pod. Poprskala joj je kutu, a njezina je toplina bila poput kupke s mirisom bakra koja joj je smočila rukave. I sveudilj je istjecala u atlasnoj rijeci.

Gurnula je retraktore, proširila otvor rane i otvorila utrobu. Littman je uvukao sauger. Krv je zaklokotala u cjevčici. Jarko crveni mlaz je zapljusnuo stakleni spremnik.

- Još tupfera za laparotomiju! - povikala je Catherine nadglasavajući zvuk usisavanja krvi. Šest je jastučića zagurala u ranu i vidjela kako magično postaju crveni. Za nekoliko sekundi su bili natopljeni krvlju. Izvukla ih je i stavila nove, gurajući ih u sva četiri kvadranta.

Bolničarka je rekla: - Na monitoru vidim ubrzani gubitak krvi!

- Sranje, već sam dvije litre isisao u spremnik - rekao je Littman.

Catherine je podignula pogled i ugledala tekućinu koja je iz vrećica s krvlju i svježe smrznutom plazmom ubrzano curila u intravenozne cjevčice. Kao da krv izlivaš u sito. Ulazila je kroz žile, izlazila kroz ranu. Nisu mogli pratiti tempo. Nije mogla štipaljkom stisnuti žile potopljene u jezeru krvi; nije mogla operirati na slijepo.

Izvukla je jastuče iz rane, bili su teški, iz njih je kapala krv, i zagurala nove. U nekoliko dragocjenih sekundi uspjela je uočiti smjernice. Krv je probijala iz jetre, ali nije bilo očite povrede. Činilo se da krv nadire s čitave površine organa.

- Gubimo tlak! - povikala je bolničarka.

- Štipaljku! - rekla je Catherine i instrument joj se smjesta našao u ruci. - Pokušat ću Pringleov zahvat. Barrows, pripremi još jastučića!

Trgnut u akciju, student medicine je posegnuo za kolicima i srušio hrpu laparotomijskih tupfera. Užasnuto je promatrao kako se ruše.

Bolničarka je otvorila novi paket. - Idu u pacijenta, ne na pod - prasnula je. I dok joj se pogled susreo s Catherininim, u očima obje žene zrcalila se ista misao.

I on će biti liječnik?

- Gdje da ih stavim? - upitao je Barrows.

- Samo mi raščisti teren. Ništa ne vidim od ovolike krvi!

Dala mu je nekoliko sekundi da obriše krv s rane; zatim je posegnula i razderala manji omentum. Vodeći pean s lijeve strane, uočila je jetrena vrata, kroz koja prolazi arterija jetre i portalna žila. Bilo je to samo privremeno rješenje, ali kad bi na tom mjestu uspjela zaustaviti istjecanje krvi, možda bi mogla kontrolirati krvarenje. Time bi dobili dragocjene trenutke da stabiliziraju krvni tlak i napune krvotok krvlju i plazmom.

Zatvorila je pean i time zapriječila prolaz kroz krvne žile pedikula.

Na njezin očaj, krv je i nadalje istjecala, nesmanjeno.

- Jesi li sigurna da si pogodila pedikul? - upitao je Littman.

- Znam da sam ga pogodila. I znam da ne krvari iz retroperitoneuma.

- Možda je jetrena vena?

Zgrabila je dva laparotomijska tupfera s kolica. Ovaj sljedeći potez je posljednje utočište. Položila je jastučice na površinu jetre i stisnula jetru rukama.

- Što to radi? - upitao je Barrows.

- Kompresiju jetre - rekao je Littman. - Ponekad ona uspije zatvoriti rubove skrivenih rana. Zadržati istjecanje krvi.

Svaki mišić u ramenima i rukama joj se napeo dok se trudila održati pritisak, potisnuti bujicu krvi.

- Još uvijek krvari - rekao je Littman. - Ovo ne djeluje.

Zurila je u ranu i vidjela neprekinuto ponovno gomilanje krvi. Gdje, dovraga, krvari? pomislila je. A, onda je iznenada primijetila da krv uporno istječe i iz drugih mjesta. Ne samo iz jetre, nego i iz trbušne stijenke, membrane. Iz zarezanih rubova kože.

Pogledala je lijevu ruku pacijenta koja je virila ispod sterilnog pokrova. Gaza kojom je bila prekrivena intravenozna cjevčica bila je natopljena krvlju.

- Želim šest jedinica trombocita i svježe smrznute plazme, odmah - naredila je. - I počnite s infuzijom heparina. Deset tisuća jedinica u bolusu, a zatim tisuću na sat.

- Heparina? - zapanjeno je upitao Barrows. - Ali, on krvari...

- Ovo je DIK - rekla je Catherine. - Potrebna mu je antikoagulacija.

Littman je zurio u nju. - Još nemamo laboratorijske nalaze. Kako znaš da je DIC?

- Kad dobijemo nalaz koagulacijskih pretraga, bit će prekasno. Moramo djelovati odmah. - Kimnula je glavom bolničarki. - Kreni.

Bolničarka je gurnula iglu u otvor za infuziju. Heparin je bio očajničko bacanje kocke. Ako je Catherinina dijagnoza točna, ako pacijent boluje od DIK-a - diseminirane intravaskularne koagulacije - tada se u njegovom krvotoku poput

mikroskopske oluje s tučom gomilaju ogromne količine tromba i troše sve njegove dragocjene faktore koagulacije i trombocite. Ozbiljna trauma, ili postojeći rak ili upala, mogu potaknuti nekontrolirani vodopad stvaranja tromba. Budući da DIK troši faktore koagulacije i trombocite, koji su oboje potrebni da bi se krv zgrušala, pacijent počinje krvariti. Kako bi zaustavili DIK, morali su dati heparin, antikoagulacijsko sredstvo. Takvo je liječenje neobično paradoksalno. Također je i riskantno. Ako Catherineina dijagnoza nije točna, heparin će krvarenje još pogoršati.

Kao da situacija uopće može postati gora nego što jest. Leđa su je boljela, a ruke su joj drhtale od napora da održi pritisak na jetru. Niz obraz joj je kliznula kap znoja i upila se u masku.

Na interkomu je ponovno bio laboratorij. - Trauma dva, imam rezultate pretrage krvi vašeg N.N.-a.

- Reci - javila se bolničarka.

- Trombociti su na tisuću. Protrombinsko vrijeme je čak trideset, a fibrinoliza je pojačana. Izgleda da vaš pacijent pati od gadnog slučaja DIK-a.

Catherine je uhvatila Barrowsov zadivljeni pogled. Studente medicine je tako jednostavno zadiviti.

- Ventrikularna fibrilacija!

Catherine brzo pogleda monitor. Linija je stvarala nazubljeni trag na ekranu.

- Tlak?

- Izgubila sam ga.

- Počnite s kardiopulmonarnim oživljavanjem. Littman, ti si zadužen za to..

Kaos je nastao poput oluje i vrtložio se oko nje još većom silinom. Dojurio je dostavljač s još svježije smrznute plazme i trombocitima. Catherine je čula kako Littman izvikuje naredbe da se daju lijekovi za srce, vidjela kako bolničarka stavlja ruke na prsnu kost i počinje pritiskati grudi, podižući i spuštajući glavu kao mehanička ptica koja pije. Sa svakim pritiskom na srce, oblijevali su mozak i održavali ga živim. Također su hranili krvarenje.

Catherine je zurila u trbušnu šupljinu pacijenta. Još uvijek je pritiskala jetru, još uvijek zadržavala plimni val krvi. Da li to ona zamišlja, ili krv, koja joj je poput svjetlucavih vrpce kapala kroz prste, doista usporava?

- Šokirajmo ga - rekao je Littman. - Sto džula...

- Ne, čekaj. Srčani ritam se vratio!

Catherine je pogledala monitor. Sinusna tahikardija! Srce je ponovno radilo, ali je također tjeralo krv u arterije.

- Nastavljamo li s perfuzijom? - povikala je. - Koliki mu je tlak?

- Tlak je... devedeset s četrdeset. Da!

- Srčani ritam je stabilan. Održava sinusnu tahikardiju.

Catherine je pogledala otvoreni abdomen. Krvarenje je usporilo do jedva vidljivog kapanja. Stajala je i njihala jetru u rukama i slušala ravnomjerno otkucavanje na monitoru. Glazba za njezine uši.

- Narode - rekla je. - Mislim da smo ga spasili.

Catherine je skinula krvavu kirurušku kutu i rukavice i slijedila krevet na kotačima na kojem su N.N.-a izvozili iz Traume dva. Mišići u ramenima su joj drhtali od umora, ali to je bio dobar umor. Iscrpljenost od pobjede. Bolničarke su ugurale krevet u dizalo, koje će njihovog pacijenta odvesti na intenzivnu njegu

Kirurškog odjela. Catherine je upravo htjela zakoračiti u dizalo kad je čula kako netko izvikuje njezino ime.

Okrenula se i ugledala kako joj se približavaju muškarac i žena. Žena je bila niska, divljeg izgleda, brineta ugljenocrnih očiju, pogleda izravnog poput lasera. Bila je odjevena u strogo modro odijelo u kojem je izgledala gotovo vojnički. U društvu mnogo višeg pratioca izgledala je još niža. Muškarac je bio star oko četrdeset i pet godina i tamna mu je kosa bila prošarana srebrnim vlasima. Zrelost je urezala duboke trezvene bore u lice koje je još uvijek bilo zapanjujuće zgodno. Ali, Catherine se usredotočila na njegove oči. Bile su blago sive boje, i posve neodgonetljive.

- Doktorica Cordell? - upitao je.

- Da.

- Ja sam istražitelj Thomas Moore. Ovo je istražiteljica Rizzoli. Mi smo iz Odjela za umorstva. - Podigao je svoju značku, ali jednako tako mogao je podignuti i plastičnu značku kupljenu u robnoj kući. Jedva ju je i pogledala; bila je u cijelosti usredotočena na Moora.

- Možemo li porazgovarati s vama nasamo? - upitao je.

Okrenula se bolničarkama koje su s N.N.-om čekale u dizalu. - Idite vi - rekla im je. - Doktor Littman će napisati upute.

Tek kad su se vrata dizala zatvorila, obratila se detektivu Mooru. - Jeste li došli zbog pregaženog pacijenta kojeg smo upravo primili? Jer, izgleda da će preživjeti.

- Nismo došli zbog pacijenta.

- Rekli ste da ste iz Odjela za umorstva?

- Da. - Upravo ju je mirnoća njegovog glasa preplašila. Suptilno upozorenje da se pripremi na loše vijesti.

- Je li riječ o... moj Bože, nadam se da nije riječ o nekome koga poznajem.

- Riječ je o Andrewu Capri. I onome što vam se dogodilo u Savani.

Na trenutak nije mogla progovoriti. Noge su joj se iznenada umrtvile i nagnula se prema zidu, kao da bi u protivnom pala.

- Doktorice Cordell? - rekao je s iznenadnom brigom. - Jeste li dobro?

- Mislim... mislim da bismo trebali razgovarati u mom uredu - prošaptala je.

Naglo se okrenula i izašla iz Hitne. Nije se osvrnula kako bi provjerila da li je detektivi slijede; samo je hodala, bježala prema sigurnosti svog ureda koji se nalazio u susjednoj zgradi klinike. Čula je njihove korake tik iza sebe dok ih je vodila rastegnutim zgradama Medicinskog centra Pilgrim.

Što ti se dogodilo u Savani?

O tome nije željela razgovarati. Nadala se da više nikad ni s kim neće razgovarati o Savani. Ali, ovo su bili policajci i njihova pitanja nije mogla izbjeći.

Naposljetku su došli do vrata s pločicom:

Peter Falco, M.D.

Catherine Cordell, M.D.

Opća i vaskularna kirurgija.

Ušla je u prednji ured i žena na prijamnom pultu ih je dočekala s automatskim osmijehom pozdrava. Taj joj se osmijeh zaledio na usnama kad je ugledala Catherininu pepeljasto lice i primijetila dvije nepoznate osobe koje su ušle za njom.

- Doktorice Cordell? Nešto se dogodilo?
- Bit ćemo u mom uredu, Helen. Molim te, nemoj mi spajati pozive.
- Vaš prvi pacijent dolazi u deset sati. Gospodin Tsang, na kontrolu nakon splenektomije...

- Otkazi mu.

- Ali, on dolazi čak iz Newburyja. Vjerojatno je već na putu.

- Dobro, onda neka malo pričeka. Ali, molim te, ne spajaj mi pozive.

Ne obazirući se na Helenin začuđeni pogled, Catherine je krenula ravno u svoj ured, a Moore i Rizzoli za njom. Čim je ušla, posegnula je za svojom bijelom laboratorijskom kutom. Ali, nije visila na kukici na vratima gdje ju je uvijek držala. To je bila tek sitna smetnja, ali pridodana metežu kojeg je već osjećala, bilo je to gotovo više nego što je mogla podnijeti. Ogledala se prostorijom tražeći kutu kao da joj o tome ovisi život. Ugledala ju je prebačenu preko ormarića za spise i osjetila iracionalno olakšanje kad ju je zgrabila i povukla se iza pisaćeg stola. Tamo se osjećala sigurnija, zabarikadirana iza blistave površine ružinog drveta. Sigurnija i s nadzorom situacije.

Ured je bio brižljivo uređen, kao što je sve u njezinom životu bilo brižljivo uređeno. Nije podnosila neurednost i njezini su spisi bili složeni u dvije uredne hrpe na pisaćem stolu. Knjige su joj bile poredane na polici po abecednom redu autora. Računalo je tiho zujalo, a zaštita ekrana je gradila geometrijske uzorke na zaslonu. Navukla je kutu kako bi prekrila krvlju zamrljani gornji dio liječničke odore. Dodatni sloj profesionalne odjeće činio joj se dodatnim štitom zaštite, dodatnom barijerom od neurednih i opasnih hirova života.

Sjedila je za svojim pisaćim stolom i promatrala Moora i Rizzoli koji su se osvrtni prostorijom i nesumnjivo po njoj procjenjivali njezinu stanovnicu. Je li to policajcima bila automatska reakcija, takav brzi vizualni pregled, procjena osobnosti subjekta? Zbog nje se Catherine osjećala izloženom i ranjivom.

- Shvaćam da je ovo za vas bolna tema - rekao je Moore dok je sjedao.

- Nemate pojma koliko bolna. Prošle su dvije godine. Zašto se to sad pojavilo?

- Zbog dva neriješena slučaja ubojstva ovdje u Bostonu.

Catherine se namrštila. - Ali, ja sam bila napadnuta u Savani.

- Da, znamo. Postoji baza podataka o zločinima počinjenim u čitavoj zemlji, po imenu VICAP. Kad smo pretražili VICAP, tražeći zločine slične ubojstvima na kojima sad radimo, iskrsnulo je ime Andrewa Capre.

Catherine je na trenutak šutjela i upijala ovu informaciju. Skupljaja je hrabrost postaviti sljedeće logično pitanje. Uspjela ga je postaviti smirenim glasom.

- O kakvim sličnostima govorimo?

- Načinu na koji su žene imobilizirane i nadzirane. Vrsti instrumenta za rezanje koji je korišten. I... - Moore je zastao, trudeći se odabrati što taktičniji izraz.

- O odabiru načina sakaćenja - tiho je završio.

Catherine se objema rukama čvrsto uhvatila za pisaći stol, trudeći se suzbiti iznenađan nalet mučnine. Pogled joj se spustio na spise uredno poslagane ispred nje. Uočila je da joj je rukav kute zamrljan modrom tintom. Bez obzira koliko se trudiš održati red u životu, bez obzira koliko se pažljivo čuvaš pogrešaka, svih nesavršenosti, uvijek postoji neka mrlja, neki propust, koji vreba izvan vidokruga. Čeka da te iznenadi.

- Recite mi o njima - rekla je. - O te dvije žene.
- Ne smijemo vam baš mnogo otkriti.
- Što mi smijete reći?
- Ništa više od onoga što je pisalo u nedjeljnom Globu.

Trebalo joj je nekoliko sekundi da razvrsta činjenice koje joj je upravo rekao. Ukočila se od nevjerice. - Ova bostonska ubojstva su nedavna?

- Zadnje je počinjeno u petak rano ujutro.
- Onda ona nemaju nikakve veze s Andrewom Caprom! Nikakve veze sa mnom!

- Ima zapanjujućih sličnosti.

- One su čista slučajnost. Moraju biti. Mislila sam da govorite o starim zločinima. O nečemu što je Capra učinio prije mnogo godina. Ne prošli tjedan. - Naglo je gurnula svoj stolac unatrag. - Ne vidim kako vam mogu pomoći.

- Doktorice Cordell, ovaj ubojica zna pojedinosti koje nisu nikad objavljene javnosti. Ima informacije o Caprinim napadima za koje ne zna nitko osim onih ljudi koji su radili na slučajevima u Savani.

- Onda bi možda trebali ispitati te ljude. One koji znaju.
- Vi ste jedna od njih, doktorice Cordell.
- U slučaju da ste zaboravili, ja sam bila žrtva.
- Jeste li s ikim razgovarali o potankostima svog slučaja?
- Samo s policijom u Savani.
- Niste o tome naširoko raspravljali s prijateljima?
- Ne.
- Obitelji?
- Ne.

- Mora postojati netko kome ste se povjerili.
- Ja o tome ne govorim. Nikad o tome ne govorim.
- Netremice ju je gledao sumnjičavim pogledom.
- Nikad.- Odvratila je pogled. - Nikad - prošaptala je.

Usljedila je duga tišina. A onda ju je Moore nježno upitao: - Jeste li ikad čuli ime Elena Ortiz?

- Nisam.
- A Diana Sterling?
- Nisam. Jesu li to žene...
- Da. To su žrtve.

Teško je progutala. - Nisu mi poznata njihova imena.

- Niste znali za ova ubojstva?

- Nastojim izbjegavati čitati sve što je tragično. S tim se jednostavno ne mogu suočiti. - Umorno je uzdahnula. - Morate shvatiti, ja svakoga dana na hitnoj vidim

gomilu groznih stvari. Kad dođem kući, na kraju dana, želim mir. želim se osjećati sigurnom. To što se događa u svijetu - svo to nasilje - ne moram čitati o tome.

Moore je posegnuo u džep jakne i izvukao dvije fotografije koje je gurnuo preko stola prema Catherine. - Prepoznajete li ijednu od ovih žena?

Catherine je zurila u lica na fotografijama. žena na lijevoj je imala tamne oči i osmijeh na usnama, vjetar u kosi. Druga je bila prozračna plavuša, s dalekim sanjivim pogledom.

- Tamnokosa je Elena Ortiz - rekao je Moore. - Ova druga je Diana Sterling. Diana je ubijena prije godinu dana. Da li vam njihova lica izgledaju imalo poznato? Odmahnula je glavom.

- Diana Sterling je živjela u Back Bayu, na kilometar udaljenosti od vašeg stana. Stan Elene Ortiz se nalazi dva stambena bloka južno od ove bolnice. Možda ste ih i vidjeli. Jeste li apsolutno sigurni da ne prepoznajete nijednu od ove dvije žene?

- Nikad ih ranije nisam vidjela. - Pružila je fotografije Mooru i najednom primijetila da joj ruka drhti. On je to zacijelo osjetio dok je uzimao fotografije, kad su mu prsti okrnuli njezine. Pomislila je da on zacijelo mnogo toga primjećuje; policajac bi i trebao. Ona je bila usredotočena na svoj vlastiti metež, tako da je jedva išta primijetila o ovom muškarcu. Bio je tih i ljubazan, i ona se ni na koji način nije osjećala ugroženom. Tek je sad shvatila da ju je pomno proučavao i čekao letimičan pogled na unutarnju Catherine Cordell. Ne uspješnu kirurginju, ne hladnokrvnu i otmjenu crvenokosu ženu, nego ženu ispod te površine.

Sad je progovorila detektivka Rizzoli, koja se, za razliku od Moora, nije ni trudila ublažiti svoja pitanja. Jednostavno je željela odgovore i nije tratila vrijeme kako bi do njih došla.

- Kad ste se preselili ovamo?

- Otišla sam iz Savane mjesec dana nakon što sam napadnuta - rekla je Catherine, parirajući Rizzolinom poslovnom tonu.

- Zašto ste odabrali Boston?

- Zašto ne bih?

- Daleko je od Juga.

- Moja majka je odrasla u Massachusettsu. Svakog ljeta nas je vodila u Novu Englesku. Imala sam osjećaj da... dolazim kući.

- Dakle, ovdje ste više od dvije godine.

- Da.

- I što radite?

Catherine se namrštila, zbunjena tim pitanjem. - Radim ovdje u Pilgrimu, s doktorom Falcom. U traumi.

- Pretpostavljam da je onda Globe nešto pogrešno shvatio.

- Molim?

- Prije nekoliko tjedana sam pročitala članak o vama. Onaj o ženama kirurzima. Usput, fotografija vam je odlična. U članku kažu da u Pilgrimu radite tek godinu dana.

Catherine je zastala, a onda mirno rekla: - Članak je točan. Nakon Savane, neko sam vrijeme... - Pročistila je grlo. - Doktoru Falcu sam se pridružila prošlog srpnja.

- A gdje ste radili prvu godinu u Bostonu?

- Nisam radila.

- Što ste onda radili?

- Ništa. - Taj odgovor, tako ravnodušan i konačan, bio je jedino što joj je kanila reći. Neće joj otkriti ponižavajuću istinu o tome kakva joj je bila prva godina u Bostonu. Dani, koji su se protezali u tjedne, kad se bojala izići iz stana. Noći kad je već i na najtiši zvuk drhtala od panike. Polagan i bolni povratak u svijet, kad je vožnja dizalom ili šetnja noću do automobila već bila čin prave hrabrosti. Sramila se svoje ranjivosti; još uvijek je se srami, ali njezin joj ponos neće nikad dopustiti da je otkrije.

Pogledala je na sat. - Dolaze mi pacijenti. Doista vam nemam ništa više dodati.

- Dopustite mi da provjerim činjenice. - Rizzoli je otvorila malu bilježnicu sa spiralnim uvezom. - Prije nešto više od dvije godine, u noći petnaestog lipnja, u vašoj kući vas je napao doktor Andrew Capra. Muškarac kojeg ste poznavali. Stažist s kojim ste radili u bolnici. - Pogledala je Catherine.

- Već znate odgovore.

- Drogirao vas je, razodjenuo. Privezao uz krevet. Terorizirao.

- Ne vidim smisla u ...

- Silovao vas. - Te su riječi, iako su bile tiho izgovorene, imale učinak jednako brutalan kao šamar.

Catherine nije rekla ništa.

- I to nije sve što je planirao učiniti - nastavila je Rizzoli.

Dragi Bože, molim te, zaustavi je.

- Kanio vas je osakatiti na najgori mogući način. Onako kako je osakatilo četiri druge žene u Georgiji. Rasporio ih je. Uništio upravo ono po čemu su bile žene.

- To je dovoljno - rekao je Moore.

Ali, Rizzoli je bila neumoljiva. - To se moglo dogoditi i vama, doktorice Cordell.

Catherine je odmahнула glavom. - Zašto to radite?

- Doktorice Cordell, ništa na svijetu ne želim više nego uhvatiti tog muškarca, i pomislila bih da biste nam vi željeli pomoći. Da biste željeli spriječiti da se to dogodi drugim ženama.

- To nema nikakve veze sa mnom! Andrew Capra je mrtav. Mrtav je već dvije godine.

- Da, pročitala sam izvješće s njegove obdukcije.

- Vidite, ja vam mogu jamčiti da je mrtav - uzvratila joj je Catherine. - Jer sam upravo ja ta koja je raznijela tog kurvinog sina.

četiri

Moore i Rizzoli su sjedili u automobilu i znojili se na toplom zraku koji je hukao iz otvora za klimu. Zapeli su u prometu prije deset minuta, a automobil se nije nimalo rashlađivao.

- Porezni obveznici dobivaju ono što su platili - rekla je Rizzoli. - A ovaj automobil je pravo smeće.

Moore je isključio uređaj za rashlađivanje i spustio svoj prozor. Miris vrelog kolnika i ispušnih plinova uletio je u automobil. Već je bio okupan znojem. Nije mu bilo jasno kako Rizzoli može izdržati u blejzeru; on je svoju jaknu skinuo čim su izašli iz Medicinskog centra Pilgrim i čim ih je obavio teški pokrov vlage. Znao je da i ona zacijelo osjeća vrelinu dana jer je vidio kako joj znoj svjetluca iznad gornje usnice, usnice koja se vjerojatno nikad nije upoznala s ružem. Rizzoli nije bila ružna, ali dok bi se druge žene našminkale ili stavile naušnice, ona kao da je odlučila umanjiti vlastitu privlačnost. Odijevala je odbojna tamna odijela koja nisu laskala njezinoj sitnoj građi, a kosa joj je bila bezbrižna gomila crnih kovrči. Bila je kakva je bila, i to si ili prihvatio ili mogao ići do vrata. Razumio je zašto je usvojila taj jebi-se stav; vjerojatno joj je bio potreban kako bi preživjela kao policajka. Rizzoli je više od svega bila borac.

Jednako kao što je i Catherine Cordell bila borac. Ali, doktorica Cordell je razvila drukčiju strategiju: povlačenje. Hladno držanje. Tijekom razgovora imao je osjećaj kao da je gleda kroz mutno staklo, toliko mu se činila suzdržana.

Upravo je ta suzdržanost ljutila Rizzoli.

- Nešto s njom nije u redu - rekla je. - Nešto joj nedostaje u osjećajnom odjelu.

- Ona je kirurginja u traumi. Istrenirana je zadržati hladnokrvnost.

- Postoji hladnokrvnost, a postoji i ledena hladnoća. Prije dvije godine ta je žena bila vezana, silovana i umalo joj je izvađena utroba. A sad je tako jebeno hladna prema tome. Meni je to sumnjivo.

Moore je zakočio na crvenom svjetlu i zurio u raskrižje. Znoj mu je curio niz leđa. Na vrućini nije dobro funkcionirao; od nje se osjećao tromo i glupo. Čeznuo je za krajem ljeta, za čistoćom prvog zimskog snijega...

- Hej - viknula je Rizzolica. - Slušaš li me?

- Snažno se kontrolira - popustio je. Ali nije ledeno hladna, pomislio je, prisjećajući se kako je ruka Catherine Cordell drhtala dok mu je vraćala fotografije dviju žena.

Ponovno se našao za svojim pisaćim stolom, pijuckao je mlaku Coca-Colu i ispočetka pročitao članak objavljen u Boston Globeu nekoliko tjedana ranije: Žene s nožem u ruci. Članak je govorio o tri kirurginje u Bostonu - njihovim uspjesima i teškoćama, posebnim problemima sa kojima su se suočavale u svojoj struci. Od tri fotografije, Cordellina je plijenila najviše pažnje. Nije to bilo samo zato što je Cordell privlačna; bilo je to zbog njezinog pogleda, tako ponosnog i izravnog, kojim kao da je izazivala kameru. Ta je fotografija, kao i čitav članak, pojačala dojam da je riječ o ženi koja ima potpuni nadzor nad svojim životom.

Odložio je novine na stranu i sjedio razmišljajući o tome kako prvi dojmovi mogu biti veoma pogrešni. Kako se bol može jednostavno prikriti osmijehom i uzdignutom bradom.

Sad je otvorio drugi spis. Duboko je udahnuo i ponovno pročitao izvješće savanske policije o doktoru Andrewu Capri.

Prvo ubojstvo za koje se zna, Capra je počinio dok je bio stariji student medicine na Sveučilištu Emory u Atlanti. Žrtva je bila Dora Ciccone,

dvadesetdvogodišnja postdiplomantica, čije je tijelo pronađeno privezano uz krevet u njezinom stanu izvan kampusa. Tragovi Rohypnola, droge koju koriste za silovanja na izlascima, pronađeni su tijekom obdukcije u njezinom tijelu. Nije bilo tragova nasilnog ulaska u stan.

Žrtva je ubojicu pozvala u svoj dom.

Kad ju je drogirao, ubojica je Doru Ciccone privezao najlonskim užetom za krevet, a njezine je vriskove prigušio ljepljivom vrpcom. Ubojica ju je najprije silovao. A zatim je uslijedilo rezanje.

Tijekom operacije bila je živa.

Kad je završio s operacijom i izvadio svoj suvenir, zadao joj je smrtni udarac: jedan duboki potez nožem preko vrata, s lijeve na desnu stranu. Iako je policija imala DNK iz ubojičine sperme, nisu imali tragova. Istragu je dodatno zakomplicirala činjenica da je Dora bila poznata po tome što se voljela zabavljati u lokalnim barovima i često je dovođila kući muškarce koje je tek upoznala.

One noći kad je umrla, muškarac kojeg je dovela doma bio je student medicine po imenu Andrew Capra. Ali, Caprino ime nije privuklo policijsku pozornost dok nisu ubijene tri žene u Savani, gradu na udaljenosti od četristo kilometara.

Napokon, jedne sparne lipanjske noći, ubojstva su prestala.

Tridesetjednogodišnju Catherine Cordell, glavnu stažisticu na kirurgiji bolnice Riverland u Savani, uplašilo je kucanje na vratima njezine kuće. Kad ih je otvorila, zatekla je na trijemu Andrewa Capru, jednog od stažista. Ranije tog dana, u bolnici, prekorila ga je zbog greške koju je napravio, i sad je on očajnički želio saznati kako bi se mogao iskupiti. Smije li ući kako bi razgovarali o tome?

Uz nekoliko piva, kritički su razmotrili Caprin stažistički rad. Sve greške koje je napravio, pacijente kojima je mogao naštetiti zbog svoje nepažnje. Ona nije ublažavala istinu: da Capra nije uspješan i da mu neće biti dopušteno dovršiti kirurški stažistički program. U neko doba večeri, Catherine je izišla iz sobe i otišla na WC, a onda se vratila kako bi nastavili razgovor i kako bi dovršila svoje pivo.

Kad se osvijestila, zatekla se posve naga i privezana uz krevet najlonskim užetom.

Policijsko izvješće je, sa svim groznim pojedinostima, opisivalo užas koji je uslijedio.

Njezine fotografije, snimljene u bolnici, otkrivale su ženu tjeskobnih očiju i grozno natečenog obraza s modricom. Ono što je na tim fotografijama vidio moglo se rezimirati generičkim izrazom: žrtva.

Ta se riječ nije mogla primijeniti na sablasno staloženu ženu koju je danas upoznao.

I sad, ponovno čitajući Cordellinu izjavu, u glavi je čuo njezin glas. Riječi više nisu pripadale bezimenoj žrtvi, nego ženi čije je lice poznavao.

Ne znam kako sam oslobodila ruku. Zglob mi je sav izgreban, tako da sam je vjerojatno provukla kroz uže. Žao mi je, ali stvari mi baš nisu jasne u glavi. Sve čega se sjećam jest da sam posegnula za skalpelom. Znala sam da ga moram uzeti s plitice. Da moram prerezati uže prije nego što se Andrew vrati...

Sjećam se da sam se otkotrljala prema rubu kreveta. Napola sam pala na pod i udarila glavom. A onda sam pokušala pronaći pištolj. To je pištolj mog oca. Kad je u Savani ubijena i treća žena, zahtijevao je da ga uzmem.

Sjećam se da sam rukom posegnula pod krevet. Zgrabila pištolj. Sjećam se koraka, vraćao se u sobu. Zatim... nisam sigurna. Mora da sam tada pucala u njega. Da, mislim da se tako dogodilo. Rekli su mi da sam ga pogodila s dva metka. Vjerojatno je to istina.

* * *

Moore je zastao i razmišljao o toj izjavi. Balističari su potvrdili da su oba metka ispaljena iz oružja prijavljenog na Catherininog oca, pronađenog na podu pokraj kreveta. Krvne pretrage napravljene u bolnici potvrdile su u njezinom krvotoku prisutnost Rohypnola, droge koja izaziva gubitak pamćenja, tako da je bilo sasvim moguće da ima rupe u sjećanju. Kad su Cordellovu dovezli na hitnu, liječnici su je opisali kao zbunjenu, ili od droge ili od mogućeg potresa mozga. Samo je snažan udarac u glavu mogao ostaviti tako natečeno lice. Nije se sjećala ni kad je, ni kako primila taj udarac.

Moore se okrenuo prema fotografijama s mjesta zločina. Na podu spavaće sobe, Andrew Capra je ležao na leđima, mrtav. Dobio je dva metka, jedan u trbuh, jedan u oko, oba ispaljena iz blizine.

Dugo je proučavao fotografije, zamjećujući položaj Caprina tijela i raspored mrlja krvi.

Sad se posvetio izvješću s obdukcije. Dvaput ga je u cijelosti pročitao.

Ponovno pogledao fotografije s mjesta zločina.

Nešto ovdje ne valja, pomislio je. Cordellina izjava nema smisla.

Izenada je na njegov stol sletjelo jedno izvješće. Prepao se i podigao pogled. Ugledao je Rizzoli.

- Jesi li vidio ovo? - upitala je.

- Što je to?

- Izvješće o onoj vlasi kose pronađenoj na rubu rane Elene Ortiz.

Moore je preletio izvješće do posljednje rečenice. I rekao je: - Nemam pojma što to znači.

* * *

1997. godine razni odjeli bostonske policije preseljeni su pod isti krov, i smješteni u posve novu zgradu na broju jedan Schroeder Plaze u kvartu sagrađenom bez ikakvog reda u blizini Roxburyja. Policajci su zbog obilne upotrebe ulaštenog granita u predvorju svoje nove prostorije nazivali "mramornom palačom". Dajte nam nekoliko godina da skršimo ovo mjesto, i osjećat ćemo se kao kod kuće, bila je njihova šala. Schroeder Plaza nije bila nimalo slična otrcanim policijskim postajama kakve se vide u policijskim serijama na televiziji. Bila je to elegantna, moderna zgrada, razigrana širokim prozorima i prozorima na krovu. Odjel za umorstva, s podovima prekrivenim sagovima i računalom na svakom radnom stolu, mogao je proći i za ured kakve velike korporacije. Policajcima se kod Schroeder Plaze najviše sviđalo to što su u njoj bile integrirane razne grane bostonske policije.

Policajcima Odjela za umorstva je posjet kriminalističkom laboratoriju bio tek šetnja hodnikom do južnog krila zgrade.

U dijelu laboratorija u kojem su se proučavala vlakna i kosa, Moore i Rizzolica su promatrali kako Erin Volchko, forenzičarka, prelistava svoju zbirku omotnica s dokaznim materijalima.

- Morala sam raditi na toj jednoj jednoj vlasi kose - rekla je Erin. - Ali, zadivljujuće je koliko mnogo ti jedna vlas može reći. Dobro, evo je. - Pronašla je omotnicu s brojem slušaja Elene Ortiz, i sad je skinula pokrovac mikroskopa. - Pokazat ću vam kako izgleda pod lećom. Numeričke vrijednosti su u izvješću.

- To su ovi brojevi? - upitala je Rizzoli gledajući dugi niz oznaka na stranici.

- Točno. Svaka šifra opisuje različitu značajku vlasi, od boje i kovrčavosti, do mikroskopskih karakteristika. Ova konkretna vlas je A01 - tamnoplava. Kovrčavost joj je B01. Zavijena, s promjerom kovrče manjim od osamdeset. Gotovo, ali ne posve, ravna. Duljina vlasi je četiri centimetra. Nažalost, ova je vlas u telogenskoj fazi, tako da na njoj nema epitelnog tkiva.

- Što znači da nema DNK.

- Točno. Telogena faza je posljednja faza rasta korijena. Ova je vlas ispala prirodnim putem, tijekom procesa opadanja kose. Drugim riječima, nije iščupana. Da na korijenu ima epitelnih stanica, njihove bi jezgre mogli upotrijebiti za DNK analizu. Ali, na ovoj vlasi nema takvih stanica.

Rizzoli i Moore su izmijenili razočarane poglede.

- Međutim - dodala je Erin - imamo nešto što je prokleta dobro. Ne tako dobro kao DNK, ali moglo bi se održati na sudu jednom kad budete imali osumnjičenog. Šteta što nemamo nijednu vlas iz slučaja Sterling za usporedbu. - Izoštrila je leće mikroskopa i maknula se u stranu. - Pogledajte.

Mikroskop je imao i dodatni okular, tako da su Rizzoli i Moore mogli istodobno proučiti stakalce. Ono što je Moore vidio, gledajući kroz leće, bila je vlas kose prepuna sićušnih čvorova.

- Kakve su ovo kvrdice? - upitala je Rizzolica. - To nije normalno.

- Ne samo da je to abnormalno, nego je i rijetko - odgovorila je Erin. - To se stanje naziva Trichorrhexis invaginata, poznato i kao "bambusova kosa". Vidite zašto je dobilo taj nadimak. Zbog ovih čvorića izgleda kao bambusova stabljika, zar ne?

- Kakvi su to čvorići? - upitao je Moore.

- To su fokalna oštećenja vlakna kose. Slabe točke zbog kojih se vlas ovije oko sebe i formira svojevrsnu kuglicu. Te su kvrdice slabe točke u kojima vlas uđe u samu sebe i napravi nabreklinu.

- Kako dolazi do tog stanja?

- Ponekad nastaje zbog prekomjernog obrađivanja kose. Bojanja, trajne ondulacije, takvih stvari. Ali, budući da najvjerojatnije imamo posla s muškim počiniteljom, i budući da ja ne vidim nikakvog dokaza umjetnog izbjeljivanja, sklona sam reći da ovdje nije rezultat obrade kose, nego nekakve genetske anomalije.

- Kakve, naprimjer?

- Nethertonovog sindroma, naprimjer. To je bolest koja se nasljeđuje autosomno recesivno, a utječe na nastanak keratina. Keratin je čvrsti, vlaknasti protein koji se nalazi u kosi i noktima. Također je i vanjski sloj naše kože.

- Ako postoji genetsko oštećenje i keratin se ne razvija normalno, kosa slabi?

Erin je kimnula glavom. - I ne mora biti zahvaćena samo kosa. Ljudi s Nethertonovim sindromom mogu patiti i od kožnih bolesti. Osipa i ljuštenja kože.

- Znači, tražimo počinitelja s gomilom peruti? - upitala je Rizzoli.

- Možda i s nečim očitijim od peruti. Neki pacijenti imaju i ozbiljan oblik bolesti poznat kao ihtioza. Njihova koža može biti tako suha da izgleda kao koža aligatora.

Rizzoli se nasmijala. - Dakle, tražimo čovjeka reptila! To bi nam trebalo suziti potragu.

- Ne nužno. Sad je ljeto.

- Kakve to ima veze?

- Ova toplina i vlažnost smanjuju suhoću kože. U ovo doba godine može izgledati posve normalno.

Rizzoli i Moore su se pogledali, istodobno pogođeni istom mišlju.

Obje žrtve su zaklane tijekom ljeta.

- Dok god je vruće - rekla je Erin - vjerojatno izgleda kao i svi drugi ljudi.

- Sad je tek srpanj - rekla je Rizzoli.

Moore je kimnuo glavom. - Sezona lova je za njega tek počela.

N.N. je imao ime. Bolničarke hitnog odjela su na njegovim ključevima pronašle pločicu s imenom. On je Herman Gwadowski, i ima šezdeset i devet godina.

Catherine je stajala u pregratku kirurškog Odjela za intenzivnu njegu u kojem se nalazio njezin pacijent i metodično proučavala monitore i opremu poslaganu oko njegovog kreveta. Normalan EKG ritam titrao je preko osciloskopa. Arterijski valovi podizali su se do 110/70, a očitovanja centralnog venskog tlaka su se uspinjala i padala kao talasanje olujnog mora. Sudeći po brojevima, operacija na gospodinu Gwadowskom bila je uspješna.

Ali, on se ne budi, pomislila je Catherine i uperila svjetiljku u njegovu lijevu, pa u desnu zjenicu. Gotovo osam sati nakon operacije i nadalje je bio u dubokoj komi.

Uspravila se i promatrala kako mu se prsni koš diže i spušta u ritmu rada respiratora. Spriječila je da nasmrt ne iskrvari. Ali, što je doista spasila? Tijelo sa srcem koje tuče i mozgom koji ne funkcionira.

Začula je kuckanje po staklu. Kroz prozorčić pregratka vidjela je svog kolegu, doktora Petera Falca, kako joj maše, sa zabrinutim izrazom na inače vedrom licu.

Neki su kirurzi poznati po izljevima bijesa u operacijskim salama. Neki arogantno ulijeću u sale i odijevaju kiruršku uniformu kao da odijevaju kraljevsku odoru. Neki su hladno učinkoviti tehničari za koje su pacijenti samo gomila mehaničkih dijelova kojima treba popravak.

A onda, postoji i Peter. Duhovit, živahan Peter, koji u operacijskoj sali bez sluha pjeva Elvisove pjesme i ljudima probija uši, koji u uredu organizira natjecanja

u bacanju papirnatih zrakoplova i sretno se spušta na sve četiri kako bi s pacijentima s pedijatrije slagao Lego kockice. Kad ga je vidjela kako joj se mršti kroz prozorčić, smjesta je izašla iz pregratka.

- Je li sve u redu? - upitao je.

- Upravo završavam vizitu.

Peter je pogledao cjevčice i opremu nakostriješenu oko kreveta gospodina Gwadowskog. - Čuo sam da si ga sjajno spasila. A izgubio je dvanaest jedinica krvi.

- Ne znam da li se to može nazvati spašavanjem. - Pogled joj se vratio pacijentu. - Sve radi osim sive tvari.

Na trenutak su šutjeli i promatrali kako se prsni koš gospodina Gwadowskog diže i spušta.

- Helen mi je rekla da su te danas posjetila dva policajca - rekao je Peter. - Što se događa?

- Nije bilo ništa važno.

- Zaboravila si platiti kazne za parkiranje?

Usiljeno se nasmijala. - Točno, i računam na tebe da platiš jamčevinu za mene.

Izašli su s intenzivne i krenuli hodnikom, visok i mršav Peter je koračao iza nje ležerno švrljajući. Dok su se vozili dizalom, upitao ju je:

- Catherine, jesi li dobro?

- Zašto? Zar ne izgledam dobro?

- Iskreno? – Proučavao joj je lice, a modre su mu oči bile tako izravne, da se osjetila napadnutom. – Izgledaš kao da ti je potrebna čaša vina i ukusna večera u restoranu. Bi li mi se pridružila?

- Primamljujući poziv.

- Ali?

- Ali mislim da ću večeras ostati kod kuće.

Peter se zgrabio za grudi kao da je smrtno ranjen. – Ponovno si me upucala! Reci mi, postoji li ijedna rečenica koja kod tebe pali?

Nasmiješila se. – To je na tebi da otkriješ.

- Što kažeš na ovu? Ptičica mi je rekla da ti je u subotu rođendan. Dopusti mi da te provozam svojim zrakoplovom.

- Ne mogu. Tog sam dana dežurna.

- Možeš se zamijeniti s Amesom. Razgovarat ću s njim.

- Oh, Peter. Znaš da ne volim letjeti.

- Nemoj mi reći da imaš strah od letenja?

- Jednostavno mi ne ide prepuštanje nadzora drugim ljudima.

Ozbiljno je kimnuo glavom. – Klasična kirurška osobnost.

- Lijep način da me nazoveš napetom.

- Znači, to je odbijenica letačkom spoju? I ne mogu ništa učiniti da se predomisliš?

- Mislim da ne.

Uzdahnuo je. – Dakle, to su bile sve moje replike. Iskušao sam sav svoj repertoar.

- Znam. Počeo si se ponavljati.

- To mi kaže i Helen.

Iznenadeno ga je pogledala. – Zar ti Helen daje savjete kako da me pozoveš van?

- Rekla je da ne može podnijeti prizor patetičnog muškarca koji lupa glavom o neprobojan zid.

Oboje su se smijali dok su izlazili iz dizala i hodali do svoje ordinacije. Bio je to ležeran smijeh dvoje kolega koji su znali da je ova igra samo šala. Zadržavanje odnosa na toj razini značilo je da nema povrijeđenih osjećaja, da nitko ne stavlja osjećaje na kocku. Bezopasno, zgodno očijukanje koje ih je oboje čuvalo zaštićene od pravih veza. On bi je razigrano pozvao van; ona bi ga jednako razigrano odbila, i čitava je ordinacija bila upućena u tu šalu.

Već je bilo pet i trideset i njihovo je osoblje već napustilo ordinaciju. Peter se vratio u svoj ured, a ona je otišla u svoj kako bi objesila kutu i uzela svoju torbicu. Dok je vješala kutu na vrata, na pamet joj je iznenada pala jedna misao.

Prošla je hodnik i gurnula glavu u Peterov ured. On je pregledavao kartone, s naočalama za čitanje nataknutim na nosu. Za razliku od njezinog urednog ureda, Peterov je izgledao kao samo središte kaosa. Kanta za smeće je bila puna papirnatih zrakoplova. Knjige i kiruruški časopisi bili su naslagani po stolcima. Filodendron koji je nekontrolirano narastao gotovo je gušio jedan zid. U toj džungli listova bile su zakopane Peterove diplome: dodiplomski stupanj iz aeronautičkog inženjeringa na Tehnološkom institutu u Massachusettsu, diploma Harvardskog medicinskog fakulteta.

- Peter? Ovo je glupo pitanje...

Pogledao ju je preko naočala. – Onda si došla pravom muškarcu.

- Jesi li bio u mom uredu?

- Da li da nazovem odvjetnika prije nego što odgovorim na to pitanje?

- Daj, ozbiljna sam.

Ispravio se i pomnije je pogledao. – Ne, nisam. Zašto?

- Nema veze. Nije ništa strašno. – Okrenula se kako bi otišla i začula škripanje njegovog stolca kad je ustao. Slijedio ju je u njezin ured.

- Što nije strašno? – upitao ju je.

- Samo sam opsesivno kompulzivna. Razljutim se kad stvari nisu tamo gdje bi trebale biti.

- Naprimjer?

- Moja kuta. Uvijek je objesim na vrata, a nekako završi na ormariću za spise ili preko stolca. Znam da to ne radi Helen ili druge tajnice. Pitala sam ih.

- Vjerojatnu ju je pomaknula čistačica.

- I izluđuje me što ne mogu pronaći stetoskop.

- Još uvijek ga nema?

- Morala sam ga posuditi od glavne sestre.

Mršteći se, pogledao je po prostoriji. – Eno ga. Na polici za knjige. – Prišao je polici na kojoj se uz knjigu savio stetoskop.

Bez riječi ga je uzela od Petera i zurila u njega kao da je nešto strano. Kakva crna zmija, prebačena preko njezine ruke.

- Što ne valja?

Duboko je udahnula. – Mislim da sam samo umorna. – Stavila je stetoskop u lijevi džep kute – tamo gdje ga uvijek ostavlja.

- Jesi li sigurna da je samo to? Događa li se još što?

- Moram ići kući. – Izišla je iz ureda, a on je pošao za njom u hodnik.

- Ima li to kakve veze s onim policajcima? Slušaj, ako si u nekoj nevolji... ako ti mogu pomoći...

- Ne treba mi nikakva pomoć, hvala. – Njezin je odgovor bio hladniji nego što je namjeravala i zbog toga joj je istog trenutka bilo žao. Peter to ne zaslužuje.

- Znaš, ne bih imao ništa protiv da me svako toliko zamoliš za kakvu uslugu – tiho je rekao. – To je dio zajedničkog posla. Partnerstva. Ne misliš li tako?

Nije odgovorila.

Okrenuo se prema svom uredu. – Vidimo se ujutro.

- Peter?

- Da?

- Što se tiče ono dvoje policajaca. I razloga što su me posjetili...

- Ne moraš mi reći.

- Ne, trebam ti reći. Ako to ne učinim, pitat ćeš se o čemu je riječ. Došli su me pitati o jednom ubojstvu. U četvrtak navečer je ubijena jedna žena. Mislili su da je možda poznajem.

- Jesi li je poznavala?

- Nisam. Bila je to pogreška, to je sve. – Uzdahnula je. – Samo pogreška.

* * *

Catherine je okrenula zasun na vratima, čula kako je uz zadovoljan tupi zvuk sjeo na mjesto, a onda je namjestila lanac. Još jedna linija obrane od neimenovanih užasa koji vrebaju iza zidova njezinoga stana. Sigurno zabarikadirana u stanu, skinula je cipele, odložila torbicu i ključeve automobila na stolić od trešnjina drveta i u čarapama prešla preko debelog bijelog saga dnevnog boravka. U stanu je bilo ugodno hladno, zahvaljujući čudotvornosti središnjeg sistema za rashlađivanje. Napolju je bilo 30 stupnjeva, ali u stanu nikad nije bilo više od 22 ljeti, ni manje od 20 zimi. Toliko se malo toga u ljudskom životu može unaprijed odrediti, a ona se trudila održati red kakav je mogla unutar opisanih granica svoga života. Odabrala je ovu stambenu zgradu s dvanaest stanova na Commonwealth Avenue jer je bila posve nova, sa sigurnom garažom za parkiranje. Iako nije bila tako živopisna kao povijesne zgrade od crvene cigle u Back Bayu, nije bila ni zaražena lošim instalacijama i električnim zamkama koje dolaze sa starim zgradama. Nesigurnost je bila nešto što Catherine nije dobro podnosila. Stan je održavala bez ijedne mrljice i, osim nekoliko iznenađujućih poteza boje, namjestila ga uglavnom bijelim pokuštvom. Bijelim kaučem, bijelim sagovima, bijelim pločicama. Bojom čistoće. Nedirnutom, djevičanskom.

U spavaćoj sobi se razodjenula, objesila suknju u ormar, odložila košulju da je odnese u kemijsku čistionicu. Presvukla se u udobne sportske hlače i svilenu bluzu bez rukava. Kad je bosonoga ušla u kuhinju, već je bila smirena i imala nadzor.

Ranije tog dana nije se tako osjećala. Posjet dvoje detektiva ju je uzdrmao i čitavog se poslijepodneva hvatala kako zbog nepažnje čini pogreške. Uzimala je

pogrešan laboratorijski nalaz, zapisala netočan datum na kartonu. Bile su to sitnice, ali bile su poput laganog mreškanja koje remeti površinu duboko uznemirene vode. Zadnje je dvije godine uspijevala potisnuti sve misli na ono što joj se dogodilo u Savani. Svako toliko, bez upozorenja, vratila bi joj se neka zapamćena slika, oštra poput poteza nožem, ali bi od nje otplesala i vješto okretala misli prema nečem drugom. Danas nije mogla izbjeći sjećanja. Danas se nije mogla pretvarati da se Savana nikad nije dogodila.

Kuhinjske pločice bile su hladne pod njezinim bosim nogama. Pripremila je votku-juice s malo votke i pijuckala je dok je ribala parmezan i sjeckala rajčice, luk i začinsko bilje. Nije ništa jela od doručka i alkohol joj je jurnuo ravno u krvotok. Votka joj je godila i činila je neosjetljivom na podražaje. Tješilo ju je jednolično udaranje noža o dasku za rezanje, miris svježeg bosiljka i češnjaka. Kuhanje kao terapija.

S druge strane kuhinjskog prozora, grad Boston bio je pregrijani kotao automobila u zastoju i razbješnjelih karaktera, ali ovdje, zatvorena iza stakla, mirno je pirjala rajčice na maslinovom ulju, natočila čašu Chiantija i zagrijala lonac vode za tanku, svježju tjesteninu. Iz otvora uređaja za rashlađivanje šištao je hladan zrak.

Sjela je s tjesteninom, salatom i vinom i jela uz Debussyja s CD playera. Unatoč gladi i brižnoj pripremi jela, sve joj se činilo bezukusnim. Natjerala se jesti, ali imala je osjećaj da joj je grlo puno, kao da je progutala nešto gusto i ljepljivo. Ni druga čaša vina nije mogla ukloniti grud u grlu. Odložila je vilicu i zurila u napola pojedenu večeru. Glazba je bujala i zapahnjivala je u slomljenim valovima.

Zarila je lice u ruke. Ispočetka nije izišao nikakav zvuk. Kao da je njezina tuga već toliko dugo začepljena, a čep trajno zapečaćen. A zatim joj je iz grla pobjeglo visoko naricanje, najtanja nit zvuka. Zasoptala je, i iz nje je provalio jauk kad su odjednom izletjele dvije godine bola. Silina osjećaja ju je uplašila, jer je nije mogla zadržati, nije mogla izmjeriti koliko je duboka njezina bol i hoće li joj ikada doći kraj. Plakala je dok je grlo nije zabolilo, dok joj se pluća nisu počela grčiti, a zvuk njezinog jecanja bio je zatočen u hermetički zatvorenom stanu.

Naposljetku, kad su joj suze presušile, legla je na kauč i smjesta zaspala dubokim, iznurenim snom.

Naglo se probudila i zatekla se u mraku. Srce joj je ubrzano lupalo, bluza bila namočena znojem. Je li to čula kakvu buku? Pucketanje stakla, korak? Da li ju je to prenulo iz tako dubokog sna? Nije se usudila pomaknuti ni mišić od straha da će joj promaknuti izdajnički zvuk uljeza.

Kroz sobu je bljesnulo svjetlo, prednja svjetla prolazećeg automobila. Njezin dnevni boravak nakratko se razvedrio, a zatim ponovno kliznuo u mrak. Osluškiivala je pištanje hladnog zraka iz otvora, zavijanje hladnjaka u kuhinji. Nijedan strani zvuk. Ništa što bi izazvalo ovaj poražavajući osjećaj užasa.

Sjela je i prikupila hrabrost upaliti svjetiljku. Zamišljeni užasi smjesta su nestali u toplom sjaju svjetla. Ustala je s kauča i pažljivo krenula iz sobe u sobu, palila svjetla i zavirivala u ormare. Na racionalnoj je razini znala da u stanu nema uljeza, da je njezin dom sa sofisticiranim alarmnim sustavom, zasunima i čvrsto zatvorenim prozorima, najzaštićeniji što može biti. Ali, nije se smirila dok ovaj ritual nije bio završen i svaki tamni kutak pretražen. Tek kad se uvjerila da nitko nije probio njezino osiguranje, dopustila si je ponovno slobodno disati.

Bilo je deset i trideset. Srijeda. Moram s nekim razgovarati. Večeras se ne mogu s ovim sama uhvatiti ukoštac.

Sjela je za radni stol, uključila računalno i promatrala kako se pali zaslon. Bilo je to njezino uže za spašavanje, njezin terapeut, ta gomila elektronike, žica i plastike, jedino sigurno mjesto u koje je mogla izliti svoju bol.

Utipkala je svoje računalno ime, CCORD, spojila se na Internet i uz nekoliko pritisaka na miša i nekoliko riječi na tipkovnici, pronašla put do privatnog chat rooma nazvanog jednostavno: ženskapomoć.

Nekoliko poznatih računalnih imena već je bilo tamo. Žene bez lica i imena, sve privučene u ovu sigurnu, anonimnu luku u cyber-prostoru. Sjedila je nekoliko trenutaka i promatrala kako se poruka spušta zaslonom računala. U glavi je čula ranjene glasove žena koje nikad nije upoznala, osim u ovoj virtualnoj prostoriji.

LAURIE45: I što si onda učinila?

ZAVJETNA: Rekla sam mu da nisam spremna. Još uvijek su mi se vraćale slike. Rekla sam mu, ako mu je stalo do mene, pričekat će.

SRCOLOMKA: Dobro za tebe.

ŽMIGAVKA98: Nemoj mu dopustiti da te požuruje.

LAURIE45: Kako je reagirao?

ZAVJETNA: Rekao je da bih morala PREĆI PREKO TOGA. Kao da sam slabić, ili nešto slično.

ŽMIGAVKA98: Muškarci bi trebali doživjeti silovanje!!!!

SRCOLOMKA: Trebalo mi je dvije godine, prije nego što sam ponovno bila spremna.

LAURIE45: Meni više od godinu dana.

ŽMIGAVKA98: Jedino na što ti frajeri misle je njihov pimpek. Uvijek su samo oni važni. Samo žele zadovoljiti svoj pimpek.

LAURIE45: Opa, danas si doista ljuta, žmigavice.

ŽMIGAVKA98: Možda i jesam. Ponekad mislim da je Lorena Bobbitt imala pravu ideju.

SRCOLOMKA: Žmigavica izvlači svoju sjekiricu!

ZAVJETNA: Mislim da on baš nije voljan čekati. Mislim da je digao ruke od mene.

ŽMIGAVKA98: Ti si vrijedna čekanja. VRIJEDNA SI!

Prošlo je nekoliko sekundi, a kutija za poruke je bila prazna. A onda,

LAURIE45: Bok, Ccord. Lijepo te je ponovno vidjeti.

Catherine je tipkala.

CCORD: Vidim da ponovno razgovaramo o muškarcima.

LAURIE 45: Da. Kako to da se ne možemo riješiti te zamorne teme?

ZAVJETNA: Jer su nas oni povrijedili.

Uslijedila je još jedna duga stanka. Catherine je duboko udahнула i napisala.

CCORD: Imala sam grozan dan.

LAURIE45: Pričaj nam, CC. Što se dogodilo?

Catherine je gotovo mogla čuti gukanje ženskih glasova, nježno, smirujuće mrmljanje kroz eter.

CCORD: Večeras sam imala napadaj panike. Evo me, zaključana sam u kući, gdje me nitko ne može dotaknuti, a svejedno se događa.

ŽMIGAVKA98: Nemoj mu dopustiti da pobijedi. Nemoj mu dopustiti da od tebe učini zarobljenicu.

CCORD: Prekasno je. Već jesam zarobljenica. Jer, večeras sam shvatila nešto užasno.

ŽMIGAVKA98: Što to?

CCORD: Zlo ne umire. Nikad ne umire. Samo navuče novo lice, novo ime. Samo zato što nas je jednom dotaknulo, ne znači da smo do kraja života imune na nove rane. Grom može pogoditi dvaput.

Nitko nije ništa natipkao. Nitko nije odgovorio.

Bez obzira koliko smo pažljive, zlo zna gdje stanujemo, pomislila je. Zna kako će nas pronaći.

Kapljica znoja kliznula joj je niz leđa.

I ja ga sad osjećam. Osjećam kako mi se približava.

* * *

Nina Peyton nigdje ne izlazi, ni sa kim se ne viđa. Već tjednima nije otišla na posao. Danas sam nazvao njezin ured u Brooklinu, u kojem radi kao trgovačka zastupnica, i njezina mi je kolegica rekla da ne zna kad će im se Nina vratiti. Poput ranjene je zvijeri, sklupčana u svojoj špilji, užasnuta napraviti i jedan korak napolje u noć. Zna što joj noć sprema, jer je već dotaknuta njezinim zlom, i sad ga osjeća kako poput pare prodiere kroz zidove njezinog doma. Zastori su čvrsto navučeni, ali tkanina je tanka i vidim je kako korača stanom. Njezin je obris poguren, ruke čvrsto pritisnute uz grudi, kao da joj se tijelo uvuklo u sebe. Pokreti su joj rastrzani i mehanički dok korača amo-tamo.

Provjerava brave na vratima, zasune na prozorima. Pokušava zapriječiti ulazak tami.

Mora da je zagušljivo u toj kućici. Noć je poput pare, a ni na jednom od njezinih prozora nema uređaja za rashlađivanje zraka. Čitavu je večer unutra, a prozori su zatvoreni unatoč vrućini. Zamišljam je kako se sjaji od znoja, pati čitav dugi vrući dan i noć, s očajničkom željom pustiti malo svježeg zraka, ali i s bojazni što bi još sa zrakom moglo ući.

Ponovno prolazi pokraj prozora. Zastaje. Oklijeva, uokvirena četverokutom svjetla. Iznenada se zastori razmiču i ona pruža ruku kako bi otvorila zasun prozora. Prilazi prozoru. Stane ispred njega, gladno udahne svježi zrak. Konačno se predala pred vrućinom.

Lovcu ništa nije tako uzbudljivo kao miris ranjenog plijena. Gotovo ga mogu omirisati kako lebdi, miris okrvavljene zvijeri, oskvrnutog mesa. Jednako kao što ona udiše noćni zrak, tako ja udišem njezin miris. Njezin strah.

Srce mi brže lupa. Posežem u torbu i pomilujem instrumente. Čak je i čelik topao na dodir.

S treskom zatvara prozor. Nekoliko dubokih gutljaja svježeg zraka je bilo sve što si je usudila dopustiti, i sad se povlači u bijedu svoje zagušljive kućice.

Nakon nekog vremena, prihvaćam razočaranje i odlazim, ostavljajući je da se čitavu noć preznojava u pećnici od spavaće sobe.

Sutra će, kažu, biti još toplije.

pet

- Ovaj nepoznati počinitelj je klasični picquerist - rekao je doktor Lawrence Zucker. - Netko tko koristi noć kako bi postigao sekundarno ili posredno seksualno olakšanje. Pikerizam je čin probadanja ili rezanja kože, svako ponovljeno prodiranje u kožu nekim oštrim predmetom. Noć je falički simbol - zamjena za muški seksualni organ. Umjesto normalnog snošaja, naš počinitelj doživljava orgazam podvrgavajući žrtvu boli i užasu. Njega uzbuđuje moć. Krajnja moć, nad životom i smrću.

Detektivku Jane Rizzoli nije bilo moguće lako zastrašiti, ali od doktora Zuckera se ježila. Izgledao je kao blijedi, glomazni John Malkovich, a govorio je šapatom, gotovo kao žena. Dok je govorio, zmijskom je elegancijom micao prstima. On nije bio policajac, nego psiholog sa Sveučilišta Northeastern i savjetnik Bostonske policije. Rizzoli je s njim već jednom radila na slučaju ubojstva i već se tada ježila zbog njega. Nije to bilo samo zbog njegovog izgleda, nego i načina na koji se tako duboko uvlačio u um počinitelja i očitog uživanja u lutanju satanskim dimenzijama. On je u tom putovanju uživao. U njegovom je glasu mogla čuti onaj gotovo subliminalni žamor uzbuđenja.

Pogledala je ostalu četvoricu detektiva u sobi za sastanke i pitala se da li se i netko od njih ježi zbog ovog čudaka, ali vidjela je samo umorne izraze lica i različite nijanse sjena u pet sati poslijepodne.

Svi su bili umorni. Ona sama je prošlu noć spavala jedva četiri sata. Jutros se probudila prije zore, a um joj se smjesta ubacio u četvrtu brzinu, razvrstavajući kaleidoskop slika i glasova. Slučaj Elene Ortiz upila je tako duboko u podsvijest da je u snovima razgovarala sa žrtvom, iako je taj razgovor bio besmislen. Nije doživjela nikakvih natprirodnih otkrovenja, nije dobila nikakvih tragova s one strane groba, samo slike nastale trzajima moždanih stanica. Ipak, Rizzolica je taj san smatrala značajnim. Rekao joj je koliko joj je taj slučaj važan. Biti glavna istražiteljica u medijski privlačnom slučaju bilo je kao hodati na visokoj žici bez mreže. Ščepaj počinitelja, i svi će pljeskati. Zajebi, i čitav æ te svijet gledati kako se utapaš.

Ovaj je slučaj sad bio medijski veoma zanimljiv. Prije dva dana, na naslovnici lokalnog tabloida osvanuo je sljedeći naslov: Kirurg ponovno reže. Zahvaljujući Boston Herald, njihov je nepoznati počinitelj imao vlastiti nadimak, i čak su ga i policajci koristili. Kirurg.

Bože, bila je spremna prihvatiti rizik, spremna da se ili uzvine ili razbije, već prema zaslugama. Prije tjedan dana, kad je kao glavna istražiteljica ušla u stan Elene Ortiz, odmah je znala da je to slučaj kojim će izgraditi karijeru, i bila je nestrpljiva dokazati se.

Kako se situacija brzo promijenila.

U roku od jednog dana njezin je slučaj narastao u mnogo širu istragu koju je vodio Marquette, poručnik njihove jedinice. Slučaj Elene Ortiz združen je sa slučajem Diane Sterling, a ekipa je, osim Marquettea, narasla na pet istražitelja: Rizzoli i njezin partner Barry Frost; Moore i njegov krupni partner, Jerry Sleeper; i peti istražitelj, Darren Crow. Rizzoli je bila jedina žena u ekipi; zapravo bila je jedina žena u čitavom Odjelu za umorstva i neki joj muškarci nikad nisu dopuštali da to zaboravi. Oh, dobro se slagala s Barryjem Frostom, unatoč njegovom iritantno vedrom raspoloženju. Jerry Sleeper je bio previše flegmatičan da bi ikoga razbjesnio ili se sam na ikoga razbjesnio. A što se Moora tiče - pa, unatoč njezinim početnim ogradama, zapravo joj se počeo svidati i počela ga je istinski poštivati zbog tihog, metodičnog rada. Najvažnije od svega, činilo se da i on nju poštuje. Kad god je govorila, znala je da je Moore sluša.

No, problem je imala s petim policajcem u ekipi, Darrenom Crowom. I to velik. Sad je sjedio za stolom nasuprot njoj, s uobičajenim prezrivim smješkom na potamnjelom licu. Odrasla je s dečkima kao što je on. Dečkima s gomilom mišića i gomilom djevojaka. Ogromnim egom.

Ona i Crowe su se prezirali.

Stolom je kružila hrpa papira. Rizzoli je uzela jedan primjerak i vidjela da je to profil zločinca koji je dr. Zucker upravo dovršio.

- Znam da neki od vas misle da je moj posao hokus-pokus - rekao je Zucker. - Stoga mi dopustite da vam objasnim način na koji sam razmišljao. O našem nepoznatom počinitelju znamo sljedeće: U žrtvin stambeni prostor ulazi kroz otvoreni prozor. To čini u rane jutarnje sate, negdje između ponoći i dva ujutro. Iznenadi žrtvu na spavanju. Odmah je onemogućio kloroformom. Skine joj odjeću. Obuzda je vežući je uz krevet ljepljivom trakom oko ručnih i nožnih zglobova. To pojača trakom preko gornjeg dijela bedra i sredine torza. Naposljetku joj vrpcom zatvori usta. Postiže krajnji nadzor. Kad se žrtva, ubrzo nakon toga, probudi, ne može se pomaknuti, ne može vrisnuti. Kao da je paralizirana, ali budna je i svjesna svega što se potom događa.

A ono što se potom događa je zacijelo svačija najgora noćna mora. - Zuckerov glas je postao jednoličan. Što su pojedinosti bile grotesknije, to je tiše govorio, a oni su se naginjali prema njemu i pokušavali razabrati riječi.

- Nepoznati počinitelj počinje rezati žrtvu - rekao je Zucker. - Prema obdukcijском izvješću, ne žuri mu se. Veoma je pedantan. Reže donji dio trbuha, sloj po sloj. Najprije kožu, zatim potkožno masno tkivo, mišićnu fasciju, mišić. Kirurškim koncem drži krvarenje pod nadzorom. Prepoznaje i uklanja jedini organ koji želi. Ništa više. A želi maternicu.

Zucker je pogledao ljude za stolom, zamjećujući njihovu reakciju. Pogled mu je pao na Rizzoli, jedinog policajca u prostoriji koji posjeduje organ o kojem su govorili. Ona ga je netremice promatrala, ogorčena što se na nju usredotočio zbog njezinog spola.

- Što nam to govori o njemu, detektivko Rizzoli? - upitao je.
- Mrzi žene - rekla je. - Vadi im jedinu stvar koja ih čini ženama.

Zucker je kimnuo glavom, a od njegovog smijeha je Rizzolica zadrhtala. - To je Jack Trbosjek učinio Annie Chapman. Vađenjem maternice, on svoju žrtvu defeminizira. Krade njezinu moć. Ne obazire se na njihov nakit, novac. Želi samo jedno, i jednom kad požanje svoj suvenir, može nastaviti do finala. Ali, najprije se malo odmara prije krajnjeg užitka. Obdukcija obje žrtve ukazuje da u ovom trenutku počinitelj zastaje. Prolazi možda sat vremena, a žrtve i dalje polako krvare. U rani im se skuplja bazen krvi. Što on za to vrijeme radi?

- Uživa - tiho je rekao Moore.
- Misliš, možda drka? - upitao je Darren Crowe s uobičajenom neotesanošću.
- Ni na jednom mjestu zločina nije bilo ejakulata - naglasila je Rizzoli.

Crowe joj je dobio pogled vidi, vidi, kako smo pametni. - Odsustvo e-ja-ku-la-ta - rekao je, sarkastično naglašavajući svaki slog - ne isključuje drkanje.

- Ne vjerujem da je masturbirao - rekao je Zucker. - Ovaj konkretni počinitelj ne bi se odrekao toliko nadzora u nepoznatom okruženju. Mislim da on čeka dok ne bude na sigurnom mjestu, i tek onda doživljava seksualni vrhunac. Sve na mjestu zločina odiše nadzorom. Kad nastavlja s konačnim činom, to čini sa samouvjerenjem i autoritetom. Jednim dubokim potezom prereže žrtvi vrat. A onda izvede još jedan, posljednji ritual.

Zucker posegne u svoju torbu za spise i izvuče dvije fotografije s mjesta zločina. Položi ih na stol. Na jednoj je spavaća soba Diane Sterling, na drugoj Elene Ortiz.

- Pažljivo složi njihovu odjeću za spavanje i stavi je pokraj tijela. Znamo da je odjeća složena nakon ubojstva, jer su kapljice krvi pronađene na unutarnjim naborima.

- Zašto to čini? - upitao je Frost. - Što to simbolizira?
- Ponovno nadzor - rekla je Rizzoli.

Zucker je kimnuo glavom. - Zacijelo djelomično i to. Ovim ritualom on pokazuje da nadzire situaciju. Ali istodobno, ritual nadzire njega. Riječ je o porivu kojem vjerojatno ne može odoljeti.

- A što ako je spriječen izvesti ga do kraja? - upitao je Frost. - Naprimjer, netko ga prekine i ne može ga dovršiti?

- To bi ga isfrustriralo i razbjesnilo. Možda bi se osjećao prisiljen da odmah počne loviti sljedeću žrtvu. Ali, dosad je uvijek uspio izvesti ritual do kraja. I svako je ubijanje bilo dovoljno zadovoljavajuće da izdrži duga vremenska razdoblja. - Zucker se ogledao po prostoriji. - Ovo je najgora vrsta počinitelja s kojom se možemo suočiti. Čitavu je godinu izdržao bez napada - to je izuzetno rijetko. Znači da može izdržati mjesecima između dva lova. Mi bismo se mogli iznuriti tražeći ga, dok on strpljivo sjedi i čeka sljedeće klanje. Pažljiv je. Organiziran. Za sobom će ostaviti tek nekoliko, ako i ijedan, trag. - Pogledao je Moora tražeći odobrenje.

- Ni na jednom mjestu zločina nemamo otiske prstiju, nemamo DNK - rekao je Moore. - Sve što imamo je jedna jedina vlas kose, nađena na rani Ortizove. I nekoliko tamnih poliesterskih vlakana s prozorskog okvira.

- Pretpostavljam da nemate ni svjedoka.

- U slučaju Sterling, ispitali smo tisuću tristo osoba. U slučaju Ortiz, stotinu osamdeset do danas. Nitko nije vidio uljeza. Nitko nije bio svjestan da se itko muvao oko zgrade.

- Ali, imamo tri priznanja - rekao je Crowe. - Sva trojica su ušli ravno s ceste. Uzeli smo izjave i poslali ih njihovim putem. - Nasmijao se. - Luđonje.

- Ovaj počinitelj nije lud - rekao je Zucker. - Moja je pretpostavka da izgleda posve normalno. Vjerujem da je riječ o bijelcu u kasnim dvadesetim ili ranim tridesetim godinama. Uredne vanjštine, natprosječne inteligencije. Posve sigurno je završio srednju školu, možda čak i koledž, ili čak i više. Mjesta zločina su udaljena jedno od drugoga više od dva kilometra, a ubojstva su počinjena u doba kad baš ne voze sredstva javnog prometa. Dakle, ima automobil. Automobil mu je zacijelo uredan i dobro održavan. Počinitelj vjerojatno nema registriranih mentalnih problema, ali možda ima maloljetnički dosje zbog provale i voajerizma. Ukoliko je zaposlen, radi na poslu koji zahtijeva inteligenciju i pedantnost. Znamo da pažljivo planira, što pokazuje činjenica da opremu za ubijanje nosi sa sobom - skalpel, kirurški konac, ljepljivu vrpču, kloroform. I nekakav spremnik u kojem će svoj suvenir donijeti kući. Možda je riječ o običnoj vrećici sa zatvaračem. Radi na području koje zahtijeva obraćanje pozornosti svakoj pojedinosti. Budući da očito posjeduje znanje iz anatomije i kiruršku vještinu, možda imamo posla s medicinskim profesionalcem.

Rizzoli je srela Moorov pogled, a oboje ih je pogodila ista misao: u Bostonu je vjerojatno više liječnika po glavi stanovnika nego igdje drugdje na svijetu.

- Budući da je inteligentan - rekao je Zucker - zna da nadziremo mjesta zločina. I odoljet će iskušenju da se vrati. Ali, to iskušenje postoji, tako da vrijedi nastaviti i dalje motriti stan Ortizove, barem u bliskoj budućnosti.

- Također je dovoljno inteligentan da izbjegava odabrati sljedeću žrtvu u svom neposrednom susjedstvu. On je ono što bismo mogli nazvati "putnik", a ne "pljačkaš". On u lov ide izvan svog susjedstva. Dok ne budemo imali više referentnih točaka s kojima možemo raditi, ne mogu napraviti geografski profil. Ne mogu označiti na koje dijelove grada biste se trebali usredotočiti.

- Koliko točaka vam je potrebno? - upitala je Rizzoli.

- Najmanje pet.

- Znači, treba nam pet ubojstava?

- Program geografskog određivanja zločinaca kojim se koristim zahtijeva pet, kako bi imao ikakvu valjanost. Koristio sam ga i sa četiri točke, i ponekad se i s time može proreći boravište počinitelja, ali nije točno. Moramo znati više o njegovom kretanju. Koji je prostor njegovog djelovanja, gdje su mu sidrišne točke. Svaki ubojica djeluje unutar određenog područja u kojem se ugodno osjeća. Oni su poput meštrova u lovu. Imaju svoja područja, svoje rupe za ribolov, u kojima nalaze svoj plijen. - Zucker je preko stola gledao u lica istražitelja kojih se nisu dojmile njegove riječi. - O ovom počinitelju još ne znamo dovoljno da bismo mogli išta predvidjeti. Stoga se moramo usredotočiti na žrtve. Tko su bile i zašto je odabrao upravo njih.

Zucker je posegnuo u svoju torbu i izvukao dva dosjea, jedan označen sa Sterling, a drugi s Ortiz. Izvukao je desetak fotografija koje je raširio po stolu. Fotografije dviju žena dok su bile žive, neke čak i iz djetinjstva.

- Neke od ovih fotografija niste vidjeli. Zamolio sam njihove obitelji da mi ih daju, samo kako bismo stekli dojam o životima ovih žena. Pogledajte njihova lica. Proučite kakve su bile kao osobe. Zašto je počinitelj odabrao upravo njih? Gdje ih je vidio? Što mu je to na njima privuklo pozornost? Smijeh? Osmijeh? Način na koji su hodale ulicom?

Počeo je čitati natipkani tekst s papira.

- Diana Sterling, trideset godina. Plava kosa, modre oči. Metar sedamdeset, pedeset i šest kilograma. Zanimanje: putnički agent. Zaposlenje: Newbury Street. Boravište: Marlborough Street u Back Bayu. Završila Smith College. Oba roditelja su joj odvjetnici i žive u kući od dva milijuna dolara u Connecticutu. Dečki: u vrijeme smrti, nitko.

Spustio je taj list papira, i uzeo u ruku drugi.

- Elena Ortiz, dvadeset i dvije godine. Hispanoamerikanka. Crna kosa, smeđe oči. Metar pedeset šest, četrdeset i šest kila. Zanimanje: trgovkinja u obiteljskoj cvjećarnici u South Endu. Boravište: stan u South Endu. Obrazovanje: srednja škola. Čitav život živi u Bostonu. Dečki: u vrijeme smrti, nitko.

Podigao je pogled. - Dvije žene koje su živjele u istom gradu, ali su se kretale u različitim svemirima. Kupovale su u različitim trgovinama, jele u različitim restoranima, i nisu imale zajedničkih prijatelja. Kako ih naš počinitelj pronalazi? Gdje ih pronalazi? Ne samo što se međusobno razlikuju; razlikuju se i od uobičajenih žrtava seksualnih zločina. Većina počinitelja napada ranjive članove društva. Prostitutke, djevojke koje stopiraju. Kao i svi mesožderi, vrebaju životinju koja je na rubu stada. Zaš to je onda odabrao ove dvije? - Zucker je odmahnuo glavom. - Ne znam.

Rizzoli je promatrala fotografije na stolu i pozornost joj je privukla jedna fotografija Diane Sterling. Na njoj je bila blistava mlada žena, friška diplomantica Smith Collegea s kapom i tunikom. Zlatna djevojka. Kakav je to osjećaj biti zlatna djevojka?, pitala se Rizzoli. Nije imala pojma. Ona je odrasla kao nedostojna sestra dvojice neodoljivo zgodne braće, očajna mala muškarača koja je samo željela biti dijelom škvadre. Diana Sterling, sa svojim plemićkim jagodicama i labuđim vratom, zacijelo nikad nije saznala kako je to biti isključen, nemati priliku. Nikad nije saznala kako je to kad se nitko ne obazire na tebe.

Rizzolin pogled se zaustavio na zlatnom privjesku koji je visio oko vrata Diane Sterling. Podignula je fotografiju i pomnije ga pogledala. Puls joj se ubrzao, a onda se osvrnula oko sebe da vidi je li itko od policajaca primijetio ono što je ona upravo opazila, ali nitko od njih nije gledao ni nju ni fotografije; bili su usredotočeni na doktora Zuckera.

On je razmotao kartu Bostona. Preko mreže gradskih ulica bila su dva zasjenjena područja, jedno koje je obuhvaćalo Back Bay, drugo ograničeno na South End.

- Ovo su poznata područja aktivnosti naše dvije žrtve. Susjedstva u kojima su živjele i radile. Svi smo mi skloni voditi svakodnevni život u poznatim područjima. Među geografskim profilerima postoji izreka: Kamo idemo ovisi o tome što znamo, a ono što znamo ovisi o tome kamo idemo. To je točno i za žrtve i za počinitelje. Na ovoj karti vidite odvojene živote kojima su živjele ove dvije žene. Nema preklapanja. Nema zajedničke sidrišne točke ili čvorišta u kojem se njihovi životi

sijeku. To me najviše zbunjuje. To je ključno za istragu. Što povezuje Sterlingovu i Ortizovu?

Rizzoličin pogled se vratio na fotografiju. Na zlatni privjesak koji je visio oko Dianinog vrata. Možda griješim. Ne smijem ništa reći dok ne budem sigurna, ili će i to Darren Crowe iskoristiti da mi se naruga.

- Svjesni ste da ovaj slučaj ima još jednu neobičnu okolnost? - upitao je Moore. - Doktoricu Catherine Cordell.

Zucker je kimnuo glavom. - Preživjelu žrtvu iz Savane.

- Određene pojedinosti načina na koji je ubijao Andrew Capra nikad nisu objavljene u javnosti. Upotreba katguta. Uredno slaganje žrtvine odjeće za spavanje. A ipak, naš sadašnji počinitelj ponavlja upravo te pojedinosti.

- Ubojice međusobno komuniciraju. To je kao neko izopačeno bratstvo.

- Capra je mrtav već dvije godine. On ni s kim ne može komunicirati.

- Ali, dok je bio živ, mogao je podijeliti sve jezive pojedinosti s našim počiniteljem. To je objašnjenje kojem se nadam. Jer, alternativa je mnogo gora.

- Da naš počinitelj ima pristup izvješćima policije u Savani - rekao je Moore.

Zucker je kimnuo glavom. - Što bi značilo da je i on iz policije.

Svi su u prostoriji utihnuli. Rizzoli nije mogla izdržati a da ne pogleda svoje kolege - same muškarce. Razmišljala je o tipu muškaraca koje privlači policijski posao. Muškarci koji vole moć i autoritet, pištolj i značku. Priliku nadzirati druge ljude. Točno ono za čim žudi naš nepoznati počinitelj.

Kad je sastanak završen, Rizzoli je pričekala da ostali istražitelji napuste sobu za sastanke, a onda je prišla Zuckeru.

- Smijem li zadržati ovu fotografiju? - upitala je.

- Smijem li pitati zašto?

- Predosjećaj.

Zucker joj je uputio jedan od svojih jezivih John Malkovich osmijeha. -

Hoćeš li ga podijeliti sa mnom?

- Ni s kim ne dijelim predosjećaje.

- Jer je to nesreća?

- Štitim svoj teren.

- Ovo je timska istraga.

- Smiješno je to s timskim radom. Kad god govorim o svojim predosjećajima, netko drugi pobere zasluge. - S fotografijom u ruci, izašla je iz prostorije i smjesta zažalila zbog ove zadnje primjedbe. Ali, čitav dan su je njezini muški kolege ljutili svojim primjedbama i ignoriranjem, što je sve zajedno stvaralo dojam omalovažavanja. Posljednja kap je bio razgovor koji su ona i Darren Crowe vodili s prvim susjedom Elene Ortiz. Crowe je opetovano prekidao Rizzolina pitanja kako bi postavio vlastita. Kad ga je izbacila iz sobe i prozvala zbog ponašanja, vratio joj je klasičnom muškom uvredom:

- Pretpostavljam da ti je sad ono vrijeme u mjesecu.

Ne, svoje će predosjećaje zadržati za sebe. Ako se utvrdi da su netočni, nitko je neće moći ismijavati. A ako urode plodom, s pravom će zahtijevati da joj se pripiše zasluga.

Vratila se na svoje radno mjesto i sjela za stol kako bi pomnije promotrila fotografiju s promocije Diane Sterling. Uzela je povećalo, ali se iznenada

usredotočila na bocu mineralne vode koju je uvijek držala na stolu, a kad je vidjela što je ubačeno u nju, uskiptjela je od bijesa.

Nemoj reagirati, pomislila je. Nemoj im dopustiti da vide da su te povrijedili.

Ne obazirući se na bocu s vodom i odvratan predmet u njoj, uperila je povećalo na vrat Diane Sterling. Prostorija se doimala neobično tihom. Gotovo je mogla osjetiti pogled Darrena Crowa koji je čekao da eksplodira.

To se neće dogoditi, seronjo. Ovaj ću put ostati hladnokrvna.

Usredotočila se na Dianinu ogrlicu. Umalo joj je promakla ta pojedinost jer joj je ispočetka svu pozornost privuklo lice, te divne jagodične kosti, profinjeni luk obrva. Sad je proučavala dva privjeska koja su visila na tankom lančiću. Jedan je imao oblik bravice; drugi je bio ključić. Ključ moga srca, pomislila je Rizzoli.

Prelistala je izvješća na radnom stolu i pronašla fotografiju s mjesta ubojstva Elene Ortiz. S povećalom je proučila fotografiju žrtvinog torza snimljenu iz blizine. Kroz sloj sasušene krvi skorene na vratu, jedva je razabrala tanku liniju zlatnog lančića; dva privjeska su bila nejasna.

Posegnula je za telefonom i nazvala ured mrtvozornika.

- Doktora Tierneya danas poslijepodne nema - rekla je njegova tajnica. -

Mogu li vam ja pomoći?

- Riječ je o obdukciji koju je napravio prošli petak. Elena Ortiz.

- Da?

- Kad je dovezena u mrtvačnicu, žrtva je na sebi imala nakit. Da li ga još uvijek imate?

- Da provjerim.

Rizzoli je čekala i lupkala olovkom po stolu. Boca s vodom je bila ravno ispred nje, ali ona ju je uporno ignorirala. Uzbudjenje joj je nadvladalo bijes. Ushit lova.

- Detektivko Rizzoli?

- Ovdje sam.

- Obitelj je tražila da joj se vrte osobne stvari. Par zlatnih naušnica, lančić i prsten.

- Tko je potpisao primitak?

- Anna Garcia, žrtvina sestra.

- Hvala vam. - Rizzoli je spustila slušalicu i pogledala na svoj sat. Anna Garcia je živjela daleko u Danversu. Što znači da se kroz najgoru prometnu gužvu mora voziti...

- Znaš li gdje je Frost? - upitao je Moore.

Rizzoli je uplašeno podignula pogled i ugledala ga pokraj svog radnog stola.

- Ne, ne znam.

- Nije se pojavljivao?

- Ne držim ja tog dečka na uzici.

Nastala je stanka. Zatim je upitao. - Što je to?

- Fotografije s mjesta ubojstva Ortizove.

- Ne to. Ovo u boci.

Ponovno je podignula pogled i vidjela ga kako se mršti. - Na što ti nalikuje? Jebeni tampon. Netko ovdje ima doista profinjeni smisao za humor. - Značajno je

pogledala Darrena Crowa koji je uspio potisnuti cerekanje i okrenuo se na drugu stranu.

- Ja ću se pobrinuti za to - rekao je Moore i uzeo bocu.

- Hej. Hej! - prasnula je. - Dovraga, Moore. Zaboravi!

Ušao je u ured poručnika Marquettea. Kroz staklenu pregradu vidjela je kako Moore stavlja bocu s tamponom na Marquettov stol. Marquette se okrenuo i zurio prema Rizzoli.

Evo nas opet. Sad će govoriti da kučka ne može podnijeti šalu na svoj račun. Zgrabila je svoju torbicu, skupila fotografije i izašla iz prostorije.

Već je bila kod dizala kad ju je zazvao Moore: - Rizzoli?

- Nemoj voditi moje jebene bitke umjesto mene, dobro? - prasnula je.

- Nisi se ni borila. Samo si sjedila s tom... stvari na stolu.

- Tamponom. Možeš li tu riječ izgovoriti jasno i glasno?

- Zašto si ljuta na mene? Pokušavam te braniti.

- Slušaj, sveti Tomo, ovako je ženama u stvarnom svijetu. Ako podnesem tužbu, ja sam ta koja nadrlja. I zabilješka o tome odlazi u moj dosje. Ne slaže se dobro s dečkima. Ako se ponovno požalim, moja je reputacija zapečaćena. Rizzoli cmizdravica. Rizzoli kukavica.

- Ako ne podneseš tužbu, dopuštaš im da pobijede.

- Pokušala sam na tvoj način. Ne pali. I zato mi nemoj činiti nikakve usluge, dobro? - Prebacila je torbicu preko ramena i ušla u dizalo.

Čim su se vrata između njih zatvorila, poželjela je povući svoje riječi. Moore nije zaslužio takav prijekor. Uvijek je bio pristojan, uvijek gospodin, a ona mu je u bijesu bacila u lice nadimak kojim su ga u Odjelu nazivali. Sveti Tomo. Policajac koji nije nikad prekoračio ovlasti, nikad psovao, nikad izgubio hladnokrvnost.

A tu su i tužne okolnosti njegovog privatnog života. Prije dvije godine, njegova žena Mary srušila se od krvarenja u mozgu. Šest mjeseci je lebdjela u zoni sumraka duboke kome, ali sve do dana kad je doista umrla, Moore je odbijao odustati od nade da će se oporaviti. Čak i sad, godinu i pol dana nakon Maryne smrti, činilo se da je nije prihvatio. Još je nosio vjenčani prsten, još je na stolu držao njezinu fotografiju. Rizzoli je previše puta gledala kako se brakovi drugih policajaca raspadaju, gledala je promjenjivu galeriju ženskih fotografija na stolovima svojih kolega. Na Moorovom stolu je ostala Maryna slika, a njezino nasmiješeno lice je bilo trajni inventar.

Sveti Tomo? Rizzoli je cinično odmahнула glavom. Ako na svijetu postoje pravi sveci, zacijelo nisu policajci.

* * *

On je želio da živi, ona je željela da umre, a oboje su tvrdili da ga vole više od onog drugog. Sin i kći Hermana Gwadowskog gledali su jedno drugoga preko očevog kreveta i nijedno od njih nije željelo popustiti.

- Nisi se ti morao brinuti za tatu - govorila je Marilyn. - Ja sam mu kuhala. Ja sam mu spremala kuću. Ja sam ga svaki mjesec vodila liječniku. Kad si ga ti uopće posjetio? Uvijek si imao pametnijeg posla.

- Za ime Božje, pa ja živim u Los Angelesu - prasnulo je Ivan. - Imam posao.

- Jednom godišnje si mogao doletjeti. Zar je to bilo tako teško?

- Sad sam ovdje.

- Oh, naravno. Gospodin Velika Faca naglo se obrušava kako bi spasio situaciju. Ranije ti se nije dalo posjećivati ga. Ali, sad želiš da sve bude učinjeno.

- Ne mogu vjerovati da bi jednostavno pustila da umre.

- Ne želim da više pati.

- Ili samo želiš da prestane cijediti svoj bankovni račun.

Na Marilyninom licu se ukočio svaki mišić. - Prokleti gade.

Catherine ih više nije mogla slušati, pa ih je prekinula. - O tome ne biste trebali ovdje raspravljati. Molim vas, možete li oboje izići iz sobe?

Na trenutak su se brat i sestra promatrali u neprijateljskoj tišini, kao da će već činjenica da je jedan od njih prvi izišao iz prostorije predstavljati predaju. A onda je Ivan bijesno izišao, zastrašujući lik u odijelu šivanom po mjeri. Njegova sestra Marilyn, koja je svakim atomom svog tijela izgledala kao umorna kućanica iz predgrađa, što je i bila, stisnula je očevu ruku i krenula za bratom.

U hodniku im je Catherine iznijela okrutne činjenice.

- Vaš otac je u komi još od nesreće. Bubrezi mu otkazuju. Zbog dugogodišnjeg dijabetesa su već bili oštećeni, a trauma je to pogoršala.

- Koliko toga je zbog operacije? - upitao je Ivan. - Zbog anestetika koji ste mu dali?

Catherine je potisnula bijes i ravnodušno odgovorila: - Bio je u nesvijesti kad je došao u bolnicu. Anestezija tu nije važna. Ali, oštećenje tkiva opterećuje bubrege, a njegovi otkazuju. Osim toga, ima i dijagnozu raka prostate koji se već proširio na kosti. Čak i ako se probudi, ti će problemi ostati.

- Dakle, vi želite da odustanemo, zar ne? - upitao je Ivan.

- Jednostavno želim da ponovno razmislite o njegovom položaju. Ako mu srce prestane raditi, ne moramo ga oživljavati. Možemo ga pustiti da mirno ode.

- Mislite, jednostavno ga pustiti da umre.

- Da.

Ivan je prezrivo frknuo kroz nos. - Dopustite mi da vam kažem nešto o svom tati. On nije od onih koji odustaju. A nisam ni ja.

- Za Boga miloga, Ivane, nije ovdje riječ o pobjedi ili porazu! - rekla je Marilyn. - Riječ je o tome kad treba pustiti da stvari idu svojim tijekom.

- A ti bi to tako brzo učinila, zar ne? - rekao je i okrenuo se prema njoj. - Na prvi znak poteškoća, mala Marilyn odustaje i pušta tatu da je izvuče. Vidiš, mene nikad nije izvukao.

U Marilyninim očima su zasvijetlile suze. - Nije ovdje riječ o tati, zar ne? Riječ je o tome da ti moraš pobijediti.

- Ne, nego o tome da mu se dâ prilika za borbu. - Ivan je pogledao Catherine.

- Želim da za mog oca bude učinjeno sve što je moguće. Nadam se da je to apsolutno jasno.

Marilyn je obrisala suze sa lica dok je promatrala brata kako se udaljava. - Kako može reći da ga voli, kad ga nikad nije došao posjetiti? - Pogledala je Catherine. - Ne želim da se mog tatu oživljava. Možete li to napisati u karton?

Ovo je bila upravo onakva etička dilema kakve se svaki liječnik užasava. Iako je Catherine bila na Marilyninoj strani, u zadnjim riječima njezina brata bilo je nedvojbene prijetnje.

- Ne mogu promijeniti uputu ukoliko se vi i vaš brat ne složite oko toga - rekla je.

- On nikad neće pristati. Čuli ste ga.

- Onda ćete morati ponovno razgovarati s njim. Uvjeriti ga.

- Strah vas je da će vas tužiti, zar ne? Zato ne želite promijeniti uputu.

- Znam da je bijesan.

Marilyn je tužno kimnula glavom. - Upravo tako i pobjeđuje. Uvijek tako pobjeđuje.

Ja mogu pokrpati tijelo, mislila je Catherine. Ali, ne mogu popraviti ovu slomljenu obitelj.

Kad je, pola sata kasnije, izašla iz bolnice, bol i neprijateljstvo tog susreta još uvijek je prijanjalo uz nju. Bio je petak poslijepodne i pred njom se pružao slobodan vikend, a ipak, dok je izlazila iz garaže Medicinskog centra, nije imala osjećaj oslobođenja. Danas je bilo još toplije nego jučer, oko 32 stupnja, i ona se unaprijed radovala hladnoći svoga stana i odmoru pred Discovery Channelom s čašom ledenog čaja u ruci.

Čekajući na prvom križanju da se upali zeleno svjetlo na semaforu, pogled joj je odlutao prema imenu poprečne ulice. Worcester.

Bila je to ulica u kojoj je živjela Elena Ortiz. Žrtvina adresa spomenuta je u članku u Boston Globeu, kojeg se Catherine naposljetku osjetila primoranom pročitati.

Upalilo se zeleno svjetlo. Ne razmišljajući, Catherine je skrenula u Worcester Street. Nikad ranije nije imala razloga voziti se ovuda, ali nešto ju je vuklo naprijed. Morbidna potreba da vidi gdje je ubojica napao te da vidi zgradu u kojoj je njezina vlastita noćna mora jednoj drugoj ženi postala stvarnost. Dlanovi su joj bili vlažni i osjetila je kako joj puls ubrzava dok je promatrala brojeve na zgradama.

Na adresi Elene Ortiz parkirala se uz rub pločnika.

Ova se zgrada nije odlikovala ničim posebnim, ništa nije vriskalo o uasu i smrti. Vidjela je tek još jednu trokatnicu od cigle.

Izišla je iz automobila i netremice promatrala prozore gornjih katova. Koji je stan bio Elenin? Onaj s prugastim zastorima? Ili onaj s džunglom visećeg bilja? Približila se ulazu i pogledala imena stanara. Bilo je šest stanova; uz stan 2A nije bilo imena stanara. Elena je već bila izbrisana, žrtva uklonjena iz ranga živih. Nitko nije želio da ga se podsjeća na smrt.

Prema članku u Globu, ubojica je ušao pomoću protupožarnih ljestvi. Catherine se vratila na pločnik i ugledala čeličnu rešetku na boku zgrade uz uličicu. Zakoračila je nekoliko koraka u mrak uličice, a onda naglo stala. Naježila se. Okrenula se i pogledala ulicu, ugledala kamion kako prolazi, neku ženu kako džogira. Par koji ulazi u automobil. Ništa zbog čega bi trebala osjećati prijetnju, a ipak, nije se mogla ne obazirati na nijeme vriskove panike.

Vratila se do svog automobila, zaključala vrata i sjedila čvrsto držeći volan, ponavljajući samoj sebi: Sve je u redu. Sve je u redu. Dok je hladan zrak tutnjio iz otvora hlađenja, osjetila je kako joj puls polako usporava. Naposljetku se, uz duboki uzdah, naslonila na sjedalo.

Pogled joj se, još jednom, vratio na zgradu u kojoj je živjela Elena Ortiz.

I tek se je tad usredotočila na automobil parkiran u uličici. Na registarsku pločicu na stražnjem braniku.

CVIJETAK5.

Već sljedećeg trenutka je čeprkala po torbici ne bi li pronašla detektivovu posjetnicu. Drhtavim rukama je s telefona u automobilu nazvala njegov broj.

Javio se poslovnim: - Detektiv Moore.

- Ovdje Catherine Cordell - rekla je. - Posjetili ste me prije nekoliko dana.

- Da, doktorice Cordell?

- Je li Elena Ortiz vozila zelenu Hondu?

- Molim?

- Moram znati broj njezine registarske tablice.

- Bojim se da ne razumijem...

- Samo mi ga recite! - Njezina oštra naredba ga je uplašila. Nastupila je duga tišina.

- Dajte da provjerim - rekao je. U pozadini je čula muške glasove, zvonjavu telefona. Vratio se slušalici.

- Riječ je o tablici s imenom - rekao je. - Vjerujem da se odnosi na obiteljski cvjećarski posao.

- CVIJETAK5 - šapnula je.

Stanka. - Da - rekao je, a glas mu je bio neobično tih. Na oprezu.

- Kad smo neki dan razgovarali, pitali ste me jesam li poznavala Elenu Ortiz.

- I rekli ste da niste.

Catherine je uzdahnula sa strepnjom. - Bila sam u krivu.

šest

Blijeda i napeta lica, bakrenaste kose nalik raščupanoj grivi iznad ramena, koračala je hitnom službom. Pogledala je Moora kad je ušao u čekaonicu.

- Jesam li bila u pravu? – upitala je.

Kimnuo je glavom. - Cvijetak 5 bilo joj je internetsko ime. Provjerili smo njezino računalo. A sad mi recite kako ste to znali.

Ogledala se po prometnoj čekaonici i rekla: - Hajdemo u jednu od soba za dežurne liječnike.

Prostorija u koju ga je odvela bila je mračna špiljica bez prozora, namještena samo krevetom, stolcem i pisaćim stolom. Iscrpljenom liječniku kojemu je jedini cilj san, ovakva bi soba bila savršeno dovoljna. Ali, dok su se vrata zatvarala, Moore je postao oštro svjestan malog prostora i pitao se je li i njoj zbog te prisilne intimnosti jednako neugodno kao njemu. Oboje su se ogledali oko sebe tražeći gdje bi sjeli. Naposljetku se ona smjestila na krevet, a on na stolac.

- Nikad nisam doista upoznala Elenu – rekla je Catherine. – Nisam ni znala da joj je to ime. Pripadale smo istom chat-roomu. Zna li što je chat-room?

- Razgovor uživo putem računala.

- Da. Skupina koji su istodobno spojeni na mrežu mogu se sresti preko Interneta. To je privatni prostor, samo za žene. Da bi u njega ušao, moraš znati sve točne ključne riječi. A jedino što na zaslonu vidiš su internetska imena. Ne vidiš prava imena ni lica, tako da sve možemo ostati anonimne. To nam daje osjećaj

sigurnosti da podijelimo svoje tajne. – Zastala je. – Nikad niste bili u nekom chat-roomu?

- Bojim se da me baš ne privlači razgovor s posve nepoznatim osobama bez lica.

- Ponekad je – tiho je rekla – posve nepoznata osoba bez lica jedina osoba s kojom možeš razgovarati.

U njezinoj je izjavi čuo duboki bol i nije mogao smisliti ništa što bi joj odgovorio.

Nakon nekog trenutka, duboko je udahнула i usredotočila se na svoje ruke sklopljene u krilu, ne na njega. – Susrećemo se jednom tjedno, srijedom navečer u devet sati. Ulazim tako što se spojim na mrežu, potražim ikonu chat-rooma, najprije utipkam PTSP, a zatim: ženskapomoć. I unutra sam. S drugim ženama komuniciram porukama putem Interneta. Naše se riječi pojavljuju na zaslonu i tako ih sve možemo vidjeti.

- PTSP? Pretpostavljam da to znači...

- Post-traumatski stresni poremećaj. Lijep klinički izraz za ono od čega pate žene u tom chat-roomu.

- O kojoj traumi je riječ?

Podignula je glavu i pogledala ravno u njega. – Silovanju.

Riječ kao da je na trenutak visila između njih i samim svojim zvukom nabijala zrak. Četiri brutalna sloga s djelovanjem fizičkog udarca.

- A vi tamo idete zbog Andrewa Capre – blago je rekao. – Zbog onoga što vam je učinio.

Trepnula je, a zatim odvratila pogled. – Da - prošaputala je. Opet je gledala u svoje ruke. Moore ju je promatrao, dok mu je gnjev zbog onoga što se dogodilo Catherine sve više rastao. Gnjev zbog onoga što je Capra istrgnuo iz njezine duše. Pitao se kakva je bila prije napada. Toplija, srdačnija? Ili je uvijek bila ovako izolirana od kontakta s ljudima, kao cvijet obložen mrazom?

Malo se ispravila i prisilila se nastaviti. – I tamo sam upoznala Elenu Ortiz. Nisam joj znala pravo ime, naravno. Vidjela sam joj samo računalno ime, Cvijetak 5.

- Koliko žena ima u tom chat-roomu?

- Kako koji tjedan. Neke odustanu. Pojavi se nekoliko novih imena. Bilo koju večer, može nas biti od tri do dvanaestak.

- Kako ste saznali za taj chat-room?

- Iz brošure za žrtve silovanja. Diješe je u ženskim klinikama i bolnicama čitavog grada.

- Dakle, sve te žene iz chat-rooma su iz područja Bostona?

- Da.

- A Cvijetak 5, je li ona redovito posjećivala chat-room?

- Dolazila je i odlazila posljednja dva mjeseca. Nije mnogo govorila, ali vidjela bih joj ime na zaslonu i znala bih da je tamo.

- Je li govorila o svom silovanju?

- Nije. Samo je slušala. Pozdravile bismo je. A ona bi nam odzdravila. Ali, o sebi nije željela govoriti. Kao da se bojala. Ili ju je jednostavno bilo previše stid da bi išta rekla.

- Dakle, ne znate da je doista bila silovana.

- Znam da jest.
- Kako znate?
- Zato što je Eleni Ortiz upravo u ovoj bolnici pružena liječnička pomoć. Zurio je u nju. – Pronašli ste njezin liječnički karton?

Kimnula je glavom. – Palo mi je na pamet da joj je nakon napada možda bila potrebna liječnička pomoć. Ova bolnica je najbliža njezinom stanu. Provjerila sam bolničko računalo. U njemu je ime svakog pacijenta koji je primljen na odjel Hitne pomoći. I njezino ime je bilo u njemu. – Ustala je. – Pokazat ću vam njezin dosje.

Krenuo je za njom iz sobe natrag na Hitnu pomoć. Bio je petak navečer i mnogobrojne žrtve različitih nesreća stizale su na vrata. Jedan Hvala Bogu da je petak tip, nespretno od pića, s vrećom za led čvrsto priljubljenom uz natučeno lice. Nestrpljivi tinejdžer koji je izgubio utrku sa žutim svjetlom na semaforu. Čitava vojska natučenih i krvavih u petak navečer, uteturava iz noći u bolnicu. Medicinski centar Pilgrim imao je jednu od najzaposlenijih hitnih službi u Bostonu i, dok se izmicao bolničarkama i krevetima na kotačima, prekoračivao svježe mrlje krvi, Moore je imao osjećaj da hoda kroz samo srce kaosa.

Catherine ga je odvela u pismohranu Hitne službe, prostor veličine ormara, od zida do zida obložen policama pretrpanim regulatorima s tri prstena.

- Ovdje privremeno pohranjuju prijамne formulare – rekla je Catherine. Izvukla je regulator s oznakom 7. svibnja – 14. svibnja. – Svaki put kad je pacijent primljen na hitnu, nastane formular. Obično je to stranica teksta, s liječničkom zabilješkom i uputama o liječenju.

- Zar nemate za svakog pacijenta karton?

- Ukoliko dođe samo jednom, ne sastavlja se bolnički karton. Jedina bilješka je prijамni formular. Njih s vremenom preselimo u prostoriju s bolničkim liječničkim spisima, gdje se skeniraju i pohrane na disk. – Otvorila je regulator 7. svibnja – 14. svibnja. – Evo ga.

Stao je iza nje i gledao joj preko ramena. Miris njezine kose ga je na trenutak smeo i morao se prisiliti da se usredotoči na stranicu. Pregled je bio datiran 9. svibnja u jedan sat iza ponoći. Na vrhu stranice bilo je natipkano ime pacijentice, adresa i podaci potrebni za ispostavljanje računa; ostatak je bio napisan tintom, rukom. Medicinskom stenografijom, pomislio je, dok se mučio dešifrirati riječi. Uspio je pročitati samo prvo poglavlje, koje je napisala medicinska sestra:

22-godišnja Hispanoamerikanka, seksualno napadnuta prije dva sata. Nema alergija, ne pije lijekove. Tlak 105/70, P 100, T.99.

Ostatak stranice nije se mogao dešifrirati.

- Morat ćete mi to prevesti – rekao je.

Pogledala ga je preko ramena, a lica su im iznenada bila tako blizu jedno drugome da je osjetio njezin dah.

- Ne možete pročitati? – upitala je.

- Mogu pročitati tragove guma i krvave mrlje. Ovo ne mogu pročitati.

- To je rukopis Kena Kimballa. Prepoznajem njegov potpis.

- Ja to uopće ne prepoznajem kao engleski tekst.

- Kolegi liječniku je savršeno čitljivo. Samo morate znati kod.

- To vas uče na fakultetu?
- To, tajno rukovanje i upute za dešifriranje.

Bio je čudan osjećaj razmjenjivati duhovitosti, a riječ je o jezovitim stvarima, a još je čudnije bilo čuti duhovitost iz usta doktorice Cordell. Po prvi je put naslutio ženu kakva je ispod svoje ljuštore. Ženu kakva je bila prije nego što ju je Andrew Capra povrijedio.

- U prvom se poglavlju opisuje fizički pregled – objasnila je. – Koristi medicinsku stenografiju. GUONG znači glava, uši, oči, nos i grlo. Na lijevom je obrazu imala modricu. Pluća su bila čista, srce bez šumova ili preskakivanja.

- Što znači?
- Normalno.
- Zar liječnik ne može jednostavno napisati: Srce je normalno?
- Zašto policajci kažu vozilo, a ne jednostavno automobil?

Kimnuo je glavom. – Shvatio sam.

- Abdomen je bio ravan, mekan, bez organomegalije. Drugim riječima...
- Normalan.

- Počinjete shvaćati. Zatim opisuje... pregled zdjelice. U kojoj stvari nisu normalne. – Zastala je. Kad je ponovno progovorila, glas joj je bio tiši i bez imalo humora. Udahnula je, kao da udiše hrabrost koja joj je potrebna da nastavi. – Na ulazu u zdjelicu bilo je krvi. Na oba bedra ogrebotine i modrice. Vaginalna ozljeda u položaju koji ukazuje da nije riječ o dobrovoljnom činu. U tom trenutku doktor Kimball kaže da je prekinuo pregled.

Moore se usredotočio na posljednje poglavlje. Njega je mogao pročitati. U njemu nije bilo medicinske stenografije.

Pacijentica se uzrujala. Odbila je dati bris. Odbila je surađivati u bilo kojoj daljnjoj intervenciji. Nakon što su napravljene pretrage na HIV i venerične bolesti, odjenula se i otišla prije nego što smo uspjeli pozvati policiju.

- Dakle, silovanje nije nikad prijavljeno – rekao je. – Nema vaginalnog brisa. Nije prikupljen DNK.

Catherine je šutjela. Stajala je pognute glave i čvrsto držala registrator.

- Doktorice Cordell? – rekao je i dotaknuo joj rame. Trznula se kao da ju je opekao i on je brzo maknuo ruku. Pogledala ga je i u njezinim je očima vidio bijes. Iz nje je zračio gnjev koji ju je, u tom trenutku, činio u svakom pogledu ravnom njemu.

- Silovana u svibnju, zaklana u srpnju – rekla je. – Divan je ovo svijet za žene, zar ne?

- Razgovarali smo sa svim članovima njezine obitelji. Nitko nije rekao ni riječi o silovanju.

- Onda im nije rekla.

Koliko žena šuti o tome?, pitao se. Koliko ih ima toliko bolne tajne da ih ne mogu podijeliti s ljudima koje vole? Gledajući Catherine, razmišljao je o činjenici da je i ona utjehu potražila u društvu nepoznatih ljudi.

Izvukla je prijamni formular iz registratora kako bi on napravio presliku. Dok ga je uzimao, pogled mu je pao na ime liječnika i na pamet mu je sinula još jedna misao.

- Što mi možete reći o doktoru Kimballu? – upitao je. – Liječniku koji je pregledao Elenu Ortiz?

- Odličan je liječnik.

- Obično radi noćnu smjenu?

- Da.

- Znate li je li prošlog četvrtka bio na dužnosti?

Bio joj je potreban trenutak kako bi shvatila značenje tog pitanja. Kad je to učinila, primijetio je da je potresena implikacijama. – Ne mislite valjda doista da bi...

- Pitanje je rutinsko. Ispitujemo sve žrtvine prethodne kontakte.

Ali, pitanje nije bilo rutinsko i ona je to znala.

- Andrew Capra je bio liječnik – tiho je rekla. – Zar mislite da još jedan liječnik...

- Ta nam je mogućnost pala na pamet.

Okrenula se od njega. Nesigurno udahнула. – U Savani, kad su bile ubijene one žene, jednostavno sam pretpostavila da ne poznajem ubojicu. Pretpostavila sam da bih ga, da ga ikad sretnem, odmah prepoznala. Osjetila. Andrew Capra me naučio koliko sam bila u krivu.

- Banalnost zla.

- Upravo to sam naučila. Da zlo može biti beskrajno obično. Da mi muškarac kojeg viđam svakoga dana, kojeg svakodnevno pozdravljam, može svakodnevno uzvraćati osmijehom. – Tiho je dodala. – I razmišljati o raznoraznim načinima na koje bi me volio ubiti.

* * *

Bio je sumrak kad se Moore vraćao prema automobilu, ali vrućina dana još se uvijek isparavala iz asfalta. Noć će ponovno biti neugodna. U čitavom će gradu žene spavati s prozorima otvorenim kolebljivom noćnom povjetarcu. Noćnim zlima.

Stao je i okrenuo se prema bolnici. Vidio je jarkocrveno svjetlo s oznakom Hitna služba, koje je sjalo poput orijentira. Simbol nade i ozdravljenja.

Je li ovo mjesto na kojem loviš? Upravo ovdje gdje žene dolaze po izlječenje?

Iz noći je dokliziло vozilo hitne pomoći s upaljenim svjetlima. Pomislio je na sve ljude koji tijekom dana prođu kroz hitnu. Liječnike hitne službe, bolničare, vratare.

I policajce. Bila je to mogućnost o kojoj nije želio razmišljati, ali ipak je nije mogao otpustiti. Zanimanje policajca ima čudnovatu privlačnost onima koji love druga ljudska bića. Pištolj, značka, to su opojni simboli dominacije. A kakvu bi veću moć čovjek mogao primijeniti nad drugim bićem, nego moć da muči, da ubije? Za takvog je lovca čitav svijet tek golema ravnica prepuna lovine.

Sve što mora učiniti jest odabrati.

* * *

Dječica su bila posvuda. Rizzoli je stajala u kuhinji koja je mirisala na ukiseljeno mlijeko i dječji puder, i čekala da Anna García s poda obriše sok od

jabuke. Jedno tek prohodalo dijete se držalo Anni za nogu; drugo je iz kuhinjskog ormarića izvlačilo poklopce lonaca i lupalo njima kao da su činele. Dojenče je sjedilo u visokom stolcu za hranjenje i smiješilo se kroz masku kreme od špinata. A na podu je jedno dijete s ozbiljnim slučajem pretjerane djetinje sposobnosti puzalo naokolo u potrazi za blagom, odnosno nečim opasnim što bi moglo staviti u svoja pohlepna ustašca. Rizzoli nije baš voljela djecu i okružena njima postajala je nervozna. Osjećala se kao Indiana Jones u zmijskoj jami.

- Nisu svi moji – požurila je objasniti Anna dok je šepesala prema sudoperu, s djetetom koje joj je visilo uz nogu poput kugle na lancu. Iscijedila je prljavu spužvu i oprala ruke. – Samo je ovo moje. – Pokazala je na dijete uz svoju nogu. – Ono s loncima i ono u stolcu za hranjenje su od moje sestre Lupe. A ono koje puže naokolo, njega čuvam rođakinji. Kad sam već kod kuće sa svojim djetetom, mislila sam da bih ih mogla pričuvati još nekoliko.

Da, što je još jedan udarac u glavu?, mislila je Rizzoli. Ali, najsmješnije od svega, Anna nije izgledala nesretna. Zapravo, jedva da je i primjećivala ljudske verige i kuglu ili lupetanje lonaca o pod. U situaciji u kojoj bi Rizzoli doživjela živčani slom, Anna je izgledala vedro i smireno poput žene koja je točno tamo gdje želi biti. Rizzoli se pitala bi li takva jednoga dana bila i Elena Ortiz, da je poživjela. Mama u svojoj kuhinji, sretno briše sok i slinu. Anna je bila veoma nalik fotografijama svoje mlađe sestre, samo malo bucmastija. A kad se okrenula prema Rizzoli i kuhinjsko svjetlo joj obasjalo čelo, Rizzoli je imala jezovit osjećaj da gleda u ono isto lice koje ju je promatralo s obdukcijanskog stola.

- S ovim mališanima naokolo, treba mi čitava vječnost i za najmanju sitnicu – rekla je Anna. Podignula je dijete koje joj se držalo za nogu i vješto ga namjestila na svoj bok. – Da vidimo. Došli ste zbog ogrlice. Samo da uzmem kutiju za nakit. – Izišla je iz kuhinje, a Rizzoli je, ostavljena sama s troje male djece, na trenutak osjetila paniku. Jedna joj je ljepljiva ruka sletjela na nožni zglob i kad je spustila pogled, ugledala je puzača koji joj je žvakao manšetu hlača. Otresla ga je nogom i brzo se odmaknula na sigurnu udaljenost između nje i ljepljivih usta.

- Evo je – rekla je Anna vraćajući se s kutijom koju je položila na kuhinjski stol. – Nismo je željeli ostaviti u njezinom stanu zbog toga što u njega stalno ulazi i izlazi gomila nepoznatih ljudi i čiste ga. Stoga su moja braća zaključila da bih ja trebala čuvati kutiju dok obitelj ne odluči što će učiniti s nakitom. – Podignula je poklopac i zasvirala je melodija. Somewhere My Love. Annu kao da je glazba na trenutak zapanjila. Sjedila je veoma mirno, a oči su joj se punile suzama.

- Gospodo Garcia?

Anna je teško progutala. – Oprostite. Mora da ju je navio moj suprug. Nisam očekivala da ću čuti...

Melodija je usporila do zadnjih nekoliko slatkih nota, a onda je prestala. Anna je u tišini promatrala nakit, glave pognute u žalovanju. Tužnom je nevoljkošću otvorila jedan baršunom podstavljen odjeljak i izvukla ogrlicu.

Dok je od Anne uzimala ogrlicu, Rizzoli je osjetila kako joj srce tuče sve brže. Bila je upravo onakva kakve je se sjećala kad ju je u mrtvačnici vidjela oko Elenina vrata, sa sićušnom bravicom i ključem koji su visili sa zlatnog lančića. Okrenula je bravicu i na poledini ugledala žig koji označava osamnaest karata.

- Gdje je vaša sestra nabavila ovu ogrlicu?

- Ne znam.
- Zna li koliko dugo ju je imala?
- Mora da je to nešto novo. Nisam je nikad vidjela do onog dana...
- Kojeg dana?

Anna je progutala slinu. I tiho rekla: - Do dana kad sam je podignula u mrtvačnici. S ostalim njezinim nakitom.

- Nosila je i naušnice i prsten. Njih ste vidjeli već i ranije?
- Da. Dugo ih je imala.
- Ali, ne i ogrlicu.

- Zašto me stalno ispituje o ogrlici? Kakve to ima veze s... - Anna je zastala, a u očima joj se počeo skupljati užas. - Bože, mislite da joj je on stavio?

Osjetivši da nešto nije u redu, dijete u visokom stolcu je zajecalo. Anna je svog sina spustila na pod i žurno uzela u naručje uplakano dijete. Čvrsto ga je privinula i okrenula od ogrlice, kao da ga želi zaštititi od pogleda na taj zli talisman. - Molim vas, uzmite je - šapnula je. - Ne želim je u svojoj kući.

Rizzoli je stavila ogrlicu u vrećicu sa zatvaračem. - Napisat ću vam potvrdu.

- Ne, samo je odnesite! Možete je zadržati.

Rizzoli je svejedno napisala potvrdu i stavila je na kuhinjski stol pokraj dječjeg tanjura s pireom od špinata. - Moram vas pitati još jedno pitanje - nježno je rekla.

Anna je i dalje koračala kuhinjom i uzrujano drimala dijete.

- Molim vas, pregledajte sestrinu kutiju za nakit - rekla je Rizzoli. - I recite mi ako nešto nedostaje.

- To ste me pitali i prošli tjedan. Ništa ne nedostaje.

- Nije jednostavno primijetiti odsustvo nekog predmeta. Umjesto toga, nastojimo se usredotočiti na ono što ne pripada. Molim vas, pregledajte kutiju ponovno.

Anna je teško progutala. Nevoljko je sjela s djetetom u krilu i zaboravila se u kutiju s nakitom. Izvlačila je predmete jedan po jedan i polagala ih na stol. Bio je to otužan asortiman nakita kakav se kupuje u robnim kućama. Umjetni dijamanti, kristalne perle i lažni biseri. Elena je voljela sjajno i napirlitano.

Anna je na stol odložila i posljednji komad, tirkizni prsten prijateljstva. Zatim je nakratko sjedila i polako se sve više mrštila.

- Narukvica - rekla je.

- Kakva narukvica?

- Trebala bi biti i narukvica, s malim privjescima. Konjima. U srednjoj školi ju je nosila svaki dan. Elena je bila luda za konjima... - Ana je podignula pogled sa zapanjenim izrazom lica. - Nije ništa vrijedila! Bila je načinjena od lima! Zašto bi je uzeo?

Rizzoli je pogledala vrećicu u koju je stavila ogrlicu - ogrlicu za koju je sad bila sigurna da je nekoć pripadala Diani Sterling. I pomislila je: Znam ja točno gdje ćemo pronaći Eleninu narukvicu: oko zgloba sljedeće žrtve.

* * *

Rizzoli je stajala na trijemu Moorove kuće i pobjedonosno mahala vrećicom u kojoj je bila ogrlica.

- Pripadala je Diani Sterling. Upravo sam razgovarala s njezinim roditeljima. Nisu ni znali da nedostaje dok ih nisam nazvala.

Uzeo je vrećicu, ali je nije otvorio. Samo ju je držao i netremice promatrao zlatni lančić smotan u plastičnoj vrećici.

- To je fizički dokaz povezanosti oba slučaja – rekla je. – Od jedne žrtve uzme suvenir i ostavlja ga na sljedećoj.

- Ne mogu vjerovati da nam je promaknula ta pojedinost.

- Hej, nije nam promaknula.

- Misliš, tebi nije promaknula. – Pogledao ju je pogledom od kojeg se osjećala trideset centimetara viša. Moore nije bio tip koji će te potapšati po leđima ili te glasno hvaliti. Zapravo, nije se mogla sjetiti da je ikad čula da je podigao glas, bilo od bijesa ili uzbuđenja. Ali, kad ju je onako pogledao, s obrvom podignutom u znak odobravanja i usnama nakošenim u poluosmijeh, bila je to sva hvala koja joj je bila potrebna.

Crveneći se od zadovoljstva, sagnula se kako bi podignula vrećicu s hranom koju je donijela. – Jesi li za večeru? Svrtila sam u onaj kineski restoran malo niže u ulici.

- Nisi morala.

- Jesam. Mislim da ti dugujem ispriku.

- Zbog čega?

- Zbog onoga danas poslijepodne. One gluposti s tamponom. Ti si se samo zauzeo za mene i nastojao biti dobar. Ja sam to pogrešno protumačila.

Nastupila je nelagodna tišina. Samo su stajali, nesigurni što reći, dvoje ljudi koji se ne poznaju dobro i koji nastoje prevladati klimavi početak međusobnog odnosa.

A onda se on nasmiješio i taj osmijeh je njegovo uobičajeno trezveno lice promijenio u lice mnogo mlađeg muškarca. – Umirem od gladi – rekao je. – Unesi tu hranu ovamo.

Nasmijala se i ušla u njegovu kuću. Bila je prvi put u njoj, zastajkivala i ogledavala se oko sebe, primjećujući žensku ruku. Cicane zastore, cvjetne akvarele na zidu. Nije to očekivala. Dovraga, bilo je ženstvenije nego u njezinom stanu.

- Hajdemo u kuhinju – rekao je. – Tamo su mi papiri.

Poveo ju je kroz dnevni boravak i ugledala je klavičembalo.

- Opa! Ti sviraš? – upitala je.

- Ne, Maryn je. Ja nemam sluha.

Maryn je. Sadašnje vrijeme. Tada joj je sinulo da je razlog zašto se ova kuća činila tako ženstvenom taj što je to kuća Mary-u-sadašnjosti, kuća koja čeka, neizmjenjena, da se gospodarica vrati. Na klaviru je bila fotografija Moorove supruge, okupane sunčevim svjetlom, s nasmiješenim očima i kosom raštrkanom od vjetra. Mary, čiji su cicani zastori još uvijek visili u kući u koju se ona više nikad neće vratiti.

U kuhinji je Rizzoli stavila vrećicu s hranom na stol, pokraj gomile papira. Moore je listao dosjee i pronašao onaj koji je tražio.

- Izvješće o prijamu Elene Ortiz na hitnu – rekao je i pružio joj ga.

- To je iskopala Cordellica?

Ironično se nasmiješio. – Čini se da sam okružen ženama koje su sposobnije od mene.

Otvorila je košuljicu i ugledala presliku liječničkog švrakopisa. – Imaš li i prijevod ove zbrke?

- Uglavnom je ono što sam ti već rekao telefonski. Neprijavljeno silovanje. Nema brisa, nema DNK. Ni Elenina obitelj nije znala za to.

Zatvorila je košuljicu i položila je na ostale dokumente. – Isuse, Moore. Ovaj nered izgleda kao stol u mojoj blagovaonici. Nema mjesta za jelo.

- I tebi je posao preuzeo život, zar ne? – upitao je, razmičući dosjee kako bi napravio mjesta za večeru.

- Kakav život? U mom životu postoji samo ovaj slučaj. Spavam. Jedem. Radim. A, kad imam sreće, sat vremena prije spavanja provedem sa starim kompićem Davidom Lettermanom.

- A dečki?

- Dečki? – Frknula je nosom dok je izvlačila kutije s hranom i stavljala ubruse i štapiće za jelo na stol. – O, da. Kao da ih moram tjerati štapom. – Tek kad je to rekla, shvatila je kako samosažalno zvuči – nimalo onako kako je mislila. Brzo je dodala: - Ne žalim se. Ako moram provesti vikend radeći, mogu, a da mi nitko zbog toga ne jadikuje. Ne snalazim se baš sa cmizdravcima.

- Što me nimalo ne iznenađuje budući da si ti upravo suprotno od cmizdravice. Kao što si mi to danas bolno jasno dala do znanja.

- Da, da. Mislila sam da sam se već ispričala zbog toga.

Izvukao je dva piva iz hladnjaka i sjeo nasuprot njoj. Nikad ga nije vidjela ovakvog, podignutih rukava košulje, tako opuštenog. Sviđao joj se ovakav. Ne Sveti Tomo koji zabranjuje, nego tip s kojim bi mogla neobavezno čavrljati, tip koji bi se s njom smijao. Tip koji bi, kad bi mu se samo dalo uključiti šarm, mogao djevojku oboriti s nogu.

- Znaš, ne moraš uvijek biti čvršća od svih ostalih – rekao je.

- Moram.

- Zašto?

- Zato što oni ne misle da jesam.

- Tko su oni?

- Tipovi kao Crowe. Poručnik Marquette.

Slegnuo je ramenima. – Uvijek će biti ljudi kao što su oni.

- Kako to da ja uvijek završim radeći s njima? – Otvorila je svoju bocu piva i otpila gutljaj. – Zato sam tebi prvom i rekla za ogrlicu. Ti sebi nećeš prisvajati zasluge.

- Tužno je kad se stvari svedu na to tko će za ovo ili ono potraživati zasluge.

Podignula je svoje štapiće i zaronila u kutiju kung pao piletine. Bila je toliko ljuta da joj je pržila usta, baš onakva kakvu je voljela. Rizzoli nije bila cmizdravica ni kad se radilo o ljutim papričicama.

Rekla je: - U prvom doista velikom slučaju na kojem sam radila u Narkoticima bila sam jedina žena u timu s pet muškaraca. Kad smo riješili slučaj, bila je tiskovna konferencija. TV kamere, svi. I znaš što? Spomenuli su imena svih u timu, osim mogeg. Sva ostala prokleta imena. – Otpila je još jedan gutljaj piva. – Sad se osiguravam da se to više ne ponovi. Vi dečki, vi možete svu svoju pozornost

usredotočiti na slučaj i dokaze. Ali, ja tratim ogromnu energiju na nastojanje da me se čuje.

- Ja te dobro čujem, Rizzoli.

- Krasno, za promjenu.

- A što je s Frostom? Imaš li s njim problema?

- Frost je u redu. – Trznula se zbog nenamjerne primjedbe. – Žena ga je dobro istrenirala.

Na to su se oboje nasmijali. Svatko tko je ikad u telefonskim razgovorima Barryja Frosta i njegove žene čuo Barryjevo krotko da, draga, ne, draga, nije nimalo sumnjao tko je u njihovoj kući gazda.

- Zato i neće brzo napredovati – rekla je. – Nema vatre u želucu. Obiteljski je čovjek.

- Nema ničeg lošeg u tome što je obiteljski čovjek. Volio bih da sam i sâm bio bolji obiteljski čovjek.

Podignula je pogled s mongolske govedine i vidjela da on ne gleda nju, nego zuri u ogrlicu. U njegovom glasu se čula bol, a ona nije znala što da mu odgovori. Zaključila je da je najbolje da ne kaže ništa.

Osjetila je olakšanje kad je on razgovor vratio ponovno na istragu. U njihovom je svijetu ubojstvo uvijek bilo sigurna tema.

- Nešto ovdje nije u redu – rekao je. – Ovo s nakitom meni nema nikakvog smisla.

- Uzima suvenire. To je barem uobičajeno.

- Ali, kakve ima svrhe uzeti suvenir, ako ga ionako namjeravaš dati nekom drugom?

- Neki počinitelji uzimaju žrtvin nakit i daruju ga svojim ženama ili djevojkama. Potajno uživaju gledajući ga oko vrata svoje djevojke, znajući da su jedini koji doista znaju odakle dolazi.

- Ali, naš dečko radi nešto drugo. On ostavlja suvenir na sljedećem mjestu zločina. On ga ne može dalje gledati. Ne doživljava ponovljeni užitek podsjećanja na ubojstvo. U tome ne vidim emocionalni dobitak.

- Simbol vlasništva? Poput psa, koji obilježava svoj teritorij. Samo što on koristi nakit kako bi obilježio svoju sljedeću žrtvu.

- Ne. To nije to. – Moore je podigao vrećicu i odmjerio je u ruci, kao da joj nagađa svrhu.

- Ono što je važno jest da smo mu otkrili šablonu ponašanja – rekla je. – Znat ćemo točno što očekivati na sljedećem mjestu zločina.

Pogledao ju je. – Upravo si odgovorila na pitanje.

- Molim?

- Ne obilježava on žrtvu. On obilježava mjesto zločina.

Rizzolica je zastala. Odjednom je shvatila razliku. – Isuse. Obilježavanjem mjesta...

- Ovo nije suvenir. I nije oznaka vlasništva. – Položio je ogrlicu na stol, zapetljani filigran zlata koji je letimice doticao kožu dviju mrtvih žena.

Rizzolica je zadrhtala. – To je pozivnica – tiho je rekla.

Moore je kimnuo glavom. – Kirurg nam se obraća.

Mjesto snažnih vjetrova i opasnih plima.

Ovako Edith Hamilton u svojoj knjizi Mitologija, opisuje grčku luku Aulis. Ovdje leže ruševine drevnog hrama Artemide, božice lova. Upravo se u Aulisu okupilo tisuću crnih grčkih brodova kako bi napali Troju. Ali, zapuhao je sjeverac i brodovi nisu mogli isploviti. Dan za danom, vjetar je bio nemilosrdan i grčka vojska, pod zapovjedništvom kralja Agamemnona, postajala je sve bjesnija i nemirnija. Prorok je otkrio razlog nepovoljnim vjetrovima: božica Artemida je bila ljuta jer je Agamemnon ubio jedno od njezinih omiljenih stvorenja: divljeg zeca. Neće dopustiti Grcima da isplove dok joj Agamemnon ne prinese užasnu žrtvu: svoju kćer, Ifigeniju.

I tako je poslao po Ifigeniju, tvrdeći da joj je dogovorio sjajan brak s Ahilejom. Nije znala da umjesto toga dolazi u vlastitu smrt.

Ti snažni sjeverni vjetrovi nisu puhali onoga dana kad smo ti i ja šetali plažom u blizini Aulisa. Bilo je mirno, voda je bila zeleno staklo, a pijesak pod našim stopalima bio je vreo poput bijelog pepela. Oh, kako smo zavidjeli grčkim dječacima koji su bosonogi trčali suncem ispečenom obalom! Iako je sunce pržilo našu blijedu kožu turista, uživali smo u toj mucu, jer smo željeli biti poput onih dječaka, sa stopalima kao grubom kožom. Samo kroz bol i u tvrdoj obući nastaju žuljevi.

Uvečer, kad se malo ohladilo, otišli smo u Artemidin hram.

Hodali smo kroz sve dulje sjene i došli do oltara na kojem je žrtvovana Ifigenija. Unatoč njezinim molitvama, molbama Oče spasi me!, ratnici su djevojku donijeli do oltara. Polegli su je preko kamena, oštrici ogoljenog bijelog vrata. Starogrčki pisac Euripid piše da su vojnici Atreja i čitava vojska gledali u pod, ne htjedući promatrati prolijevanje djevičanske krvi. Ne htjedući posvjedočiti užasu.

Ah, ali ja bih gledao! A također bi i ti. I to željno.

Zamišljao sam tihe trupe okupljene u mraku. Zamišljao sam udaranje bubnjeva, i to ne u živahnom ritmu proslave vjenčanja, nego u nujnom maršu ka smrti. Vidio sam povorku kako zavija u dubravu. Djevojka, bijela poput labuda, a uz bok joj vojnici i svećenici. Bubnjanje prestaje.

Nose je do oltara. Ona vrišti.

U mojoj viziji, sâm Agamemnon drži oštricu noža, jer čemu to nazivati žrtvom, ukoliko ti nisi taj koji pušta krv? Vidim ga kako se približava oltaru na kojem leži njegova kći, nježnog tijela izloženog svim očima. Moli za život, ali uzalud.

Svećenik je zgrabi za kosu i potegne joj glavu unatrag, ogoljujući joj vrat. Ispod bijele kože pulsira arterija i obilježava mjesto nožu. Agamemnon stoji pokraj svoje kćeri i promatra lice koje voli. U njezinim žilama teče njegova krv. U njezinim očima vidi vlastite. Režući njezin vrat, reže svoje vlastito meso.

Podiže nož. Vojnici mirno stoje, kipovi u svetoj dubravi drveća. Žila na djevojčinom vratu treperi.

Artemida zahtijeva žrtvu i Agamemnon to mora učiniti.

Pritišće oštricu uz djevojčin vrat i duboko ga zareže.

Poteče fontana crvenila i zalije mu lice vrelo kišom.

Ifigenija je još živa, oči su joj iskolačene od užasa dok joj krv šiklja iz vrata. Ljudsko tijelo sadržava pet litara krvi, i potrebno je neko vrijeme da taj obujam iscuri iz jedne prerezane arterije. Sve dok srce kuca, krv izlazi iz žile. Još barem nekoliko sekundi, a možda čak i minutu ili dulje, i mozak funkcionira. Udovi se bacakaju.

I dok joj srce otkucava posljednji put, Ifigenija promatra kako nebo postaje sve tamnije i osjeća vrelinu mlaza vlastite krvi na licu.

Drevni Grci kažu da je sjeverac gotovo odmah prestao puhati. Artemida je bila zadovoljna. Napokon su grčki brodovi odjedrili, vojske se borile i Troja pala. U kontekstu tog većeg krvoprolića, ubojstvo jedne mlade djevice ne znači ništa.

Ali, kad se sjetim Trojanskog rata, ono što mi pada na pamet nije drveni konj ili zveket mačeva, ili tisuæu crnih brodova skupljenih jedara. Ne, na um mi pada slika djevojačkog tijela, posve bijelog, i oca koji, čvrsto držeći krvavi nož, stoji pokraj nje.

Plemeniti Agamemnon, sa suzama u očima.

sedam

- Kuca - rekla je bolničarka.

Catherine je, ustiju suhih od užasa, netremice promatrala muškarca koji je ležao na stolu u traumi. Trideset centimetara duga željezna šipka stršala mu je ravno iz grudi. Jedan student medicine već se onesvijestio kad ga je vidio, a tri medicinske sestre su stajale širom razjapljenih usta. Šipka je bila usađena duboko u muškarčeve grudi, podizala se i spuštala u ritmu kucanja srca.

- Kakav mu je tlak? - upitala je Catherine.

Njezin glas kao da je sve prenuo da počnu djelovati. Manžeta za mjerenje tlaka se napuhala, zatim ispuhala.

- Sedamdeset s četrdeset. Puls je stotinupedeset!

- Posve otvorite obje infuzije!

- Otvaramo set za otvaranje prsnog koša...

- Neka netko odmah dovede doktora Falca. Trebat će mi pomoć. - Catherine je kliznula u sterilnu kutu i navukla rukavice. Dlanovi su joj već bili skliski od znoja. Činjenica da se šipka podiže i spušta govorila joj je da je vrh šipke prodro blizu srca - ili, još gore, da je usađen u samo srce. Najgore što bi mogla učiniti jest da je izvuče. Time bi se otvorila rupa kroz koju bi za nekoliko minuta muškarac iskrvario.

Bolničari na mjestu nesreće donijeli su pravilnu odluku: žrtvi su odmah dali infuziju, intubirali ga i dovezli na hitnu sa šipkom na mjestu gdje je i bila. Ostalo je ovisilo o njoj.

Upravo je posezala za skalpelom kad su se otvorila vrata. Podignula je pogled i uzdahnula od olakšanja kad je ugledala Petera Falca kako ulazi u operacijsku salu. Zastao je i pogledom obuhvatio grudi pacijenta i šipku koja je stršala poput kolca kroz srce vampira.

- E, to je nešto što se ne viđa svaki dan - rekao je.

- Tlak mu se gubi! - viknula je bolničarka.
- Nemamo vremena za premosnicu. Ulazim - rekla je Catherine.
- Bit ću uz tebe. - Peter se okrenuo i rekao, gotovo ležernim tonom: - Mogu li, molim vas, dobiti kutu?

Catherine je vješto napravila anterolateralni rez, koji će im omogućiti najbolji pregled vitalnih organa prsnoga koša. Sad se osjećala smirenije, sad kad je došao Peter. I nije to bilo samo zato što je uz nju bio još jedan par vještih ruku; bilo je to zbog samog Petera. Zbog načina na koji bi ušao u prostoriju i jednim jedinim pogledom sagledao situaciju. Zbog činjenice da u operacijskoj sali nikad nije podigao glas, niti pokazao trunčicu panike. Imao je pet godina više iskustva od nje na prvim linijama kirurgije traume, i upravo se kod ovakvih užasnih slučajeva pokazivalo njegovo iskustvo.

Zauzeo je mjesto nasuprot Catherine i modrim ožima promotrio rez. - U redu. Zabavljamo li se?

- Ludo i nezaboravno.

Odmah se primio posla, a ruke su mu radile složno s njezinima dok su gotovo brutalnom silinom otvarali pacijentu prsa. On i Catherine su zajedno operirali već mnogo puta i oboje su automatski znali što onom drugom treba i unaprijed su mogli predvidjeti poteze.

- Kakva je njegova priča? - upitao je Peter. Krv je štrcala i on je mirno stavio gazu preko rane.

- Građevinski radnik. Spotaknuo se, pao na gradilištu i nabio se na ražanj.

- Dovoljno da ti upropasti dan. Burfordov retraktor, molim.

- Evo ga.

- Kako stojimo s krvi?

- Čekamo nula negativnu - odgovorila je jedna bolničarka.

- Je li doktor Murata u bolnici?

- Njegov bypass tim stiže.

- Znači, samo moramo kupiti malo vremena. Kakav mu je ritam?

- Sinusni, jedan pedeset.

- Sistolički je na pedeset!

Catherine je pogledala Petera. - Nećemo dočekati premosnicu - rekla je.

- Onda hajde da vidimo što možemo učiniti.

Dok je netremice promatrao rez, nastala je iznenadna tišina.

- Moj Bože - rekla je Catherine. - U pretkljetki je.

Vršak šipke je probio stijenku srca i sa svakim je otkucajem svjež a krv štrcala oko ruba rupe. U prsnoj šupljini već se nakupila duboka lokva krvi.

- Ako je izvučemo, imat ćemo pravi potop - rekao je Peter.

- Već krvvari oko rane.

Bolničarka je rekla: - Sistolički mu je jedva opipljiv!

- Do-bro - rekao je Peter. U njegovom glasu nije bilo panike. Nikakvog znaka strahu. Rekao je jednoj od bolničarki: - Možete li mi donijeti Foleyev kateter*(Foleyev kateter, cjevčica koja se uvlači u mjehur kako bi iz njega izvukla mokraću, dodan je Peteru. Namjeravali su ga iskoristiti onako kako nije bio namijenjen.) s balonom od trideset kubičnih centimetara?

- Uh, doktore Falco? Rekli ste Foleyev?

- Da. Urinarni kateter.

- I trebat ćemo iglu s deset mililitara saline - rekla je Catherine. - I stanite pokraj njega da ga gurnete. - Ona i Peter nisu jedno drugome morali ništa objašnjavati; oboje su razumjeli kakav je plan.

Pogledao je Catherine. - Jesi li spremna?

- Učinimo to.

Srce joj je ubrzano lupalo dok je promatrala kako Peter prima željeznu šipku. Vidjela je kako je nježno izvlači iz stijenke srca. Kad je izišla, iz rane je eksplodirala krv. Catherine je odmah gurnula vrh urinarnog katetera u rupu.

- Napuhnite balon! - rekao je Peter.

Bolničarka je stisnula špricu i ubrizgala deset mililitara saline u balon na vrhu katetera.

Peter je povukao kateter i nagurao balon uz unutrašnjost stijenke pretklijetke. Mlaz krvi je prestao. Iscurila je tek kapljica.

- Vitalne funkcije? - viknula je Catherine.

- Sistolički je još uvijek pedeset. Stigla je nula negativna. Upravo je vješamo.

Dok joj je srce još uvijek uzbuđeno tuklo, Catherine je pogledala Petera i vidjela kako joj namiguje kroz zaštitne naočale.

- Nije li ovo bilo zabavno? - upitao je. Uzeo je štipaljku s iglom za srce. - želiš li ti biti domaćica?

- I te kako.

Pružio joj je iglodržać. Zašit će rubove rane, a zatim izvući kateter prije nego što u cijelosti zatvori rupu. Sa svakim dubokim ubodom koji je napravila, osjećala je Peterov odobravajući pogled. Osjećala je kako joj se lice crveni sjajem uspjeha. Već je osjećala u kostima: ovaj pacijent će preživjeti.

- Divan način za započeti dan, nije li? - rekao je. - Paranjem prsa.

- Ovaj rođendan neću nikad zaboraviti.

- Moja ponuda za večeras još uvijek vrijedi. Što kažeš?

- Dežurna sam.

- Reći ću Amesu da te zamijeni. Daj. Večera i ples.

- Mislila sam da je ponuda za vožnju u tvom zrakoplovu.

- Štogod želiš. K vragu, napravimo sendviče od kikiriki maslaca. Ja ću dovesti Skippyja.

- Ha! Oduvijek sam znala da si rastrošan.

- Catherine, ozbiljno ti govorim.

Začula je promjenu u njegovom glasu, podignula glavu i susrela njegov netremičan pogled. Iznenada je primijetila da su svi u prostoriji utihnuli i da ih slušaju, čekajući hoće li nedostižna doktorica Cordell napokon podleći šarmu doktora Falca.

Razmišljajući o tome koliko joj se Peter sviđa kao kolega, koliko ga poštuje i koliko on poštuje nju, napravila je još jedan šav. Nije željela da se to promijeni. Nije željela taj dragocjeni odnos dovesti u opasnost zlosretnim korakom prema intimnosti.

Ali, joj, kako su joj nedostajali oni dani kad je mogla uživati u noćnom izlasku! Kad je večer bila nešto čemu se veselila, a ne čega se užasavala.

Svi su u prostoriji i nadalje bili tihi. Čekali su.

Naposljetku ga je pogledala. - Dođi po mene u osam.

* * *

Catherine je ulila merlot u čašu i stala uz prozor, pijuckajući vino i gledajući u noć. Čula je smijeh i vidjela ljude koji su šetali Avenijom Commonwealth. Mondena Newbury Street bila je udaljena samo jedan stambeni blok i petkom navečer ljeti ovaj je dio Back Baya bio magnet za turiste. Catherine je odabrala živjeti u Back Bayu upravo iz tog razloga; spoznaja da su oko nje drugi ljudi, pa makar i nepoznati, pružala joj je utjehu. Zvuk glazbe i smijeha značio je da nije sama, nije izolirana.

A ipak, evo je ovdje, iza čvrsto zatvorenog prozora, pije svoju samotnu čašu vina, i pokušava se uvjeriti da je spremna pridružiti se svijetu s druge strane prozora.

Svijetu koji mi je Andrew Capra ukrao.

Pritisnula je ruku o prozor, prste priljubila o staklo, kao da želi probiti put van iz ovog sterilnog zatvora.

Lakoumno je ispila vino i spustila čašu na prozorsku dasku. Neću ostati žrtva, pomislila je. Neću mu dopustiti da pobijedi.

Otišla je u spavaću sobu i pregledala odjeću u ormaru. Izvukla je zelenu svilenu haljinu i odjenula je. Koliko dugo je prošlo otkad ju je zadnji put nosila? Nije se mogla sjetiti.

Iz druge sobe se začula vedra objava s računala: Imaš poštu! Nije se obazirala na poruku, nego je otišla u kupaonicu našminkati se. Ratne boje, pomislila je dok je stavljala maskaru i lagano nanosila ruž. Maska hrabrosti koja će joj pomoći da se suoči sa svijetom. Sa svakim potezom četkice kojom je nanosila šminku, nanosila je i samopouzdanje. U zrcalu je ugledala ženu koju je jedva prepoznala. Ženu koju već dvije godine nije vidjela.

- Dobrodošla natrag - promrmljala je i nasmiješila se.

Ugasila je svjetlo u kupaonici i otišla u dnevni boravak, dok su joj se stopala ponovno upoznavała s mučenjem hodanja na visokim petama. Peter je kasnio; već je bilo osam i petnaest. Sjetila se objave da ima poštu koju je čula iz kupaonice i otišla do računala kako bi otvorila elektronsku poštu.

Imala je jednu poruku od pošiljatelja po imenu SavvyDoc, s naslovom: Laboratorijsko izvješće. Otvorila je poruku.

Doktorice Cordell,

U prilogu su fotografije s patologije koje će vas zanimati.

Poruka nije bila potpisana.

Pomaknula je strelicu do sličice za otvaranje priloženog dokumenta, a zatim zastala, s prstom na mišu. Nije prepoznala pošiljatelja, SavvyDoca, i naravno da neće otvoriti dokument koji joj je poslala nepoznata osoba. Ali, ova je poruka očito povezana s njezinim poslom i obraća joj se imenom.

Kliknula je "otvori dokument".

Na zaslonu se pojavila fotografija u boji.

Uz uzdah, kao oparena je skočila sa stolca, a stolac se prevrnuo na pod. Zateturala je unatrag s rukom preko usana.

A zatim je otrčala do telefona.

* * *

Thomas Moore je stajao na njezinim vratima, pogleda čvrsto uperenog u njezino lice. - Je li fotografija još uvijek na zaslonu?

- Nisam je ni pipnula.

Pomaknula se u stranu dok je on ulazio, sav poslovan, uvijek policajac. Odmah se usredotočio na muškarca koji je stajao pokraj računala.

- Ovo je doktor Peter Falco - rekla je Catherine. - Moj partner u ordinaciji.

- Doktor Falco - rekao je Moore i rukovao se s Falcom.

- Catherine i ja smo večeras planirali otići na večeru - rekao je Peter. - Mene su zadržali u bolnici. Stigao sam netom prije vas i... - Zastao je i pogledao Catherine. - Pretpostavljam da je večera otkazana?

Odgovorila mu je slabašnim kimanjem glave.

Moore je sjeo za računalo. Uključila se zaštita zaslona i sad su preko monitora plivale tropske ribe jarkih boja. Lagano je gurnuo miš.

Pojavila se primljena fotografija.

Catherine se odmah okrenula i prišla prozoru, stala uz njega i obgrlila se, nastojeći prepriječiti put slici koju je vidjela na monitoru. Čula je kako Moore iza nje tipka po tipkovnici. Čula je kako telefonira i govori: - Upravo sam ti poslao dokument. Jesi li ga dobio? - Tama iza njezinog prozora postala je neobično tiha. Je li već tako kasno?, pitala se. Gledajući napuštenu ulicu, jedva je mogla vjerovati da je prije samo sat vremena bila spremna iskoračiti u tu noć i ponovno se pridružiti svijetu.

Sad je jedino željela zakračunati vrata i sakriti se.

Peter je rekao: - Tko bi ti poslao nešto takvoga? To je bolesno.

- Radije ne bih razgovarala o tome - odgovorila je.

- Jesi li već ranije dobivala takve stvari?

- Nisam.

- Zašto je onda uključena policija?

- Peter, molim te prestani. Ne želim razgovarati o tome!

Stanka. - Misliš, ne želiš o tome razgovarati sa mnom.

- Ne sad. Ne večeras.

- Ali, hoćeš li razgovarati s policijom?

- Doktore Falco - rekao je Moore, - doista bi bilo bolje da sad odete.

- Catherine? Što ti želiš?

U njegovom je glasu čula da je povrijeđen, ali nije se okrenula da ga pogleda. - Željela bih da odeš. Molim te.

Nije joj odgovorio. Tek kad su se vrata zatvorila, znala je da je Peter otišao.

Usljedila je duga tišina.

- Niste mu rekli za Savanu? - upitao je Moore.

- Ne. Nisam se mogla prisiliti da mu kažem. - Silovanje je previše intimna tema, previše sramotna, da bi se o njoj govorilo. Čak i nekome kome je stalo do tebe.

Upitala je: - Tko je žena na fotografiji?

- Nadao sam se da ćete to vi meni reći.

Odmahnula je glavom. - Ne znam ni tko mi ju je poslao.

Dok je ustajao, zaškripao je stolac. Osjetila je njegovu ruku na ramenu, toplina te ruke prodirala je kroz zelenu svilu. Nije se presvukla i još je bila odjevena za izlazak, dotjerana za večer. Sad joj se čitava ta ideja da iziđe u grad činila žalosnom. Što je mislila? Da ponovno može biti kao svi ostali? Da ponovno može biti potpuna?

- Catherine - rekao je. - Moraš razgovarati sa mnom o ovoj fotografiji.

Prstima joj je čvršće stisnuo rame i ona je iznenada postala svjesna da ju je nazvao imenom. Stajao joj je dovoljno blizu da osjeti kako joj njegov dah grije kosu, ali nije se osjećala ugroženom. Dodir bilo kojeg drugog muškarca činio bi joj se poput napada, ali je Moorov dodir bio iskreno utješan.

Kimnula je glavom. - Pokušat ću.

Privukao je još jedan stolac i oboje su sjeli pred računalo. Natjerala se usredotočiti pozornost na fotografiju.

Žena je imala kovrčavu kosu, raštrkanu poput vadičepova po jastuku. Usta su joj bila prelijepljena komadom srebrne ljepljive vrpce, ali oči su joj bile otvorene i svjesne, a mrežnice krvavocrvene od bljeska svjetla kamere. Fotografija ju je prikazivala od struka naviše. Bila je privezana uz krevet i bila je naga.

- Prepoznaješ li je? - upitao je.

- Ne.

- Čini li ti se išta na fotografiji poznatim? Soba, pokućstvo?

- Ne. Ali...

- Što?

- I meni je to učinio - šapnula je. - Andrew Capra me je fotografirao.

Privezanu uz krevet... - Progutala je, preplavilo ju je poniženje, kao da je njezino vlastito tijelo bilo tako prisno izloženo Moorovom pogledu. Zatekla se kako rukama prekriva grudi, kako bi svoje dojke zaštitila od daljnjeg oskvrnuća.

- Ovaj je dokument poslan u sedam i pedeset pet navečer. A ime pošiljatelja, SavvyDoc - prepoznaješ li njega?

- Ne. - Ponovno se usredotočila na ženu, koja je zurila u nju jarko crvenih zjenica. - Budna je. Zna što on kani učiniti. On to i čeka. Želi da budeš budna, da osjetiš bol. Moraš biti budna, inače on ne bi uživao... - Iako je govorila o Andrewu Capri, nekako je kliznula u sadašnje vrijeme, kao da je Capra još uvijek živ.

- Otkud zna tvoju adresu elektronske pošte?

- Ne znam čak ni tko je on.

- On je ovo poslao tebi, Catherine. Zna što ti se dogodilo u Savani. Možeš li se sjetiti ikoga tko bi ovo mogao učiniti?

Samo jednoga, pomislila je. Ali, on je mrtav. Andrew Capra je mrtav.

Zazvonio je Moorov mobitel. Umalo je skočila sa stolca. - Isuse - rekla je, dok joj je srce tuklo, i ponovno utonula u stolac.

Otvorio je zaklopac mobitela. - Da, baš sam s njom... - Na trenutak je slušao i iznenada pogledao Catherine. Uplašio ju je način na koji ju je netremice promatrao.

- Što se dogodilo? - upitala je Catherine.

- Zove me detektivka Rizzoli. Kaže da je pronašla izvor poruke.

- Tko ju je poslao?

- Ti.

Bilo bi joj jednako i da ju je ošamario. Jedino što je bila kadra učiniti bilo je odmahnuti glavom, bila je previše šokirana da bi mogla odgovoriti.

- Ime SavvyDoc kreirano je večeras i to preko tvog America Online računa - rekao je.

- Ali, ja imam dva odvojena računa. Jedan za osobnu upotrebu...

- A drugi?

- Za uredske poslove, njime se koristim kad sam... - Zastala je. - Ured.

Koristio je računalo u mom uredu.

Moore je podigao mobitel do uha. - Jesi li čula, Rizzolice? - Stanka, a zatim:

- Vidimo se tamo.

* * *

Istražiteljica Rizzoli ih je čekala pred vratima Catherinine ordinacije. U hodniku se već okupila mala skupina ljudi - bolnički zaštitari, dva policajca i nekoliko muškaraca u civilnoj odjeći. Detektivi, pretpostavila je Catherine.

- Pretražili smo ured - rekla je Rizzoli. - Davno je otišao.

- Znači da je definitivno bio ovdje? - upitao je Moore.

- Oba računala su upaljena. Ime SavvyDoc je još uvijek na stranici America Online.

- Kako je ušao?

- Čini se da vrata nisu provaljena. Bolnica ima ugovor sa službom održavanja koja čisti urede, tako da kruži čitav niz ključeva. A tu su i zaposlenici koji rade u ordinaciji.

- Imamo službenicu koja izdaje račune, službenicu na prijamnom odjelu i dva pomoćnika na klinici - rekla je Catherine.

- A tu ste i vi i doktor Falco.

- Da.

- Znači, još šest ključeva koji su se mogli izgubiti ili posuditi - bila je Rizzolicina otresita reakcija. Catherine se ova žena nije svidjela i pitala se je li taj osjećaj obostran.

Rizzoli je pokazala prema ordinaciji. - Dobro, da vas provedemo kroz prostorije, doktorice Cordell, i vidimo da li išta nedostaje. Samo nemojte ništa dirati, dobro? Ni vrata, ni računala. Kasnije ćemo ih zaprašiti zbog otisaka.

Catherine je pogledala Moora koji ju je ohrabrujući zagrlio oko ramena. Ušli su u njezinu ordinaciju.

Kratko je pogledala čekaonicu, a zatim ušla u prostoriju s prijamnim pultom u kojoj je radilo uredsko osoblje. Računalo za izdavanje faktura bilo je upaljeno. A-drive je bio prazan; uljez nije za sobom ostavio nikakvu disketu.

Moore je lupnuo olovkom o miš računala kako bi ugasio zaštitu zaslona, a na zaslonu se pojavio prozorčić za upisivanje u America Online. U kutiji za izbor imena još uvijek je bio SavvyDoc.

- Da li vam išta u ovoj prostoriji izgleda drukčije? - upitala je Rizzolica.

Catherine je odmahнула glavom.

- Dobro. Idemo u vaš ured.

Srce joj je brže zakucalo dok je prolazila hodnikom pokraj dvije sobe za pregled pacijenata. Ušla je u svoj ured. Pogled joj je odmah poletio prema stropu.

Zaprepašteno je zasoptala i odskočila unatrag, umalo se sudarivši s Moorom.

Uhvatio ju je u naručje i pridržao je da ne padne.

- Tu smo ga pronašli - rekla je Rizzolica pokazujući na stetoskop koji je visio sa svjetiljke iznad njihovih glava. - Jednostavno je tamo visio. Pretpostavljam da ga vi niste tamo ostavili.

Catherine je odmahнула glavom. Rekla je, glasa promijenjena od šoka: - Bio je ovdje i ranije.

Rizzoli ju je pomnije pogledala. - Kad?

- Zasnih nekoliko dana. Vidjela bih da mi nedostaju neke stvari. Ili su bile premještene.

- Kakve stvari?

- Stetoskop. Kuta.

- Osvrni se oko sebe - rekao je Moore, nježno je nagovarajući da krene naprijed. - Je li se još što promijenilo?

Pogledala je police s knjigama, svoj pisači stol, ormariće za spise. To je bio njezin privatni prostor i sama je organizirala svaki njegov centimetar. Znala je gdje bi stvari trebale biti, a gdje ne.

- Računalo je upaljeno - rekla je. - Ja ga uvijek gasim kad idem kući.

Rizzoli je dotaknula miš računala i na zaslonu se pojavila stranica America Online s Catherininim računalnim imenom, CCord u sign-on prostoru.

- Evo kako je saznao vašu e-mail adresu - rekla je Rizzolica. - Trebao je samo upaliti vaše računalo.

Zurila je u tipkovnicu. Pisao si po ovim tipkama. Sjedio si na mom stolcu.

Prenuo ju je Moorov glas.

- Da li išta nedostaje? - upitao je. - Vjerojatno nešto maleno, nešto veoma osobno.

- Otkud to znaš?

- To mu je obrazac.

Dakle, to se dogodilo onim drugim ženama, pomislila je. Drugim žrtvama.

- Možda nešto što bi stavila na sebe - rekao je Moore. - Nešto što bi koristila samo ti. Neki komad nakita. Češalj, privjesak za ključeve.

- Bože. - Smjesta se sagnula i naglo otvorila gornju ladicu pisaćeg stola.

- Hej! - viknula je Rizzoli. - Rekla sam da ništa ne diraš!

Ali, Catherine je već gurala ruku u ladicu i mahnito tražila među olovkama. - Nema ga.

- Čega nema.

- U ladici čuvam rezervne ključeve.

- Koji su ključevi na njemu?

- Rezervni ključ mog automobila. Bolničkog ormarića... - Zastala je, a grlo joj se iznenada osušilo. - Ako je tijekom dana bio u mojoj ladici, onda je imao pristup i mojoj torbi. - Pogledala je Moora. - Ključevima moga stana.

* * *

Tehničari su već uzimali otiske kad se Moore vratio u ordinaciju.

- Jesi li je ušuškao u krevet? - upitala ga je Rizzolica.

- Spavat će u dežurnoj sobi Hitne službe. Ne želim da ide kući dok ne bude sigurno.

- Hoćeš li osobno promijeniti sve njezine brave?

Namrštio se i proučavao njezin izraz lica. Nije mu se svidjelo što je vidio. - Imaš li kakvih problema?

- Ona je zgodna žena.

Znam kamo ovo vodi, pomislio je i umorno uzdahnuo.

- Pomalo oštećena. Ranjiva - rekla je Rizzoli. - Isuse, zbog toga bi svaki tip poželio pojuriti ka njoj i zaštititi je.

- Nije li to naš posao?

- Je li to sve, samo posao?

- Ne kanim razgovarati o tome - rekao je i izišao iz ordinacije.

Rizzoli ga je slijedila u hodnik poput buldoga koji mu reži za petama. - Ona je u središtu ovoga slučaja, Moore. Ne znamo je li bila iskrena s nama. Molim te, nemoj mi reći da si se spetljao s njom.

- Nisam se spetljao.

- Nisam slijepa.

- I što točno vidiš?

- Vidim kako je gledaš. I vidim kako ona tebe gleda. Vidim policajca koji gubi objektivnost. - Zastala je. - Policajca koji će biti povrijeđen.

Da je podignula glas, da je to rekla neprijateljski, možda bi joj odgovorio istom mjerom. Ali, ove je zadnje riječi izrekla tiho i on nije mogao smoći dovoljno drskosti da joj se suprotstavi.

- Ne bih ovo rekla svakome - nastavila je Rizzoli. - Ali, mislim da si ti jedan od dobrih momaka. Da si Crowe ili neki drugi seronja, rekla bih super, samo daj, neka ti iscijedi srce, nije me briga. Ali, ne želim da se to tebi dogodi.

Na trenutak su se promatrali. I Moore je osjetio žalac srama jer nije mogao vidjeti dalje od Rizzoline neugledne vanjštine. Bez obzira koliko se divio oštrini njezina uma i stalnoj želji za uspjehom, uvijek bi se usredotočio na njezino posve prosječno lice i bezličnu odjeću. Na određeni način nije bio nimalo bolji od Darrena Crowa, nimalo bolji od kretena koji su u njezinu bocu s vodom gurali tampone. Nije zaslužio njezino divljenje.

Čuli su kako netko pročišćava grlo, a kad su se okrenuli, ugledali su tehničara iz ekipe za očevid kako stoji na vratima.

- Nema otisaka - rekao je. - Zaprašio sam oba računala. Tipkovnice, miševe, sve. Sve je obrisano.

Zazvonio je Rizzolin telefon. Dok ga je otvarala, promrmljala je: - Što smo očekivali? Pa, nemamo posla s budalom.

- A vrata? - upitao je Moore.

- Imamo nekoliko djelomičnih otisaka - odgovorio je tehničar. - Ali, sa svim tim ljudima koji vjerojatno stalno ulaze i izlaze - pacijentima, osobljem - nećemo moći ništa identificirati.

- Hej, Moore - rekla je Rizzoli i zatvorila mobitel. - Idemo.

- Kamo?

- U sjedište. Brody kaže da će nam pokazati čudo piksela.

* * *

- Stavio sam fotografiju u program Photoshop - rekao je Sean Brody. - Dokument zauzima tri megabajta, što znači da je na fotografiji gomila pojedinosti. - Kod ovog počinitelja nema nejasnih fotki. Poslao nam je fotografiju visoke kvalitete, sve do žrtvinih trepavica.

Brody je bio tehnički mag bostonske policije, golobradi mladić od dvadeset i tri godine, poguren ispred računala, s rukom praktički nakalemljenom na miš. Moore, Rizzoli, Frost i Crowe stajali su iza njega i preko njegovog ramena gledali u monitor. Brody je imao iritantan smijeh, poput šakala, i dok je manipulirao fotografijom po ekranu, stalno se smijuljio od užitka.

- Ovo je čitava fotografija - rekao je Brody. - Žrtva vezana uz krevet. Budna, otvorenih očiju, grozno crvenih od fleša. Preko usta joj je, izgleda, ljepljiva vrpca. A sad pogledajte, ovdje dolje u lijevom kutu fotke, vidi se rub noćnog ormarića. Vidite budilicu na dvije knjige. Zumiram i, vidite li koliko je sati?

- Dva i dvadeset - rekla je Rizzolica.

- Točno. E, sad, pitanje glasi: prijedodne ili poslijepodne? Hajdemo na vrh fotografije, gdje se vidi ugao prozora. Zastori su navučeni, ali može se razabrati ova mala pukotina, na mjestu gdje se rubovi tkanine ne dotiču. Kroz pukotinu ne dolazi sunčeva svjetlost. Ako je vrijeme na tom satu točno, fotografija je snimljena u dva i dvadeset ujutro.

- Da, ali kojeg dana? - upitala je Rizzoli. - Moglo je biti prošle noći ili prošle godine. Kvrugu, mi čak i ne znamo je li ovu fotku snimio Kirurg.

Brody joj je dobacio ljutit pogled. - Nisam još završio.

- Dobro, što još imaš?

- Kliznimo malo naniže. Obratite pozornost na ženin desni zglob. Prekriva ga ljepljiva vrpca. Ali, vidite li onu tamnu mrljicu? Što mislite, što je to? - Kliknuo je i uvećao tu pojedinost.

- Još uvijek mi ne liči ni na što - rekao je Crowe.

- Dobro, ponovno ćemo zumirati. - Još jednom je kliknuo. Tamna je grudica poprimila prepoznatljiv oblik.

- Isuse - rekla je Rizzoli. - Izgleda kao majušni konj. To je narukvica s privjescima Elene Ortiz!

Brody ju je pogledao i nacerio se. - Jesam li dobar ili ne?

- On je - rekla je Rizzoli. - Kirurg je.

Moore je rekao: - Vрати se na noćni ormarić.

Brody je ponovno otvorio čitavu fotografiju i pomaknuo strelicu na donji lijevi ugao. - Što želiš pogledati?

- Imamo sat koji nam kazuje da je dva i dvadeset. I imamo dvije knjige ispod sata. Pogledaj im hrbate. Vidiš kako se s korica gornje knjige odražava svjetlo?

- Da.

- To je zaštitna plastična omotnica.

- Dobro... - rekao je Brody, očito ne shvaćajući kamo ovo vodi.

- Zumiraj hrbat gornje knjige - rekao je Moore. - Pogledaj možemo li pročitati naslov knjige.

Brody je usmjerio strelicu i kliknuo.

- Izgleda kao jedna riječ - rekla je Rizzoli. - Vidim slovo V.

Brody je ponovno kliknuo i još malo približio hrbat.

- Drugo slovo je R - rekao je Moore. - A pogledajte ovo. - Prstom je dotaknuo zaslon. - Vidite ovaj mali četverokut, na dnu hrbata?

- Znam što smjeraš! - rekla je Rizzoli, a glas joj je iznenada postao uzbuđen. - Naslov. Daj, treba nam prokleti naslov!

Brody je kliknuo posljednji put.

Moore je zurio u zaslon računala, u riječ na hrbatu knjige. Naglo se okrenuo i zgrabio telefon.

- Što sam propustio? - upitao je Crowe.

- Naslov knjige je Vrabac - rekao je Moore i lupnuo o slovo B. - A ovaj kvadrat na hrbatu - kladim se da je to kataloški broj.

- Knjiga je iz knjižnice - rekla je Rizzoli.

S druge strane telefonske linije začuo se glas. - Informacije.

- Ovdje detektiv Thomas Moore, bostonska policija. Treba mi broj za hitne slučajeve Bostonske javne knjižnice.

* * *

- Jezuiti u prostoru - rekao je Frost sjedeći na stražnjem sjedalu. - O tome je riječ u knjizi.

Jurili su prema Centre Streetu, Moore za volanom, s upaljenim rotirajućim svjetlima. Put su im krčila dva policijska automobila.

- Moja žena je članica skupine čitatelja, znate - rekao je Frost. - Sjećam se da mi je pričala o Vrapcu.

- Znači, to je knjiga znanstvene fantastike? - upitala je Rizzoli.

- Ne, prije je riječ o duboko religioznom štivu. Kakva je Božja priroda? Tako nešto.

- Onda je ne moram pročitati - rekla je Rizzoli. - Ja znam sve odgovore. Katolkinja sam.

Moore je pogledao na sporednu ulicu i rekao: - Blizu smo.

Adresa koju su tražili nalazila se na Jamaica Plainu, u zapadnom dijelu Bostona između Franklin Parka i susjednog grada Brooklina. Ženino ime bilo je Nina Peyton. Prije tjedan dana posudila je primjerak Vrapca iz podružnice Bostonske javne knjižnice u Jamaica Plainu. Od svih korisnika na širem području Bostona koji su posudili primjerke te knjige, Nina Peyton je bila jedina koja u dva sata ujutro nije odgovorila na telefonski poziv.

- Evo nas - rekao je Moore, kad je policijski automobil ispred njih skrenuo desno u ulicu Eliot. Slijedio ga je i, jedan stambeni blok kasnije, zaustavio vozilo iza njega.

Rotirajuće svjetlo patrolnog automobila bacalo je nadrealne bljeskove modrog svjetla u noć, dok su Moore, Rizzoli i Frost prolazili kroz ulazna vrata i približavali se kući. U unutrašnjosti kuće gorjelo je jedno blijedo svjetlo.

Moore je pogledao Frosta koji je kimnuo glavom i krenuo prema stražnjem dijelu zgrade.

Rizzoli je pokucala na ulazna vrata i viknula: - Policija!

Nekoliko sekundi su čekali.

Rizzoli je ponovno pokucala, malo jače. - Gospođo Peyton, ovdje je policija! Otvorite vrata!

Uslijedila je stanka od nekoliko trenutaka. Iznenada je iz komunikacijskih uređaja prasnuo Frostov glas. - Sa stražnjeg prozora je skinuta rešetka!

Moore i Rizzoli su izmijenili poglede i bez ijedne riječi donijeli odluku.

Drškom baterijske svjetiljke, Moore je razbio staklenu ploču uz ulazna vrata, gurnuo ruku unutra i izvukao zasun iz vrata.

Rizzoli je prva ušla u kuću, krećući se u polučučućem položaju, i mahala pištoljem u polukrugu. Moore je bio tik iza nje, a adrenalin mu je rastao dok je postajao svjestan brze izmjene slika. Drveni pod. Otvoreni ormar. Kuhinja ravno ispred njega, dnevni boravak s desne strane. Jedna jedina svjetiljka koja svijetli na stolu.

- Spavaća soba - rekla je Rizzoli.

- Kreni.

Krenuli su hodnikom, Rizzoli na čelu neprekidno je okretala glavu s jedne na drugu stranu kako su prolazili pokraj kupaonice i gostinjske sobe, koje su obje bile prazne. Vrata na kraju hodnika bila su lagano otvorena; nisu mogli vidjeti što je iza njih, u mračnoj spavaonici iza vrata.

S rukama vješto položenim oko oružja i srcem koje je muklo tuklo, Moore se polako približavao vratima. Gurnuo ih stopalom.

Preplavio ga je miris krvi, vrele i opore. Pronašao je prekidač za svjetlo i upalio ga. I prije nego što mu je prizor pogodio mrežnice, znao je što će ugledati. A ipak, nije bio posve pripremljen na taj užas.

Ženin trbuh je bio rasporen. Petlje tankih crijeva prolile su se iz rane i visile poput grotesknih zastava preko ruba kreveta. Krv je kapala iz otvorene rane na vratu i sakupljala se u sve većoj lokvi na podu.

Moore je bila potrebna čitava vječnost da shvati što vidi. Tek kad je u cijelosti pojmi sve pojedinosti, tek je tada shvatio njihovo značenje. Krv, još svjež, još kaplje. Na zidu nema mlaza krvi iz arterije. Sve veća lokva tamne, gotovo crne krvi.

Smjesta je prišao tijelu, cipelama gazeći ravno kroz krv.

- Hej! - viknula je Rizzoli. - Kontaminiraš mi mjesto zločina!

Prstima je pritisnuo nedirnutu stranu žrtvinog vrata.

Leš je otvorio oči.

Dragi Bože. Još je živa.

osam

Catherine se grčevito trznula u krevetu, srce joj je divlje lupalo u grudima, a svaki se živac naelektrizirao od straha. Zurila je u tamu i trudila se svladati paniku.

Netko je kucao na vrata sobe dežurnog liječnika Hitne službe. - Doktorice Cordell? - Catherine je prepoznala glas jedne od medicinskih sestara iz Hitne. - Doktorice Cordell?

- Da? - rekla je Catherine.

- Dolazi nam slučaj traume! Ogroman gubitak krvi, rane na vratu i trbuhu. Znam da je večeras na traumi dežuran doktor Ames, ali se negdje zadržao. Doktoru Kimballu bi dobro došla vaša pomoć!

- Recite mu da dolazim. - Catherine je upalila svjetiljku i zagledala se u sat. Bilo je dva i četrdeset pet ujutro. Spavala je samo tri sata. Zelena svileni haljina još uvijek je bila prebačena preko stolca. Izgledala je kao nešto strano, nešto iz života neke druge žene, a ne iz njezinog.

Bolnička kuta koju je odjenula za spavanje bila je vlažna od znoja, ali se nije imala vremena preodjenuti. Skupila je raščupanu kosu u konjski rep i otišla do umivaonika da se umije hladnom vodom. Žena koja je iz zrcala zurila u nju bila je nervno rastrojena neznanka. Usredotoči se. Vrijeme je da se riješi straha. Vrijeme je za posao. Bosa je stopala gurnula u tenisice koje je izvukla iz svojeg bolničkog ormarića i uz dubok uzdah izašla iz sobe.

- Hitan slučaj stiže za dvije minute! - viknuo je službenik Hitne službe. - Bolničari hitne kažu da je sistolički sedamdeset!

- Doktorice Cordell, pripremaju traumu jedan.

- Tko je u timu?

- Doktor Kimball i dva specijalizanta. Hvala bogu da ste već u kući. Doktoru Amesu je krepao automobil i neće uspjeti doći do...

Catherine je ušla u Traumu jedan. Jednim je pogledom shvatila da je liječnički tim spreman za najgore. Već su bila obješena tri Ringerova laktata; infuzije su bile spremne za spajanje. Dostavljač je bio pripreman hitro odnijeti epruvete s krvlju u laboratorij. Dvojica stažista stajali su svaki sa svoje strane kreveta i čvrsto držali sisteme za infuziju, a Ken Kimball, dežurni liječnik Hitne službe, već je potrgao vrpcu kojom je bio zatvoren laparotomijski set.

Catherine je navukla kiruršku kapu, a zatim gurnula ruke u rukave sterilne pregače. Bolničarka joj je zavezala pregaču na leđima i raširila prvu rukavicu. Sa svakim komadom odore dolazio je i novi sloj autoriteta i ona se osjećala sve jačom, sve više sa situacijom pod nadzorom. U ovoj je prostoriji ona bila spasilac, a ne žrtva.

- Što se dogodilo pacijentu? - upitala je Kimballa.

- Napad. Povreda vrata i trbuha.

- Pogodak iz pištolja?

- Ne. Probodne rane.

Catherine je zastala navlačeći drugu rukavicu. U želucu joj se iznenada napravio čvor. Vrat i trbuh. Probodne rane.

- Dolazi vozilo hitne! - viknula je bolničarka kroz vrata.

- Vrijeme je za krv i crijeva - rekao je Kimball i izašao kako bi dočekao pacijenta.

Catherine, koja je već bila u sterilnoj odjeći, ostala je gdje je i bila. Prostorija je iznenada utihnula. Ni dvojica stažista koji su stajali uz stol, ni instrumentarka, nisu rekli ni riječ. Usredotočili su se na ono što se događalo s druge strane vrata.

Čuli su kako Kimball viče: - Idemo, idemo, idemo!

Vrata su se naglo otvorila i ugurali su krevet. Catherine je krajičkom oka ugledala krvlju natopljene plahte, ženinu raščupanu kosu i lice prekriveno ljepljivom trakom koja je pridržavala cjevčicu.

Na jedan, dva, tri! prebacili su pacijenticu na stol.

Kimball je povukao plahtu i ogolio žrtvin torzo.

U kaosu operacijske sale, nitko nije čuo kako je Catherine oštro udahnula zrak. Nitko nije primijetio da je zateturala unatrag. Zurila je u žrtvin vrat, na kojem su povoji bili natopljeni tamnom krvlju. Pogledala je trbuh žrtve, s kojeg se već odljepljivao drugi žurno stavljen zavoj, a niz goli bok joj je curila krv. Čak i kad su svi krenuli u akciju, spojili infuziju i srčane elektrode i počeli upuhivati zrak u žrtvina pluća, Catherine je stajala nepomična od užasa.

Kimball je skinuo zavoj s trbuha. Iz rane su se rasula crijeva i glatko pala na stol.

- Sistolički je jedva opipljiv na šezdeset! U sinusnoj je tahikardiji...

- Ne mogu joj staviti infuziju! Ne mogu pronaći venu!

- Potraži subclaviu!

- Možeš li mi dobaciti drugi kateter?

- Sranje, ništa se ne vidi...

- Doktorice Cordell? Doktorice Cordell?

Još uvijek ošamućena, Catherine se okrenula prema bolničarki koja ju je upravo zazvala i vidjela da joj se ova mršti preko kirurške maske.

- Želite li laparotomijske tupfere?

Catherine je progutala slinu. Duboko udahnula. - Da. Tupfere. I sauger... - Ponovno se usredotočila na pacijenticu. Mladu ženu. Glavom joj je proletjelo uznemirujuće sjećanje na drugu Hitnu službu, na onu noć u Savani kad je ona bila žena koja je ležala na stolu.

Neću dopustiti da umreš. Neću dopustiti da te on prisvoji.

Zgrabila je punu šaku spužvi i hemostat s plitice s instrumentima. Sad je bila posve usredotočena na posao, profesionalac je preuzeo nadzor. Sve silne godine kirurškog obrazovanja automatski su se ubacile u brzinu. Pozornost je najprije obratila rani na vratu i skinula zavoj. Procurila je tamna krv i poprskala pod.

- Karotida! - rekao je jedan od stažista.

Catherine je pritisnula spužvu o ranu i duboko udahnula. - Ne. Da je karotida, već bi bila mrtva. - Pogledala je tehničarku. - Skalpel.

Instrument joj se našao u ruci. Zastala je, smirujući se za osjetljiv zadatak, i položila vrh skalpela na vrat. Zadržavajući pritisak na ranu, Catherine je vješto prerezala kožu i zarezala prema vilici, izlažući žilu kucavicu. - Nije zarezao dovoljno duboko da presiječe karotidu - rekla je. - Ali ju je zarezao. A ovaj se kraj uvukao u meko tkivo. - Spustila je skalpel i zgrabila forceps. - Stažistu? Trebam vas da spužvom upijate krv. Nježno!

- Zar ćete je ponovno spojiti?

- Ne, samo ćemo je podvezati. Doći će do kolateralne drenaže. Moram izložiti dovoljno žile da bih mogla šivati oko nje. Pean molim.

Instrument joj se smjesta našao u ruci.

Catherine je namjestila pean i pričvrstila ga preko izložene krvne žile. Zatim je ispustila uzdah i pogledala Kimballa. - Krvarenje se smanjilo. Kasnije ću je podvezati.

Pozornost je ponovno obratila abdomenu. Kimball i drugi stažist su već očistili vidno polje pomoću saugera i laparotomijskih tupfera, i rana je bila posve

izložena. Catherine je nježno odmaknula crijeva i pozorno pogledala otvoreni rez. Od onoga što je ugledala smučilo joj se od bijesa.

Susrela je Kimballov zapanjeni pogled preko stola.

- Tko bi učinio nešto ovakvo? - tiho je rekao. - S kime, dovraga, imamo posla?

- Sa čudovištem - odgovorila je.

* * *

- Žrtva je još uvijek na kirurgiji. Još je živa. - Rizzoli je odrješito zatvorila mobitel i pogledala Moora i doktora Zuckera. - Sad imamo svjedoka. Naš nepoznati počinitelj postaje neoprezan.

- Nije neoprezan - rekao je Moore. - Žurilo mu se. Nije imao vremena dovršiti posao. - Moore je stajao pokraj vrata spavaće sobe i proučavao krv na podu. Još uvijek je bila svježa, još je svjetlucala. Nije bilo vremena da se osuši. Kirurg je netom otišao.

- Fotografija je Cordellici poslana u sedam i pedeset pet poslije podne - rekla je Rizzoli. - Sat na fotografiji pokazuje dva i dvadeset. - Pokazala je na sat na noćnom ormariću. - Pokazuje točno vrijeme. Što znači da je fotografija snimljena prošle noći. Držao je žrtvu živom, u ovoj kući, više od dvadeset i četiri sata.

Produljujući užitak.

- Postaje drzak - rekao je doktor Zucker, a u njegovom se glasu čula uznemirujuća nota obožavanja. Priznanje da imaju posla s vrijednim protivnikom. - Ne samo što je žrtvu čitav dan držao živom; on ju je doslovno neko vrijeme ostavio ovdje, u kući, kako bi poslao e-mail. Naš se dečko s nama igra igrice uma.

- Ili s Catherine Cordell - rekao je Moore.

Žrtvina torbica ležala je na vrhu komode. S rukama u rukavicama, Moore je pretražio sadržaj torbice. - Novčarka s trideset i četiri dolara. Dvije kreditne kartice. Trostruka A kartica. Identifikacijska značka zaposlenika Lawrence Scientific Suppliesa, Odjel prodaje. Vozačka dozvola Nina Peyton, dvadeset i devet godina, metar šezdeset i dva, pedeset i osam kilograma. - Okrenuo je vozačku dozvolu. - Darivateljica organa.

- Mislim da je upravo jedan darovala - rekla je Rizzolica.

Otvorio je bočni džep. - Tu joj je rokovnik.

Rizzoli se okrenula prema njemu i znatiželjno ga pogledala. - Da?

Otvorio je knjižicu na tekućem mjesecu. Stranica je bila prazna. Listao je unatrag dok nije pronašao natuknicu, napisanu gotovo osam tjedana ranije: platiti najamninu. Još je malo listao i vidio daljnje natuknice: Sidov rođendan. Kemijska čistionica. Koncert u 8. Sastanak osoblja. Sve svjetovne sitnice koje čine život. Zašto je prije osam tjedana iznenada prestala zapisivati? Razmišljao je o ženi koja je napisala ove riječi, urednim rukopisom s modrom tintom. O ženi koja je vjerojatno unaprijed gledala praznu stranicu prosinca i zamišljala Božić i snijeg, s punim povjerenjem vjerujući da će ga doživjeti.

Zatvorio je knjižicu i toliko ga je preplavila tuga da na trenutak nije mogao progovoriti.

- Na plahtama nije ostalo ništa - rekao je Frost koji je čučao pokraj kreveta. - Nijedna zalutala nit kirurškog konca, nijedan instrument, ništa.

- Za nekoga tko je navodno morao žurno otići - rekla je Rizzolica - napravio je dobar posao i sve za sobom očistio. I pogledaj. Imao je vremena složiti odjeću za spavanje. - Pokazala je pamučnu spavaćicu koja je uredno složena ležala na stolcu. - Ovo se ne slaže s pretpostavkom da mu se žurilo.

- Ali, žrtvu je ostavio živu - rekao je Moore. - Najgora moguća greška.

- To nema smisla, Moore. Frajer složiti spavaćicu, pokupi sve iza sebe. A onda bude tako neoprezan da ostavi za sobom svjedokinju? Previše je pametan da bi napravio takvu grešku.

- I najpametniji zabrljaju - rekao je Zucker. - I Ted Bundy je na kraju postao neoprezan.

Moore je pogledao Frosta. - Jesi li ti zvao žrtvu?

- Da. Kad smo redom zvali sve brojeve s popisa koji smo dobili od knjižnice. Nazvao sam ovaj stan oko dva, dva i petnaest. Javila mi se automatska sekretarica. Nisam ostavio nikakvu poruku.

Moore se ogledao po prostoriji, ali nije vidio automatsku sekretaricu. Otišao je u dnevni boravak i na stoliću u kutu uočio telefon. Na njemu je bio zaslon za očitavanje broja pozivatelja, a gumb memorije je bio zamrljan krvlju.

Vrškom olovke je pritisnuo gumb i telefonski broj posljednjeg pozivatelja se očitao na zaslonu.

Bostonska policija u dva sata i četrnaest minuta.

- Je li ga to preplašilo? - upitao je Zucker koji ga je slijedio u dnevni boravak.

- Bio je ovdje kad je Frost nazvao. Na gumbu za očitavanje broja pozivatelja je krv.

- Dakle, telefon je zazvonio. A naš počinitelj nije bio gotov. Nije doživio zadovoljstvo. Ali, telefonski poziv usred noći zacijelo ga je uzdrmao. Došao je ovamo, u dnevni boravak, i vidio broj pozivatelja. Vidio je da je riječ o policiji koja pokušava doći do žrtve. - Zucker je zastao. - Što bi ti učinio?

- Nestao bih odavde.

Zucker je kimnuo glavom, a usnice su mu se trznule od osmijeha.

Tebi je sve ovo igra, pomislio je Moore. Prišao je prozoru i pogledao na ulicu koja je sad bila jarki kaleidoskop blještavih modrih svjetala. Šest patrolnih automobila bilo je parkirano ispred kuće. I novinari su stigli; vidio je kombije lokalnih televizijskih mreža kako namještaju satelitske priključke.

- Nije dospio uživati - rekao je Zucker.

- Ali je dovršio odstranjivanje organa.

- Ne, to je samo suvenir. Mali podsjetnik na posjet. Nije on došao ovamo samo kako bi uzeo dio tijela. Došao je po vrhunski užitek: da osjeti kako se iz jedne žene cijedi život. Ali, ovaj put to nije postigao. Prekinut je, omeo ga je strah da dolazi policija. Nije ostao dovoljno dugo da promatra žrtvu gdje umire. - Zucker je zastao. - Sljedeća će doći veoma brzo. Naš počinitelj je frustriran i ta napetost mu postaje neizdrživa. Što znači da je već u lovu na novu žrtvu.

- Ili ju je već odabrao - rekao je Moore. I pomislio: Catherine Cordell.

Prvi tračci zore obasjavali su nebo. Moore nije spavao već gotovo dvadeset i četiri sata, većinu noći je radio punom parom, samo na kavi. Ipak, kad je podigao pogled prema nebu koje se razdanjivalo, nije osjetio iscrpljenost nego obnovljenu

uzrujanost. Između Catherine i Kirurga postojala je neka veza koju on nije razumio. Neka nevidljiva nit koja ju je povezivala s tim čudovištem.

- Moore.

Okrenuo se i čim je ugledao Rizzolicu, primijetio je uzbuđenje u njezinim očima.

- Upravo su me nazvali iz Seksualnih zločina - rekla je. - Naša je žrtva veoma nesretna dama.

- Kako to misliš?

- Nina Peyton je prije dva mjeseca seksualno napadnuta.

Ta je vijest zapanjila Moora. Sjetio se praznih stranica u žrtvinom rokovniku. Prije osam tjedana natuknice su prestale. Tad se život Nine Peyton naprasno zaustavio.

- Imamo li izvješće o slučaju? - upitao je Zucker.

- Ne samo izvješće - rekla je Rizzoli. - Imamo i liječnički nalaz.

- Dvije žrtve silovanja? - upitao je Zucker. - Je li moguće da je tako jednostavno?

- Misliš da se njihov silovatelj vraća kako bi ih ubio?

- Mora da nije riječ samo o nasumičnom slučaju. Deset posto serijskih ubojica kasnije komunicira sa svojim žrtvama. To je počinitelju način da produži mučenje. Opsesija.

- Silovanje kao predigra za ubojstvo. - Rizzoli je s gađenjem frknula kroz nos. - Krasno.

Mooru je iznenada pala na pamet nova ideja. - Rekla si da imamo i liječnički nalaz. Znači, uzet je vaginalni bris?

- Da. DNK je još u toku.

- Tko je uzeo bris? Je li išla na hitnu? - Bio je gotovo siguran da će reći: Bolnica Pilgrim.

Ali, Rizzoli je odmahнула glavom. - Nije išla na hitnu. Otišla je u žensku kliniku Forest Hills. Ovdje malo niže u ulici.

* * *

Na zidu čekaonice u klinici ispod riječi žena, zadivljujuća ljepota, bio je poster u boji koji je prikazivao cjelovit ženski genitalni trakt. Iako se Moore slagao s tvrdnjom da je žensko tijelo čudnovato, osjećao se poput prljavog voajera zureći u eksplicitan dijagram. Primijetio je da ga nekoliko žena u čekaonici odmjerava kao što gazele promatraju grabežljivca u svojoj sredini. To što je bio u društvu Rizzoli kao da nije mijenjalo činjenicu da je on nepoznat mužjak.

Osjetio je olakšanje kad je službenica na prijamnom pultu naposljetku rekla: - Sad će vas primiti, detektivi. Zadnja soba na desnoj strani.

Rizzoli je prva krenula hodnikom, pokraj postera s 10 znakova da vas partner zlostavlja i Kako znate je li riječ o silovanju? Sa svakim sljedećim korakom imao je osjećaj da se na njega priljepljuje još jedna mrlja muške krivnje, poput blata koje mu prlja odjeću. Rizzolica nije osjećala ništa od ovoga; ona je bila na poznatom terenu. Na ženskom području. Pokucala je na vrata na kojima je pisalo: Sarah Daly, medicinska sestra.

- Uđite.

Žena koja je ustala da ih pozdravi bila je mlada, moderna izgleda. Ispod bijele kute imala je modre traperice i crnu majicu, a dječaćka frizura naglašavala je njezine tamne vragolaste oči i otmjene jagodice. Ali, Moore nije mogao prestati promatrati mali zlatan obruč u njezinoj lijevoj nosnici. Veliki dio razgovora, imao je osjećaj da govori tom prstenčiću.

- Pregledala sam njezin zdravstveni karton nakon što ste nazvali - rekla je Sarah. - Znam da je podnesena policijska prijava.

- Pročitali smo je - odgovorila je Rizzolica.

- Zašto ste onda došli ovamo?

- Nina Peyton je sinoć napadnuta, u svom domu. Sad je u kritičnom stanju.

Ženina prva reakcija bio je šok. A onda, odmah za njim, uslijedio je bijes. Moore je to vidio po načinu na koji je naglo podignula bradu, a oči su joj zabljesnule. - Je li to bio on?

- On?

- Muškarac koji ju je silovao?

- Razmatramo i tu mogućnost - rekla je Rizzolica. - Nažalost, žrtva je u komi i ne može razgovarati s nama.

- Ne zovite je žrtvom. Ona ima ime.

I Rizzolica je naglo podignula bradu i Moore je znao da je ljuta. To baš nije bio dobar početak razgovora.

Rekao je: - Gospođice Daly, riječ je o nevjerojatno brutalnom zločinu i potrebna nam je...

- Ništa nije nevjerojatno - odgovorila je Sarah. - Ne kad govorimo o tome što muškarci čine ženama. - Podignula je dosje sa stola i pružila mu ga. - Njezin zdravstveni karton. Jutro nakon što je silovana, došla je na kliniku. Ja sam je tog dana primila.

- Jeste li je vi i pregledali?

- Sve sam ja učinila. Obavila razgovor, pregled. Uzela sam vaginalne brisove i pregledom pod mikroskopom utvrdila da ima sperme. Počešljala sam pubične dlake i odrezala joj nokte za laboratorijski pregled. Dala joj i kontracepcijsku pilulu koja se uzima jutro nakon odnosa.

- Nije išla na hitnu kako bi napravila još neke pretrage?

- Oko žrtve silovanja koja uđe kroz naša vrata, brine se samo jedna osoba. Zadnje što joj je potrebno je čitava parada različitih lica. Zato ja vadim krv i šaljem je u laboratorij. Ja zovem policiju. Ako žrtva to želi.

Moore je otvorio dosje i ugledao informacije o pacijentici. Bili su navedeni datum rođenja Nine Peyton, njezina adresa, telefonski broj i ime tvrtke za koju radi. Okrenuo je sljedeću stranicu i vidio da je ispunjena sitnim, čvrstim rukopisom. Datum prvog upisa bio je sedamnaesti svibnja.

Glavna pritužba: seksualni nasrtaj

Povijest sadašnje bolesti: dvadeset-devetogodišnja bjelkinja, vjeruje da je seksualno napadnuta. Sinoć, dok je bila na piću u Gramercy Pubu, osjetila je vrtoglavicu i sjeća se da je otišla u WC. Događaja koji su potom uslijedili nimalo se ne sjeća...

- Probudila se kod kuće, u svom krevetu - rekla je Sarah. - Nije se sjećala kako je došla kući. Nije se sjećala da je skinula odjeću. Svakako se nije sjećala da je

razderala vlastitu bluzu. Ali, bila je posve naga. Bedra su joj bila skorena od, kako je vjerovala, sperme. Jedno joj je oko bilo natečeno i imala je modrice na oba zgloba. Odmah je shvatila što se dogodilo. I reagirala je jednako kao i druge žrtve silovanja. Mislila je: Sama sam kriva. Nisam trebala biti tako neoprezna. Ali, takve su žene. - Pogledala je izravno u Moora. - Krivimo same sebe zbog svega, čak i kad je muškarac taj koji jebe.

Pred takvim bijesom nije postojalo ništa što bi mogao reći. Pogledao je karton i pročitao nalaz fizičkog pregleda.

Pacijentica je raščupana, povučena, govori jednoličnim glasom. Došla je sama, hodala od kuće do klinike...

- Stalno je govorila o ključevima svog automobila - rekla je Sarah. - Bila je pretučena, nije mogla otvoriti jedno oko, toliko joj je bilo natečeno, ali jedino na što se mogla usredotočiti bila je činjenica da je izgubila ključeve automobila i da ih mora pronaći, ili se neće moći odvesti na posao. Trebalo mi je neko vrijeme da je privolim da prestane ponavljati jedno te isto i razgovara sa mnom. Riječ je o ženi kojoj se u životu nikad nije dogodilo ništa doista ružno. Bila je obrazovana, samostalna. Zastupnik prodaje u tvrtki Lawrence Scientific Supplies. Svaki dan je imala posla s ljudima. A sad se našla praktički paralizirana. Opsjednuta pronalaženjem glupih ključeva automobila. Napokon smo otvorile njezinu torbicu, pretražile sve džepove i ključevi su bili unutra. Tek kad smo ih pronašle, mogla se usredotočiti na mene i reći mi što se dogodilo.

- I što je rekla?

- Oko devet navečer je otišla u Gramercy Pub kako bi se našla s prijateljicom. Prijateljica se nije pojavila pa je Nina neko vrijeme ostala u pubu. Popila je martini, popričala s nekoliko tipova. Slušajte, i sama sam bila tamo i svaku noć je krcato. Žena bi se u takvom kafiću osjećala sigurnom. - Dodala je, malo ogorčenije: - Kao da na svijetu postoji sigurno mjesto.

- Je li se sjećala muškarca koji ju je odveo kući? - upitala je Rizzolica. - To doista moramo znati.

Sarah ju je pogledala. - Samo je zločinac bitan, je li? To je jedino o čemu su i ona dva policajaca iz Seksualnih zločina željela slušati. Počinitelj dobiva svu pozornost.

Moore je osjetio kako se od Rizzolièina gnjeva zagrijava prostorija. Brzo je rekao: - Detektivi su rekli da nije bila u stanju opisati počinitelja.

- Bila sam u sobi kad su je ispitivali. Zamolila me da ostanem, tako da sam čitavu priču čula dvaput. Stalno su je ispitivali kako je izgledao, a ona im to jednostavno nije znala reći. Doista se nije mogla sjetiti ničega o njemu.

Moore je okrenuo sljedeću stranicu kartona. - Vidjeli ste je još jednom, u srpnju. Prije samo tjedan dana.

- Došla je na kontrolne pretrage krvi. Potrebno je šest tjedana nakon izlaganja virusu HIV-a da test pokaže pozitivne rezultate. To je ona krajnja strahota. Najprije te siluju, a onda otkriješ da ti je napadač dao smrtnu bolest. Za te žene to znači šest tjedana agonije, u kojoj čekaju da otkriju hoće li dobiti AIDS. Pitaš se je li neprijatelj u tebi i množi li se u tvojoj krvi. Kad dođu na kontrolne pretrage, moram im održati mali govor ohrabrenja. I zakleti se da ću ih nazvati čim dobijem rezultate.

- Te pretrage ne radite u klinici?
- Ne. Sve šaljemo u Interpath laboratorije.

Moore je okrenuo zadnju stranicu kartona i ugledao list s nalazima pretraga. HIV test (AIDS): negativan. VDRL (sifilis): negativan. Ta je stranica bila tanka poput lista staničevine, list tipkane kopije formulara. Najvažnije vijesti u našem životu tako često dolaze na ovakvom tričavom papiru. Brzjavu. Rezultati ispita. Krvni nalazi.

Zatvorio je karton i stavio ga na stol. - Kad ste Ninu vidjeli drugi put, onog dana kad je došla na kontrolno vađenje krvi, kakva vam se činila?

- Pitate li me je li još bila traumatizirana?
- Ne sumnjam da jest.

Njegov miran odgovor kao da je probio Sarahin nabujali mjehurič bijesa. Sjela je, kao da je, bez gnjeva, izgubila neophodno gorivo. Na trenutak je razmišljala o njegovom pitanju. - Kad sam drugi put vidjela Ninu, bila je kao hodajući mrtvac.

- Na koji način?

- Sjedila je na onom stolcu na kojem sad sjedi detektivka Rizzoli, a ja sam imala osjećaj kao da mogu vidjeti kroz nju. Kao da je prozirna. Otkad je bila silovana, nije bila na poslu. Mislim da joj je bilo teško suočiti se s ljudima, posebice s muškarcima. Svi ti neuobičajeni strahovi su je paralizirali. Bojala se piti vodu iz slavine ili bilo što što nije bilo zapečaćeno. Tekućina je morala biti u neotvorenoj boci ili limenci, nešto što nije moglo biti otrovano ili drogirano. Bojala se da će je muškarci pogledati i odmah znati da je bila silovana. Bila je uvjerena da je silovatelj ostavio spermu na njezinim plahtama i odjeći, i svakodnevno je sate i sate uvijek iznova prala stvari. Štogod da je Nina Peyton nekoć bila, ta žena je bila mrtva. Ne njezinom mjestu sam vidjela duha. - Sarahin glas je utihnuo i nepomično je sjedila zureći prema Rizzoli, dok je na njezinom stolcu vidjela drugu ženu. Čitav niz žena, različita lica, različite duhove, paradu oskvrnjenih.

- Je li spomenula da je netko uhodi? Da joj se napadač ponovno pojavio u životu?

- Silovatelj nikad ne nestaje iz tvog života. Dok god živiš, uvijek si njegovo vlasništvo. - Sarah je zastala. I gorko dodala: - Možda se samo vratio kako bi uzeo što je njegovo.

devet

Vikinzi nisu žrtvovali djevice, nego bludnice.

Godine Gospodnje 922, arapski diplomat ibn Fadlan svjedočio je upravo takvom žrtvovanju u narodu kojega je nazivao Rusima. Opisao ih je kao visoke i svjetlokose muškarce savršene tjelesne građe, koji su putovali niz ruske rijeke, od Švedske do južnih sajmišta Kazarije i Kalifata, mijenjajući jantar i krzno za svilu i srebro Bizanta. Upravo na toj trgovačkoj ruti, u mjestu po imenu Bulgar, na koljenu rijeke Volge, mrtvi Viking velike važnosti pripremao se za svoje konačno putovanje u Valhallu.

Ibn Fadlan je svjedočio pogrebu.

Čamac mrtvog čovjeka izvučen je na obalu i stavljen na stupove od brezovine. Na palubi je podignut šator, a u šatoru se nalazio kauč prekriven grčkim brokatom. Leš, koji je dotad bio zakopan deset dana, potom je bio iskopan.

Na ibn Fadlanovo iznenađenje, pocrnjelo meso nije smrdjelo.

Netom iskopan leš ukrašen je otmjenom odjećom: hlačama i čarapama, čizmama i tunikom, i brokatnim kaftanom sa zlatnim gumbima. Položili su ga na madrac u šatoru i uz pomoć jastuka uspravili u sjedeći položaj. Oko njega su stavili kruh, meso i luk, opojno piće i biljke slatkog mirisa. Zaklali su psa i dva konja, pijetla i kokoš, i sve to su također donijeli u šator kako bi poslužilo potrebama mrtvog čovjeka u Valhalli.

Naposljetku su doveli mladu robinju.

Deset dana koliko je mrtvac ležao zakopan u zemlji, djevojka je bila izvrgnuta kurvanju. Omamljenu pićem, vodili su je od šatora do šatora kako bi opslužila svakog muškarca u taboru. Ležala je raširenih nogu dok su se na njoj redali znojni, roktavi muškarci, a njezino rabljeno tijelo bilo je zajednička posuda u koju je izliveno sjeme svih pripadnika plemena. Time je ona bila okaljana, njezino meso pokvareno, njezino tijelo pripremljeno za žrtvovanje.

Desetog dana su je u pratnji starice koju su zvali Anđelom smrti, doveli na brod. Djevojka je skinula narukvice i prstenje. Obilno je pila da se posve omami. Zatim su je odveli u šator u kojem je sjedio mrtvac.

Tamo, na brokatom obloženoj strunjači, ponovno je okaljana. Šest puta, od šest različitih muškaraca, koji su jedan drugome dodavali njezino tijelo kao da si dodaju komad mesa. A kad je i to bilo gotovo, kad su se muškarci zasitili, djevojka je položena pokraj svog mrtvog gospodara. Dvojica muškaraca držali su joj noge, dvojica ruke, a Anđeo smrti joj je oko vrata stavio omču od špage. Dok su muškarci pritezali omču, Anđeo je podignuo bodež široke oštrice i zarinuo ga u djevojčina prsa.

Oštrica se opetovano dizala i spuštala, krv je štrcala onako kako štrca sjeme roktavog muškarca, bodež je oponašao silovanje koje je obavljeno ranije, oštri je metal probadao meko meso.

Brutalno parenje koje je svojim posljednjim udarcem iskazalo zanos smrti.

* * *

- Bila joj je potrebna obilna transfuzija krvi i svježije smrznute plazme – rekla je Catherine. – Tlak joj je stabiliziran, ali još je u nesvijesti i na respiratoru. Morat ćete biti strpljivi, detektive. I nadati se da će se probuditi.

Catherine i istražitelj Darren Crowe stajali su ispred pregratka na intenzivnoj njezi u kojem je ležala Nina Peyton i promatrali tri linije na monitoru na kojem se prati rad srca. Crowe je čekao pokraj vrata operacijske sale kad su izveli pacijenticu, i nije se micao od nje u sobi za postoperativne pacijente, niti dok su je premještali na intenzivnu. Njegova uloga nije bila samo štititi pacijenticu; žarko je želio uzeti njezinu izjavu i nekoliko je zadnjih sati svima dosađivao stalno zahtijevajući izvješća o stanju pacijentice i muvajući se ispred njezinog pregratka.

Sad je ponovno upitao isto pitanje koje je postavljao čitavo jutro: - Hoće li preživjeti?

- Mogu vam reći jedino da su joj vitalni znakovi stabilni.

- Kad mogu razgovarati s njom?

Catherine je umorno uzdahnula. – Čini se da ne razumijete u koliko se kritičnom stanju nalazila. Izgubila je više od trećinu krvi i prije nego što je stigla ovamo. Mozak joj je možda ostao bez krucijalne cirkulacije. Kad se i ako se osvijesti, postoji mogućnost da se ničega neće sjećati.

Crowe je pogledao kroz staklenu pregradu. – Onda nam je beskorisna.

Catherine je zurila u njega sa sve većom antipatijom. Niti jednom nije izrazio brigu za Ninu Peyton, osim kao za svjedokinju, za nekoga koga bi mogao iskoristiti. Niti jednom, čitavog jutra, nije ju spomenuo imenom. Nazivao bi je žrtvom ili svjedokinjom. Ono što je on vidio, kad je gledao u pregradak, nije uopće bila žena, nego jednostavno sredstvo kojim se postiže određeni cilj.

- Kad ćete je premjestiti s intenzivne? – upitao je.

- Prerano je za to pitanje.

- Može li je se premjestiti u privatnu sobu? Ako vrata budemo držali zatvorena i ograničimo osoblje, nitko ne mora znati da ona ne može govoriti.

Catherine je točno znala kamo ovo vodi. – Ne dopuštam da se moja pacijentica koristi kao mamac. Mora ostati ovdje na promatranju dvadeset i četiri sata dnevno. Vidite li one linije na monitoru? To je EKG, centralni venski tlak i arterijski tlak. Moram imati nadzor nad svakom promjenom njezinog stanja. A to je moguće jedino na ovom Odjelu.

- Koliko bismo žena mogli spasiti ako ga sad zaustavimo? Jeste li razmišljali o tome? Od svih ljudi na svijetu, doktorice Cordell, vi jedina točno znate kroz što su ove žene prošle.

Ukočila se od bijesa. Pogodio ju je u najranjivije mjesto. Ono što joj je Andrew Capra učinio bilo je tako osobno, tako intimno, da o svom gubitku nije mogla govoriti niti s vlastitim ocem. Detektiv Crowe je otvorio tu ranu.

- Možda je ona jedini način da ga uhvatimo – rekao je Crowe.

- To je najbolje što možete smisliti? Iskoristiti ženu u komi kao mamac? Ugroziti ostale pacijente u ovoj bolnici pozivajući ubojicu da se ovdje pojavi?

- Zbog čega mislite da već nije ovdje? – upitao je Crowe i udaljio se.

Već je ovdje. Catherine si nije mogla pomoći, morala se osvrnuti Odjelom. Vidjela je bolničarke kako se užurbano kreću oko pacijenata. Nekoliko kirurških specijalizanata okupilo se oko skupine monitora. Laboratorijski tehničar s kolicima na kojima su se nalazile epruvete s njezinom krvi i šprice. Koliko je ljudi svakodnevno ulazilo i izlazilo iz ove bolnice? Koliko ih je doista poznavala kao osobe? Nikoga. To ju je Andrew Capra naučio: nikad ne možeš doista znati što vreba u ljudskom srcu.

Službenica s Odjela ju je pozvala: - Doktorice Cordell, telefon.

Catherine je prišla prostoru za bolničarke i podignula slušalicu.

Bio je to Moore. – Čuo sam da si je izvukla.

- Da, još je živa – grubo je odgovorila Catherine. – I ne, još ne govori.

Stanka. – Pretpostavljam da sam nazvao u loše vrijeme.

Utonula je u stolac. – Oprosti. Upravo sam razgovarala s detektivom Crowom i nisam dobro raspoložena.

- Čini se da on na žene tako djeluje.

Oboje su se nasmijali, umornim smijehom koji je otopio svako neprijateljstvo između njih.

- Kako se držiš, Catherine?

- Bilo je nekoliko gadnih trenutaka, ali mislim da smo je stabilizirali.

- Ne, mislio sam na tebe. Jesi li dobro?

Bilo je to više od ljubaznog pitanja; u njegovom je glasu čula iskrenu brigu i nije znala što reći. Znala je jedino da je dobar osjećaj kad netko brine za tebe. I da su njegove riječi izazvale rumenilo na njezinim obrazima.

- Nećeš ići kući, zar ne? – rekao je. – Dok ne promijene brave.

- To me tako ljuti. Uzeo mi je jedino mjesto na kojem sam se osjećala sigurnom.

- Učinit ćemo ga mi opet sigurnim. Ja ću se pobrinuti da dovedem bravara.

- U subotu? Ti si čudotvorac.

- Nisam, samo imam sjajan adresar.

Naslonila se i osjetila kako joj u ramenima popušta napetost. Posvuda oko nje intenzivna njega je brujala aktivnošću, ali je njezina pozornost bila posve usredotočena na muškarca čiji ju je glas sad tješio i ohrabrivao.

- A kako si ti? – upitala je.

- Bojim se da moj dan tek počinje. – Uslijedila je stanka kad se okrenuo kako bi odgovorio na nečije pitanje, nešto o tome koji dokaz treba spremi. U pozadini su se čuli drugi glasovi. Zamislila ga je u spavaćoj sobi Nine Peyton, sa svih strana okruženog tragovima užasa. Ipak, njegov je glas bio miran i staložen.

- Hoćeš li me nazvati čim se probudi? – upitao je Moore.

- Detektiv Crowe se ovuda muva poput strvinara. Sigurna sam da će to on znati prije mene.

- Misliš li da će se probuditi?

- Iskreno? Ne znam. Uporno to ponavljam detektivu Crowu, ali ni on ne prihvaća taj odgovor.

- Doktorice Cordell? – zazvala ju je iz pregratka bolničarka Nine Peyton.

Zvuk njezina glasa je smjesta preplašio Catherine.

- Molim?

- Morate pogledati ovo.

- Nešto nije u redu? – upitao je Moore.

- Pričekaj. Samo da provjerim. – Odložila je slušalicu i otišla u pregradak.

- Prala sam je krpom – rekla je bolničarka. – Iz operacijske sale su je dovezli skorenu od krvi. Kad sam je okrenula na bok, ugledala sam ovo. Iza lijevog bedra.

- Pokažite mi.

Bolničarka je pacijenticu uhvatila za rame i kuk te je okrenula na bok. – Evo – tiho je rekla.

Strah je ukopao Catherine na mjestu. Zurila je u veselu poruku koja je bila napisana crnim flomasterom na koži Nine Peyton.

SRETAN ROĐENDAN. SVIĐA LI TI SE MOJ DAR?

Moore ju je pronašao u bolničkoj kafeteriji. Sjedila je za stolom u kutu, leđima okrenuta zidu, zauzevši položaj osobe koja zna da joj se prijeti i želi vidjeti

napadača dok joj se približava. Još je bila u kirurškoj opravi, a kosa joj je bila povezana u konjski rep, otkrivajući zapanjujuće privlačno, ničim ukrašeno četvrtasto lice i blistave oči. Mora da je bila jednako iscrpljena kao i on, ali strah je uvećao njezinu budnost i sad je poput divlje mačke budno pratila svaki njegov pokret dok se približavao stolu. Ispred nje je bila napola prazna šalica kave. Koliko puta je dotočila?, pitao se i primijetio da se trese kad je pružila ruku prema šalici. Nije to bila mirna ruka kirurginje, nego ruka uplašene žene.

Sjeo je preko puta nje. – Patrolno vozilo će čitavu noć biti parkirano ispred tvoje zgrade. Jesi li dobila svoje nove ključeve?

Kimnula je glavom. – Bravar mi ih je donio. Rekao mi je da mi je ugradio Rolls-Royce među bravama.

- Bit ćeš u redu, Catherine.

Pogledala je svoju kavu. – Ona je poruka bila namijenjena meni.

- To ne znamo.

- Jučer je bio moj rođendan. On je to znao. I znao je da sam trebala biti dežurna.

- Ako je poruku napisao on.

- Nemoj me zajejavati. Znaš da je bio on.

Nakon stanke, Moore je kimnuo glavom.

Nakratko su sjedili u tišini. Već je bilo kasno poslijepodne i većina stolova je bila prazna. Iza pulta, gdje su radnici kafeterije prali zdjele za posluživanje, uzdizali su se stupovi pare. Usamljena blagajnica je otvorila nov paket kovanica i uz zveket ga ubacila u ladicu blagajne.

- A moj ured? – upitala je.

- Nije ostavio otiske prstiju.

- Znači da nemate ništa.

- Nemamo ništa – priznao je.

- On ulazi i izlazi iz mog života poput zraka. Nitko ga ne vidi. Nitko ne zna kako izgleda. Mogu staviti rešetke na sve svoje prozore, ali svejedno će me biti strah zaspati.

- Ne moraš ići kući. Odvest ću te u hotel.

- Nema veze gdje se krijem. Znat će gdje sam. Iz nekog je razloga odabrao mene. Rekao mi je da sam ja sljedeća.

- Ne mislim da je tako. To bi s njegove strane bio nevjerovatno glup potez, upozoriti sljedeću žrtvu. Kirurg nije glup.

- Zašto me je kontaktirao? Zašto mi piše poruke na... - Teško je progutala.

- Možda je to izazov nama. Njegov način ismijavanja policije.

- Onda je gad trebao pisati tebi! – Izgovorila je to tako glasno da se bolničarka koja je nalijevala šalicu kave okrenula i zagledala u nju.

Crveneći, Catherine je ustala. Osramotila se ovim ispadom i dok su izlazili iz bolnice nije ništa govorila. Želio ju je primiti za ruku, ali pomislio je da bi je ona izvukla i protumačila snishodljivom gestom. Najviše od svega nije želio da ga ona smatra snishodljivim. Više od ijedne druge žene koju je upoznao, ona je zasluživala njegovo poštovanje.

Sjedeći u njegovom automobilu, tiho je rekla: - Puknula sam tamo unutra. Oprosti.

- Svatko bi u tim okolnostima.

- Ti ne bi.

Njegov je osmijeh bio ironičan. – Ja, naravno, nikad ne gubim hladnokrvnost.

- Da, primijetila sam.

Što sad to znači?, pitao se dok su se vozili prema Back Bayu. Da li ga smatra imunim na oluje koje uzbuđuju normalno ljudsko srce? Otkad bistra logika znači odsustvo osjećaja? Znao je da ga njegovi kolege u Odjelu za umorstva međusobno zovu Sveti Toma Vedri. Čovjek kojemu se možeš obratiti kad situacije postanu eksplozivne i kad je potreban smiren glas. Oni nisu znali onog drugog Thomasa Moora, muškarca koji noću stoji ispred ormara svoje supruge i udiše sve slabiji miris njezine odjeće. Oni su vidjeli samo masku koju im je dopustio vidjeti.

Pomalo ogorčeno, rekla je: - Lako je tebi biti miran. Nije on odabrao tebe.

- Pokušajmo to sagledati razumno...

- Sagledati moju vlastitu smrt? Naravno da mogu biti razumna.

- Kirurg je utvrdio šablonu ponašanja koja mu odgovara. Napada noću, ne danju. U dubini srca je kukavica, nesposoban da se ravnopravno suoči sa ženom. Želi da njegov plijen bude ranjiv. U krevetu, u snu. Nesposoban da se brani.

- Znači, ne bih smjela nikad zaspati? To je jednostavno rješenje.

- Želim ti reći da će on izbjegavati napasti bilo koga tijekom dana, kad se žrtva u stanju braniti. Nakon mraka se sve mijenja.

Parkirao je ispred njezine zgrade. Iako je toj zgradi nedostajao šarm koji su imala starija ciglena zdanja na Commonwealth Avenue, imala je prednost dobro osvijetljene i zaključane podzemne garaže. Prilaz prednjem ulazu zahtijevao je i ključ i sigurnosnu šifru koju je Catherine sad utipkala. Ušli su u predvorje, ukrašeno zrcalima i ulaštenim mramornim podovima. Otmjeno, ali sterilno. Hladno. Obeshrabrujuće tiho dizalo odvezlo ih je na drugi kat.

Na vratima stana, Catherine je zastala s novim ključem u ruci.

- Mogu ja ući prvi i pogledati je li sve u redu, ako bi se zbog toga bolje osjećala – rekao je.

Činilo se da je njegov prijedlog shvatila kao osobnu uvredu. U odgovor na nju, gurnula je ključ u bravu, otvorila vrata i ušla u stan. Kao da samoj sebi mora dokazati da je Kirurg nije pobijedio. Da ona još uvijek ima nadzor nad svojim životom.

- Zašto ne prođemo kroz sve sobe, jednu po jednu – rekao je. – Samo kako bismo bili sigurni da ništa nije dirano.

Kimnula je glavom.

Zajedno su prošli kroz dnevni boravak, kroz kuhinju. I naposljetku, spavaću sobu. Znala je da je Kirurg od drugih žena uzeo suvenire i pomno je pretražila kutiju s nakitom i ladice komode, tražeći bilo koji znak uljezove ruke. Moore je stajao na dovratku i promatrao je kako pregledava bluze, pulovere i donje rublje. I iznenada ga je preplavilo uznemirujuće sjećanje na odjeću jedne druge žene, ni približno tako otmjenu, složenu u kovčegu. Sjetio se sivog pulovera, izbljedjele ružičaste bluze. Pamučne spavaćice s modrim različcima. Ništa novo, ništa skupo. Zašto Mary nije nikad kupio ništa ekstravagantno? Za što je mislio da štede? Ne za to zašto je novac na kraju otišao. Liječnike, bolničke račune i fizioterapeute.

Okrenuo se od dovratka i vratio se u dnevni boravak gdje je sjeo na kauč. Kasnoposlijepodnevno sunce dopiralo je kroz prozor i njegov mu je sjaj pekao oči. Protrljao ih je i spustio glavu na ruke, pogođen osjećajem krivnje što se Mary nije sjetio čitav dan. Zbog toga se osjećao posramljenim. Još se više osjetio posramljenim kad je podigao glavu, pogledao Catherine, a sve misli o Mary su smjesta nestale. Pomislio je: Ovo je najljepša žena koju sam ikad upoznao.

Najhrabrija žena koju znam.

- Ništa ne nedostaje – rekla je. – Barem koliko se meni čini.

- Jesi li sigurna da želiš ostati ovdje? Rado ću te odvesti u hotel.

Prišla je prozoru i zagledala se napolje. Profil joj je bio osvijetljen zlatnim svjetlom sunčevog zalaska. – Zadnje dvije godine sam provela u strahu. Silnim bravama sam se zaključavala od svijeta. Uvijek gledala što je iza vrata i pretraživala ormare. Dosta mi je toga. – Pogledala ga je. – Želim svoj život natrag. Ovog puta mu neću dopustiti da pobijedi.

Ovog puta, rekla je, kao da je to bitka u mnogo duljem ratu. Kao da su se Kirurg i Andrew Capra stopili u jedno biće, biće koje je prije dvije godine nakratko svladala, ali ne uistinu porazila. Capra. Kirurg. Dvije glave jednog čudovišta.

- Rekao si da će noćas pred zgradom biti patrolno vozilo – rekla je.

- Bit će.

- Jamšiš mi?

- Apsolutno.

Duboko je uzdahnula, a osmijeh koji mu je uputila bio je čin puke hrabrosti. – Onda se nemam zašto brinuti, zar ne? – upitala je.

* * *

Osjećaj krivnje primorao ga je da se te večeri odveze prema Newtonu, umjesto da ode ravno kući. Uzdrimala ga je njegova reakcija na Cordellicu i uznemirila potpunost kojom mu je monopolizirala misli. Godinu i pol dana nakon Maryne smrti živio je životom redovnika i nije osjećao nikakvo zanimanje za žene, budući da su mu sve strasti bile zapretene tugom. Nije znao kako se suočiti s ovom svježom iskrom želje. Znao je jedino da je ona, u danoj situaciji, neumjesna. I da je znak izdaje žene koju je volio.

Stoga se odvezao u Newton kako bi ispravio pogrešno. Kako bi umirio savjest.

Ušao je u prednje dvorište, za sobom zatvorio željezna vrata, držeći u ruci buket ivančica. Kao da u Newcastle nosiš ugljen, pomislio je, gledajući vrt koji je sad već padao u večernju sjenu. Svaki put kad bi došao, ovaj maleni prostor kao da je bio sve pretrpaniji cvijećem. Vitice slaka i ruža penjale su se uz bok kuće, tako da se činilo da se vrt širi i prema nebu. Gotovo mu je bilo neugodno zbog siromašnog dara ivančica. Ali, Mary je najviše voljela ivančice i njemu je sad već postalo gotovo navikom odabirati ih na štandu sa cvijećem. Voljela je njihovu vedru jednostavnost, resice bijelog oko limunastih sunaca. Voljela je i njihov miris – ne sladak i zasićen kao kod drugog cvijeća, nego rezak. Jasan. Voljela je način na koji su nicale, divlje na pustim parcelama i uz cestu, podsjetnici da je istinska ljepota spontana i nezatomljiva.

Kao i sama Mary.

Pozvonio je. Trenutak kasnije vrata su se otvorila, a lice koje mu se smiješilo bilo je toliko nalik Marynu da je osjetio poznato bolno probadanje. Rose Connelly je imala jednake modre oči i okrugle obraze kao i njezina kći i, iako joj je kosa bila gotovo u cijelosti sijeda i godine su urezale trag na njezinom licu, sličnosti nisu ostavljale mjesta sumnji da je ona Maryna majka.

- Baš mi je drago što te vidim, Thomas – rekla je. – U zadnje vrijeme baš nisi navraćao.

- Žao mi je zbog toga, Rose. U zadnje vrijeme teško pronalazim slobodno vrijeme. Jedva znam koji je dan u tjednu.

- Pratila sam slučaj na televiziji. Kakvim se ti užasnim poslom baviš.

Ušao je u kuću i pružio joj ivančice. – Kao da ti treba još cvijeća – ironično je rekao.

- Čovjek nikad ne može imati previše cvijeća. A znaš koliko volim ivančice. Želiš li malo ledenog čaja?

- Hvala, rado.

Sjedili su u dnevnom boravku i pijuckali čaj. Imao je sladak, sunčan okus, onakav kakav se pio u Južnoj Carolini gdje je Rose rođena. Nimalo nalik tmurnom novoengleskom čaju uz koji je Moore odrastao. I prostorija je bila slatka, beznadežno staromodna prema bostonskim standardima. Previše cica, previše sitnica. Ali, oh, kako ga je podsjećala na Mary! Bila je posvuda. Njezine su fotografije visjele na zidovima. Njezini plivački trofeji bili su izloženi na policama za knjige. Klavir iz njezina djetinstva stajao je u dnevnom boravku. Duh tog djeteta još uvijek je bio ovdje, u ovoj kući u kojoj je odrasla. I Rose je bila ovdje, čuvarica plamena, koja je bila toliko nalik svojoj kćeri da se Mooru ponekad činilo da iz Rosinih modrih očiju gleda sama Mary.

- Izgledaš umorno – rekla je.

- Doista?

- Uopće nisi bio na odmoru, zar ne?

- Pozvali su me da se vratim. Već sam bio u automobilu, vozio sam se Turnpikom. Spakirao sam štapove za pecanje. Kupio novu kutiju za mamce. – Uzdahnuo je. – Nedostaje mi jezero. Jedino se njemu čitave godine radujem.

Jedino se njemu i Mary uvijek radovala. Pogledao je plivačke trofeje na polici. Mary je bila neustrašiva mala sirena koja bi rado živjela pod vodom da se rodila sa škrgama. Sjetio se kako je jednom precizno i moćno preplivala jezero. Sjetio se kako su se iste ruke u bolnici sasušile i pretvorile u grančice.

- Kad slučaj bude riješen – rekla je Rose – još uvijek možeš na jezero.

- Ne znam hoće li biti riješen.

- To ti nije nimalo nalik. Da budeš tako obeshrabren.

- Rose, ovo je drukčija vrsta zločina. A čini ga netko koga ni približno ne mogu razumjeti.

- Uvijek nekako uspiješ.

- Uvijek? – Odmahnuo je glavom i nasmiješio se. – Pripisuješ mi prevelike zasluge.

- To je Mary običavala govoriti. Voljela se hvalisati tobom, znaš. Uvijek ulovi svog tipa.

Ali, pod koju cijenu?, pitao se dok mu je osmijeh blijedio s lica. Sjetio se svih noći koje je proveo van kuće na mjestima zločina, propuštenih večera, vikenda kad mu je na umu bio jedino posao. A Mary je u njihovom domu strpljivo je čekala njegovu pozornost. Kad bih dobio još samo jedan dan, svaku minutu bih proveo s tobom. Držao bih te u krevetu. Šaputao ti tajne ispod toplih plahta.

Ali, Bog ne pruža takve druge prilike.

- Toliko se ponosila tobom – rekla je Rose.

- I ja sam se ponosio njom.

- Imali ste dvadeset dobrih godina zajedno. To je više nego što većina ljudi može reći.

- Ja sam pohlepan, Rose. Želio sam više.

- I bijesan si jer to nisi dobio.

- Da, vjerojatno jesam. Bijesan sam što je baš ona morala dobiti aneurizmu.

Da baš nju nisu mogli spasiti. I bijesan sam što... - Stao je. Ispustio duboki uzdah. – Oprosti. Jednostavno mi je teško. Ovih je dana sve veoma teško.

- I tebi, i meni – tiho je rekla.

Gledali su se u tišini. Da, naravno da je za Rose, udovicu koja je izgubila jedino dijete, vjerojatno još teže. Pitao se bi li mu oprostila da se ikad ponovno oženi. Ili bi to smatrala izdajom? Da sjećanje na njezinu kćer stavlja u još dublji grob?

Iznenada je shvatio da ne može izdržati njezin pogled i s osjećajem krivnje odvratio oči s njezina lica. One iste krivnje koju je osjetio ranije tog poslijepodneva kad je promatrao Catherine Cordell i osjetio nepogrešivo buđenje želje.

Odložio je praznu čašu i ustao. – Moram krenuti.

- Već se vraćaš na posao?

- Ne prestaje dok ga ne uhvatimo.

Ispratila ga je do vrata i stajala na njima dok je malim vrtom hodao do kapije. Okrenuo se i rekao: - Zaključaj vrata, Rose.

- Oh, to mi uvijek kažeš.

- Uvijek to ozbiljno i mislim. – Mahnuo joj je i udaljio se, misleći: Večeras ozbiljnije nego ikad.

* * *

Kamo idemo ovisi o tome što znamo, a što znamo ovisi o tome kamo idemo.

Ta se rečenica uporno vrtjela glavom Jane Rizzoli poput neke iritantne dječje pjesmice dok je zurila u kartu Bostona pričvršćenu na veliku plutenu ploču na zidu njezinoga stana. Tu je kartu objesila dan nakon što je otkriveno tijelo Elene Ortiz. Kako se istraga nastavljala, u kartu je zabijala sve više šarenih pribadača. Tri različite boje predstavljale su tri različite žene. Bijela za Elenu Ortiz. Modra za Dianu Sterling. Zelena za Ninu Peyton. Svaka je označavala poznatu lokaciju unutar sfere djelovanja svake od ovih žena. Njihov stan, radno mjesto. Kuće bliskih prijatelja ili rođaka. Zdravstvene ustanove koje su posjećivale. Ukratko, habitat lovine. Negdje u tijeku svakodnevnih aktivnosti, svijet ovih žena se ukrstio sa Kirurgovim.

Kamo idemo ovisi o tome što znamo, a što znamo ovisi o tome kamo idemo.

A kamo je to Kirurg išao?, pitala se. Što je činilo njegov svijet?

Sjedila je i jela hladnu večeru - sendvič od tunjevine i čips koji je ispirala pivom - i žvačući proučavala kartu. Objesila ju je na zid pokraj stola za blagovanje i svakog jutra dok je pila kavu i svake večeri kad je večerala – pod uvjetom da je do večere došla kući – uhvatila bi se pogleda nepopustljivo prikovanog uz šarene pribadače. Dok druge žene stavljaju slike cvijeća, lijepih krajolika ili filmske postere, ona je zurila u kartu smrti i pratila kretanja pokojnica.

Na to se sveo njezin život: jelo, spavanje i posao. U ovom stanu živi već tri godine, ali na zidu nema baš mnogo ukrasa. Nema biljka (tko ih ima vremena zalijevati?), nema glupih drangulija, nema čak ni zastore. Samo žaluzine na prozorima. Kao i njezin život, i njezin dom je bio organiziran za posao. Svoj je posao voljela i živjela za njega. Znala je da želi biti policajka od svoje dvanaeste godine kad je na Dan profesionalne orijentacije jedna istražiteljica posjetila njihovu školu. Razred je najprije slušao predavanja bolničarke, odvjetnice, zatim pekara i inženjera. Učenici su postajali sve nemirniji i glasniji. Bacale su se gumice, a razredom su letjele papirnate kuglice. A onda je policajka ustala, s oružjem u držaču oko struka, i razred je iznenada utihnuo.

Rizzoli to nikad nije zaboravila. Nikad nije zaboravila kako su čak i dečki sa strahopoštovanjem promatrali jednu ženu.

Sad je ona bila ta policajka i, iako je mogla izazvati strahopoštovanje dvanaestogodišnjih dječaka, poštovanje odraslih muškaraca joj je često izmicalo.

Budi najbolja, to je bila njezina strategija. Nadmaši ih. Zasjeni. I evo je, radi čak i dok večera. Ubojstvo i sendvič od tunjevine. Potegnula je dugi gutljaj piva, a zatim se naslonila i zagledala u kartu. U ljudskom zemljopisu mrtvaca bilo je nečeg jezivog. Mjesta na kojima su živjeli svoje živote, mjesta koja su im bila značajna. Na jučerašnjem sastanku je doktor Zucker, psiholog patologije zločina, izbacio gomilu termina kojima se služe profileri. Sidrišne točke. Sjecišta aktivnosti. Njoj nisu bile potrebne Zuckerove učene riječi ni kompjutorski program koji će joj reći što gleda i kako da to protumači. Gledajući kartu, zamišljala je savanu koja vrvi plijenom. Pribadače u boji definirale su osobne svemire triju nesretnih gazela. Svemir Diane Sterling bio je koncentriran na sjeveru, u Back Bayu i Beacon Hillu. Onaj Elene Ortiz bio je na South Endu. Svemir Nine Peyton nalazio se na jugozapadu, u predgrađu Jamaica Plain. Tri zasebna habitata, bez preklapanja.

A gdje je tvoj habitat?

Pokušala je vidjeti grad njegovim očima. Vidjela je kanjone nebodera. Zelene parkove kao pašnjake za ispašu. Staze kojima se kreću stada glupe lovine, nesvjesna da ih lovac promatra. Grabežljivi putnik koji ubija i kroz udaljenost i kroz vrijeme.

Zazvonio je telefon i ona se prenula i prevrnula bocu s pivom. Sranje. Zgrabila je smotak papirnatih ručnika, obrisala prolivenu tekućinu i javila se na telefon.

- Rizzoli.

- Bok, Janie?

- Oh. Bok, mama.

- Nisi me nazvala.

- Molim?

- Zvala sam te prije nekoliko dana. Rekla si da ćeš me nazvati, ali nisi.

- Smetnula sam s uma. Do grla sam u poslu.

- Frankie sljedeći tjedan dolazi kući. Nije li to divno?
- Da. – Rizzolica je uzdahnula. – Divno.
- Brata vidiš jednom godišnje. Ne bi li mogla zvučati malo uzbuđenije?
- Mama, umorna sam. Ovaj slučaj Kirurg zahtijeva dvadesetčetverosatni rad.
- Je li ga policija uhvatila?
- Ja sam policija.
- Znaš što mislim.

Da, znala je. Njezina majka je vjerojatno zamišljala malu Janie kako se javlja na telefonske pozive i beskrajno važnim muškim detektivima nosi kavu.

- Doći ćeš na večeru, jel' da? – rekla je njezina majka i izvukla se iz razgovora o Janinu poslu. – Sljedeći petak.

- Nisam sigurna. Ovisi o tome kako će se razvijati slučaj.
- Oh, možeš doći zbog vlastitog brata.
- Ako se stvari zahuktaju, možda ću morati doći neki drugi dan.
- Ne možemo to učiniti nijedan drugi dan. Mike je već pristao doći u petak. Pa naravno. Skrbimo se za brata Michaela.
- Janie?
- Da, mama. Petak.

Spustila je slušalicu, a u želucu joj se pjenilo od neiskaljenog bijesa, osjećaja koji je i predobro poznavala. Bože, kako li je preživjela djetinjstvo?

Uzela je pivo i otpila nekoliko kapljica koje nije prolila. Ponovno je pogledala kartu. Sad joj je uhvatiti Kirurga postalo važnijim no ikad ranije. Zbog svih godina koje je provela kao zanemarena sestra i bezvrijedna djevojčica, sad je sav svoj bijes usredotočila na njega.

Tko si ti? Gdje si?

Na trenutak se ukočila zureći u kartu. Razmišljala je. Zatim je uzela paketić pribadača i odabrala novu boju. Crvenu. Jednu je crvenu pribadaču zabila na Commonwealth Avenue, drugu na mjesto gdje se nalazi Bolnica Pilgrim, u South Endu.

Crvena boja je označavala habitat Catherine Cordell. On se presijecao i s habitatom Diane Sterling i Elene Ortiz. Cordellica je bila zajednički čimbenik. Ona se kretala kroz svjetove obje žrtve.

A život treće žrtve, Nine Peyton, sad počiva u njezinim rukama.

deset

Čak i u ponedjeljak poslijepodne Gramercy Pub bio je mjesto prepuno događanja. Bilo je sedam sati i zaposleni samci su izišli u grad spremni za igru. Ovo je bilo njihovo igralište.

Rizzoli je sjedila za stolom u blizinu ulaza i osjećala zapahe vrelog gradskog zraka koji su ulazili u prostoriju svaki put kad bi se vrata otvorila kako bi ušao još jedan klon GQ-a ili još jedna uredska Barbika koja leluja na petama od deset centimetara. Rizzoli, koja je na sebi imala uobičajeno bezlično odijelo s hlačama i cipele s niskom petom, osjećala se kao srednjoškolska pratnja. Vidjela je da ulaze dvije žene, mazne kao mačke, a za njima ostaju izmiješani mirisi parfema. Rizzoli nije nikad stavljala parfem. Imala je jednu tubicu ruža za usne koju je pohranila

negdje u ormariću u kupaonici, zajedno s osušenom maskarom i bočicom tekućeg pudera Dewy Satin. Tu je šminku kupila prije pet godina na kozmetičkom odjelu robne kuće misleći da bi, uz prava oruđa iluzije, i ona mogla izgledati kao djevojka s naslovnice, Elizabeth Hurley. Prodavačica ju je namazala kremom i stavila joj puder, crtala po njoj i mazala, a kad je bilo gotovo, pobjedonosno je pružila Rizzoli zrcalo i uz osmijeh upitala: - Kako vam se sviđa vaš novi izgled?

Rizzoli je, zureći u vlastitu sliku, mislila kako mrzi Elizabeth Hurley jer ženama daje lažnu nadu. Brutalna istina bila je da postoje žene koje nikad neće biti lijepe, a Rizzoli je bila jedna od njih.

Sjedila je nezamijećena i pijuckala sok promatrajući kako se pub postupno ispunjava ljudima. Bila je to bučna gomila, mnogo se brbljalo, kockice leda su zveckale, smijeh je bio malo preglasen, malo preusiljen.

Ustala je i probila se do šanka. Pokazala je značku šankeru i rekla: - Imam nekoliko pitanja.

Jedva je i pogledao njezinu značku, a zatim je lupio po blagajni da otkuca piće. – Dobro, pucaj.

- Sjećaš li se jesi li ovdje viđao ovu ženu? - Rizzolica je položila fotografiju Nine Peyton na šank.

- Da, i vi niste prva policajka koja se raspituje za nju. Bila je ovdje i jedna druga detektivka prije otprilike mjesec dana.

- Iz Seksualnih zločina?

- Valjda. željela je znati jesam li vidio ikoga kako pokušava pobrati ženu na fotografiji.

- I, jesi li?

Slegnuo je ramenima. – Ovdje su svi u lovu. Ne pratim s kakvim uspjehom.

- Ali, sjećaš se da si je vidio? Ime joj je Nina Peyton.

- Vidio sam je nekoliko puta, obično s prijateljicom. Nisam joj znao ime. Već neko vrijeme nije dolazila.

- Znaš li zašto?

- Ne. – Uzeo je krpu i počeo brisati šank, a pozornost mu je već odlutala od nje.

- Reći ću ti zašto – rekla je Rizzoli, a glas joj je postajao sve glasniji od bijesa. – Zato što je neki seronja odlučio da će se malo zabaviti. Pa je ovamo došao u lov na žrtvu. Pogledao oko sebe, vidio Ninu Peyton i pomislio: Evo pravog komada. Ne brini, on u njoj nije vidio ljudsko biće kad ju je pogledao. Jedino je vidio nešto što može iskoristiti i odbaciti.

- Slušajte, ne morate mi to govoriti.

- Moram. A ti to moraš čuti jer se to dogodilo pred tvojim nosom, a ti si odlučio ništa ne vidjeti. Neki je seronja ubacio drogu ženi u piće. Ubrzo joj je pozlilo i oteturala je u toalet. Seronja ju je primio pod ruku i odveo napolje. A ti nisi vidio ništa od toga?

- Ne – odvratio je na paljbu. – Nisam.

Prostorija je utihnula. Vidjela je da ljudi zure u njih. Bez ijedne riječi, kočoperno se vratila za stol.

Već u sljedećem trenutku ponovno se začuo žamor razgovora.

Promatrala je šankera koji je prema nekom muškarcu gurao dvije čaše whiskeya, vidjela kako muškarac jednu od njih pruža ženi. Promatrala je kako se čaše pridižu ka usnama i kako jezici oblizuju sol s margarita, vidjela unatrag zabačene glave dok votka, tequilla i pivo klize niz grla.

I vidjela je muškarce koji zure u žene. Pijuckala je svoj sok i osjećala se omamljeno, ne od alkohola, nego od bijesa. Sad je, kao osamljena žena koja sjedi u kutu, mogla sa zaprepašujućom jasnoćom vidjeti kakvo je doista ovo mjesto. Pojilište na kojem su se skupljali grabežljivci i njihova lovina.

Zazvonio joj je dojavljivač. Bio je to Barry Frost.

- Kakva je to buka? – upitao je Frost kojeg je jedva čula preko mobitela.

- Sjedim u baru. – Okrenula se i bijesno pogledala susjedni stol koji je umalo eksplodirao od smijeha. – Što si rekao?

- ... liječnik u ulici Marlboroug. Imam presliku njezinog liječničkog nalaza.

- Čijeg liječničkog nalaza?

- Diane Sterling.

Rizzoli se naglo nagnula naprijed i svaki je atom pozornosti usmjerila na Frostov jedva čujan glas. – Ponovi mi. Tko je liječnik i zašto je Sterlingova išla k njemu?

- Liječnik je ona, doktorica Bonnie Gillespie. Ginekologinja u ulici Marlborough.

Još je jedan bučan prasak smijeha utopio njegove riječi. Rizzoli je prekrila uho rukom kako bi čula njegove sljedeće riječi. – Zašto je Sterlingova išla k njoj? – povikala je.

Ali, već je znala odgovor; mogla ga je vidjeti ravno pred sobom dok je zurila u šank, za kojim su dvojica muškaraca opkolila jednu ženu, poput lavova koji se spremaju napasti zebru.

- Seksualnog napada – rekao je Frost. – I Diana Sterling je silovana.

* * *

- Sve tri su bile žrtve seksualnog napada – rekao je Moore. – Ali, ni Elena Ortiz ni Diana Sterling nisu prijavile te napade. O silovanju Sterlingove smo saznali samo zato što smo provjerili lokalne ženske klinike i ginekologe kako bismo otkrili je li ikad primljena zbog napada. Sterlingova nije ni roditeljima rekla o napadu. Kad sam ih jutros nazvao, bili su šokirani kad su saznali.

Bila je tek sredina jutra, ali lica koja je vidio oko stola za sastanke su izgledala izmikanom. Radili su s manjkom sna, a pred njima se protezao još jedan puni radni dan.

Poručnik Marquette je rekao: - Dakle, jedina osoba koja je znala za silovanje Sterlingove je ta ginekologinja u ulici Marlborough?

- Doktorica Bonnie Gillespie. To je bio prvi i jedini put da ju je Diana Sterling posjetila. Otišla je k njoj jer se bojala da je bila izložena HIV-u.

- Što doktorica Gillespie zna o tom silovanju?

Frost, koji je s liječnicom razgovarao, odgovorio je na to pitanje. Otvorio je mapu u kojoj je bio liječnički nalaz Diane Sterling. – Evo što je doktorica Gillespie napisala: Tridesetjednogodišnja bjelkinja zahtijeva HIV test. Seks bez zaštite prije pet dana, HIV status partnera nepoznat. Upitana je li partner u visokorizičnoj

skupini, pacijentica se uzrujala i rasplakala. Otkrila da odnos nije bio dobrovoljan i da ne zna ime napadača. Ne želi prijaviti napad. Odbija upućenje u Savjetovalište za žrtve silovanja. – Frost je podigao pogled. – To je sve što je doktorica Gillespie saznala od nje. Pregledala ju je, napravila testove za otkrivanje uzročnika sifilisa, gonoreje, AIDS-a i rekla pacijentici da se vrati za dva mjeseca na kontrolni HIV-test. Pacijentica se nije vratila. Jer je bila mrtva.

- A doktorica Gillespie nije nazvala policiju? Ni nakon ubojstva?

- Nije znala da joj je pacijentica mrtva. Nije vidjela novinska izvješća.

- Je li uzela bris? Sjeme?

- Nije. Pacijentica, ovaj... - Frost se zacrvnio od neugode. O nekim je temama čak i oženjenim muškarcima kao što je Frost bilo teško razgovarati. – Istuširala se nekoliko puta, odmah nakon napada.

- Možete li je kriviti? – rekla je Rizzolica. – Sranje, ja bih se vjerojatno poželjela istuširati Lysolom.

- Tri žrtve silovanja – rekao je Marquette. – To nije slučajnost.

- Pronađite silovatelja – rekao je Zucker – i mislim da ćete imati svog nepoznatog počinitelja. Kakav je status DNK pronađenog kod Nine Peyton?

- Na hitnoj je obradi – rekla je Rizzoli. – Laboratorij ima uzorak sjemena već gotovo dva mjeseca, a ništa nije učinjeno. Zato sam im malo potpalila. Sad samo moramo držati fige da je naš počinitelj već u CODIS-u.

CODIS, kombinirani DNK indeks sistem, bila je FBI nacionalna baza podataka DNK profila. Sistem je bio još u povojima i u njega nisu uneseni genetički profili svih pola milijuna osuđenih zločinaca. Šanse da će postići "pogodak" - dobiti podudaranje s poznatim počiniteljem – bile su slabe.

Marquette je pogledao doktora Zuckera. – Naš nepoznati počinitelj svoje žrtve najprije seksualno napada. Zatim se nekoliko tjedana kasnije vraća kako bi ih ubio? Ima li to smisla?

- Nama i ne mora imati smisla – odgovorio je Zucker. – Samo njemu. Nije neobično za silovatelja da se vrati i po drugi put napadne svoju žrtvu. U tim slučajevima postoji osjećaj vlasništva. Postoji utvrđen odnos, bez obzira koliko patološki.

Rizzoli je prezrivo otpuhnula. – Vi to nazivate odnosom?

- Između zlostavljača i žrtve. Zvuči bolesno, ali postoji. Temelji se na moći. Najprije on od žrtve uzima moć i čini je nečim manjim od ljudskog bića. Ona je sad predmet. On to zna, i, što je još važnije, ona to zna. Upravo činjenica da je oskvrnjena, ponižena, može ga uzbuditi dovoljno da se vrati. Najprije je obilježi silovanjem. Zatim se vrati kako bi zahtijevao krajnje vlasništvo.

Oskvrnjene žene, mislio je Moore. To je svim ovim žrtvama zajedničko. Iznenada mu je sinulo da je i Catherine jedna od oskvrnjenih.

- On nije silovao Catherine Cordell – rekao je Moore.

- Ali je i ona žrtva silovanja.

- Njezin napadač je mrtav već dvije godine. Kako ju je Kirurg mogao prepoznati kao žrtvu? Kako se uopće pojavila na njegovom radarskom ekranu? Nikad ne govori o napadu, nikome.

- Razgovarala je na mreži, nije li? U onom privatnom chat-roomu... - Zucker je zastao. – Isuse. Je li moguće da on svoje žrtve pronalazi na Internetu?

- Istražili smo tu teoriju – rekao je Moore. – Nina Peyton čak nema računalo. A Cordell nije nikad otkrila svoje ime nikome u tom chat roomu. Zato se vraćamo na pitanje: Zašto se Kirurg usredotočio na Cordellovu?

Zucker je rekao: - Čini se opsjednut njome. Skreće s puta kako bi je izazvao. Riskira, samo da bi joj e-mailom poslao fotografiju Nine Peyton. I to ga dovodi do katastrofalnog niza događaja. Fotografija dovodi policiju ravno do Nininih vrata. On se mora požuriti i ne može dovršiti ubojstvo, ne može postići zadovoljstvo. Još gore, iza sebe ostavlja svjedokinju. Najgora pogreška od svih.

- Nije to bila pogreška – rekla je Rizzoli. – On je i htio da ona preživi.

Njezina je primjedba izazvala sumnjičave izraze oko stola.

- Kako biste inače objasnili takav zajeb? – nastavila je. – Namjera one fotografije koju je poslao Cordellovoj je bila da nas uvuče. Poslao ju je i čekao nas. Čekao dok nismo nazvali žrtvu. Znao je da dolazimo. A onda je napravio polovični posao rezanja njezinog vrata jer je želio da je pronađemo živu.

- O, da – prezrivo je rekao Crowe. – Sve to je bio dio njegovog plana.

- A koji mu je razlog za sve to? – upitao je Zucker Rizzoli.

- Razlog je napisan na njezinom bedru. Nina Peyton je bila dar Cordellici.

Dar kojem je bila nakana da je nasmrt preplaši.

Usljedila je stanka.

- Ako je tako, upalilo je – rekao je Moore. – Cordellova je prestravljena.

Zucker se naslonio i razmotrio Rizzolicinu teoriju. – Velik je to rizik, samo kako bi se preplašila jedna žena. To je znak megalomanije. Moglo bi značiti da dekompenzira. To se naposljetku dogodilo Tedu Bundyju i Jeffreyju Dahmeru. Izgubili su nadzor nad svojim maštarijama. Postali su neoprezni. Tad su napravili pogreške.

Zucker je ustao i prišao grafikonu na zidu. Na njemu su bila imena triju žrtava. Ispod imena Nine Peyton napisao je četvrto ime: Catherine Cordell.

- Ona nije jedna od žrtava – zasad. Ali, na određeni ju je način prepoznao kao predmet zanimanja. Kako ju je odabrao? – Zucker se osvrnuo po prostoriji. – Jeste li razgovarali s njezinim kolegama? Da li vam se zbog ijednog od njih pali zvonce za uzbunu?

Rizzolica je rekla: - Eliminirali smo Kennetha Kimballa, liječnika u Hitnoj. On je bio dežuran one noći kad je Nina Peyton napadnuta. Također smo razgovarali s većinom muškog kirurškog osoblja, kao i sa stažistima.

- A što je s Cordellinim partnerom, doktorom Falcom?

- Doktor Falco nije eliminiran.

Sad je Rizzolica imala Zuckerovu pozornost i on se usredotočio na nju s čudnim svjetlom u očima. Pogled ludog psihića, tako su to zvali policajci Odjela za umorstva. – Reci mi više o tome – tiho je rekao.

- Doktor Falco na papiru izgleda sjajno. Ima diplomu Tehnološkog instituta iz aeronautike. Diplomirao medicinu na Harvardu. Specijalizirao kirurgiju u Peter Bent Brigham. Odgojila ga samohrana majka, sam je zarađivao za koledž i medicinski fakultet. Vozi vlastiti zrakoplov. I, zgodan je. Nije Mel Gibson, ali mnoge bi se okrenule za njim.

Darren Crowe se nasmijao. – Hej, Rizzolica vrednuje osumnjičene prema izgledu. Tako to rade policajke?

Rizzoli mu je dobacila neprijateljski pogled. – Govorim – nastavila je – da bi ovaj tip mogao imati desetak žena pod svaku ruku. Ali, od bolničarki sam čula da je jedina žena koja ga zanima Cordell. Nije nikakva tajna da je stalno poziva van. A ona ga stalno odbija. Možda ga to počinje uzrujavati.

- Doktor Falco zaslužuje da ga se promotri – rekao je Zucker. – Ali, nemojmo prebrzo suziti popis. Držimo se još malo doktorice Cordell. Ima li drugih razloga zašto bi je Kirurg mogao odabrati za žrtvu?

Moore je bio taj koji je pitanje okrenuo naglavačke. – Što ako ona nije tek sljedeća u nizu lovina? Što ako je ona oduvijek bila predmet njegove pozornosti? Svaki ovaj napad bio je ponovno insceniranje onoga što je učinjeno žrtvama u Georgiji. Što je umalo učinjeno Cordellovoj. Nikad nismo objasnili zašto oponaša Andrewa Capru. Nismo objasnili zašto se usredotočio na Caprinu jedinu preživjelu. – Pokazao je popis. – Ove ostale žene, Sterlingova, Ortiz, Peytonica – što ako one samo čuvaju mjesto? Ako su surogati za primarnu žrtvu?

- Teorija osvetljive mete – rekao je Zucker. – Ne možeš ubiti ženu koju doista mrziš zato što je previše moćna. Previše te plaši. Stoga ubijaš zamjenu, ženu koja predstavlja tu metu.

Frost je rekao: - želiš reći da je njegova stvarna meta oduvijek bila Cordellova? Ali se nje boji?

- Iz istog razloga Edmund Kemper nije ubio svoju majku do samog kraja svoje ubilačke veselice – rekao je Zucker. – Ona je čitavo vrijeme bila prava meta, žena koju je prezirao. Ali, on je svoj bijes iskaljivao na drugim žrtvama. Svakim je napadom simbolički uništavao svoju majku. Nije je mogao doista ubiti, najprije ne, jer je imala previše autoriteta nad njim. Na određenoj razini, bojao se nje. Ali, sa svakim je ubojstvom dobivao samopouzdanje. Moć. I na kraju je konačno postigao svoj cilj. Smrvio je majčinu lubanju, odrezao joj glavu, silovao je. I za završnu uvredu, iščupao joj je grkljan i bacio ga u smeće. Prava meta njegovog bijesa je napokon bila mrtva. Tada je njegov ubilački pohod završio. Tada se Edmund Kemper predao.

Barry Frost, koji bi uobičajeno prvi na mjestu zločina povratio, izgledao je kao da mu je malo mučno od pomisli na Kemperovo brutalni finale. – Dakle, ova prva tri napada – rekao je, –mogla bi biti samo zagrijavanje za glavni događaj?

Zucker je kimnuo glavom. – Ubojstvo Catherine Cordell.

Moora je gotovo zaboljelo kad je ugledao osmijeh na Catherininom licu dok je ulazila u čekaonicu klinike da ga pozdravi, jer je znao da će pitanja s kojima je došao zacijelo uništiti ovu dobrodošlicu. Gledajući je, nije vidio žrtvu, nego srdačnu, lijepu ženu koja ga je odmah uhvatila za ruku i činila se nevoljkom ispustiti je.

- Nadam se da ti je ovo zgodno vrijeme za razgovor – rekao je.

- Za tebe ću uvijek pronaći vremena. – Ponovno taj čaroban osmijeh. – želiš li šalicu kave?

- Ne, hvala.

- Onda hajdemo u moj ured.

Smjestila se za radni stol i nestrpljivo očekivala vijesti koje joj je donio. U zadnjih nekoliko dana naučila je da može imati povjerenja u njega i njezin je pogled

bio nezaštićen. Ranjiv. Zaslužio je njezino povjerenje kao prijatelj, a sad će to uništiti.

- Svima je jasno – rekao je – da se Kirurg usredotočio na tebe.

Kimnula je glavom.

- Pitamo se zašto. Zašto oponaša zločine Andrewa Capre? Zašto si ti postala središte njegove pozornosti? Znaš li odgovor na to?

U njezinim očima zatreperila je zbunjenost. – Nemam pojma.

- Mi mislimo da imaš.

- Kako bih mogla znati kako on razmišlja?

- Catherine, mogao se okomiti na bilo koju drugu ženu u Bostonu. Mogao je odabrati nekoga tko je nepripremljen, tko ne zna da je lovljen. To bi za njega bilo logično, da se okomi na laku žrtvu. Ti si najteža lovina koju je mogao odabrati, jer si već veoma oprezna da te ne bi tko napao. Ali, potom si još više oteža lov time što te upozorava. Izaziva. Zašto?

Iz njezinih očiju je nestala dobrodošlica. Iznenada su joj se ramena ispravila, a dlanovi položeni na stol skupili u šake. – Stalno ti ponavljam, ne znam.

- Ti si jedina fizička veza između Andrewa Capre i Kirurga – rekao je. – Zajednička žrtva. To je kao da je Capra još uvijek živ i nastavlja tamo gdje je stao. A stao je s tobom. Onom koja se izvukla.

Zurila je u svoj pisaći stol i dokumente uredno poslagane u ulaznim i izlaznim kutijama. U medicinskoj dokumentaciji je pisala točnim, čvrstim rukopisom. Iako je sjedila savršeno mirno, zglobovi na ruci su joj stršali, kruti poput slonovače.

- Što mi nisi rekla o Andrewu Capri? – tiho ju je upitao.

- Ništa ti nisam zatajila.

- One noći kad te napao, zašto je došao u tvoju kuću?

- Kakve to ima veze?

- Ti si bila jedina žrtva koju je Capra poznavao kao osobu. Ostale su bile neznanke, žene koje bi pokupio po barovima. Ali, ti si bila drukčija. Tebe je odabrao.

- Bio je... možda je bio bijesan na mene.

- Došao je k tebi zbog nečega na poslu. Pogreške koju je napravio. To si rekla detektivu Singeru.

Kimnula je glavom. – Bilo je to više od samo jedne pogreške. Bila je riječ o čitavom nizu pogrešaka. Medicinskih pogrešaka. I nije napravio kontrolni pregled abnormalnih krvnih nalaza. To je ukazivalo na ustaljeni nemar. Suočila sam se s njim već ranije tog dana, u bolnici.

- Što si mu rekla?

- Rekla sam mu da bi trebao potražiti drugu specijalizaciju. Jer ga ja neću preporučiti za drugu godinu.

- Je li ti prijetio? Je li izrazio bijes?

- Ne. I to je bilo ono čudno. Jednostavno je to prihvatio. I... nasmiješio mi se.

- Nasmiješio?

Kimnula je glavom. – Kao da mu to nije bitno.

Moore se naježio zamislivši taj prizor. Tada nije mogla znati da je Caprin osmijeh skrivao neizmjeran gnjev.

- Kasnije te noći, u tvojoj kući – rekao je Moore – kad te je napao...
- Već sam ti ispričala što se dogodilo. Piše u mojoj izjavi. Sve je u mojoj izjavi.

Moore je zastao. Nevoljko je nastavio. – Postoje činjenice koje Singeru nisi rekla. Činjenice koje si izostavila.

Podignula je pogled, a obrazi su joj se zacrvenjeli od bijesa. – Ništa nisam izostavila!

Mrzio je što je primoran proganjati je dodatnim pitanjima, ali nije imao izbora. – Pregledao sam izvješće Caprine obdukcije – rekao je. – Ne slaže se s izjavom koju si dala policiji u Savani.

- Detektivu Singeru sam rekla točno što se dogodilo.

- Rekla si da si ležala tijela prebačena preko ruba kreveta. Posegnula si pod krevet po pištolj. Iz tog si položaja naciljala Capru i pucala.

- I to je istina. Kunem se.

- Prema obdukcijском izvješću, metak je prošao kroz njegov trbuh i kralježnicu, i paralizirao ga. Taj se dio podudara s tvojom izjavom.

- Zašto onda govoriš da sam lagala?

Moore je ponovno zastao, gotovo mu je bilo preteško pri srcu nastaviti. Nastavljati joj nanositi bol. – Tu je problem drugog metka – rekao je. – On je ispaljen iz blizine, ravno u njegovo lijevo oko. A ti si ležala na podu.

- Mora da se nagnuo naprijed i da sam ja baš tada pucala...

- Mora da?

- Ne znam. Ne sjećam se.

- Ne sjećaš se da si ispalila drugi metak?

- Ne. Da...

- Što je istina, Catherine? – Upitao je to tiho, ali nije mogao ublažiti žaoku u svojim riječima.

Skočila je na noge. – Ne dopuštam da me ovako ispituješ. Ja sam žrtva.

- A ja te pokušavam održati na životu. Moram znati istinu.

- Rekla sam ti istinu! A sad mislim da je vrijeme da odeš. – Otišla je do vrata, širom ih otvorila i uplašeno zadahtala.

Peter Falco je stajao pred vratima, s rukom u položaju za kucanje.

- Catherine, jesi li dobro? – upitao je Peter.

- Sve je u redu – otresito je odgovorila.

Peter je pogledao Moora i pogled mu se izoštrio. – Što je ovo, policijsko maltretiranje?

- Samo sam doktorici Cordell postavio nekoliko pitanja.

- U hodniku nije tako zvučalo. – Peter je pogledao Catherine. – Želiš li da ga otpratim do izlaza?

- Mogu to sama riješiti.

- Ne moraš odgovarati ni na kakva pitanja.

- Toga sam veoma svjesna, hvala ti.

- Dobro. Ali, ako me trebaš, tu sam. – Peter je Mooru dobacio zadnji pogled upozorenja, a onda se okrenuo i vratio u svoj ured. Na drugoj strani hodnika, Helen i službenica koja je izdavala račune su zurile u nju. Smetena, ponovno je zatvorila

vrata. Na trenutak je stajala leđima okrenuta Mooru. Zatim joj se kičma ispravila i ona se okrenula. Odgovorila ona njemu sad ili kasnije, pitanja će ostati.

- Ništa ti nisam zatajila – rekla je. – Ako ti ne mogu reći sve što se te noći dogodilo, to je zato što se ne sjećam.

- Dakle, tvoja izjava policiji u Savani nije u cijelosti točna.

- Još sam bila u bolnici kad sam dala tu izjavu. Detektiv Singer me je proveo kroz ono što se dogodilo, pomogao mi da sastavim čitavu sliku. Rekla sam mu ono što sam tada smatrala točnim.

- A sad nisi sigurna.

Odmahnula je glavom. – Teško je znati koja su sjećanja stvarna. Postoji toliko toga čega se ne sjećam zbog droge koju mi je Capra dao. Rohypnola. Ali, svako malo, nečega se sjetim. Nečega što može i ne mora biti stvarno.

- Još uvijek ti se vraćaju ta sjećanja?

- Sinoć sam imala jedno. Prvo u nekoliko mjeseci. Mislila sam da sam gotova s njima. Mislila sam da su nestala. – Prišla je prozoru i zagledala se napolje. Pogled je bio zatamnjen sjenom betona koji se nadvijao nad prozorom. Njezin ured je gledao na bolnicu i vidjeli su se redovi prozora bolničkih soba. Pogled u privatne svjetove bolesnih i umirućih.

- Dvije godine se čine kao dugo vrijeme – rekla je. – Dovoljno da zaboraviš. Ali, zapravo, dvije godine su ništa. Ništa. Nakon one noći, nisam se mogla vratiti u svoju kuću. Nisam mogla kročiti nogom na mjesto gdje se to dogodilo. Moj otac je morao spakirati moje stvari i preseliti me u drugi stan. Mene, glavnu specijalizanticu, naviklu gledati krv i crijeva. A ipak, sama pomisao da bih trebala proći tim hodnikom i otvoriti vrata svoje spavaće sobe... već od te pomisli bi me oblio hladan znoj. Moj otac je to pokušao razumjeti, ali on je stari vojnik. Ne prihvaća slabost. On to smatra tek još jednom ratnom ranom, nečim što zacijeli, a onda nastaviš sa životom. Rekao mi je da odrastem i da to nadvladam. –

Odmahnula je glavom i nasmijala se. – Nadvladam. Zvuči veoma jednostavno. Nije imao pojma koliko je meni bilo teško svakog jutra izići iz kuće. Otići do automobila. Biti toliko izložena. Nakon nekog vremena, jednostavno sam prestala razgovarati s njim, jer sam znala da mu se moja slabost gadi. Nisam ga nazvala već mjesecima...

Trebale su mi dvije godine da napokon uspijem svoj strah staviti pod nadzor. Da živim relativno normalnim životom u kojem ne osjećam da će me nešto zaskočiti iz svakog grma. Ponovno sam imala svoj život. – Rukom je prešla preko očiju, brzim i bijesnim potezom brišući suze. Glas joj se snizio do šapta. – A, sad sam ga ponovno izgubila...

Tresla se od nastojanja da ne plače, obgrlila se rukama, zarivajući prste u ruke, boreći se da zadrži nadzor. Ustao je sa stolca i prišao joj. Stao je iza nje, pitajući se što bi se dogodilo ako je dotakne. Hoće li se odmaknuti od njega? Hoće li joj se gaditi obični dodir muške ruke? Bespomoćno ju je promatrao dok se sve više uvlačila u sebe i pomislio da bi mu se mogla raspasti pred očima.

Nježno joj je dotaknuo rame. Nije se trznula, nije odmaknula. Okrenuo ju je prema sebi, obgrlio rukama i privukao na svoje grudi. Dubina njezinog bola ga je šokirala. Osjetio je kako joj čitavo tijelo vibrira bolom, jednako kao što oluja potresa most koji se njiše. Iako nije ispustila ni glasa, osjetio je njezino drhtavo

udisanje, prigušene jecaje. Prislonio je usnice uz njezinu kosu. Nije si mogao pomoći; njezina potreba obraćala se nečemu duboko u njemu. Rukama joj je obgrlio lice i poljubio joj čelo, obrvu.

Ukočila se u njegovim rukama i on je pomislio: prekoračio sam granicu. Brzo ju je pustio. – Oprosti – rekao je. – Ovo se nije smjelo dogoditi.

- Ne. Nije.

- Možeš li zaboraviti da se dogodilo?

- Možeš li ti? – tiho je upitala.

- Da. – Ispravio se. I ponovio, čvršće, kao da se želi uvjeriti. – Da.

Pogledala je njegovu ruku i on je znao što promatra. Njegov vjenčani prsten. – Zbog tvoje žene, nadam se da možeš – rekla je. Njezina mu je primjedba trebala usaditi osjećaj krivnje, i jest.

Pogledao je svoj prsten, obični zlatni obruč koji je nosio toliko dugo da mu se činio nakalemljen na meso. – Zvala se Mary – rekao je. Znao je što je Catherine pretpostavila: da vara ženu. Sad je osjećao gotovo očajničku potrebu da objasni, da se iskupi u njezinim očima.

- Bilo je to prije dvije godine. Izljev krvi u mozak. Nije ju ubio, ne odmah. Šest mjeseci sam se nadao, čekao da se probudi... - Odmahnuo je glavom. – Kronično vegetativno stanje, tako su to liječnici nazvali. Bože, mrzio sam tu riječ, vegetativno. Kao da je ona neka biljka ili nekakvo stablo. Lakrdija žene kakva je bila. Kad je umrla, nisam je mogao prepoznati. Nisam vidio ništa što je od Mary ostalo.

Njezin ga je dodir iznenadio i on se trznuo. Gledali su se u tišini, u sivom svjetlu koje je dopiralo kroz prozor, i on je pomislio: nijedan poljubac, nijedan zagrljaj ne bi mogao spojiti dvoje ljudi da budu bliskiji nego što smo mi sada. Najintimniji osjećaj koji dvoje ljudi mogu podijeliti nije ni ljubav, ni želja, nego bol.

Zujanje intercoma prekinulo je čaroliju. Catherine je trepnula, kao da se iznenada sjetila gdje je. Okrenula se prema radnom stolu i pritisnula gumb.

- Da?

- Doktorice Cordell, zvali su s intenzivne. Trebaju vas hitno gore.

Moore je po Catherininom pogledu znao da im je oboma na pamet pala ista misao: Nešto se dogodilo Nini Peyton.

- Je li riječ o krevetu dvanaest? – upitala je Catherine.

- Da. Pacijentica se upravo probudila.

jedanaest

Oči Nine Peyton bile su širom otvorene i mahnite. Ruke i noge su joj u zglobovima bile pričvršćene uz šipke kreveta, a tetive na rukama stršale su dok se borila kako bi se oslobodila.

- Osvijestila se prije otprilike pet minuta – rekla je Stephanie, bolničarka na intenzivnoj. – Najprije sam primijetila da joj se ubrzalo kucanje srca, a onda sam vidjela da su joj oči otvorene. Pokušavam je smiriti, ali se ona uporno nastoji osloboditi.

Catherine je pogledala monitor za praćenje rada srca i vidjela ubrzani puls, ali ne i aritmiju. I Ninino disanje je bilo ubrzano, povremeno naglašeno eksplozivnim hriptanjem koje bi iz endotrahealnog tubusa istjeralo mlazove sluzi.

- To je ET cjevčica – rekla je Catherine. – Zbog nje je u panici.

- Da joj dam malo valija?

Moore je s vrata rekao: - Treba nam svjesna. Ukoliko je sedirana, nećemo dobiti odgovore.

- Ionako ne može razgovarati s vama. Ne, dok ima ET tubus. – Catherine je pogledala Stephanie. – Kakvi su bili zadnji plinovi u krvi? Možemo li izvaditi cjevčicu?

Stephanie je prelistala papire na ploči privezanoj uz krevet. – Granični. pO2 je šezdeset i pet. pCO2 trideset i dva. Taj je na cjevčici s četrdeset posto kisika.

Catherine se namrštila, jer joj se nijedna mogućnost nije svidjela. Jednako kao i policija, željela je da Nina bude budna i u stanju govoriti, ali istodobno je žonglirala s nekoliko stvari. Osjećaj da ti je u grlo zabijena cjevčica može svakome izazvati paniku, a Nina je bila toliko uznemirena da su joj sputani zglobovi već bili izguljeni. Ukloniti cjevčicu također je predstavljalo rizik. Nakon operacije, u njezinim se plućima nakupila tekućina i čak kad je udisala 40% kisik – dvostruko više nego što ga je bilo u zraku prostorije – zasićenost njezine krvi kisikom bila je jedva dostatna. Zato je Catherine ostavila cjevčicu gdje je i bila. Ako uklone cjevčicu, mogla bi joj ugroziti život. Ako je ostave u grlu, pacijentica će i nadalje paničariti i bacakati se amo-tamo. Ako je omame, Moorova će pitanja ostati neodgovorena.

Catherine je pogledala Stephanie. – Izvući ću cjevčicu.

- Jeste li sigurni?

- Ako dođe do pogoršanja, iznova ću intubirati. – Lakše je to reći, nego učiniti, ugledala je u Stephaninim očima. Nakon nekoliko dana s cjevčicom, stijenke grla ponekad nateknu, zbog čega je ponovna intubacija otežana. Jedina mogućnost bit će hitna traheotomija.

Catherine je prišla pacijentici i nježno joj obuhvatila lice. – Nina, ja sam doktorica Cordell. Sad ću izvaditi cjevčicu. Da li to želiš?

Pacijentica je kimnula glavom, odgovorom koji je bio oštar i očajnički.

- Moraš biti veoma mirna, dobro? Da ti ne oštetimo glasnice. – Catherine je podignula pogled. – Je li maska spremna?

Stephanie je podignula plastičnu masku s kisikom.

Catherine je ohrabrujući stisnula Ninino rame. Skinula je vrpce kojom je bila pričvršćena cjevčica i ispustila zrak iz inflatorne manšete nalik balonu. – Duboko udahni i izdahni – rekla je Catherine. Promatrala je prsa kako se šire i, dok je Nina ispuštala dah, Catherine je polako izvukla cjevčicu.

Pojavila se u mlazu sluzi kad se Nina zakašljala i zahroptala. Catherine joj je milovala kosu i nježno joj mrmljala dok joj je Stephanie pričvršćavala masku s kisikom.

- Dobro je – rekla je Catherine.

Ali, točkice na monitoru rada srca i nadalje su jurile. Ninin uplašeni pogled nije se micao s Catherinine, kao da je ona njezin pojas za spašavanje i ne usudi je se izgubiti iz vida. Gledajući u oči svoje pacijentice, Catherine je osjetila

uznemirujuću provalu bliskosti. Ovo sam bila ja prije dvije godine. Probudila sam se u bolnici u Savani. Izranjam iz jedne noćne more u drugu...

Pogledala je vrpce kojima su bili vezani Ninini zglobovi i sjetila se kako je grozno biti vezan. Onako kako je nju vezao Andrew Capra.

- Skinite joj spone – rekla je.
- Ali, mogla bi izvući žice.
- Samo ih skinite.

Stephanie se zacrvnjela na prijekor. Bez ijedne riječi odvezala je spone. Nije razumjela; nije to mogao razumjeti nitko osim Catherine koja, ni dvije godine nakon Savane, nije mogla podnijeti rukave s uskim manšetama. A kad je i zadnja spona bila odvezana, vidjela je kako se Ninine usne pomiču u nijemoj poruci.

Hvala vam.

Otkucaji na EKG su postupno usporili. Uz ravnomjerni ritam otkucaja srca, dvije su žene promatrale jedna drugu. Ako je Catherine u Nininim očima prepoznala dio sebe, i Nina kao da se prepoznala u Catherininim. Nijemo sestrinstvo žrtava.

Više nas je nego što će itko ikad znati.

- Možete sad ući – rekla je bolničarka.

Moore i Frost su ušli u pregradak i zatekli Catherine kako sjedi uz krevet i drži Ninu za ruku.

- Zamolila me da ostanem – rekla je Catherine.
- Mogu pozvati policajku – rekao je Moore.
- Ne, ona želi mene – rekla je Catherine. – Neću otići.

Pogledala je ravno Moora, pogled joj je bio nepopustljiv i on je shvatio da ovo nije ona ista žena koju je prije samo nekoliko sati držao u naručju; ovo je bila njezina drukčija strana, vatrena i zaštitnička, i ona po ovom pitanju neće odstupiti.

Kimnuo je glavom i sjeo uz krevet. Frost je namjestio kazetofon za snimanje i zauzeo nenametljiv položaj uz uznožje kreveta. Upravo ga je zbog blagosti i nenametljive uljudnosti Moore odabrao da bude prisutan razgovoru. Zadnje što je Nini Peyton potrebno bilo je suočavanje s prenasilnim policajcem.

Masku s kisikom su joj uklonili i zamijenili je nazalnim umecima, pa je zrak iz cijevi šištao u njezine nosnice. Pogled joj je letio s jednog muškarca na drugog, očima je tražila svaku prijetnju, svaki iznenađan pokret. Moore je pazio da mu glas bude tih dok je predstavljao sebe i Barryja Frosta. Proveo ju je kroz uvodni dio razgovora, potvrđujući njezino ime, dob i adresu. Te su informacije već imali, ali time što ju je tražio da ih izjavi na vrpce, utvrdili su njezino mentalno stanje i pokazali da je kadra dati izjavu. Na njegova je pitanja odgovarala hrapavim, ravnodušnim glasom, jezovito lišenim osjećaja. Njezina udaljenost ga je obeshrabrila; imao je osjećaj da sluša mrtvu ženu.

- Nisam ga čula kako ulazi u moju kuću – rekla je. – Nisam se probudila dok nije stajao iznad mog kreveta. Nisam trebala ostaviti prozore otvorene. Nisam trebala uzeti pilule...

- Kakve pilule? – nje – no je upitao Moore.
- Imala sam problema s nesanicom, zbog... - Glas joj se prekinuo.
- Silovanja?

Odvratila je pogled, izbjegavajući njegov. – Imala sam noćne more. U klinici su mi dali pilule. Da mi pomognu spavati.

I noćna mora, prava noćna mora je ušla u njezinu spavaću sobu.

- Jesi li mu vidjela lice? – upitao je.

- Bilo je mračno. Čula sam ga kako diše, ali nisam se mogla pomaknuti.

Nisam mogla vrisnuti.

- Već si bila vezana?

- Ne sjećam se da je to učinio. Ne sjećam se kako se to dogodilo.

Kloroform, pomislio je Moore, da je najprije omami. Prije nego što se posve probudi.

- Što se onda dogodilo, Nina?

Disanje joj se ubrzalo. Na monitoru iznad njezine glave, točkica koja prati rad srca brže je zabljesnula.

- Sjedio je u stolcu pokraj mog kreveta. Vidjela sam njegovu sjenu.

- I što je učinio?

- On je... razgovarao je sa mnom.

- Što je rekao?

- Rekao je... - Progutala je slinu. – Rekao je da sam prljava. Okaljana. Rekao je da bi mi se trebala gaditi vlastita prljavština. I da će on... da će izvaditi onaj dio koji je uprljan i da će me ponovno učiniti čistom. – Zastala je. I šaptom dodala: - Tad sam znala da ću umrijeti.

Iako je Catherinino lice problijedilo, napadnuta žena je izgledala sablasno staloženo, kao da govori o noćnoj mori neke druge žene, a ne o vlastitoj. Više nije gledala Moora, nego je zurila u neku točku iza njega, izdaleka gledajući ženu privezanu uz krevet. I na stolcu, sakrivenog u tami, muškarca koji mirno opisuje užase koje joj sljedeće planira. Za Kirurga je ovo, pomislio je Moore, predigra. Ovo ga uzbuđuje. Miris ženskog straha. Hrani se njime. Sjedi uz njezin krevet i puni joj um prizorima smrti. Znoj joj izbija na koži, znoj koji izlučuje kiseli miris užasa. Egzotični parfem za kojim žudi. On ga udiše i uzbuđuje se.

- Što se zatim dogodilo? – upitao je Moore.

Nije dobio odgovor.

- Nina?

- Uperio je svjetiljku u moje lice. Ravno u moje oči, tako da ga nisam mogla vidjeti. Jedino što sam vidjela bilo je jarko svjetlo. A onda me je fotografirao.

- Zatim?

Pogledala ga je. – Zatim je nestao.

- Ostavio te je samu u kući?

- Ne samu. Čula sam ga, kako hoda po kući. I televizor... čitavu noć sam čula televizor.

Ustaljeni način ponašanja se promijenio, pomislio je Moore, i on i Frost su izmijenili zapanjene poglede. Kirurg je sad imao više samopouzdanja. Bio je hrabriji. Umjesto da za nekoliko sati dovrši ubojstvo, on ga je odgodio. Čitavu noć, i sljedeći dan, ostavio je plijen vezan uz krevet, da razmišlja o usudu koji joj se sprema. Ne hajeći za rizik, produljio je njezin užas. Produljio svoj užitak.

Otkucaji srca na monitoru ponovno su se ubrzali. Iako joj je glas zvučao ravnodušno i beživotno, ispod smirene fasade je ostao strah.

- Što se onda dogodilo, Nina? – upitao je.

- U neko doba poslijepodne mora da sam zaspala. Kad sam se probudila, ponovno je bio mrak. Bila sam jako žedna. Jedino sam na to mogla misliti, koliko želim vode...

- Je li te i u jednom trenutku ostavio? Jesi li bila sama u kući?

- Ne znam. Jedino što sam čula bio je televizor. Kad ga je isključio, znala sam. Znala sam da se vraća u moju sobu.

- A kad se vratio, je li upalio svjetlo?

- Da.

- Jesi li mu vidjela lice?

- Samo oči. Imao je masku. Onakvu kakvu nose liječnici.

- Ali, oči si mu vidjela.

- Da.

- Jesi li ga prepoznala? Jesi li ikad prije u životu vidjela tog muškarca?

Uslijedila je duga šutnja. Moore je osjetio kako njegovo vlastito srce tuče dok je čekao odgovor kojem se nadao.

Zatim je ona rekla, tiho: - Ne.

Potonuo je natrag na stolac. Napetost u prostoriji iznenada se srušila. Ovoj je žrtvi Kirurg bio neznamac, muškarac bez imena, i razlozi iz kojih je odabrao baš nju ostali su tajnom.

Prikrivajući razočaranje u glasu, rekao je: - Opiši nam ga, Nina.

Duboko je udahнула i zatvorila oči, kao da želi dozvati sjećanje. – Imao je... imao je kratku kosu. Veoma uredno ošišanu...

- Koje boje?

- Smeđe. Svijetlosmeđe.

U skladu s dlakom koju su pronašli na rani Elene Ortiz. – Dakle, bio je bijelac? – rekao je Moore.

- Da.

- Oči?

- Blijede boje. Modre ili sive. Bojala sam se pogledati ravno u njih.

- A oblik njegova lica? Okruglo, ovalno?

- Usko. – Zastala je. – Obično.

- Visina i težina?

- Teško je...

- Probaj otprilike.

Uzdahnula je. – Prosječna.

Prosječno. Obično. Čudovište koje je izgledalo kao svaki drugi čovjek.

Moore se okrenuo Frostu. – Pokažimo joj zbirku šestica.

Frost mu je pružio prvu knjigu fotografija kriminalaca, nazvanu šestice jer je na svakoj stranici bilo šest fotografija. Moore je stavio knjigu na stolicu uz krevet i dovezao ga ispred pacijentice.

Sljedećih pola sata promatrali su s nadom koja je tonula kako prelistava knjige bez zadržavanja. Nitko nije govorio; čulo se jedino šuštanje kisika i zvuk okretanja stranica. Bile su to fotografije poznatih seksualnih zločinaca i dok je Nina okretala jednu stranicu za drugom, Mooru se činilo da tim licima nema kraja, da

ova parada fotografija predstavlja mračnu stranu svakog muškarca, gmazovski poriv prikriven ljudskom maskom.

Čuo je kucanje na prozoru pregradka. Podigao je pogled i vidio Jane Rizzoli kako mu nešto pokazuje.

Izišao je kako bi razgovarao s njom.

- Je li ga prepoznala? – upitala je.

- Neće ga prepoznati. Imao je kiruršku masku.

Rizzoli se namrštila. – Zašto masku?

- Možda je to dio njegovog rituala. Dio onoga što ga uzbuđuje. Njegova je maštarija igrati se liječnika. Rekao joj je da će joj izvaditi organ koji joj je okaljan. Znao je da je žrtva silovanja. I što je izvadio? Krenuo je ravno na maternicu.

Rizzoli je pogledala u pregradak. Tiho je rekla: - Pada mi na pamet još jedan razlog zašto je nosio masku.

- Koji?

- Nije želio da mu vidi lice. Nije želio da ga prepozna.

- Ali, to bi značilo...

- Upravo ono što čitavo vrijeme govorim. – Rizzolica se okrenula i pogledala Moora. – Kirurg je predvidio da će Nina Peyton preživjeti.

* * *

Koliko malo možemo doista vidjeti u ljudsko srce, mislila je Catherine dok je promatrala rendgensku snimku prsnog koša Nine Peyton. Stojeći u polumraku, promatrala je film pričvršćen uz kutiju sa svjetlom i proučavala sjene koje su stvarale kosti i organi. Rešetke rebra, trambulin dijafragme, i površ toga srce. Ne sjedište duše, nego samo mišićna pumpa, neobdarena nikakvom višom mističnom svrhom nego pluća ili bubrezi. Pa ipak, ni Catherine, toliko obrazovana u znanosti, nije mogla gledati srce Nine Peyton, a da ne je dirne njegoa simbolika.

Bilo je to srce preživjele.

Začula je glasove u susjednoj prostoriji. Bio je to Peter, koji je od službenika zahtijevao snimke nekog pacijenta. Trenutak kasnije ušao je u sobu za pregled snimaka i zastao kad ju je ugledao kako stoji uz kutiju.

- Još si ovdje? – rekao je.

- I ti si.

- Ali, ja sam večeras dežuran. Zašto ne ideš kući?

Catherine se ponovno okrenula rendgenskoj snimci Nine Peyton. – Najprije želim biti sigurna da je ova pacijentica stabilna.

Došao i je stao pokraj nje, tako visok, tako impozantan, da se morala othrvati porivu da se odmakne. Pogledao je film.

- Osim lagano oslabljenih pluća, ne vidim mnogo razloga za brigu. –

Usredotočio se na ime N.N. u kutu filma. – Je li to žena u krevetu broj dvanaest? Ona oko koje se muva gomila policajaca?

- Da.

- Vidim da si joj izvukla cjevčicu.

- Prije nekoliko sati – nevoljko je rekla. Nije željela razgovarati o Nini Peyton, nije željela otkriti svoju osobnu upletenost u slučaj. Ali, Peter nije prestajao postavljati pitanja.

- Plinovi u krvi su u redu?
- Primjereni.
- I inače je stabilna?
- Da.
- Zašto onda ne odeš kući? Ja ću te pokriti.
- Voljela bih sama pripaziti na tu pacijenticu.

Položio je ruku na njezino rame. – Otkad si prestala vjerovati vlastitom partneru?

Odmah se ukočila od njegovog dodira. On je to osjetio i povukao ruku.

Nakon nekoliko trenutaka tišine, Peter se odmaknuo i počeo vješati svoje rendgenske snimke na kutiju, žustro ih namještajući. Donio je čitav niz abdominalnih CT-a i filmovi su zauzeli čitav red kopči. Kad ih je sve objesio, stao je veoma mirno, pogleda sakrivenog iza rendgenskih snimki koje su se odražavale u njegovim naočalama.

- Ja ti nisam neprijatelj, Catherine – tiho je rekao, ne gledajući nju, nego se koncentrirajući na kutiju sa snimcima. – Volio bih kad bih te mogao natjerati da to povjeruješ. Stalno mislim da mora postojati nešto što sam učinio, nešto što sam rekao, a zbog čega su se stvari između nas promijenile. – Naposljetku ju je pogledao. – Nekad smo se oslanjali jedno na drugoga. Barem kao partneri. K vragu, neki dan smo se praktički držali za ruke u grudima onog čovjeka! A sad mi ne želiš dopustiti da te zamijenim kod jedne pacijentice. Zar me dosad ne poznaješ dovoljno da bi mi mogla vjerovati?

- Ni jednom drugom kirurgu ne vjerujem više nego tebi.

- Što se onda događa? Ujutro dođem na posao i otkrijem da smo imali provalu. A ti o tome ne želiš razgovarati. Pitam te za pacijenticu u dvanaestici, a ti ni o tome ne želiš razgovarati.

- Policija me zamolila da ne govorim o tome.

- Čini se da ti ovih dana policija upravlja životom. Zašto?

- O tome ne smijem raspravljati.

- Ja nisam samo tvoj partner, Catherine. Mislio sam da sam ti prijatelj. – Približio joj se jedan korak. Bio je tjelesno impozantan muškarac i od njegovog je pukog približavanja iznenada osjetila klaustrofobiju. – Vidim da se bojiš.

Zaključavaš se u uredu. Izgledaš kao da danima nisi spavala. Ne mogu stajati postrance i mirno to promatrati.

Catherine je potegnula rendgensku snimku Nine Peyton s kutije i stavila je u košuljicu. – To nema nikakve veze s tobom.

- Da, ima, ako utječe na tebe.

Njezina se obrambenost smjesta pretvorila u bijes. – Da nešto raščistimo, Peter. Da, mi radimo zajedno, i da, cijenim te kao kirurga. Volim te kao partnera. Ali, mi međusobno ne dijelimo živote. I posve sigurno ne dijelimo svoje tajne.

- Zašto ne? – tiho je upitao. – Što mi se bojiš reći?

Zurila je u njega, obeshrabrena nježnošću njegova glasa. U tom se trenutku više od ičega drugog željela rasteretiti, reći mu sa svakom sramotnom pojedinosti što joj se dogodilo u Savani. Ali, znala je posljedice takvog priznanja. Razumjela je da biti silovan znači biti zauvijek okaljan, zauvijek žrtva. Nije mogla podnijeti sažaljenje. Ne od Petera, jedinog čovjeka čije poštovanje joj je značilo sve.

- Catherine? – Ispružio je ruku.

Kroz suze je pogledala njegovu ispruženu ruku. I poput žene koja se utapa i koja umjesto spasa odabire tamne dubine mora, nije je uhvatila.

Umjesto toga, okrenula se i izišla iz prostorije.

dvanaest

N.N. se pomaknula.

U ruci držim epruvetu s njezinom krvlju i razočaran sam što je hladna na dodir. Predugo stoji na polici i toplina tijela koju je ova epruveta nekoć sadržavala isparila je kroz staklo i raspršila se u zraku. Hladna krv je nešto mrtvo, bez snage i duše, i ne dira me. Usredotočujem se na etiketu, bijeli četverokut zaljepljen na staklenu epruvetu, na kojem je napisano ime pacijentice, broj sobe i bolnički broj. Iako na njemu piše N.N., znam kome ova krv doista pripada. Više nije na Intenzivnom kirurškom odjelu. Premjestili su je u sobu 538 – na Kirurški odjel.

Vraćam epruvetu na njezino mjesto, na policu s još dvadesetak epruveta zatvorenih gumenim čepovima modre, ljubičaste, crvene i zelene boje, koje označavaju različite pretrage. Ljubičasti poklopci su za krvnu sliku, modri za pretrage zgrušavanja krvi, crveni za kemijske pretrage i elektrolite. U nekim epruvetama s crvenim čepovima krv se već zgusnula u stupove tamne želatine. Pregledavam gomilu laboratorijskih naloga i pronalazim onaj za N.N. Doktorica Cordell je jutros zatražila dvije pretrage: kompletnu krvnu sliku i nalaz elektrolita. Prokopao sam malo dublje u sinoćnje laboratorijske naloge i pronašao presliku još jednog zahtjeva liječnika s imenom doktorice Cordell, kojim naručuje pretragu.

"analiza plinova arterijske krvi, nakon ekstubacije. 2 litre kisika kroz nazalne umetke."

Nina Peyton je ekstubirana. Sama diše, udiše zrak bez mehaničke pomoći, bez cjevčice u grlu.

Sjedim nepokretan za svojim radnim mjestom i ne razmišljam o Nini Peyton, nego o Catherine Cordell. Misli da je dobila ovu rundu. Misli da je spasiteljica Nine Peyton. Vrijeme je da je naučim gdje joj je mjesto. Vrijeme je da se ona nauči poniznosti.

Podižem telefonsku slušalicu i zovem bolničku prehranu. Javlja mi se neka žena, užurbano govori, u pozadini se čuje zveckanje plitica. Gotovo je vrijeme večere i ona ne može tratiti vrijeme na brbljanje.

- Ovdje Petica zapadno – lažem. – Bojim se da smo možda pobrkali narudžbe za dvoje naših pacijenata. Možete li mi reći što imate zapisano za sobu pet-tri-osam?

Nastane pauza dok ona utipkava broj i zove informacije.

- Bistru tekućinu – odgovara. – Je li to ispravno?

- Da, ispravno je. Hvala vam. – Spuštam slušalicu.

Jutros je u novinama pisalo da je Nina Peyton i dalje u komi i kritičnom stanju. To nije istina. Budna je.

Catherine Cordell joj je spasila život, kao što sam i znao da će učiniti.

Tehničarka koja radi na pretragama krvi prilazi mom radnom mjestu i odlaže na pult stalak prepun epruveta. Smiješimo se jedno drugome, kao što činimo

svakoga dana, dvoje prijateljski raspoloženih kolega koji po običaju već jedno o drugome pretpostavljaju najbolje. Mlada je, s čvrstim visokim grudima, nabreklih poput dinja pod bijelom uniformom, i ima lijepe, pravilne zube. Podiže novi snop laboratorijskih narudžbi, mahne mi i odlazi. Pitam se je li joj krv slana.

Strojevi zuje i klokoću stalnu uspavanku.

Prilazim računalu i otvaram popis pacijenata sa 5-zapadno. Na tom Odjelu se nalazi dvadeset soba, raspoređenih u obliku slova H, s prostorijama za medicinsko osoblje smještenim na poprečnoj prečki slova. Pregledavam popis pacijenata, sveukupno njih trideset i troje, i gledam im dob i dijagnoze. Zastajem na dvanaestom imenu, u sobi 521.

Gospodin Herman Gwadowski, 69 godina. Liječnik: Dr Catherine Cordell. Dijagnoza: hitna laparotomija zbog višestruke abdominalne traume.

Soba 521 nalazi se u paralelnom hodniku sobe Nine Peyton. Iz 521, Ninina soba se ne vidi.

Kliknem na ime gospodina Gwadowskog i na pristup laboratorijskim nalazima njegove krvi. U bolnici je već dva tjedna i nalazi se pretaču iz stranice u stranicu. Mogu si zamisliti njegove ruke, njegove su vene prošarane ubodima igala i modricama. Po razini šećera u krvi, vidim da je dijabetičar. Veliki broj bijelih krvnih zrnaca ukazuje na nekakvu upalu. Primjećujem također i da se čekaju nalazi briseva rane na njegovom stopalu. Dijabetes je već počeo djelovati na cirkulaciju u udovima, i tkivo na nogama počinje odumirati. Vidim i da se čekaju rezultati kultura u brisu uzetom s varikoznog ulkusa.

Usredotočujem se na elektrolite. Razina kalija se stalno povećava. 4.5 prije dva tjedna, 4.8 prošli tjedan, 5.1 jučer. Star je i njegovi šećeraški bubrezi se naprežu kako bi izlučili svakodnevne otrove koji se nakupljaju u krvotoku. Otrove kao što je kalij.

Neće trebati mnogo da ga se gurne preko ruba.

Nikad nisam vidio gospodina Gwadowskog – barem ne licem u lice. Prilazim epruvetama koje su na pultu i gledam etikete. Epruvete su poslagane od 5 istočno do zapadno, i u prerezima ih ima dvadeset i četiri. Pronalazim onu s crvenim čepom iz sobe 521. U njoj je krv gospodina Gwadowskog.

Uzimam epruvetu i proučavam je dok je polako okrećem pod svjetlom. Krv se nije zgrušala i tekućina u epruveti izgleda tamna i ustajala, kao da je igla koja je probila venu gospodina Gwadowskog pogodila ustajali bunar. Skidam čep s epruvete i mirišem njezin sadržaj. Osjećam miris mokraćevine stare dobi, nepopustljivu slatkoću upale. Osjećam miris tijela koje se je već počelo raspadati, iako mozak još uvijek to ne priznaje, ljuštura oko njega umire.

Ovako se upoznajem s gospodinom Gwadowskim.

Neće to biti dugo prijateljstvo.

* * *

Angela Robbins je bila savjesna bolničarka i bila je ljuta što doza antibiotika za Hermana Gwadowskog koju mora primiti u deset sati nije još stigla. Otišla je do službenice Odjela 5 zapad i rekla: - Još uvijek čekam lijekove za Gwadowskog. Možeš li ponovno nazvati ljekarnu?

- Jesi li provjerila na ljekarničkom kartonu? Došao je u devet.

- Na njemu nije bilo ništa za Gwadowskog. Smjesta mu je potreban Zosyn intravenozno.

- Oh. Upravo sam se sjetila. – Službenica je ustala i prišla kutiji za ulazne dokumente na drugom pultu. – Maloprije ga je donio neki pomoćnik iz Četvorke zapadno.

- Četvorke zapadno?

- Vrećica je poslana na pogrešan kat. – Službenica je provjerila etiketu. – Gwadowski, pet-dva-jedan-A.

- Tako je – rekla je Angela i uzela malu vrećicu. Na povratku u sobu, pročitala je naljepnicu i ponovno provjerila ime pacijenta, liječnika zaduženog za njega i količine Zosyna dodanog u vrećicu solne otopine. Sve joj se činilo ispravnim. Prije osamnaest godina, kad je Angela tek počela raditi kao novopečena bolničarka, bolničarke su mogle jednostavno ući u spremište odjela, uzeti vrećicu intravenozne tekućine i dodati joj potrebne lijekove. Nekoliko u žrubi načinjenih pogrešaka medicinskih sestara, nekoliko sudskih tužbi budno praćenih po medijima, i to se promijenilo. Sad je čak i obična vrećica solne otopine s dodanim kalijem morala doći iz bolničke ljekarne. Bio je to samo dodatni sloj administracije, još jedan zubac u ionako zamršenoj mašineriji zdravstvene skrbi, i Angela je to zamjerala. Zbog toga je došlo do sat vremena zakašnjenja u dolasku ove vrećice s infuzijom.

Prebacila je cijevi za infuziju gospodina Gwadowskog na novu vrećicu i objesila je na držač. Gwadowski je tijekom svega toga nepokretno ležao. Komatozan je već dva tjedna i iz njega se već isparava miris smrti. Angela je bila bolničarka dovoljno dugo da prepozna taj miris, nalik kiselom znoju, koji je bio preludij konačnom nestanku. Kad god bi ga otkrila, promrmljala bi drugim bolničarkama: - Ovaj se neće izvući. – To je i sad mislila, dok je pojačavala brzinu istjecanja intravenozne tekućine i provjeravala pacijentove vitalne znakove. Ovaj se neće izvući. Ipak, svoje je zadatke obavljala jednako brižno kao i kod svakog drugog pacijenta.

Bilo je vrijeme da ga opere spužvom. Donijela je lavor tople vode do kreveta, namočila tkaninu kojom će ga oprati i počela umivati lice gospodina Gwadowskog. On je ležao razjapljenih usta, suha i naborana jezika. Da ga barem mogu pustiti da umre. Da ga barem mogu osloboditi iz ovog pakla. Ali, sin nije želio dopustiti ni promjenu uputa o oživljavanju, pa je starac i nadalje živio, ukoliko se ovo može nazvati životom, i srce mu je kucalo u ljušturi tijela koja se raspadalo.

Skinula je pacijentov bolnički haljetak i provjerila ranu. Rana je bila lagano crvena, što ju je zabrinulo. Na rukama im je već ponestalo mjesta na kojima bi mu mogli dati infuziju. Ovo je sad bio njihov jedini pristup i Angela je brižno održavala ranu čistom i mijenjala zavoje. Nakon pranja u krevetu, promijenit će mu zavoje.

Obrisala mu je gornji dio tijela, prelazeći krpom preko rebara. Vidjelo se da nikad nije bio mišićav muškarac, a ono što je sad ostalo od njegovog grudnog koša bio je tek pergament nategnut preko kosti.

Čula je glasove i nije bila sretna kad je ugledala sina gospodina Gwadowskog da ulazi u prostoriju. Jednim ju je pogledom natjerao da zauzme obrambeni stav – on je bio čovjek koji je uvijek ukazivao na pogreške i propuste drugih ljudi. Svojoj je sestri to često radio. Jednom ih je Angela čula kako se svađaju i morala se

zaustaviti da ne priskoči u obranu sestri. Naposljetku, nije bilo na njoj da ovom sinu kaže što misli o njegovom maltretiranju. Ali, ne mora biti ni pretjerano ljubazna s njim. Stoga je samo kimnula glavom i nastavila s pranjem.

- Kako mu je? – upitao je Ivan Gwadowski.

- Bez promjene. – Glas joj je bio hladan i poslovan. Željela je da on ode, da već jednom okonča svoju malu ceremoniju hinjene brige i da je pusti da nastavi s poslom. Ona je zamjećivala dovoljno da bi razumjela kako je ljubav tek manji dio razloga dolaska ovog sina. On je preuzeo brigu na sebe zato što je na to bio naviknut i nije nikome želio prepustiti nadzor. Pa ni Smrti.

- Je li ga posjetila liječnica?

- Doktorica Cordell dolazi svakog jutra.

- Što kaže na činjenicu da je još uvijek u komi?

Angela je stavila tkaninu kojom je prala Hermana Gwadowskog u lavor i uspravila se kako bi ga pogledala. – Nisam sigurna što se tu ima reći, gospodine Gwadowski.

- Koliko dugo će biti ovakav?

- Koliko mu dopustite.

- Što to znači?

- Ne mislite li da bi bilo dobrotivije da ga pustite da ode?

Ivan Gwadowski je zurio u nju. – Da, time bi život svima postao jednostavniji, zar ne? I oslobodio bi se jedan bolnički krevet.

- Nisam to zato rekla.

- Znam kako se u današnje vrijeme plaćaju bolnice. Ako pacijent ostane predugo, bolnica sama snosi troškove.

- Govorim vam samo što je najbolje za vašeg oca.

- Najbolje je da ova bolnica obavi svoj posao.

Prije nego što je dospjela reći nešto zbog čega bi požalila, Angela se okrenula i zgrabila tkaninu za pranje iz lavora. Iscijedila ju je drhtavim rukama. Nemoj se prepirati s njim. Samo radi svoj posao. On je od onih muškaraca koji će ići do samog kraja.

Položila je vlažnu krpu na trbuh pacijenta. Tek je tad shvatila da starac ne diše.

Odmah mu je opipala vrat da pronade puls.

- Što je? – upitao je sin. – Je li mu dobro?

Nije odgovorila. Protrčala je pokraj njega i istrčala u hodnik. – Ekipu za oživljavanje! – viknula je. – Pozovite ekipu za oživljavanje u sobu 521.

* * *

Catherine je izjurila iz sobe Nine Peyton i skrenula u sljedeći hodnik. Osoblje se već naguralo u sobu 521 i razlilo po hodniku, u kojem je širom razrogačenih očiju stajala skupina studenata medicine i izvijala vratove da vide akciju.

Catherine se ugurala u sobu i viknula, nadjačavajući kaos: - Što se dogodilo?

Bolničarka gospodina Gwadowskog Angela izgovori: - Jednostavno je prestao disati! Nema pulsa.

Catherine se probila do kreveta i vidjela da je druga bolničarka već stavila masku preko lica pacijenta i da mu upuhuje kisik u pluća. Jedan je stažist već držao

ruke na njegovim prsima i sa svakim pritiskom o prsni koš, istiskivao je krv iz srca i tjerao je kroz arterije i vene. Hranio organe, hranio mozak.

- Stavili smo EKG elektrode! – netko je viknuo.

Catherinin pogled je odletio prema monitoru. Linija je pokazivala ventrikularnu fibrilaciju. Srčane komore se više nisu stezale. Umjesto toga, pojedini mišići su treperili i srce se pretvorilo u mlitavu vreću.

- Je li defibrilator napunjen? – upitala je Catherine.

- Stotinu džula.

- Idemo!

Bolničarka je stavila pedale defibrilatora na prsa pacijenta i viknula: - Svi u stranu!

Pedale su se ispraznile i poslale električni udar kroz srce. Gornji dio muškarčeva tijela se trznuo s madraca poput mačke na vrućoj rešetki.

- Još je u ventrikularnoj fibrilaciji!

- Jedan miligram epinephrina intravenozno, a zatim ga ponovno šokirajte sa stoticom – rekla je Catherine.

Velika pilula epinephrina kliznula je kroz cijev.

- U stranu!

Još jedan šok iz pedala, još jedan trzaj torza.

Na monitoru se linija EKG-a naglo podignula, zatim ponovno pala u drhtavu liniju. Posljednji trzaji umirućeg srca.

Catherine je pogledala svog pacijenta i pomislila: Kako da oživim ovu usahlu gomilu kostiju?

- Želite li... nastaviti? – upitao je stažist, dašćući dok je pumpao. Kapljica znoja mu je u svjetlucavom traku kliznula niz obraz.

Uopće ga nisam željela oživljavati, pomislila je, i upravo se spremala sve to okončati, kad joj je Angela šapnula na uho: - Sin je ovdje. I sve promatra.

Catherine je pogledala Ivana Gwadowskog koji je stajao na vratima. Sad nije imala izbor. Sve što je manje od bespoštednog napora i sin će se potruditi da ona ima za što platiti.

Na monitoru je linija pratila površinu olujom uzburkanog mora.

- Hajdemo ponovno – rekla je Catherine. – Dvjesto džula ovaj put. I odredite elektrolite u krvi!

Čula je kako se uz zveket otvara ladica kolica s opremom za oživljavanje. Pojavile su se epruvete za krv i šprica.

- Ne mogu pronaći venu!

- Iskoristi subclaviu.

- Odmaknite se!

Svi su stali u stranu dok su se pedale praznile. Catherine je promatrala monitor i nadala se da će udar šokom uzrokovane paralize pokrenuti srce. Umjesto toga, linija se svela tek na mreškanje.

Još jedna velika pilula epinephrina kliznula je u cjevčicu.

Stažist, rumen i znojan, nastavio je pritiskati grudi. Svježi par ruku preuzeo je vrećicu s kisikom i upuhivao zrak u pluća, ali bilo je to kao da pokušavaš upuhati život u isušenu ljusku. Catherine je već mogla čuti promjenu u glasovima oko sebe, ton hitnosti je nestao, riječi su postale jednolične i automatske. Sad je to bila tek

vježba, a poraz neizbježan. Pogledala je oko sebe desetak i više ljudi naguranih oko kreveta i vidjela da im je odluka svima jasna. Čekali su samo njezinu riječ.

Dala ju im je. – Proglasimo smrt – rekla je. – Jedanaest i trideset.

Svi su se u tišini odmaknuli od kreveta i promatrali predmet svog poraza, Herman Gwadowski je ležao i hladio se u čvoru žica i cjevčica. Jedna je bolničarka ugasila EKG monitor i osciloskop se zacrnio.

- A što je s pacemakerom?

Catherine, koja je baš potpisivala formular o smrti, okrenula se i vidjela da je pacijentov sin ušao u sobu. – Više nemamo što spašavati – rekla je. – Žao mi je. Nismo mu mogli natjerati srce da ponovno počne kucati.

- Ne koriste li za to pacemakere?

- Učinili smo sve što smo mogli...

- Samo ste ga šokirali.

Samo? Pogledala je oko sebe, pogledala dokaze njihovog truda, potrošene šprice, bočice s lijekovima i zgužvane kartonske kutijice. Medicinski otpaci koji ostaju nakon svake bitke. Svi u prostoriji su je promatrali i čekali da vide kako će ovo riješiti.

Spustila je ploču na kojoj je pisala, a na usnama su joj se već počele oblikovati bijesne riječi. Nije dobila priliku izreći ih. Umjesto toga je pojurila prema vratima.

Negdje je na Odjelu vrištala žena.

Catherine je u sekundi bila izvan sobe, a bolničarke tik za njom. Trčeći hodnikom, ugledala je bolničku pomoćnicu kako stoji u hodniku, jeca i pokazuje na Nininu sobu. Stolac ispred sobe je bio prazan.

Ovdje bi trebao biti policajac? Gdje je?

Catherine je gurnula vrata i ukočila se.

Prvo što je vidjela bila je krv, jarki mlazovi krvi curili su niz zid. Zatim je ugledala svoju pacijenticu, ispruženu na podu s licem prema dolje. Nina je ležala na pola puta između kreveta i vrata, kao da je prije nego što je pala uspjela zateturati nekoliko koraka. Cijev za infuziju joj je bila izvučena i iz otvorene je cjevčice fiziološka otopina kapala na pod gdje je stvarala bistru lokvu pokraj veće lokve crvenila.

Bio je ovdje. Kirurg je bio ovdje.

Iako su joj svi instinkti vrištali da se povuče, da pobjegne, natjerala se približiti i kleknuti pokraj Nine. Krv joj je natopila hlače uniforme i još je bila topla. Prevrnula je tijelo na leđa.

Jedan pogled na bijelo lice, iskolačene oči, i znala je da je Nina već umrla. Još nedavno sam čula otkucaje tvog srca.

Polako izvlačeći se iz omamljenosti, Catherine je podignula pogled i vidjela krug upla enih lica. – Policajac – rekla je. – Gdje je policajac?

- Ne znamo...

Nesigurno je ustala, a ostali su se odmaknuli da prođe. Ne mareći za činjenicu da je za sobom ostavljala krvavi trag, izašla je iz sobe upirući pogled gore-dolje po čitavom hodniku.

- O moj Bože – rekla je jedna bolničarka.

Na udaljenom kraju hodnika preko poda je miljela tamna linija. Krv. Tekla je ispod vrata spremišta.

trinaest

Rizzoli je zurila u bolničku sobu Nine Peyton preko traka kojom je policija obilježavala mjesto zločina. U slavljeničkom uzorku odbačenih traka, mlaz arterijske krvi već se osušio na zidu. Nastavila je niz hodnik do spremišta u kojem je pronađeno tijelo policajca. I preko ovih vrata je zalijepljena policijska traka. U spremištu je bila šuma držača infuzije, polica s noćnim posudama, lavorima i kutijama s rukavicama, a sve je to bilo poprskano krvlju. Jedan njihov je umro u ovoj prostoriji, i za svakog policajca Bostonske policije lov na Kirurga sad je postao nešto duboko i intenzivno osobno.

Okrenula se prema pozorniku koji je stajao u blizini. – Gdje je detektiv Moore?

- Dolje u Administraciji. Traže video-vrpce bolničkog nadzora.

Rizzoli je osmotrila jednu i drugu stranu hodnika, ali nije uočila nikakve sigurnosne kamere. Neće imati video-snimku ovog hodnika.

Sišla je u sobu za sastanke u kojoj su Moore i dvije bolničarke pregledavale nadzorne vrpce. Nitko nije pogledao prema njoj; svi su bili usredotočeni na televizijski ekran na kojem je puštena vrpca.

Kamera je bila uperena na dizalo Odjela 5 zapad. Na video-snimci su se otvorila vrata dizala. Moore je zaledio sliku.

- Evo – rekao je. – Ovo je prva skupina koja je izišla iz dizala nakon što je zatraženo oživljavanje. Brojim jedanaest putnika i svi izlaze u velikoj žurbi.

- To se kod takvog postupka i može očekivati – rekla je glavna sestra. – Objava se čuje preko bolničkog razglasa. Od svakog tko je u mogućnosti očekuje se da odgovori.

- Dobro pogledajte ova lica – rekao je Moore. – Prepoznajete li ih sva? Je li tu itko tko ovdje ne bi trebao biti?

- Ne vidim sva lica. U gomili su.

- A ti, Sharon? – upitao je Moore drugu bolničarku.

Sharon se nagnula prema monitoru. – Ove tri ovdje, to su bolničarke. A ova dva mladića, na ovoj strani, oni su studenti medicine. Prepoznajem i ovog trećeg čovjeka... - Pokazala je na vrh ekrana. – Bolničar. Ostali mi izgledaju poznato, ali ne znam im imena.

- Dobro – rekao je Moore s umorom u glasu. – Pogledajmo ostatak. Onda ćemo pregledati zapis kamere na stubištu.

Rizzolica se približila dok nije stajala točno iza glavne sestre.

Na ekranu su slike krenule unatraske i vrata dizala su se zatvorila. Moore je stisnuo play i vrata su se ponovno otvorila. Jedanaest ljudi je izišlo iz dizala i kretalo se poput višenožnog organizma u žurbi da stignu na poziv. Rizzoli je na njihovim licima vidjela hitnost i osjećaj krize je bio jasan čak i bez zvuka. Taj čvor ljudi je nestao naljevo od ekrana. Vrata dizala su se zatvorila. Prošao je trenutak i vrata su se ponovno otvorila, a iz njih je izjurila nova bujica osoblja. Rizzolica je prebrojala trinaest putnika. Dosad su za manje od tri minute na kat stigle ukupno

dvadeset četiri osobe– i to samo dizalom. Koliko ih je još došlo stepenicama? Rizzoli je promatrala sa sve većom zapanjenošću. Tempiranje je bilo savršeno. Objaviti oživljavanje bilo je kao da si pustio stampedo. S više desetaka ljudi sa svih strana bolnice koji su se skupili u krilu 5 zapad, svatko s bijelom kutom bi se uvukao neopaženo. Počinitelj je nedvojbeno stajao u dnu dizala, iza svih ostalih. Zacijelo je pazio da između njega i kamere bude još jedna osoba. Imali su posla s nekim tko je točno znao kako funkcionira bolnica.

Promatrala je kako druga skupina putnika iz dizala nestaje s ekrana. Dva lica su čitavo vrijeme ostala sakrivena.

Sad je Moore zamijenio vrpce i pogled se promijenio. Gledali su stubišna vrata. Na trenutak se ništa nije događalo. Onda su se vrata otvorila i kroz njih je ušao muškarac u bijeloj kuti.

- Znam ga. To je Mark Noble, jedan od specijalizanata – rekla je Sharon. Rizzoli je izvukla svoju sprialnu bilježnicu i zabilježila ime.

Vrata su se ponovno otvorila i pojavile su se dvije žene, obje u bijelim uniformama.

- To je Veronica Tam – rekla je glavna sestra i pokazala na nižu u paru. – Radi na petici zapad. Bila je na pauzi kad je dana uzbuna.

- A ova druga žena?

- Ne znam. Ne vidi joj se dobro lice.

Rizzoli je zapisala:

10:48, stubišna kamera:

Veronica Tam, bolničarka, 5 Zapad.

Nepoznata žena, crna kosa, laboratorijska kuta.

Ukupno je sedam ljudi prošlo kroz vrata stubišta. Bolničarka je prepoznala petero od njih. Rizzoli je dosad nabrojala trideset i jednu osobu koja je došla bilo dizalom bilo stubištem. Dodaj tome osoblje koje je već radilo na katu i imaju posla s najmanje četrdeset ljudi s pristupom 5 Zapad.

- A sad gledajte što se događa dok ljudi odlaze za vrijeme i nakon koda – rekao je Moore. – Sad ne žure. Možda možete prepoznati još nekoliko lica i imena. – Premotao je vrpce. Na dnu ekrana vrijeme je pokazivalo osam minuta više. Oživljavanje je još uvijek trajalo, ali nepotrebno osoblje već je počelo odlaziti s Odjela. Kamera im je hvatala samo leđa dok su hodali prema stubišnim vratima. Najprije dva studenta, a za njima je trenutak kasnije uslijedio treći neidentificirani muškarac, koji je odlazio sam. Zatim je uslijedila duga stanka koju je Moore premotao. Sljedeća skupina od četvorice muškaraca izišla je zajedno na stubište. Bilo je 11:14. Tad je već oživljavanje i službeno završilo i Herman Gwadowski je proglašen mrtvim.

Moore je zamijenio vrpce. Ponovno su gledali dizalo.

Kad su završili s pregledavanjem vrpce, Rizzoli je već imala tri stranice bilješki kojima je sortirala broj dolazaka tijekom oživljavanja. Trinaest muškaraca i sedamnaest žena je odgovorilo na hitan poziv. Sad je Rizzoli brojala koliko ih je viđeno da odaze nakon što je oživljavanje prestalo.

Brojevi se nisu slagali.

Naposljetku je Moore stisnuo stop i ekran se zacrnio. Zurili su u video-snimku dulje od sat vremena i dvije su bolničarke izgledale kao da ih je pogodila bomba.

Prekidajući tišinu, Rizzolin glas kao da ih je obje preplašio. – Da li tijekom vaše smjene na petici zapad radi ijedan muškarac? – upitala je.

Glavna se bolničarka usredotočila na Rizzoli. Činilo se da je iznenađena što je još jedan policajac ušao u sobu, a da ona to nije primijetila. – Jedan bolničar dolazi u tri. Ali, tijekom dnevne smjene nemam nijednog muškarca.

- I nijedan muškarac nije radio na petici zapad kad je objavljena uzbuna?

- Možda je na katu bilo kirurških stažista. Ali, nijednog bolničara.

- Kojih stažista? Sjećate li se?

- Stalno ulaze i izlaze ili obilaze odjele. Ne pratim im kretanje. Imamo mi svoga posla. – Bolničarka je pogledala Moora. – Doista se moramo vratiti na Odjel. Moore je kimnuo glavom. – Možete ići. Hvala vam.

Rizzoli je čekala dok dvije bolničarke nisu otišle iz sobe. Zatim je rekla Mooru: - Kirurg je već bio na Odjelu. Prije nego što je objavljen kod? Jel' da?

Moore je ustao i prišao video-rekorderu. U pokretima njegovog tijela vidjela je bijes, u načinu na koji je izvukao vrpku iz stroja i u njega ubacio drugu vrpku.

- Trinaestorica muškaraca je došla u peticu zapad. A četrnaest njih je otišlo. Jedan više. Mora da je bio tamo čitavo vrijeme.

Moore je stisnuo play. Ponovno se počela vrtjeti vrpca sa stubišta.

- Prokletstvo, Moore. Crowe je bio zadužen osigurati zaštitu. A sad smo izgubili jedinu svjedokinju.

On i nadalje nije rekao ništa, nego je samo zurio u ekran i promatrao sad već poznate likove kako se pojavljuju i nestaju kroz stubišna vrata.

- Ovaj počinitelj hoda kroz zidove – rekla je. – Skriva se u zraku. Na tom katu je radilo devet bolničarki i nijedna od njih nije shvatila da je tamo. Bio je s njima čitavo proketo vrijeme.

- To je jedna mogućnost.

- Kako je onda došao do onog policajca? Zašto bi ijedan policajac dopustio da ga netko nagovori da se makne od pacijentičnih vrata? Da uđe u spremište?

- To bi morao biti netko tko je policajcu poznat. Ili netko tko ne predstavlja nikakvu prijetnju.

A u uzbudjenju uzbune, kad se svi koprcaju kako bi spasili čovjeku život, bilo bi posve prirodno da se bolnički zaposlenik obrati jedinom tipu koji jednostavno stoji u hodniku – policajcu. Bilo bi prirodno da zamoli tog policajca da mu pomogne s nečim u spremištu.

Moore je stisnuo stanku. – Eto – tiho je rekao. – Mislim da je to naš čovjek.

Rizzoli je zurila u ekran. Bio je to usamljeni muškarac koji je izašao kroz stubišna vrata čim je objavljen kod. Vidjeli su mu samo leđa. Imao je bijelu kutu i kapu kakva se nosi u operacijskoj sali. Ispod kape se vidjela uska traka uredno očišane smeđe kose. Bio je vitke građe, nimalo dojmljivih ramena i sav se držao poguren poput hodajućeg upitnika.

- Samo ga tu vidimo – rekao je Moore. – Nisam ga primijetio na snimci iz dizala. I ne vidim ga da ulazi kroz stubišna vrata. Ali, izlazi kroz njih. Vidiš kako otvara vrata bokom, a ne dotiče ih rukama? Kladim se da nigdje nije ostavio otiske.

Previše je oprezan. I vidiš kako se pogurio, kao da zna da ga kamera snima. Zna da ga tražimo.

- Je li ga tko prepoznao?
- Nijedna od bolničarki mu ne zna ime.
- Sranje, bio je na njihovom katu.
- Bilo je i mnogo drugih ljudi. Svi su bili usredotočeni na spašavanje

Hermana Gwadowskog. Svi osim njega.

Rizzoli se približila ekranu, pogleda prikovanog na usamljeni lik uokviren bijelim hodnikom. Iako mu nije mogla vidjeti lice, osjetila je jednaku jezu kao da gleda u oči zlu. Jesi li ti Kirurg?

- Nitko se ne sjeća da ga je vidio – rekao je Moore. – Nitko se ne sjeća da se s njim vozio dizalom. A ipak, evo ga. Duh, koji se po želji pojavljuje i nestaje.

- Otišao je osam minuta nakon što je počeo kod – rekla je Rizzoli gledajući vrijeme na ekranu. – Dvojica studenata medicine su izišla netom prije njega.

- Da, razgovarao sam s njima. U jedanaest su morali biti na predavanju. Zato su ranije otišli. Nisu primijetili našeg čovjeka da ih slijedi do stubišta.

- Dakle, nemamo nijednog svjedoka.

- Samo ovu kameru.

Još uvijek je bila usredotočena na vrijeme. Osam minuta nakon koda. Osam minuta je dugo vrijeme. Pokušala ga je koreografirati u glavi. Prići policajcu: deset sekundi. Nagovoriti ga da te slijedi nekoliko metara uz hodnik, do spremišta: trideset sekundi. Prerezati mu grkljan: deset sekundi. Izaći, zatvoriti vrata, ući u sobu Nine Peyton: petnaest sekundi. Otpremiti na drugi svijet i drugu žrtvu, izići: trideset sekundi. Sve zajedno je to iznosilo dvije minute, najviše. Preostalo je još uvijek šest minuta. Na što je potrošio to vrijeme? Da se opere? Bilo je mnogo krvi; možda se je poprskao.

Imao je dovoljno vremena. Pomoćna bolničarka je otkrila Ninino tijelo tek deset minuta nakon što je muškarac na videu izišao kroz stubišna vrata. Tad je već mogao biti udaljen kilometrima, u svom automobilu.

Savršeno tempiranje. Ovaj se nepoznati počinitelj kreće točnošću švicarskog sata.

Iznenada se uspravila na stolcu jer ju je spoznaja pogodila poput udara munje. – Znao je. Isuse, Moore, on je znao da će trebati oživljavanje. – Pogledala ga je i po njegovoj mirnoj reakciji shvatila da je on već došao do tog zaključka. – Je li gospodin Gwadowski imao posjetitelje?

- Sina. Ali, bolničarka je bila u sobi čitavo vrijeme. I bila je u sobi kad je pacijentu prestalo raditi srce.

- Što se dogodilo netom prije koda?

- Promijenila mu je vrećicu s infuzijom. Poslali smo je na analizu.

Rizzoli je ponovno pogledala ekran, na kojem je bila zamrznuta slika muškarca u bijeloj kuti na pola koraka. – Ovo nema smisla? Zašto bi toliko riskirao?

- Ovo je bio posao čišćenja, da se riješi još te sitnice koja mu je preostala – svjedokinje.

- Ali, čemu je Nina Peyton doista bila svjedokom? Vidjela je maskirano lice. Znao je da ga ne može identificirati. Znao je da mu ona ne predstavlja gotovo

nikakvu opasnost. A, ipak se toliko pomučio da je ubije. Izložio se uhićenju. Što time dobiva?

- Zadovoljštinu. Napokon je dovršio ubojstvo.

- Ali, mogao ga je dovršiti i u njezinoj kući. Moore, on je one noći pustio Ninu Peyton da živi. Što znači da je planirao da ovako završi.

- U bolnici?

- Da.

- S kojim ciljem?

- Ne znam. Ali smatram zanimljivim da je od svih pacijenata na tom Odjelu za skretanje pozornosti odabrao upravo Hermana Gwadowskog. Pacijenta Catherine Cordell.

Oglasio se Moorov dojavljivač. Dok se javljao na telefon, Rizzolica se ponovno usredotočila na monitor. Pritisnula je play i promatrala muškarca u bijeloj kuti kako se približava vratima. Naherio se kako bi bokom udario o polugu za otvaranje vrata i zakoračio na stubište. Niti jednom nije dopustio da se na kameri vidi ijedan djelić njegovog lica. Premotala je vrpču i ponovno pogledala tu sekvencu. Ovog puta, dok se bok lagano okretao, vidjela je nabrekliu ispod bijele kute. Bila mu je na desnoj strani, u visini struka. Što je tamo skrivao? Odjeću u koju će se presvući? Alat za ubojstvo?

Čula je kako Moore govori u slušalicu: - Ne diraj! Ostavi točno gdje je! Dolazim.

Kad je prekinuo razgovor, Rizzolica je upitala: - Tko je to bio?

- Catherine – rekao je Moore. – Naš joj je dečko upravo poslao još jednu poruku.

* * *

- Pojavila se s poštom raznih bolničkih odjela – rekla je Catherine. – Čim sam vidjela omotnicu, znala sam da je od njega.

Rizzoli je gledala kako Moore navlači rukavice – beskorisna mjera opreza, pomislila je, budući da Kirurg nikad nije ostavio otiske ni na jednom dokaznom materijalu. Bila je to velika smeđa omotnica koja se zatvarala omatanjem konca oko gumba. Na vrhu prazne linije modrom je tintom bilo napisano: Za Catherine Cordell. Rođendanske čestitke od A.C.

Andrew Capra, pomislila je Rizzolica.

- Nisi je otvorila? – upitao je Moore.

- Ne, odmah sam je spustila na stol. I nazvala te.

- Dobra djevojčica.

Rizzoli je njegov odgovor smatrala patronizirajućim, ali Catherine ga očito nije tako shvatila i uputila mu je ukočen osmijeh. Nešto se dogodilo između Moora i Catherine. Pogled, toplo strujanje, koje je Rizzoli zapazila uz žalac bolne ljubomore. Između ovo dvoje su stvari otišle dalje nego što sam mislila.

- Izgleda prazna – rekao je. Odmotao je konac oko gumba. Rizzoli je gurnula list običnog bijelog papira na stol kako bi uhvatila sadržaj. Podigao je preklop i okrenuo omotnicu naopačke.

Iz omotnice su iskliznuli svilenkasti crvenosmeđi pramenovi i u svjetlucavoj hrpi ležali na papiru.

Rizzolinom kičmom je prošla jeza. – Izgleda kao ljudska kosa.

- Bože. Bože...

Rizzoli se okrenula i vidjela da Catherine uzmiče od užasa. Zurila je u Catherininu kosu, a zatim ponovno pogledala pramenove koji su ispali iz omotnice. Njezina je. Kosa je Cordellicina.

- Catherine. – Moore je govorio tiho, utješno. – Možda uopće nije tvoja.

Pogledala ga je u panici. – A što ako jest? Kako je...

- Držiš li četku za kosu u svom bolničkom ormariću? Ili u uredu?

- Moore – rekla je Rizzoli. – Pogledaj ove pramenove. Oni nisu iščupani s četke. Krajevi uz korijen su odrezani. – Okrenula se prema Catherine. – Tko vas je zadnji šišao, doktorice Cordell?

Catherine se polako približila stolu i promatrala odrezane pramenove kao da promatra otrovne guje. – Znam kad je to učinio – tiho je rekla. – Sjećam se.

- Kad?

- One noći... - Pogledala je Rizzolicu sa zapanjenim izrazom lica. – U Savani.

* * *

Rizzoli je spustila slušalicu i pogledala Moora. – Detektiv Singer potvrđuje. Odrezana joj je gomila kose.

- Zašto toga nema u Singerovom izvješću?

- Cordellica to nije primijetila do drugog dana u bolnici, kad se pogledala u zrcalo. Budući da je Capra bio mrtav, a na mjestu zločina nije pronađena nikakva kosa, Singer je pretpostavio da joj je kosu odrezalo bolničko osoblje. Možda tijekom hitnog postupka. Cordellicino lice je bilo prilično natučeno, sjećaš se? Hitna je možda recnula malo kose da joj očisti glavu.

- Je li Singer ikad provjerio da li joj je kosu odrezao netko iz bolnice?

Rizzoli je bacila svoju olovku i uzdahnula. – Ne. Nikad to nije provjerio.

- Jednostavno je ostavio na tome? I nije to ni spomenuo u svom izvješću jer nije imalo smisla.

- Pa, i nema smisla! Zašto pramenovi nisu pronađeni na mjestu zločina, zajedno s Caprinim tijelom?

- Catherine se ne sjeća velikog dijela te noći. Rohypnol je izbrisao značajan komad njezinog sjećanja. Capra je možda otišao iz kuće. I vratio se kasnije.

- Dobro. Evo ti najvećeg pitanja od svih. Capra je mrtav. Kako je ovaj suvenir završio u Kirurgovim rukama?

Na ovo Moore nije imao odgovor. Dvije ubojice, jedan živ, drugi mrtav. Što povezuje ova dva čudovišta? Veza između njih bila je više od puke psihičke energije; sad je preuzela fizičku dimenziju. Nešto što su mogli vidjeti i dotaknuti.

Spustio je pogled na dvije vrećice s dokaznim materijalom. Na jednoj je pisalo: pramenovi nepoznate kose. U drugoj je vrećici bio uzorak Catherineine kose za usporedbu. Sam je odrezao jedan bakrenasti pramen i stavio ga u vrećicu. Takva kosa bi doista činila primamljiv suvenir. Kosa je bila nešto veoma osobno. Žena je nosi, spava s njom. Ima miris, boju i teksturu. Ona je sama bit žene. Nije čudo što je Catherine bila užasnuta kad je saznala da muškarac kojeg ne poznaje posjeduje tako

intiman dio nje. Da ju je on milovao, mirisao, poput ljubavnika se upoznavao s njezinim mirisom.

Dosad već Kirurg njezin miris dobro poznaje.

* * *

Bila je gotovo ponoć, ali njezina su svjetla bila upaljena. Kroz navučene zastore, vidio je kako je prošao njezin obris i znao je da je budna.

More je prišao parkiranom patrolnom automobilu i sagnuo se kako bi razgovarao s policajcima koji su sjedili unutra. – Imate li što za izvijestiti?

- Nije izišla iz zgrade otkad je došla kući. Mnogo hoda. Izgleda da će imati nemirnu noć.

- Idem unutra razgovarati s njom – rekao je Moore i okrenuo se kako bi prešao cestu.

- Ostat ćete cijelu noć?

Moore je zastao. Ukočeno se okrenuo i pogledao policajca. – Molim?

- Hoćete li ostati cijelu noć? Jer, ako hoćete, prenijet ćemo to sljedećem timu. Samo da znaju da je netko od naših gore s njom.

Moore je potisnuo gnjev. Policajčevo pitanje je bilo posve razumno, zašto se onda tako brzo uvrijedio?

Zato što znam kako to zacijelo izgleda, da joj dolazim na vrata u ponoć. Znam što im se mota po glavi. Isto ono što se i meni mota po glavi.

Čim je ušao u njezin stan, u njezinim je očima ugledao pitanje i odgovorio na njega turobnim kimanjem glave. – Bojim se da je laboratorij potvrdio podudaranje. Poslao je tvoju kosu.

Te je vijesti prihvatila u zapanjenoj tišini.

U kuhinji je zapištao čajnik. Okrenula se i izišla iz sobe.

Dok je zaključavao vrata, pogled mu je oklijevao na blistavoj novoj bravi. Kako nedovoljan se činio čak i ovaj kaljeni čelik pred protivnikom koji može proći kroz zidove. Slijedio ju je u kuhinju i promatrao kako gasi toplinu ispod pištavog čajnika. Prtljala je s kutijom čajnih vrećica, uplašeno pisnula kad su se rasule i raštrkale po pultu. Takva beznačajna nezgoda, a ipak se činila razornim udarcem. Odjednom je malaksala na pult, čvrsto stisnutih šaka, bijelih zglobova na bijelim pločicama. Borila se protiv suza, borila se da se ne raspadne pred njegovim očima, i gubila je bitku. Vidio ju je kako je duboko udahnula. Vidio je kako joj se ramena grče, kako čitavim tijelom nastoji potisnuti jecaj.

Nije više mogao izdržati gledati je takvu. Prišao joj je i privukao k sebi. Držao je dok se tresla u njegovom zagrljaju. Čitavog je dana mislio o tome da je zagrlji, čeznuo za tim. Nije želio da bude ovako, da je strah natjera u njegovo naručje. Želio je biti više od sigurne luke, pouzdanog muškarca kojem se može obratiti.

Ali, upravo to je sad trebala. Stoga ju je obgrlio, štiteći je od užasa koje skriva noć.

- Zašto se to ponovno događa? – šapnula je.

- Ne znam, Catherine.

- To je Capra...

- Nije. On je mrtav. – Uhvatio joj je rukama lice i natjerao je da ga pogleda. – Andrew Capra je mrtav.

Zurila je u njega i posve se smirila u njegovom naručju. – Zašto je onda Kirurg odabrao mene?

- Ako itko zna odgovor, onda si to ti.

- Ne znam.

- Možda ne na svjesnoj razini. Ali, sama si mi rekla da se ne sjećaš svega što se dogodilo u Savani. Ne sjećaš se da si ispalila drugi metak. Ne sjećaš se tko ti je odrezao kosu, ni kad. Čega se još ne sjećaš?

Odmahnula je glavom. Zatim je trepnula, uplašena, na zvuk njegovog dojavljivača.

Zašto me ne mogu ostaviti na miru? Prišao je telefonu na zidu kuhinje da se javi na poziv.

Rizzolin glas ga je dočekao s nečim što je zvučalo kao optužba. – Kod nje si.

- Pogodila si.

- Ne. Očitala sam broj sa zaslona. Ponoć je. Jesi li razmislio o tome što činiš?

Razdraženo je odgovorio: - Zašto si me zvala?

- Da li ona sluša?

Promatrao je Catherine dok je izlazila iz kuhinje. Bez nje se prostorija iznenada činila praznom. Nimalo zanimljivom. – Ne – rekao je.

- Razmišljala sam o onom pramenu kose. Znaš, postoji više od jednog objašnjenja kako ga je dobila.

- A to bi bilo?

- Sama si ga je poslala.

- Ne mogu vjerovati da sam čuo to što sam čuo.

- A, ja ne mogu vjerovati da tebi to nije palo na pamet.

- Koji bi bio motiv za to?

- Isti motiv koji tjera muškarce da dođu s ceste i priznaju ubojstva koja nisu počinili. Pogledaj svu tu pozornost koju dobiva! Tvoju pozornost. Ponoć je, a ti si kod nje i baviš se njome. Ne kažem da je Kirurg nema na meti. Ali, zbog ovog s kosom moram malo odstupiti i reći vau! Vrijeme je da razmotrimo što se još možda događa. Kako je Kirurg dobio taj pramen kose? Je li mu ga je prije dvije godine dao Capra? Kako je to mogao ako je ležao mrtav na podu njezine spavaće sobe? Vidio si nepodudarnosti između njezine izjave i izvješća s Caprine obdukcije. Oboje znamo da nije rekla čitavu istinu.

- Tu je izjavu iz nje izmamio detektiv Singer.

- Misliš da joj je on servirao priču?

- Razmisli o pritisku pod kojim je Singer bio. Četiri ubojstva. Svi su zahtijevali hapšenje. A on je imao krasno, uredno rješenje: počinitelj je mrtav, ustrijelila ga je namjeravana žrtva. Catherine je za njega riješila slučaj, čak i ako joj je morao staviti riječi u usta. – Moore je zastao. – Moramo saznati što se doista dogodilo u Savani.

- Ona je jedina koja je tamo bila. Ali, tvrdi da se ne sjeća svega.

Moore je podigao pogled kad se Catherine vratila u prostoriju. – Još ne.

četrnaest

- Siguran si da doktorica Cordell želi ovo učiniti? – upitao je Alex Polochek.
- Ovdje je i čeka te – odgovorio je Moore.
- Nisi je ti na to nagovorio? Jer, hipnoza neće biti djelotvorna ukoliko se subjekt opire. Mora u cijelosti surađivati ili će to biti gubitak vremena.

Rizzolica je ovu seansu već nazvala gubitkom vremena i njezino mišljenje je dijelila većina detektiva u Odjelu. Oni su hipnozu smatrali salonskom zabavom, točkom vegaških zabavljača i mađioničara. Nekoć bi se i Moore složio s njima.

Slučaj Meghan Florence natjerao ga je da promijeni mišljenje.

31. listopada 1998. godine, desetogodišnja Meghan se vraćala kući iz škole, kad je pokraj nje stao automobil. Više nije viđena živa.

Jedini svjedok otmice bio je dvanaestogodišnji dječak koji je stajao u blizini. Iako mu je automobil bio ravno pred očima i mogao se sjetiti njegovog oblika i boje, nije se mogao sjetiti registarske tablice. Nekoliko tjedana kasnije, budući da istraga nije napredovala, roditelji djevojčice su zahtijevali da se uposli hipnoterapeut koji će razgovarati s dječakom. Kako su u istrazi već iscrpili sve moguće putove, policija je nevoljko pristala.

Moore je bio nazočan seansi. Promatrao je kako Alex Polochek dječaka nježno uvodi u stanje hipnoze i zadivljeno slušao dječaka koji je tiho recitirao broj registarske tablice.

Dva dana kasnije pronađeno je tijelo Meghan Florence, zakopano u dvorištu otmičara.

Moore se nadao da se magija kojom je Polochek djelovao na sjećanje onog dječaka može sad ponoviti i na Catherine Cordell.

Dvojica muškaraca su stajala ispred sobe za razgovore i gledala kroz jednostrano staklo Catherine i Rizzoli koje su sjedile s druge strane prozora. Catherine se doimala nemirno. Meškoljila se na stolcu i pogledavala prema prozorima, kao da je svjesna da je netko promatra. Na stoliću pokraj nje stajala je nedirnuta šalica čaja.

- Ovo će joj sjećanje biti bolno – rekao je Moore. – Možda ona i želi surađivati, ali neće joj biti ugodno. U vrijeme napada još je uvijek bila pod utjecajem Rohypnola.

- Sjećanje pod utjecajem droge od prije dvije godine? A uz to, kako si rekao, nije čisto.

- Moguće je da joj je detektiv u Savani tijekom ispitivanja usadio nekoliko sugestija.

- Znaš da ne mogu činiti čuda. I ništa što dobijemo na ovoj seansi neće se priznati kao dokaz. Ovo će obesnažiti svaku daljnju izjavu koju dâ na sudu.

- Znam.

- A ipak, želiš nastaviti?

- Da.

Moore je otvorio vrata i dvojica muškaraca su zakoračila u sobu za razgovore. – Catherine – rekao je Moore – ovo je čovjek o kojem sam ti pričao, Alex Polochek. On je forenzički hipnotičar Bostonske policije.

Dok su se rukovali, Catherine se nervozno nasmijala.

- Oprostite – rekla je. – Mislim da nisam bila sigurna što mogu očekivati.
- Mislili ste da ću imati crnu pelerinu i čarobni štapić – rekao je Polochek.
- Znam da je ta slika smiješna, ali tako je.
- A umjesto toga ste dobili malog bucmastog ćelavca.

Ponovno se nasmijala, malo opuštenija.

- Nikad niste bili hipnotizirani? – upitao je.
- Ne. Iskreno, mislim da ni ne mogu ni biti.
- Zašto to mislite?
- Zato što ne vjerujem doista u hipnozu.
- Ipak ste pristali dopustiti mi da pokušam.
- Detektiv Moore je mislio da bih trebala.

Polochek je sjeo na stolac nasuprot njoj. – Doktorice Cordell, vi ne morate vjerovati u hipnozu da bi ova seansa bila uspješna. Ali, morate željeti da bude djelotvorna. I morate biti voljni opustiti se i prepustiti se. Dopustiti mi da vas odvedem u promijenjeno stanje. Veoma je nalik fazi kroz koju prolazite netom prije nego što zaspete. Ali, nećete spavati. Obećajem vam da ćete biti svjesni svega što se oko vas događa. No, bit ćete toliko opušteni da ćete moći posegnuti u one dijelove svoga sjećanja u koje inače nemate pristup. Kao da otključavate ormarić za spise koji se nalazi u vašem mozgu i konačno možete otvoriti ladice i izvući spise.

- Upravo u to ne vjerujem. Da će me hipnoza natjerati da se sjetim.
- Neće vas natjerati. Dopustit će vam.
- Dobro, dopustit će mi da se sjetim. Čini mi se nevjerojatnim da mi hipnoza može pomoći da izvučem sjećanje do kojeg sama ne mogu doći.

Polochek je kimnuo glavom. – Da, imate pravo biti sumnjičavi. Ne čini se baš vjerojatnim, zar ne? Ali, postoji primjer kako se sjećanja mogu blokirati. To se zove zakon obrnutog učinka. Što se jače trudiš nečega sjetiti, to je manja vjerojatnost da ćeš uspjeti dozvati to sjećanje. Siguran sam da ste to i sami doživjeli. Svatko jest. Naprimjer, vidite poznatu glumicu na televiziji i znate njezino ime. Ali, jednostavno ga se ne možete sjetiti. To vas izluđuje. Čitav sat razbijate glavu njezinim imenom. Pitate se imate li početak Alzheimerove bolesti. Recite mi da li se i vama to dogodilo.

- Stalno mi se događa. – Catherine se sad smiješila. Bilo je očito da joj se Polochek sviđa i da joj je s njim ugodno. Dobar početak.
- Nakon nekog vremena se sjetite glumičinog imena, zar ne?
- Da.
- A kad se to obično dogodi?
- Kad se prestanem tako silno truditi. Kad se opustim i počnem razmišljati o nečem drugom. Ili, kad ležim u krevetu i tek što nisam zaspala.
- Točno. Kad se opustite i kad vaš mozak prestane grčevito grebati po ladici ormarića. Tada se, kao nekom magijom, ladica otvori i dokument iskoči. Da li vam je zbog ovoga pojam hipnoze malo uvjerljiviji?

Kimnula je glavom.

- Eto, to ćemo mi učiniti. Pomoći vam da se opustite. Dopustiti vam da posegnete u onaj ormarić.
- Nisam sigurna da se mogu dovoljno opustiti.
- Zbog ove prostorije? Zbog stolca?

- Stolac je u redu... Riječ je... - Tjeskobno je pogledala video kameru. – Zbog publike.

- Detektivi Moore i Rizzoli će napustiti prostoriju. A što se kamere tiče, ona je samo predmet. Stroj. Razmišljajte o njoj tako.

- Pretpostavljam...

- Imate li drugih briga?

Uslijedila je stanka. Zatim je tiho rekla: - Bojim se.

- Mene?

- Ne, sjećanja. Toga da ih ponovno proživim.

- Na to vas nikad ne bih tjerao. Detektiv Moore mi je rekao da vam je to bilo traumatično iskustvo i nećemo vas tjerati da ga ponovno proživite. Pristupit ćemo mu na drukčiji način. Tako da vam strah ne zapriječi sjećanja.

- A kako ću znati da su to stvarna sjećanja? A ne nešto što sam izmislila?

Polocek je zastao. – To i jest problem, to da vam sjećanja možda više nisu čista. Prošlo je mnogo vremena. Jednostavno ćemo morati raditi s onim što imamo. Trebao bih vam reći da ja osobno znam veoma malo o vašem slučaju. Nastojim ne znati previše kako bih izbjegao opasnost utjecanja na vaše sjećanje. Sve što mi je rečeno jest da se to dogodilo prije dvije godine, da je riječ o napadu na vas, i da je u vašem tijelu bilo droge Rohypnola. Osim toga, sve ostalo mi je u mraku. Stoga, kakva god sjećanja da izađu, vaša su. Ja sam ovdje samo kako bih vam pomogao otvoriti taj ormarić u koji ste ih pohranili.

Uzdahnula je. – Mislim da sam spremna.

Polocek je pogledao dvoje detektiva.

Moore je kimno glavom, a onda su on i Rizzoli izišli iz prostorije.

S druge strane prozora su gledali kako Polocek izvlači olovku i blok, i stavlja ih na stol pokraj sebe. Upitao je još nekoliko pitanja. Što radi da bi se opustila. Postoji li ijedno posebno mjesto, posebno sjećanje, koje joj pruža poseban osjećaj smirenosti.

- Ljeti, dok sam odrastala – rekla je – posjećivala sam baku i djeda u New Hampshiru. Imali su kućicu na jezeru.

- Opišite mi je. Sa svim pojedinostima.

- Bila je veoma mirna. Malena. S velikim trijemom okrenutim prema jezeru. Pokraj kuće su rasli grmovi divljih malina. Običavala sam brati bobice. A na puteljku koji je vodio do doka, baka je sadila ljiljane.

- Dakle, sjećate se malina. Cvijeća.

- Da. I jezera. Volim jezero. Sunčala sam se na doku.

- To je dobro znati. – Načrčkao je neke bilješke u blok i ponovno spustio olovku. – Dobro. A sad, počnimo tako da tri puta duboko udahnete. I polako ispustite zrak. Tako je. Sad zatvorite oči i usredotočite se samo na moj glas.

Moore je promatrao kako se Catherinine vjeđe polako spuštaju. – Počni snimati – rekao je Rizzoli.

Ona je pritisnula gumb videa za snimanje i vrpca se počela okretati.

U susjednoj prostoriji Polocek je vodio Catherine prema potpunoj opuštenosti, dajući joj upute da se najprije usredotoči na svoje nožne prste, i osjeti kako napetost nestaje. Sad su joj noge postajale mlohawe, a listovima joj se počeo širiti osjećaj opuštenosti.

- Ti doista vjeruješ u ovo sranje? – upitala je Rizzoli.
- Vidio sam kako djeluje.
- Možda i djeluje. Jer se i meni počinje spavati.

Pogledao je Rizzoli koja je stajala prekrštenih ruku, donje usnice isturene u tvrdoglavoj sumnjičavosti. – Samo gledaj – rekao je.

- Kad će početi levitirati?

Polochek je središte opuštenosti vodio sve više i više, prateći muskulaturu Catherinina tijela, podižući ga kroz bedra, leđa, ramena. Sad su joj se i ruke posve opustile uz tijelo. Lice joj je bilo opušteno, bezbrižno. Ritam njezinog disanja se usporio, disanje postalo dublje.

- Sad ćemo zamisliti mjesto koje voliš – rekao je Polochek. – Kolibu tvoje bake i djeda na jezeru. Želim da se vidiš kako stojiš na onom velikom trijemu. Promatraš jezero. Dan je topao, zrak je miran i nepokretan. Jedinu zvuk je cvrkut ptica, ništa drugo. Ovdje je tiho, i mirno. Sunce se cakli na vodi...

Njezinim licem se razlio izraz takve vedrine da je Moore jedva mogao vjerovati da je riječ o istoj ženi. Vidio je toplinu i sve ružičaste sanje mlade djevojke. Gledam djevojku kakva je nekoć bila, pomislio je. Prije gubitka nevinosti, prije svih razočaranja odrasle dobi. Prije nego što je Andrew Capra ostavio svoj trag.

- Voda je tako primamljujuća, tako lijepa – rekao je Polochek. – Silaziš s trijema i krećeš puteljkom prema jezeru.

Catherine je nepokretno sjedila, posve opuštenog lica, s mlohavim rukama u krilu.

- Tlo pod tvojim nogama je meko. Sunce sja, toplo na tvojim leđima. A ptičice cvrkuću na granama. Posve ti je ugodno. Sa svakim novim korakom, postaješ sve smirenija. Osjećaš kako te preplavljuje sve dublji mir. S obje strane puteljka je cvijeće, ljiljani. Imaju sladak miris i dok prolaziš pokraj njih udišeš ga. To je veoma poseban, čarobni miris koji te vuče prema snu. Dok hodaš, osjećaš kako ti noge postaju sve teže. Miris cvijeća je poput droge, i od njega si još opuštenija. A sunčeva toplina otapa svu preostalu napetost u tvojim mišićima.

Sad se približavaš rubu jezera. I na kraju doka vidiš maleni čamac. Hodaš po doku. Voda je mirna, poput zrcala. Poput stakla. Čamac u vodi je posve miran, samo pluta, najstabilniji što može biti. To je čarobni čamac. Može te odvesti na različita mjesta. Kamo god želiš. Samo moraš ući u njega. I zato sad podižeš desnu nogu kako bi zakoračila u čamac.

Moore je pogledao Catherininu nogu i vidio da joj se desno stopalo doista podignulo i tako stoji nekoliko centimetara izdignuto od poda.

- Tako je. Ulaziš desnom nogom. Čamac je stabilan. Čvrsto te drži, sigurno. Imaš beskrajno povjerenje i ugodno se osjećaš. Sad stavljaš lijevu nogu.

Catherinina lijeva noga se odignula od poda i polako ponovno spustila.

- Isuse, nevjerovatno – rekla je Rizzoli.

- Upravo gledaš u to.

- Da, ali kako mogu znati da je doista hipnotizirana? Da ne glumi?

- Ne znaš.

Polochek se nagnuo bliže Catherine, ali je nije dodirivao, nego ju je samo svojim glasom vodio kroz trans. – Odvezuješ čamac od doka. I sad je čamac

slobodan i zaplovio je vodom. Imaš nadzor. Samo moraš zamisliti neko mjesto i čamac će te magijom odvesti tamo. – Poloček je pogledao prema jednostranom zrcalu i kimnuo glavom.

- Sad će je odvesti natrag – rekao je Moore.

- Dobro, Catherine. – Poloček je nešto načrčkao na svoj blok, zabilježio vrijeme kad je uvođenje bilo završeno. – Sad ćeš odvesti čamac na drugo mjesto. U drugo vrijeme. Još uvijek imaš nadzor. Vidiš kako se s vode podiže maglica, topla i nježna maglica koja ti miluje lice. Čamac klizi u nju. Spuštaš ruku i dotičeš vodu, a ona je poput svile. Tako topla, tako mirna. Sad se maglica počinje dizati i točno ispred sebe, na obali, vidiš jednu zgradu. Zgradu s jednim vratima.

Moore se nagnuo tik do prozora. Ruke su mu se ukočile, a puls ubrzao.

- Čamac te dovodi do obale i ti izlaziš. Hodaš puteljkom do kuće i otvaraš vrata. Unutra je jedna soba. Ima lijep debeo sag. I naslonjač. Sjedneš u naslonjač i to je najudobniji naslonjač u kojem si ikad sjedila. Posve ti je ugodno. I imaš nadzor nad situacijom.

Catherine je duboko udahнула, kao da se upravo smjestila na debele jastuke.

- Sad pogledaš na zid ispred sebe i vidiš projekcijsko platno. To je čarobno projekcijsko platno zato što može prikazivati prizore iz bilo kojeg razdoblja tvog života. Može se vratiti unatrag koliko god ti želiš. Ti imaš nadzor. Možeš učiniti da ide naprijed ili natrag. Možeš ga zaustaviti u određenom trenutku u vremenu. Sve ovisi o tebi. Hajdemo ga iskušati. Vratimo se u sretno vrijeme. Vrijeme kad si bila kod bake i djeda u kolibi na jezeru. Bereš maline. Vidiš li to, na platnu?

Catherine je dugo trebalo da odgovori. Kad je naposljetku progovorila, riječi su joj bile tako tihe da ih je Moore jedva čuo.

- Da. Vidim.

- Što radiš? Na platnu? – pitao je Poloček.

- Držim papirnatu vrećicu. Berem bobice i stavljam ih u vrećicu.

- A da li ih jedeš dok ih bereš?

Na njezinom licu se pojavio osmijeh, nježan i sanjiv. – Oh, da. Slatke su. I tople od sunca.

Moore se namršti. Ovo je bilo neočekivano. Proživljavala je okus i dodir, što znači da je ponovno proživljavala taj trenutak. Nije ga samo promatrala na zaslonu; bila je u prizoru. Vidio je kako je Poloček zabrinuto pogledao prema prozoru. Odabrao je prikazivanje na projekcijskom platnu kao sredstvo da je odijeli od traume njezinog doživljaja. Ali, ona nije bila odijeljena. Sad je Poloček oklijevao, razmišljajući što da sljedeće učini.

- Catherine – rekao je – želim da se usredotočiš na jastuk na kojem sjediš. U naslonjaču si, u sobi, promatraš ekran. Primjećuješ kako je jastuk mekan. Kako ti naslonjač grli leđa. Osjećaš li to?

Stanka. – Da.

- Dobro. Dobro, sad ćeš ostati u tom naslonjaču. Nećeš ga napuštati. A mi ćemo čarobno platno iskoristiti da pogledamo jedan drugi prizor iz tvog života. I nadalje ćeš biti u naslonjaču. I nadalje ćeš osjećati mekani jastuk na leđima. A ono što ćeš vidjeti je samo film na platnu. Dobro?

- Dobro.

- Evo nas. – Polochek je duboko udahnuo. – Vratit ćemo se u noć petnaestog lipnja, u Savani. Noć kad ti je Andrew Capra pokušao na vrata. Reci mi što se događa na ekranu?

Moore je promatrao, jedva se usuđujući disati.

- Stoji na mom trijemu – rekla je Catherine. – Kaže da mora razgovarati sa mnom.

- O čemu?

- O pogreškama koje je napravio. U bolnici.

Ono što je potom rekla nije bilo nimalo drukčije od izjave koju je dala detektivu Singeru u Savani. Nevoljko je pozvala Capru u kuću. Bila je topla noć i on je rekao da je žedan, pa mu je ponudila pivo. I sebi je otvorila jedno. Bio je uzrujan, zabrinut za svoju budućnost. Da, napravio je neke pogreške. Ali, zar to ne čini svaki liječnik? Bilo je to uludo trošenje njegovog talenta, izbaciti ga iz programa. Znao je studenta medicine u Emoryju, sjajnog mladića koji je napravio samo jednu grešku i ona mu je okončala karijeru. Nije pošteno da Catherine ima moć nekome stvoriti ili upropastiti karijeru. Ljudi trebaju dobiti drugu priliku.

Iako ga je nastojala urazumiti, u njegovom je glasu čula da postaje sve ljući, vidjela kako mu se ruke tresu. Naposljetku je izašla iz sobe i otišla u kupaonicu, kako bi mu dala vremena da se smiri.

- A kad si se vratila iz kupaonice? – upitao je Polochek. – Što se događa na filmu? Što vidiš?

- Andrew je mirniji. Nije toliko bijesan. Kaže da razumije moj položaj. Smiješi mi se dok ispijam pivo.

- Smiješi?

- Čudno. Veoma čudnim osmijehom. Nalik onom koji mi je uputio u bolnici...

Moore je čuo kako joj se disanje ubrzava. I kao ravnodušni promatrač koji promatra prizor u zamišljenom filmu, nije bila imuna na nadolazeći užas.

- Što se zatim događa?

- Tonem u san.

- Vidiš li to na ekranu?

- Da.

- A onda?

- Ništa ne vidim. Ekran je crn.

Rohypnol. Ovog dijela se ne sjeća.

- Dobro – rekao je Polochek. – Premotajmo crni dio. Krenimo dalje, prema sljedećem dijelu filma. Do sljedećeg prizora kojeg vidiš na platnu.

Catherine je počela isprekidano disati.

- Što vidiš?

- Ja... ležim u krevetu. U svojoj sobi. Ne mogu pomaknuti ruke ni noge.

- Zašto ne?

- Vezana sam uz krevet. Nemam odjeće, a on leži na meni. U meni je.

Pomiče se u meni...

- Andrew Capra?

- Da. Da... - Njegino disanje je sad bilo posve nepravilno, a u grlu joj se čuo strah.

Moore je stisnuo pesnice i sam počeo ubrzano disati. Borio se protiv poriva da lupi o staklo i smjesti zaustavi postupak. Jedva je mogao slušati sve ovo. Ne smiju je tjerati da ponovno proživi silovanje.

Ali, Polochek je već bio svjestan opasnosti i brzo ju je odveo dalje od bolnog sjećanja na taj usud.

- Još si u naslonjaču – rekao je Polochek. – Sigurna si u sobi s projekcijskim platnom. To je samo film, Catherine. To se događa nekom drugom. Ti si sigurna. Znaš da ti se ništa neće dogoditi.

Disanje joj se smirilo i usporilo do ravnomjernog ritma. Kao i Moorovo.

- Dobro. Gledajmo film. Obrati pozornost na ono što ti radiš. Ne Andrew. Reci mi što se zatim događa.

- Ekran se ponovno zacrnio. Ništa ne vidim.

Još se nije otresla Rohypnola.

- Premotaj, prođi taj crni dio. Do sljedećeg što vidiš. Što je to?

- Svjetlo. Vidim svjetlo...

Polochek je zastao. – Želim da se malo izmakneš, Catherine. Želim da se povučeš prema natrag i vidiš veći dio prostorije. Što je na ekranu?

- Stvari. Na noćnom ormariću.

- Kakve stvari?

- Instrumenti. Skalpel. Vidim skalpel.

- Gdje je Andrew?

- Ne znam.

- Nije u sobi?

- Nema ga. Čujem vodu kako teče.

- Što se zatim događa?

Ubrzano je disala, glas joj je bio uznemiren. – Potežem konopce. Pokušavam se osloboditi. Ne mogu pomaknuti noge. Ali, moja desna ruka... uže oko zgloba je labavo. Potežem. Ne prestajem potezati. Zglob mi krvari.

- Andrew još uvijek nije u sobi?

- Nije. Čujem ga kako se smije. Čujem mu glas. Ali, to je negdje drugdje u kući.

- Što se događa s užetom?

- Popušta. Od krvi je sklisko i uspijevam provući ruku...

- Što onda činiš?

- Uzimam skalpel. Režem konop na drugom zglobu. Sve mi tako sporo ide.

Mučno mi je u želucu. Ruke me ne slušaju. Tako su spore, a soba se zacrni, pa rasvijetli, pa opet zacrni. Još uvijek mu čujem glas, nešto govori. Oslobađam lijevu nogu. Sad mu čujem korake. Pokušavam izići iz kreveta, ali desna noga mi je još uvijek vezana. Prebacujem se preko ruba kreveta i padam na pod. Na lice.

- A onda?

- Andrew je tu, na vratima. Izgleda iznenađen. Posežem pod krevet. I osjećam pištolj.

- Pod tvojim krevetom je pištolj?

- Da. Očev pištolj. Ali, ruka mi je tako nespretna, jedva ga uspijevam držati. I pred očima mi se ponovno počinje zacrnjivati.

- Gdje je Andrew?

- Hoda prema meni...
- I što se događa, Catherine?
- Držim pištolj. A onda začujem zvuk. Glasan zvuk.
- Pištolj je opalio?
- Da.
- Jesi li ti pucala?
- Da.
- Što radi Andrew?
- Pada. Ruke su mu na trbuhu. Kroz prste mu curi krv.
- Što se zatim događa?

Duga stanka.

- Catherine? Što vidiš na ekranu?
- Crno. Ekran se zacrnio.
- A kad se slika ponovno pojavi?
- Ljudi. Mnoštvo ljudi u sobi.
- Kakvih ljudi?
- Policajaca...

Moore je umalo zastenjaio od razočaranja. Ovo je bila pogubna rupa u njezinom sjećanju. Rohyphol, u kombinaciji s posljedicama udarca u glavu, odvuкао ju je natrag u nesvijest. Catherine se nije sjećala da je ispalila drugi metak. Još uvijek ne znaju kako je Andrew Capra završio s metkom u mozgu.

Poloček je gledao prema prozoru s pitanjem u očima. Jesu li zadovoljni?

Na Moorovo iznenađenje, Rizzoli je iznenada otvorila vrata i pokazala Poločeku da dođe u susjednu sobu. On je to i učinio, ostavio Catherine samu, i za sobom zatvorio vrata.

- Odvedite je natrag, u vrijeme prije nego što je pucala u njega. Dok je još ležala na krevetu – rekla je Rizzoli. – želim da se usredotočite na ono što čuje iz druge sobe. Voda teče. Capra se smije. Želim znati svaki zvuk koji čuje.

- Iz nekog posebnog razloga?
- Učinite kako sam vam rekla.

Poloček je kimnuo glavom i vratio se u sobu za razgovore. Catherine se nije ni pomaknula; sjedila je apsolutno nepomično, kao da ju je Poločekova odsutnost ostavila u stanju prividne smrti.

- Catherine – nježno je rekao – želim da premotaš film. Vraćamo se u vrijeme prije pucnja. Prije nego što si oslobodila ruke i otkotrljala se na pod. Sad smo u onom dijelu filma kad još uvijek ležiš na krevetu, a Andrewa nema u sobi. Rekla si da si čula vodu.

- Da.
- Reci mi sve što čuješ.
- Vodu. Čujem je u cijevima. Pišti. I čujem kako klokoće kroz odvod.
- On pušta vodu u umivaonik?
- Da.
- I rekla si da si čula smijeh.
- Andrew se smije.
- Govori li?

Stanka. – Da.

- Što kaže?
- Ne znam. Predaleko je.
- Jesi li sigurna da je Andrew? Možda je televizija?
- Ne, on je. Andrew je.
- Dobro. Uspori film. Idi sekundu po sekundu. Reci mi što čuješ.
- Voda teče. Andrew kaže: polako. Riječ polako.
- I to je sve?
- Kaže: Jednu gledaš, jednu središ, jednog naučiš.
- Jednu gledaš, jednu središ, jednog naučiš? To kaže.
- Da.
- I što sljedeće čuješ?
- Sad je red na meni, Capra.

Polohek je zastao. – Možeš li to ponoviti?

- Sad je red na meni, Capra.
- Andrew to kaže?
- Ne. Nije Andrew.

Moore se ukočio, zureći u nepokretnu ženu na stolcu.

Polohek je naglo pogledao prema prozoru, zapanjenog izraza lica. Okrenuo se ponovno prema Catherine.

- Tko govori te riječi? – upitao je Polohek. – Tko kaže: Sad je red na meni, Capra?

- Ne znam. Ne poznajem mu glas.

Moore i Rizzolica su zurili jedno u drugoga.

Još je netko bio u kući.

petnaest

On je sad s njom.

Rizzolin nož se nespretno pomicao na dasci za rezanje i komadići odrezanog luka letjeli su s pulta na pod. U susjednoj prostoriji su njezin tata i dva brata zaglušujuće glasno gledali televiziju. U ovoj kući je televizor uvijek tutnjao, što je značilo da su svi urlali kako bi ga nadglasali. Ako u kući Franka Rizzolija nisi urlao, nitko te nije čuo, tako da je i običan obiteljski razgovor zvučao kao svađa. Istresla je izrezani luk u zdjelu i počela pripremati češnjak, oči su je pekle, a u mislima je i dalje vidjela Moora i Catherine Cordell.

Nakon seanse s doktorom Polohekom, Moore je Cordellicu odvezao kući. Rizzoli ih je promatrala kako odlaze zajedno do dizala, vidjela kako je on grli rukom oko ramena, gestom koja joj se učinila ne samo zaštitničkom. Opazila je način na koji on gleda Cordellicu, izraz njegovog lica, sjaj u njegovim očima. Više nije bio policajac koji čuva građanku; bio je muškarac koji se zaljubljuje.

Rizzoli je razdvojila česna, jedno po jedno ih zgnječila tupim krajem oštrice i ogulila ljusku. Nož joj je snažno udarao o dasku za rezanje, a njezina majka, koja je stajala uz štednjak, pogledavala ju je, ali nije govorila ništa.

On je sad s njom. U njezinoj kući. Možda u njezinom krevetu.

Nešto prikrivene frustracije oslobodila je lupajući češnjak, bum, bum, bum. Nije znala zašto ju je pomisao na Moora i Cordellovu toliko uznemirila. Možda je

to bilo zato što je na svijetu bilo tako malo svetaca, tako malo ljudi koji su se strogo držali pravila, a ona je mislila da je Moore jedan od njih. On joj je dao nadu da čitav ljudski rod nije pokvaren, a sad ju je razočarao.

Možda je to bilo stoga što je to smatrala prijetnjom istrazi. Muškarac s duboko osobnim ulogom ne može logično razmišljati ni djelovati.

Ili je to možda zato što si ljubomorna na nju. Ljubomorna na ženu zbog čijeg se jednog pogleda muškarci okreću. Muškarci su padali na žene u nevolji.

U susjednoj su sobi njezin otac i braća bučno uskliknuli nečemu na televiziji. Čeznula je za tim da se vrati u svoj vlastiti tihi stan i počela je smišljati isprike za rani odlazak. Morat će, međutim, odsjediti barem na večeri. Kako ju je mama stalno podsjećala, Frank mlađi nije često dolazio kući, i nije moguće da Janie ne želi provesti malo vremena s bratom? Morat će izdržati večer Frankovih priča o obuci redova. Kako je žalosno stanje s novim regrutima ove godine, kako američka mladež postaje sve mekša i on mora isprašiti mnogo više tureva samo kako bi ti ženskasti muškarci prošli tečaj svladavanja zapreka. Mama i tata su upijali svaku njegovu riječ. Ono što ju je ljutilo bilo je da njezina obitelj nije pitala gotovo ništa o njezinom poslu. Dosad, Frankie se u svojoj karijeri mačo-marinca samo igrao rata. Ona je u borbi bila svaki dan, protiv stvarnih ljudi, stvarnih ubojica.

Frankie je doteturio u kuhinju i uzeo pivo iz hladnjaka. – Kad će večera? – upitao je, skidajući čep. Ponašao se kao da je ona tek služavka.

- Za sat vremena – rekla je njihova mama.
- Isuse, mama. Već je sedam i trideset. Umirem od gladi.
- Nemoj psovati, Frankie.
- Znaš – rekla je Rizzoli, – jeli bismo mnogo ranije da nam dečki malo

pomognu.

- Ne mogu čekati – rekao je Frank i ponovno krenuo prema sobi u kojoj je bio televizor. Na vratima je zastao. – Oh, skoro sam zaboravio. Imaš poruku.

- Molim?
- Zvonio ti je mobitel. Neki tip po imenu Frosty.
- Misliš Barry Frost?
- Da, tako se zvao. Želi da ga nazoveš.
- Kad je to bilo?
- Bila si vani preparkirati automobil.
- K vragu, Frankie, to je bilo prije sat vremena!
- Janie – upozorila ju je majka.

Rizzoli je odvezala pregaču i bacila je na pult. – To mi je posao, mama! Zašto to, dovraga, nitko ne poštuje? – Zgrabila je kuhinjski telefon i utipkala broj mobitela Barryja Frosta.

Javio se čim je telefon zazvonio.

- Ja sam – rekla je. – Tek sad sam dobila poruku da ti se javim.
- Propustit ćeš uhićenje.
- Molim?
- Imamo podudaranje onog DNK uzetog iz Nine Peyton.
- Misliš sperme? DNK je u CODIS-u?

- Podudara se s DNK počinitelja po imenu Karl Pacheco. Uhićen 1997, optužen za seksualni napad, oslobođen optužbi. Tvrdio je da je seks bio dobrovoljan. Porota mu je povjerovala.

- On je silovao Ninu Peyton?

- I imamo DNK da to dokažemo.

Pobjedonosno je udarila šakom po zraku. – Koja je adresa?

- 4578 Columbus Avenue. Već smo se skoro svi skupili.

- Dolazim.

Već je istrčavala kroz vrata kad ju je zazvala majka: - Janie! A večera?

- Moram ići, mama.

- Ali, večeras je Frankijeva zadnja noć!

- Hapsimo jednog tipa.

- Zar to ne mogu učiniti bez tebe?

Rizzoli je zastala s rukom na kvaki, a raspoloženje joj se opasno približavalo detonaciji. I vidjela je, zapanjujuće jasno, da bez obzira što postigla ili koliko uspješnu karijeru imala, ovaj će trenutak zauvijek predstavljati njezinu stvarnost: Janie, beznačajna sestra. Djevojka.

Bez ijedne riječi, izišla je iz kuće i bučno zalupila vratima.

* * *

Columbus Avenue se nalazila na sjevernom rubu Roxburyja, u samom središtu Kirurgovog područja ubijanja. Na jugu je bio Jamaica Plain, dom Nine Peyton. Na jugozapadu je bio stan Elene Ortiz. Na sjeveroistoku se nalazio Back Bay i domovi Diane Sterling i Catherine Cordell. Pogledala je ulicu s tri prometne trake i vidjela niz kuća od cigle, susjedstvo nastanjeno studentima i osobljem obližnjeg Sveučilišta Northeastern. Gomilom studentica.

Gomilom dobre lovine.

Na semaforu ispred nje se upalilo žuto svjetlo. Dok joj je adrenalin divljao, Rizzoli je stisnula do kraja pedal gasa i provukla se kroz križanje. Čast ovog uhićenja treba biti njezina. Rizzoli je tjednima živjela, disala, čak i sanjala Kirurga. On se uvukao u svaki trenutak njezina života, budnog i u snu. Nitko nije radio napornije od nje da ga uhvate, a sad se morala utrkivati da bi dobila svoju nagradu.

Jedan stambeni blok prije adrese Karla Pacheca, naglo je zaustavila automobil iza patrolnog policijskog vozila. Još četiri vozila su bila parkirana navrat-nanos duž ulice.

Prekasno, pomislila je, trčeći prema zgradi. Već su ušli.

U unutrašnjosti zgrade čula je mukle korake i muške povike koji su odjekivali stubištem. Slijedila je taj zvuk do drugog kata i ušla u stan Karla Pacheca.

Tamo ju je zatekao kaotičan prizor. Na pragu su je dočekale drvene krhotine ostatka vrata. Stolci su bili prevrnuti, svjetiljka razbijena, kao da su kroz sobu protutnjali divlji bikovi i za sobom ostavili uništenje. Sam zrak je bio zasićen testosteronom bijesnih policajaca koji love počinitelja koji je prije nekoliko dana zaklao jednog njihovog.

Na podu je ležao muškarac, s licem nadolje. Crnac – ne Kirurg. Crowe ga je brutalno pritisnuo petom o rame.

- Nešto sam te pitao, seronjo – urlao je Crowe. – Gdje je Pacheco?

Muškarac je zacvilio i napravio pogrešku pokušavajući podignuti glavu.

Crowe mu ju je spustio, žestoko lupnuvši zarobljenikovom bradom o pod.

Muškarac je ispustio zvuk kao da se guši i počeo se bacakati.

- Daj mu da ustane! – viknula je Rizzoli.

- Ne želi se smiriti!

- Makni se s njega i možda će razgovarati s tobom! – Rizzoli je odgurnula Crowa u stranu. Zarobljenik se otkotrljao na leđa, hvatajući zrak kao riba na suhom.

Crowe je zaurao: - Gdje je Pacheco?

- Ne... ne znam...

- U njegovom si stanu!

- Otišao... Otišao je...

- Kad?

Muškarac je počeo kašljati u dubokom, jakom napadaju koji je zvučao kao da mu se raspadaju pluća. Ostali policajci su se okupili oko njih i s neskrivenom mržnjom zurili u zarobljenika na podu. Prijatelja ubojice policajca.

Rizzoli je zgađena krenula hodnikom prema spavaćoj sobi. Vrata ormara su bila otvorena, a odjeća na vješalicama razbacana po podu. Pretres stana je bio temeljit i surov, sva su vrata bila širom otvorena, svako moguće skrovište izloženo. Navukla je rukavice i počela pretraživati ladice komode, zavirivala u džepove, tražila rokovnik, adresar, bilo što što bi joj moglo reći kamo je Pacheco pobjegao.

Podignula je pogled kad je Moore ušao u sobu. – Jesi li ti zadužen za ovaj nered? – upitala je.

Odmahnuo je glavom. – Marquette je dao odobrenje. Imali smo informaciju da je Pacheco u zgradi.

- Pa, gdje je onda? – S treskom je zatvorila ladicu i prišla prozoru spavaće sobe. Bio je zatvoren, ali ne i zakračunat. Požarne ljestve su se nalazile točno ispod prozora. Otvorila je prozor i provirila glavom. Patrolni automobil je bio parkiran u uličici niže, radio je čavrljao, i ona je ugledala patrolnog policajca kako upire baterijsku svjetiljku u neki kontejner.

Baš se spremala povući glavu kad je osjetila da ju je nešto lupnulo o glavu i čula blagi štopot šljunka koji se odbio o protupožarne ljestve. Uplašeno je podignula pogled. Noćno nebo je bilo preplavljeno gradskim svjetlima i zvijezde su bile jedva vidljive. Trenutak je zurila i promatrala obris krova na anemičnom crnom nebu, ali ništa se nije pomaknulo.

Izišla je kroz prozor na protupožarne ljestve i počela se penjati do trećeg kata. Na sljedećem je odmorištu zastala da provjeri prozor stana iznad Pachecovog; prozor je bio na svom mjestu i nije bio osvijetljen.

Ponovno je podignula glavu, prema krovu. Iako nije ništa vidjela i ništa čula odozgora, dlačice na vratu su joj se naježile.

- Rizzoli? – pozvao ju je Moore kroz prozor. Nije mu odgovorila nego je pokazala prema krovu, tihi znak njezinih namjera.

Obrisala je vlažne dlanove o hlače i tiho krenula ljestvama prema krovu. Na posljednjoj prečki je zastala, duboko udahnula i polako podignula glavu da proviri preko ruba.

Ispod neba bez mjeseca, krov je bio šuma sjena. Vidjela je obris stola i stolaca, zamršene izvijene grane. Vrt na krovu. Popela se preko ruba, lagano spustila na asfaltom prevučene krovne daščice i izvukla pištolj. Dva koraka, i cipelom je udarila u nešto što je zazvečalo. Udahnula je oštar miris geranija. Shvatila da je okružena biljkama u glinenim posudama. One joj smetaju pod nogama.

S njezine lijeve strane, nešto se pomaknulo.

Naprezala se kako bi u tom metežu sjena razabrala ljudski oblik. Tada ga je ugledala, kako čuči poput crnog patuljka.

Podignula je pištolj i naredila: - Ne miči se!

Nije vidjela što je držao u ruci. Što se pripremao zavitlati na nju.

Djelić sekunde prije nego što ju je vrtna lopatica udarila u lice, osjetila je kako prema njoj nadire zrak, poput kobnog vjetra koji zviždi iz tame. Udarac ju je pogodio u lijevi obraz takvom snagom da je vidjela eksploziju svjetla.

Pala je na koljena, a kroz svaki živac joj je protutnjala bol, tako užasna da je ostala bez daha.

- Rizzoli? – bio je to Moore. Nije ga ni čula kad se popeo na krov.

- Dobro sam. Dobro sam... - Zaškiljila je prema mjestu gdje je čučao ljudski lik. Nije ga bilo. – Ovdje je – šapnula je. – želim tog gada.

Moore je nestao u tami. Ona se uhvatila za glavu, čekajući da je vrtoglavica prođe i psujući svoju vlastitu nepažnju. Trudeći se da zadrži glavu bistrom, teturajući je ustala. Bijes je bio moćno gorivo; on joj je umirio noge i pojačao stisak oko oružja.

Moore je bio nekoliko metara nadesno od nje; jedva mu je razabrala obris koji se kretao pokraj stola i stolaca.

Ona je krenula nalijevo, obilazeći krov u suprotnom smjeru. Svako pulsiranje u obrazu, svaki oštar žalac boli, bio je podsjetnik da je zajebala. Ali, ovaj put nije. Pogledom je preletjela mekane sjene stabala u posudama i grmlja.

Zbog iznenadnog zveketa naglo se okrenula nadesno. Začula je trčanje i ugledala sjenu koja je jurila preko krova, ravno prema njoj.

Moore je viknuo. – Stani! Policija!

Muškarac je i dalje trčao.

Rizzoli je čučnula i nanišnila. Pulsiranje u njezinom licu je naraslo do izljeva agonije. Sva poniženja koja je pretrpjela, svakodnevni prijezir, uvrede, beskrajno mučenje koje bi joj priuštili svi Darreni Crowowi ovoga svijeta, sve to kao da se skupilo u jednu točku gnjeva.

Ovaj put, gade, moj si. Čak i kad je muškarac iznenada stao ispred nje, čak i kad je podigao ruke prema nebu, odluka je bila neopoziva.

Pritisnula je obarač.

Muškarac se trznuo. Zateturao unatrag.

Ispalila je i drugi metak, i treći, i svaki trzaj pištolja bio je zadovoljavajući škljocaj u njezinom dlanu.

- Rizzoli! Prestani pucati!

Moorov urlik konačno je probio tutnjavu u njezinoj glavi. Ukočila se, s oružjem još uvijek uperenim, ruke su joj bile ukočene i boljele su je.

Zločinac je ležao na podu i nije se micao. Ona se uspravila i polako prišla skvrčenom obliku. Sa svakim korakom ju je sve više obuzimao užas onoga što je upravo učinila.

Moore je već klečao pokraj muškarca i provjeravao mu puls. Pogledao ju je i, iako na tom mračnom krovu nije mogla pročitati izraz njegova lica, znala je da je u njegovom pogledu optužba.

- Mrtav je, Rizzoli.

- Držao je nešto... u ruci...

- Nije imao ništa.

- Vidjela sam. Znam da sam vidjela!

- Ruke su mu bile u zraku.

- Prokletstvo, Moore. Opravdano sam pucala! Moraš me u tome podržati!

Iznenada su se začuli i drugi glasovi, jer su se policajci uzverali na krov i pridružili im se. Moore i Rizzoli više ništa nisu rekli jedno drugome.

Crowe je uperio baterijsku svjetiljku u muškarca. Rizzoli je ugledala užasnut pogled otvorenih očiju i košulju crnu od krvi.

- Hej, to je Pacheco! – rekao je Crowe. – Tko ga je sredio?

Rizzoli je bezbojno izgovorila: - Ja.

Netko ju je potapšao po leđima. – Policajka je dobro učinila!

- Začepite – rekla je Rizzoli. – Samo začepite! – Oteturala je od njih, spustila se niz protupožarne ljestve i obamrlo se uvukla u svoj automobil. Sjedila je šćuæurena iza volana, a bol se pretvarao u mučninu. U glavi je stalno vrtila prizor na krovu. Što je Pacheco učinio, što je ona učinila. Ponovno ga je vidjela kako trči, samo sjena, leti prema njoj. Vidjela ga je kako je stao. Da, stao. Vidjela ga je kako je gleda.

Oružje. Isuse, molim, daj neka ima oružje.

Ali, nije vidjela nikakvo oružje. U tom djeliću sekunde prije nego što je pucala, slika je bila urezana u njezin mozak. Muškarac, nepomičan. Muškarac s rukama podignutim u znak predaje.

Netko je pokucao na prozor. Barry Frost. Spustila je staklo.

- Marquette te traži – rekao je.

- Dobro.

- Što je bilo? Rizzolice, jesi li dobro?

- Osjećam se kao da mi je kamion prešao preko lica.

Frost se nagnuo prema njoj i zagledao u natečeni obraz. – Vau! Taj seronja je to stvarno zaslužio.

To je i Rizzoli željela vjerovati: da je Pacheco zaslužio umrijeti. Da, zaslužio je, i ona se muči bez ikakvog razloga. Nisu li dokazi posve jasni na njezinom licu? Napao ju je. Bio je čudovište i time što ga je ubila, Rizzoli je udijelila brzu, jeftinu pravdu. Elena Ortiz, Nina Peyton i Diana Sterling bi zacijelo pljeskale. Nitko ne oplakuje svjetski šljam.

Izišla je iz automobila i zbog Frostovog suosjećanja se osjećala bolje. Snažnije. Otišla je do zgrade i ugledala Marquetta koji je stajao pokraj ulaznih stepenica. Razgovarao je s Moorom.

Oba muškaraca su se okrenuli prema njoj dok im se približavala. Primijetila je da je Moore ne želi pogledati u oči, nego gleda negdje drugdje. Izgledao je bolesno.

Marquette je rekao: - Treba mi tvoj pištolj, Rizzolice.

- Pucala sam u samoobrani. Zločinac me napao.

- To shvaćam. Ali, znaš postupak.

Pogledala je Moora. Sviđao si mi se. Vjerovala sam ti. Otkopčala je pojas za pištolj i gurnula ga prema Marquettu. – Tko je ovdje jebeni neprijatelj? – upitala je. – Ponekad se pitam. – A onda se okrenula i vratila u automobil.

* * *

Moore je zurio u ormar Karla Pacheca i mislio: Ovo je sve pogrešno. Na podu je bilo nekoliko pari cipela, veličine 42, ekstra široke. Na polici su bili prašnjavi puloveri, kutija za cipele puna starih baterija i sitniša, i hrpa časopisa Penthouse.

Čuo je zvuk otvaranja ladica, okrenuo se i ugledao Frosta koji je rukom u rukavici čeprkao po Pachecovoj ladici s čarapama.

- Išta? – upitao je Moore.

- Nikakav skalpel, nikakav kloroform. Niti rolâ ljepljive vrpce.

- Ding, ding, ding! – objavio je Crowe iz kupaonice i išetao iz nje mašući vrećicom u kojoj su bile plastične bočice s nekom smeđom tekućinom. – Iz sunčanog Meksika, zemlje farmaceutskog obilja.

- Bombončići? – upitao je Frost.

Moore je pogledao naljepnicu, napisanu na španjolskom. – Gama hidroksidbutirat. Isti učinak.

Crowe je zatresao vrećicom. – Ovdje je barem stotinu silovanja na spoju. Mora da je Pacheco imao veoma zaposlen pimpek. – Nasmijao se.

Takav ton razljutio je Moora. Pomislio je na taj zaposleni pimpek i sva stradanja koja je prouzročio, ne samo tjelesne povrede, nego i psihičko uništenje. Na duše koje je rascijepio na dva dijela. Sjetio se što mu je rekla Catherine: život svake žrtve silovanja podijeljen na prije i poslije. Seksualni napad ženin svijet pretvara u pust, nepoznat krajolik u kojem je svaki osmijeh, svaki vedar trenutak obojen očajem. Prije nekoliko tjedana vjerojatno bi jedva primijetio Crowov smijeh. Večeras ga je čuo itekako dobro i prepoznao njegovu ružnoću.

Otišao je u dnevni boravak u kojem je detektiv Sleeper ispitivao crnca.

- Govorim vam, samo smo se muvali – rekao je muškarac.

- Muvao si se sa šesto dolara u džepu?

- Volim nositi gotovinu, čovječe.

- Što si došao kupiti?

- Ništa.

- Otkud znaš Pacheca?

- Jednostavno ga znam.

- O, pravi bliski prijatelj. Što je prodavao?

GHB, pomislio je Moore. Drogu koja se koristi za silovanje. To je došao kupiti. Još jedan zaposleni pimpek.

Izišao je u noć i od treperavih svjetala patrolnih automobila se osjećao dezorijentiran. Rizzolinog automobila nije bilo. Zurio je u prazan prostor i težina onoga što je učinio, što se osjećao primoranim učiniti, iznenada mu se tako snažno spustila na ramena da se nije mogao pomaknuti. Nikad se u svojoj karijeri nije suočio s ovako užasnim izborom, i, iako je u srcu znao da je donio ispravnu odluku, ipak se mučio. Pokušao je svoje poštovanje prema Rizzoli pomiriti s onim što je vidio na krovu. Nije bilo prekasno da povuče ono što je rekao Marquettu. Na krovu je doista bilo mračno i zbunjujuće; možda je Rizzoli doista mislila da Pacheco ima oružje. Možda je vidjela neki pokret, neku gestu koja je Mooru promaknula. Ali, koliko god se trudio, nije se mogao sjetiti ničega što bi opravdavalo njezin postupak. Ono što je vidio nije mogao protumačiti nikako drugačije nego kao hladnokrvno smaknuće.

Kad ju je ponovno vidio držala je vrećicu s ledom na obrazu, zgurena nad svojim pisaćim stolom. Bilo je iza ponoći i on nije bio raspoložen za razgovor. Ali, dok je prolazio pokraj nje, podignula je glavu i njezin ga je pogled zaledio na mjestu.

- Što si rekao Marquettu?
- Ono što je želio znati. Kako je Pacheco ostao mrtav. Nisam mu lagao.
- Kurvin sine.
- Misliš da sam mu želio reći istinu?
- Imao si izbor.
- I ti si, na onom krovu. Odabrala si pogrešno.
- A ti nikad ne odabireš pogrešno, zar ne? Ti nikad ne griješiš.
- Ako pogriješim, ja to i priznam.
- O, da. Jebeni sveti Tomo.

Prišao je njezinom stolu i pogledao je ravno u oči. – Ti si jedan od najboljih policajaca s kojima sam ikad radio. Ali, večeras si hladnokrvno ubila čovjeka i ja sam to vidio.

- Nisi morao vidjeti.
- Ali sam vidio.
- Što smo mi doista vidjeli tamo gore, Moore? Gomilu sjena, mnoštvo kretnji.

Granica između ispravnog i pogrešnog izbora je ovako tanka. – Podignula je dva prsta koja su se gotovo spajala. – I mi to uzimamo u obzir. Mi uzimamo u obzir opravdanu sumnju.

- Pokušao sam.
- Nisi pokušao dovoljno.
- Neću lagati za drugog policajca. Čak ni kad mi je to prijateljica.
- Sjetimo se tko su ovdje loši momci. Nismo to mi.
- Ako počnemo lagati, kako ćemo povući crtu između njih i nas? Gdje to završava?

Maknula je vrećicu s ledom s lica i pokazala mu svoj obraz. Jedno joj je oko bilo zatvoreno, a čitava lijeva strana njezina lica bila je natečena i poput šarenog balona. Okrutan izgled njezine rane ga je šokirao. – Ovo mi je Pacheco učinio. To nije samo prijateljski šamar, je li? Govoriš o njima i nama. Na čijoj je strani bio on? Time što sam ga upucala, svijetu sam učinila uslugu. Kirurg neće nikome nedostajati.

- Karl Pacheco nije Kirurg. Raznijela si pogrešnog čovjeka.

Zurila je u njega, a natečeno lice joj je bilo nalik jezivoj Picassovoj slici koja je napola grotesna, napola normalna. – DNK se podudara! On je...

- On je silovao Ninu Peyton, da. Ništa na njemu se ne podudara s Kirurgom.

– Spustio joj je na stol izvješće laboratorijskog pregleda vlakna.

- Što je to?

- Mikroskopska analiza Pachecove mrtve kose. Drukčija boja, drukčiji stupanj kovrčavosti, drukčija gustoća epiderme od one vlasi pronađene na rubu rane Elene Ortiz. Nema nikakvih tragova bambusove kose.

Nepokretno je sjedila i zurila u laboratorijsko izvješće. – Ne razumijem.

- Pacheco je silovao Ninu Peyton. To je jedino što sa sigurnošću možemo reći o njemu.

- I Sterlingova i Ortizova su bile silovane...

- Ne možemo dokazati da je to učinio Pacheco. Sad kad je mrtav, to nećemo nikad saznati.

Zurila je, a neozlijeđena strana njezinog lica joj se izobličila od bijesa. – Morao je to biti on. Izaberi nasumce tri žene u ogom gradu i kakve su šanse da su sve tri bile silovane? Kirurgu je to uspjelo. Pogodio je tri od tri. Ako on nije taj koji ih siluje, kako onda zna koje treba odabrati, koje treba zaklati? Ako to nije Pacheco, onda je to je neki njegov prijatelj, partner. Neki jebeni strvinar koji se hrani Pachecovim ostacima. – Gurnula je laboratorijsko izvješće prema njemu. - Možda ja nisam ubila Kirurga. Ali, čovjek kojeg sam ubila je bio obično smeće. Tu činjenicu kao da svi zaboravljaju. Pacheco je bio ološ. Hoću li dobiti medalju? – Ustala je i žestoko gurnula stolac o stol. – Administrativna dužnost. Marquette me je pretvorio u jebenog pisarčića. Hvala lijepa.

U tišini ju je promatrao kako odlazi i nije mu na pamet palo ništa što bi mogao reći, ništa što bi mogao učiniti da premosti rascijep između njih.

Otišao je do svoga radnog mjesta i potonuo na stolac. Ja sam dinosaur, pomislio je, koji se vuče kroz svijet u kojem preziru one koji govore istinu. Sad nije mogao razmišljati o Rizzoli. Slučaj protiv Pacheca se raspao i ponovno su bili na početku, još uvijek su lovili nepoznatog ubojicu.

Tri silovane žene. Stalno se vraćalo na to. Kako ih je Kirurg pronalazio? Samo je Nina Peyton policiji prijavila silovanje. Elena Ortiz i Diana Sterling nisu. Njihova trauma je bila privatna, poznata samo silovatelju, njegovim žrtvama i medicinskom osoblju koje ih je liječilo. Ali, ove su tri žene potražile medicinsku pomoć na različitim mjestima: Sterlingova u ordinaciji ginekologinje u Back Bayu. Ortizova u hitnoj službi Bolnice Pilgrim. Nina Peyton u ženskoj klinici Forest Hills. Nije bilo preklapanja u osoblju, nijedan liječnik, medicinska sestra ili recepcionerka nisu bili u doticaju s više od jedne od ovih žena.

Kirurg je na neki način znao da su ove žene oskvrnjene i privukla ga je njihova bol. Seksualni ubojice svoj plijen odabiru među najranjivijim članovima društva. Traže žene koje mogu nadzirati, žene koje mogu poniziti, žene koje im ne prijete. A tko je krhkiji od žene koja je silovana?

Dok je Moore izlazio iz ureda, zastao je kako bi pogledao na zid na kojem su bile pričvršćene fotografije Sterlingove, Ortizove i Peytonove. Tri žene, tri silovanja.

I četvrto. Catherine je silovana u Savani.

Trepnuo je kad mu je u mislima iznenada bljesnuo njezin lik, fotografija koju je morao dodati galeriji žrtava na zidu.

Nekako se sve to vraća na ono što se one noći dogodilo u Savani. Sve se vraća na Andrewa Capru.

šesnaest

U središtu Mexico Cityja nekoć je ljudska krv tekla u rijekama. Ispod temelja moderne metropole leže ruševine Templo Mayora, veličanstvenog astečkog svetišta koje je dominiralo drevnim Tenochtitlánom. Ovdje su desetine tisuća nesretnih jadnika žrtvovane bogovima.

Onog dana kad sam koraknuo na područje hrama, u određenoj me mjeri zabavljalo što se u blizini uzdiže katedrala u kojoj Katolici pale svijeće i šapuću molitve milostivom Bogu na nebesima. Kleče upravo pokraj mjesta gdje je nekoć kamenje bilo sklisko od krvi. Došao sam u nedjelju, ne znajući da je nedjeljom slobodan ulaz, i Muzej Templo Mayor je vrvio djecom čiji su glasovi vedro odzvanjali u dvoranama. Ne marim za djecu, ni za nered koji izazivaju; ako se ikad tamo vratim, pripazit ću da nedjeljom izbjegavam muzeje.

Ali, bio mi je zadnji dan u gradu pa sam se pomirio s iritantnom bukom. želio sam vidjeti iskopine i želio sam posjetiti Dvoranu broj dva. Dvoranu rituala i žrtvovanja.

Asteci su vjerovali da je za život potrebna smrt. Da bi se održala sveta energija svijeta, da bi se izbjegla katastrofa i osiguralo da sunce nastavi izlaziti, bogove treba nahraniti ljudskim srcima. Stajao sam u Dvorani rituala i gledao, u staklenom sanduku, žrtveni nož koji je rezao meso. Imao je ime: Tecpatl Ixcuahua. Nož s širokim čelom. Oštrica je bila načinjena od kremenca, a drška je imala oblik muškarca koji kleči.

Kako netko može, pitao sam se, izvaditi ljudsko srce, kad je opremljen samo nožem od kremenca?

To me pitanje mučilo dok sam kasnije tog poslijepodneva hodao Alamedi Centralom, ne obazirući se na prljave derane koji su se vukli za mnom i prosili sitniš. Nakon nekog vremena su shvatili da me ne mogu zvesti smeđim očima ni blistavim osmijesima, pa su me pustili na miru. Napokon mi je bilo dopušteno malo mira – ako je takvo što moguće u kakofoniji Mexico Cityja. Pronašao sam jedan kafić i sjeo za vanjski stol pijuckajući jaku kavu, jedini gost koji je odabrao sjediti vani na vrućini. Žudim za vrućinom; vrućina pogoduje mojoj napukloj koži. Tražim je na isti način na koji reptili traže topao kamen. I tako sam tog sparnog dana pijuckao kavu i razmišljao o ljudskim grudima, mozgajući kako se najlakše može približiti kuckajućem blagu u njima.

Ritual žrtvovanja kod Asteka opisan je kao brz, s minimalnim mučenjem, i to mi predstavlja dvojbu. Znam da je teško probiti prsnu kost, koja poput štita čuva srce, i raširiti je. Kardiokirurzi koriste vertikalni rez niz središte prsnog koša i prsnu kost pilom prerežu napola. Imaju pomoćnike koji im pomažu razdvojiti koščate polovice i koriste se čitavim nizom sofisticiranih instrumenata kako bi

proširili vidno polje, a svaki od tih instrumenata je izrađen od blistavog nehrđajućeg čelika.

Astečki svećenik, samo s nožem od kremenca, imao bi problem s takvim pristupom. Morao bi prsnu kost probiti dlijetom kako bi je prerezao niz središte, a to bi izazvalo mnogo opiranja. Mnogo vrištanja.

Ne, srce se moralo vaditi na drugi način.

Horizontalnim rezom između dva rebra, uz bok? I to je problematično. Ljudski kostur je čvrsta struktura i da bi se raširila dva rebra, dovoljno daleko jedno od drugoga da gurneš ruku, zahtijeva snagu i specijalizirani alat. Bi li pristup odozdo imao više smisla? Jedan brzi rez niz trbuh otvorio bi abdomen, i svećenik bi morao samo prerezati dijafragmu i gurnuti ruku da uhvati srce. Ah, ali to je neuredan izbor, crijeva se rasipaju po oltaru. Na astečkim rezbarijama žrtve nisu nacrtane sa crijevima koja im strše iz tijela.

Knjige su divne stvari; mogu ti reći sve, čak i kako možeš izvaditi srce pomoću noža od kremenca, uz najmanju gnjavažu. Ja sam svoj odgovor pronašao u naslovu žrtvovanje ljudi i ratovanje, knjizi koju je napisao neki akademik (vidi ti, sveučilišta su ovih dana zanimljiva mjesta), muškarac po imenu Sherwood Clarke, kojeg bi jednog dana veoma volio upoznati.

Mislim da bismo jedan drugoga mogli naučiti mnoge stvari.

Asteci su, kaže gospodin Clarke, za vađenje srca koristili transverzalnu torakotomiju. Razrezali bi prsa, počevši između drugog i trećeg rebra, s jedne strane prsnog koša i prerezali prsnu kost do suprotne strane. Kost bi bila slomljena transverzalno, vjerojatno oštrim udarcem dlijetom. To bi rezultiralo zjapećom rupom. Pluća, izložena vanjskom zraku, odmah bi prestala raditi. Žrtva bi brzo izgubila svijest. I dok bi srce i nadalje kucalo, svećenik bi posegnuo u grudi i prerezao arterije i vene. Zgrabio bi organ, koji je još pulsirao, iz njegove krvave kolijevke i podigao ga prema nebu.

Ovako je to opisano u Codexu Florentino, Bernardina de Sahagana, u poglavlju Opća povijest Nove Španjolske:

Svećenik koji prinosi žrtvu drži štap s orlom, zabija ga u grudi zarobljenika, na mjesto gdje se nalazilo srce, zamrlja ga krvlju, zapravo ga potopi u krv.

Zatim podiže i štap i krv u posvetu suncu.

Rečeno je: Ovako on daje suncu piti.

I zarobitelj tada uzima krv svog zarobljenika

U zelenoj zdjeli s pernatim rubom.

Tamo ju je za njega izlio žrtveni svećenik.

U nju ulazi šuplji štap, također s perjem,

A onda zarobitelj odlazi kako bi nahranio demone.

Hrana demonima.

Koliko je moćno značenje krvi.

O tome razmišljam dok promatram kako se nit krvi uvlači u pipetu širine igle. Posvuda oko mene su police s epruvetama i zrak zuji zvukom strojeva. Naši su drevni preci smatrali krv svetom tvari, nositeljicom života, hranom čudovišta, i ja s njima dijelim tu fascinaciju, iako shvaćam da je krv tek biološka tekućina, suspenzija stanica u plazmi. Tvar s kojom svakodnevno radim.

Prosječno ljudsko tijelo od sedamdeset kilograma ima samo pet litara krvi. Od toga je 45% stanica, a ostatak plazma, kemijska juha sačinjena od 95% vode i ostalo proteini, elektroliti i hranjive tvari. Neki bi rekli da svođenje krvi na biološku građu oduzima njezinu božansku prirodu, ali ja se s tim ne slažem. Upravo promatranjem blokova koji je sačinjavaju prepoznaješ njezina magična svojstva.

Stroj se oglašava signalom da je analiza završena i iz pisača izlazi nalaz. Otrgnem papir i proučavam rezultate.

Već jednim pogledom znam mnogo toga o gospođi Susan Charmichael, koju nisam nikad upoznao. Hematokriti su joj niski – samo 28, a trebali bi biti 40. Slabokrvna je, nema dovoljan broj crvenih krvnih zrnaca, koji su nosači kisika. Od proteinskog hemoglobina, koji se nalazi unutar ovih stanica u obliku diska, naša je krv crvena, od njega su ružičasti korijeni nokta, zbog njega se mlada djevojka dražesno zarumeni. Korijeni noktiju gospođe Charmichael su žućkasti i da joj netko podigne vjeđe, sluznica bi joj bila tek veoma blijedoružičasta. Budući da je anemična, njezino srce mora raditi brže kako bi razrijeđenu krv pumpalo kroz arterije, tako da ona na svakom katu mora zastati kako bi uhvatila dah i smirila tutnjanje srca. Zamišljam je kako se nagine s rukom na vratu, a grudi joj se podižu kao mijeh. Svatko tko prođe pokraj nje na stepenicama, vidi da joj nije dobro.

Ja to vidim već gledajući ovaj komad papira.

Ima još. Na vrhu usana ima crvene mrljice – petechiae, na mjestima gdje je krv probila kapilare i smjestila se u sluznicu. Možda ona ovih sićušnih krvarenja nije ni svjesna. Možda ih je primijetila i drugdje po tijelu, ispod noktiju ili na goljenicama. Možda pronalazi modrice koje ne može objasniti, iznenađujuće modre otko na rukama ili bedrima, i mora dobro razmisliti kad se je to ozlijedila. Je li se udarila o vrata automobila? Ili je to od djeteta koje joj se snažnim šakama uhvatilo za nogu? Traži izvanjske razloge, a zapravo pravi razlog vreba u njezinom krvotoku.

Trombocita ima dvadeset tisuća; trebalo bi ih biti deset puta više. Bez trombocita, sićušnih stanica koje pomažu zgrušavanju krvi, i najmanji udarac može ostaviti modricu.

Još se toga može saznati iz ovog tankog komada papira.

Pogledam nalaz bijelih krvnih stanica i vidim objašnjenje njezinih jada. Stroj je uočio prisutnost mieloblasta, primitivnih prethodnika bijelih krvnih stanica koji ne pripadaju u krvotok. Susan Charmichael ima akutnu mieloblastičnu leukemiju.

Zamišljam njezin život kakav će biti sljedećih mjeseci. Vidim je kako potrbuške leži na bolničkom stolu, od boli zatvorenih očiju dok joj u bok ulazi igla za vađenje koštane srži.

Vidim kako joj kosa ispada u pramenovima dok se ne preda neizbježnom, i električnom brijaču.

Vidim njezina jutra koje provodi nagnuta nad zahodsku školjku, i duge dane u kojima zuri u strop, dok joj se svemir svodi na četiri zida spavaće sobe.

Krv nam daje život, krv je čarobna tekućina koja nas podupire. Ali, krv Susan Charmichael se okrenula protiv nje; ona u njezinim žilama teče kao otrov.

Znam o njoj sve ove intimne pojedinosti, a da je nikad nisam upoznao.

Rezultate pretrage krvi šaljem telefaksom njezinom liječniku, laboratorijsko izvješće stavljam u kutiju s izlaznim dokumentima kako bi kasnije bilo dostavljeno, i uzimam sljedeći primjerak. Drugi pacijent, druga epruveta krvi.

Povezanost između krvi i života poznata je otkad je čovjeka. Naš i drevni preci nisu znali da krv nastaje u moždini, ni da se sastoji uglavnom od vode, ali cijenili su njezinu moć u ritualu i žrtvovanju. Asteci su koristili sredstva za bušenje kostiju i bodljike agave kako bi probili svoju kožu i izvukli krv. Bušili su rupe kroz usne ili jezik, ili grudi, a krv koja bi pritom iscurila bila je njihova osobna žrtva bogovima. Danas bi se takvo samosakaćenje nazvalo bolesnim i grotesknim, znakom poremećaja.

Pitam se što li bi Asteci mislili o nama.

Evo me gdje sjedim u sterilnom okruženju, odjeven u bijelo, s rukama u rukavicama kako bi ih zaštitio od slučajnog prskanja. Koliko smo daleko odlutali od svoje esencijalne prirode. Već na sam prizor krvi neki muškarci padaju u nesvijest, a ljudi se uskomešaju da bi sakrili takve užase od očiju javnosti, ispiru pločnike po kojima je prolivena krv i prekrivaju djeci oči kad na televiziji provali nasilje. Ljudi su izgubili doticaj s onim što i kakvi doista jesu.

Neki od nas, međutim, nisu.

Hodamo među ostalima, normalni u svakom pogledu; možda smo normalniji od svih zato što nismo dopustili da nas oviju i mumificiraju sterilni zavoji civilizacije. Mi vidimo krv i ne okrećemo glavu. Mi prepoznajemo njezinu blistavu ljepotu; osjećamo njezinu primitivnu privlačnost.

Svatko tko se proveze pokraj neke nesreće i mora pogledati krv, razumije ovo što govorim. Ispod gnušanja, ispod poriva da okreneš glavu, kuca veća sila. Privlačnost.

Svi mi želimo gledati. Ali, to neće svi priznati.

Samotno je hodati među anestetiziranim. Poslijepodne, lutam gradom i udišem zrak koji je tako gust da ga gotovo mogu vidjeti. Grije mi pluća kao zagrijani sirup. Gledam lica ljudi na ulici i pitam se tko je od njih moj najdraži brat po krvi, što si nekoć bio ti. Postoji li itko drugi tko nije izgubio doticaj s drevnom silom koja protiče kroz sve nas? Pitam se bi li se prepoznali da se sretnemo, i bojim se da ne bismo, jer smo se sakrili tako duboko ispod plašta koji prolazi za normalnost.

I zato hodam sam. I mislim na tebe, jedinog koji je ikad razumio.

sedamnaest

Kao lijelnica, Catherine je toliko puta vidjela smrt, da joj je njezin izgled bio dobro poznat. Gledala bi pacijentovo lice i vidjela kako iz oliju curi život, kako postaju bezizračajne i staklaste. Vidjela bi koću koja blijedi do sivila, dušu koja uzmile i polako se cijedi kao krv. Medicinska praksa je u jednakoj mjeri i život i smrt, a Catherine se još davno, nad ostacima jednog pacijenta, upoznala sa smrću. Nije se bojala leševa.

Ipak, kad je Moore skrenuo na Albany Street i kad je ugledala urednu ciglastu zgradu u kojoj se nalazio Ured mrtvozornika, dlanove joj je oblio znoj.

Parkirao je na parkiralištu iza zgrade, pokraj bijelog kombija na kojem je pisalo Država Massachusetts, Ured mrtvozornika. Nije željela iziћи iz automobila i tek kad je on došao da joj otvori vrata, naposljetku je iskoristila.

- Jesi li spremna za ovo? – upitao je.

- Ne radujem se – priznala je. – Ali, daj da to obavimo.

Iako je bila prisutna na desetak autopsija, nije bila posve pripremljena na miris krvi i prizor rasutih crijeva koji su je pogodili kad su ušli u laboratorij. Po prvi put u svojoj medicinskoj karijeri pomislila je da će od pogleda na mrtvacu povratiti.

Stariji gospodin, oliju zaštićenih plastilnim štitnikom za lice, okrenuo se i uputio im pogled. Prepoznala je mrtvozornika, doktora Ashforda Tierneya, kojeg je šest mjeseci ranije upoznala na Konferenciji forenzilnih patologa. Neuspjesi kirurga na traumi lesto su završavali na obdukcijском stolu doktora Tierneya, a ona je s njim zadnji put razgovarala prije mjesec dana zbog uznemirujućih okolnosti koje su okruživale smrt djeteta koje je umrlo od puknute slezene.

Nježan osmijeh doktora Tierneya bio je u posvemašnjem neskladu s krvavim gumenim rukavicama na njegovim rukama. – Doktorice Cordell, baš mi je drago da vas ponovno vidim. – Zastao je kad je shvatio ironiju te izjave. – Iako bi moglo biti i u ugodnijim okolnostima.

- Već si počeo rezati – obeshrabreno je primijetio Moore.

- Poručnik Marquette želi odgovore bez odgode – rekao je Tierney. – Svaki put kad policajac ubije nekoga, mediji mu skoče za vrat.

- Ali, ja sam te nazvao ranije da bismo se dogovorili.

- Doktorica Cordell je i ranije nazočila obdukcijama. Njoj ovo nije ništa novo. Samo da dovršim rez i može pogledati lice.

Tierney je obratio pozornost na abdomen. Skalpelom je razrezao utrobu, izvukao gomilu crijeva i stavio ih u čelični lavor. Zatim se odmaknuo od stola i kimnuo glavom Mooru. – Hajde.

Moore je dotaknuo Catherininu ruku. Nevoljko se približila lešu. Najprije se usredotočila na ranu koja je zjapila. Otvoreni abdomen bio joj je poznati prizor, organi posve impersonalne oznake, grude tkiva koje bi mogle pripadati bilo kome. Organi nisu imali nikakvo emotivno značenje, nikakvu oznaku osobnosti. Mogla ih je promatrati hladnokrvnim okom profesionalca, a to je i učinila pa je primijetila da su želudac, gušterača i jetra još uvijek na mjestu, i da čekaju da ih se izvadi jednim potezom. Rez u obliku slova Y, koji se je protezao od vrata do pubične kosti, otkrivao je prsni koš i trbušnu šupljinu. Srce i pluća su već bili izvađeni, pa je prsni koš izgledao poput prazne zdjele. Na prsima su bile vidljive dvije rane od metka, jednog koji je ušao tik iznad lijeve bradavice i drugog nekoliko rebara ispod. Oba su metka zacijelo ušla u prsni koš i probila ili srce ili pluća. Na lijevom gornjem dijelu abdomena bila je treća ulazna rana koja se protezala točno do mjesta na kojem bi bila slezena. Još jedna katastrofalna povreda. Tkogod je pucao na Karla Pacheca, namjeravao ga je ubiti.

- Catherine? – rekao je Moore i ona je shvatila da predugo šuti.

Duboko je udahнула, udišući miris krvi i ohlađenog mesa. Sad se već dobro upoznala s unutaršnjom patologijom Karla Pacheca; vrijeme je da se suoči s njegovim licem.

Vidjela je crnu kosu. Usko lice, nos šiljat poput oštrice. Opuštene mišiće vilice, razjapljeni usta. Pravilne zube. Naposljetku se usredotočila na njegove oči. Moore joj o ovom muškarcu nije rekao gotovo ništa, samo njegovo ime i činjenicu da ga je policija ubila dok se opirao uhićenju. Jesi li ti Kirurg?

Oči, s rožnicama zamagljenim od smrti, nisu u njoj izazvale nikakvo sjećanje. Proučavala je njegovo lice i pokušala osjetiti neki trag zla koje je još oklijevalo u mrtvom tijelu Karla Pacheca, ali nije osjetila ništa. Ova smrtna ljuska je bila prazna, i u njoj nije ostao nikakav trag njezinog bivšeg stanovnika.

Rekla je: - Ne poznajem ovog muškarca – i izašla iz prostorije.

Već je stajala napolju pokraj njegovog automobila kad se Moore pojavio iz zgrade. Pluća su joj bila onečišćena smradom sobe za obdukciju i sad je, kao da želi isprati zagađenost, požudno udisala zrak, koji je bio toliko topao da ju je pržio. Iako se znojila, jeza te zgrade s uređajima za rashlađivanje smjestila se u njezinim kostima, duboko kao moždina.

- Tko je bio Karl Pacheco? – upitala je.

Pogledao je u smjeru Bonice Pilgrim i slušao sve glasnije zavijanje vozila hitne pomoći. – Seksualni grabežljivac – rekao je. – Muškarac koji je lovio žene.

- Je li on Kirurg?

Moore je uzdahnuo. – Čini se da nije.

- Ali, mislili ste da bi mogao biti.

- DNK ga povezuje s Ninom Peyton. Prje dva mjeseca ju je seksualno napao. Ali, nemamo nikakvih dokaza koji ga povezuju s Elenom Ortiz ili Dianom Sterling. Ništa što ga smješta u njihove živote.

- Ili u moj život.

- Jesi li sigurna da ga nikad nisi vidjela?

- Sigurna sam samo da ga se ne sjećam.

Sunce je zagrijalo automobil na temperaturu pećnice, a oni su stajali s otvorenim vratima i čekali da se unutrašnjost automobila malo rashladi. Gledajući preko automobilske krova u Moora, primijetila je koliko je umoran. Košulja mu je bila mokra od znoja. Divan način da čovjek provede subotu poslijepodne, voziti svjedokinju u mrtvačnicu. U mnogim su pogledima policajci i liječnici imali slične živote. Radni im je dan bio dug, i to na poslovima koji se nisu mogli završiti sa sirenom u pet poslijepodne. Upoznali su ljudski rod u njegovim najmračnijim, najbolnijim satima. Svjedočili su noćnim morama i naučili živjeti s tim prizorima.

A kakva sjećanja on nosi?, pitala se dok ju je vozio kući. Koliko je lica žrtava, koliko mjesta zločina pohranjeno poput razvrstanih fotografija u njegovoj glavi? Ona je bila tek jedan element ovog slučaja i razmišljala je o drugim ženama, živim i mrtvim, koje su se nadmetale za njegovu pozornost.

Stao je ispred njezine zgrade i ugasio motor. Pogledala je prozor svog stana i nije bila baš voljna izaći iz automobila. Napustiti njegovo društvo. U zadnjih su nekoliko dana proveli toliko vremena zajedno da se naučila oslanjati na njegovu snagu i njegovu dobrotu. Da su se sreli pod sretnijim okolnostima, pozornost bi joj privukao već njegov privlačan izgled. A sad joj njegova privlačnost nije bila najvažnija, čak ni njegova inteligencija, nego ono što mu je ležalo u srcu. On je bio muškarac kojem je mogla vjerovati.

Razmislila je o svojim sljedećim riječima i do čega će one dovesti. I odlučila da je nije nimalo briga za posljedice.

Tiho je upitala: - Hoćeš li ući na piće?

Nije joj odmah odgovorio i ona je osjetila kako crveni dok je njegova šutnja poprimala nepodnošljivo značenje. Borio se kako bi donio odluku; i on je razumio što se među njima događa i nije bio siguran što učiniti.

Kad ju je konačno pogledao i rekao: - Da, volio bih ući – oboje su znali da im je na umu više od pića.

Hodali su prema vratima predvorja, a on ju je zagrlio. Bilo je to tek nešto više od zaštitničke geste, ruka mu je ležerno ležala na njezinom ramenu, ali je zbog topline njegovog dodira i svog odgovora na nju, počela prtljati sa sigurnosnim kodom. Iščekivanje ju je učinilo sporom i nespretnom. Kad su došli gore, drhtavim rukama je otključala vrata i oni su ušli u ugodnu hladnoću njezina stana. Zastao je tek toliko da zatvori vrata i navuče zasune.

A onda ju je uzeo u naručje.

Prošlo je dugo vremena otkad je dopustila da je netko drži. Nekoć ju je i sama pomisao na muške ruke na svom tijelu ispunjavala panikom. Ali, u Moorovom zagrljaju je panika bila zadnje na što je mislila. Na njegove je poljupce odgovorila željom koja ih je oboje iznenadila. Toliko je dugo bila lišena ljubavi da je izgubila svaki osjećaj za glad. Tek sad, kad je oživio svaki djelić njezina tijela, sjetila se kakav je to osjećaj željeti i usnama je tražila njegove s požudom izgladnjele žene. Ona je bila ta koja ga je povukla hodnikom prema spavaćoj sobi, ljubeći ga čitavim putem. Ona je bila ta koja mu je otkopčala košulju i remen. Znao je, nekako je znao, da on ne smije biti napadač, jer to bi je preplašilo. Da ovaj put, njihov prvi put, ona mora voditi. Ali, nije mogao sakriti svoju uzbuđenost, i ona ju je osjetila kad mu je otkopčala zatvarač i kad su mu hlače skliznule.

Pružio je ruke prema gumbima njezine bluze i zastao, pogledom tražeći njezin. Način na koji ga je pogledala, zvuk njezinog ubrzanog disanja, nisu ostavljali nikakvu dvojbu da ona ovo želi. Bluza se lagano rastvorila i kliznula joj niz ramena. Grudnjak se bešumno spustio na pod. Učino je to s najvećom nježnošću, ne kao skidanje slojeva njezine obrane, nego kao dobrodošlo olakšanje. Oslobođenje. Zatvorila je oči i uzdahnula od zadovoljstva kad se sagnuo i poljubio joj grudi. Nije to bio napad, nego čin žtovanja.

I tako je Catherine, prvi put u dvije godine, dopustila nekom muškarcu da vodi ljubav s njom. I nisu je opsjedale misli o Andrewu Capri dok su ona i Moore ležali zajedno na krevetu. Nije bilo bljeskova panike, ni zastrašujućih sjećanja kad su odbacili i zadnji komad odjeće, kad ju je njegova težina pritisnula u madrac. Ono što joj je drugi muškarac učinio bio je tako brutalan čin da nije imao nikakve veze s ovim trenutkom, s ovim tijelom koje je nastanjivala. Nasilje nije seks, a seks nije ljubav. Ona je osjećala ljubav dok je Moore ulazio u nju, milovao joj lice, gledao je u oči. Zaboravila je koliki užitak može pružiti muškarac i prepustila se tom trenutku, doživljavajući radost kao da je doživljava prvi put u životu.

Bilo je mračno kad se probudila u njegovom naručju. Osjetila je kako se prenuo i začula pitanje: - Koliko je sati?

- Osam i petnaest.

- Vau. – Omamljeno se nasmijao i prevrnuo na leđa. – Ne mogu vjerovati da smo spavali čitavo poslijepodne. Mislim da sam bio dotučen.

- Ni ti u zadnje vrijeme baš nisi mnogo spavao.

- Kome treba san?

- Govoriš kao liječnik.

- Nešto što imamo zajedničko – rekao je i rukom lagano kliznuo njezinim tijelom. – Oboje smo predugo bili lišeni...

Mirno su ležali. A onda je on blago upitao: - Kako je bilo?

- Da li me ti pitaš koliko si dobar ljubavnik?

- Ne. Mislio sam, kako je bilo tebi. To što sam te dodirivao.

Nasmiješila se. – Bilo je dobro.

- Nisam učinio ništa pogrešno? Nisam te preplašio?

- S tobom se osjećam sigurnom. A to mi je potrebno, više od svega. Da se osjećam sigurnom. Mislim da si ti jedini muškarac koji je to shvatio. Jedini muškarac kojem sam kadra vjerovati.

- Neki muškarci su vrijedni povjerenja.

- Da, ali koji? Ja to nikad ne znam.

- I nećeš znati dok voda ne dođe do grla. On će stajati pokraj tebe.

- Onda ga valjda nikad nisam pronašla. Čula sam da druge žene kažu da čim muškarcu kažeš što ti se dogodilo, čim spomeneš riječ silovanje, oni se odmah povuku. Kao da smo mi oštećena roba. Muškarci o tome ne žele čuti. Njima je draža šutnja od priznanja. Ali, šutnja se širi. Preuzima te, do točke kad više ne možeš ni o čemu pričati. Sve u životu postane tabu tema.

- Nitko ne može tako živjeti.

- To je jedini način da drugi ljudi mogu podnijeti našu prisutnost. Ako šutimo. Ali, čak i kad ne govorimo o tome, tu je.

Poljubio ju je i taj je jednostavni čin bio prisniji od bilo kojeg čina ljubavi, jer je uslijedio odmah nakon njezina priznanja.

- Hoćeš li noćas ostati sa mnom? – apnula je.

Dah mu je bio topao u njezinoj kosi. – Ako mi dopustiš da te odvedem na večeru.

- Oh. Posve sam zaboravila na jelo.

- U tome je razlika između muškaraca i žena. Muškarac ne zaboravlja jesti.

Uspravila se smiješeći. – Ti nam napravi pića. Ja ću te nahraniti.

Smiješao je dva martinija, i oni su ih pijuckali dok je miješala salatu i gurala steakove pod roštilj. Muška hrana, mislila je i to ju je zabavljalo. Crveno meso za novog muškarca u njezinom životu. Čin kuhanja nikad joj se nije činio tako ugodnim kao večeras, Moore se smješkao dodavajući joj sol i papar, u glavi joj zujalo od džina. I nije se mogla sjetiti zadnjeg puta kad je hrana imala tako dobar okus. Činilo joj se kao da je upravo izronila iz zatvorene boce i da prvi put osjeća puno titranje okusa i mirisa.

Jeli su za kuhinjskim stolom i pijuckali vino. Njezina kuhinja, s bijelim pločicama i bijelim ormarićima, iznenada je bila posve ispunjena bojom. Rubin-crveno vino, hrskava zelena salata, karirani modri platneni ubrusi. I Moore koji sjedi preko puta nje. Prije ga je smatrala bezbojnim, kao i sve ostale bezlične muškarce koji prolaze ulicom, obris nacrtan na ravnom platnu. Tek ga je sad uistinu

vidjela, vidjela toplo rumenilo njegove kože, mrežicu bora smjehuljica oko očiju. Sve šarmantne nesavršenosti lica u kojem se dobro živi.

Imamo čitavu noć, pomislila je, i obećanje onoga što leži pred njima izmamilo joj je osmijeh na usne. Ustala je i pružila mu ruku.

* * *

Doktor Zucker je zaustavio video-vrpcu seanse doktora Polocheka i okrenuo se prema Mooru i Marquettu. – Moglo bi biti lažno sjećanje. Cordellica je izmislila drugi glas koji nije postojao. Vidite, to je problem s hipnozom. Sjećanje je nestalna stvar. Može biti promijenjeno, ponovno napisano kako bi odgovaralo očekivanjima. Ona je u tu seansu ušla vjerujući da je Capra imao partnera. I učas, evo i sjećanja! Drugi glas. Još jedan muškarac u kući. – Zucker je odmahnuo glavom. – Nije pouzdano.

- Teoriju o drugom zločincu ne potkrepljuje samo njezino sjećanje – rekao je Moore. – Naš je nepoznati počinitelj poslao pramen kose koji je mogao biti prikupljen samo u Savani.

- Ona kaže da joj je kosa odrezana u Savani – naglasio je Marquette.

- Poručnik naglašava značajnu stvar – rekao je Zucker. – Imamo posla s emotivno krhkom ženom. Ni dvije godine nakon napada možda još nije u cijelosti stabilna.

- Ona je kirurginja na traumi.

- Da, i sasvim dobro funkcionira na radnom mjestu. Ali, ona je oskvrnjena. To znaš. Napad je na njoj ostavio trag.

Moore je zašutio i razmišljao o prvom danu kad je upoznao Catherine. Kako su njezini pokreti bili precizni, kontrolirani. Posve drukčija osoba od bezbrižne djevojke koja se pojavila tijekom seanse, mlade Catherine koja sunča na suncu djedovog doka. A prošle noći, ta se radosna mlada Catherine ponovno pojavila u njegovom naručju. Čitavo je vrijeme bila tamo, zarobljena u krhkoj ljusci, i čekala da je se oslobodi.

- Dakle, što ćemo s ovom hipnotičkom seansom? – upitao je Marquette.

Zucker je rekao: - Ne kažem da ona u to ne vjeruje. I da se toga živo ne sjeća. To je kao kad djetetu kažeš da je u dvorištu slon. Nakon nekog vremena dijete u to tako snažno vjeruje da može opisati slonovu surlu i komadiće slame na leđima. Slomljenu kljovu. Sjećanje postane stvarnost. Čak i kad se to nikad nije dogodilo.

- Ne možemo u cijelosti odbaciti sjećanje – rekao je Moore. – Možda ti ne vjeruješ da je Cordell pouzdana, ali ona je središte zanimanja našeg nepoznatog počinitelja. Ono što je Capra započeo – uhođenje, ubijanje – nije prestalo. Slijedilo ju je ovamo.

- Imitator? – upitao je Marquette.

- Ili partner – rekao je Moore. – Ima prethodnih primjera.

Zucker je kimnuo glavom. – Partnerstvo ubojica nije nimalo neuobičajeno. Mi obično o serijskom ubojici mislimo kao o usamljenom vuku, ali četvrtinu serijskih ubojstava počinje partneri. Henry Lee Lucas je imao partnera. I Kenneth Bianchi. Time im je sve jednostavnije. Otmica, nadzor. Riječ je o kooperativnom lovu koji osigurava uspjeh.

- Vukovi love zajedno – rekao je Moore. – Možda je tako lovio i Capra.

Marquette je uzeo daljinski upravljač video-rekordera, malo premotao vrpču i stisnuo play. Na TV ekranu je bila Catherine koja je zatvorenih očiju sjedila s rukama mlohavo položenim u krilo.

Tko govori te riječi, Catherine? Tko kaže: Sad je red na meni, Capra?

Ne znam. Ne poznajem mu glas.

Marquette je stisnuo stanku i Catherininu lice se zaledilo na ekranu. Pogledao je Moora. Prošlo je više od dvije godine otkad je napadnuta u Savani. Ako je tamo bio i Caprin partner, zašto je čekao toliko dugo da krene za njom? Zašto se to događa sad?

Moore je kimnuo glavom. – I ja sam se pitao isto pitanje. Mislim da znam odgovor. – Otvorio je fascikl koji je donio na sastanak i izvukao komad papira iskidan iz Boston Globa. – Ovo se pojavilo sedamnaest dana prije ubojstva Elene Ortiz. To je članak o ženama kirurзима u Bostonu. Trećina tog članka je posvećena Cordellovoj. Njezinom uspjehu. Njezinim postignućima. A tu je i njezina fotografija u boji. – Pružio je list Zuckeru.

- E, ovo je zanimljivo – rekao je Zucker. – Što vidite kad gledate ovu fotografiju, detektive Moore?

- Privlačnu ženu.

- Osim toga? Što vam kazuje njezino držanje, njezin izraz?

- Samopouzdanje. – Moore je zastao. – Suzdržanost.

- To i ja vidim. Ženu koja ima moć. Ženu koja je nedodirljiva. Prekriženih ruku, visoko uzdignute brade. Nedostižnu većini smrtnika.

- Što želiš reći? – upitao je Marquette.

- Razmisli što uzbuđuje našeg počinitelja. Oskvrnjene žene, zaprljane silovanjem. Žene koje su simbolički uništene. A evo Catherine Cordell, žene koja je ubila njegovog partnera, Andrewa Capru. Ne izgleda oskvrnjena. Ne izgleda kao žrtva. Ne, na ovoj fotografiji, ona izgleda kao pobjednica. Što misliš da je osjetio kad je ovo vidio? – Zucker je pogledao Moora.

- Bijes.

- Ne samo bijes, detektive. Čisti gnjev, koji ne može nadzirati. Kad je otišla iz Savane, slijedio ju je u Boston, ali nije mogao do nje jer se zaštitila. I tako on čeka povoljnu priliku, ubija druge mete. Vjerojatno je Cordellovu zamišljao kao traumatiziranu ženu. Podljudsko stvorenje, koje samo čeka da bude poželjeno kao žrtva. A onda jednog dana otvara novine i zatekne se licem u lice ne sa žrtvom, nego s ovom pobjedničkom kućkom. – Zucker je vratio članak Mooru. – Naš dečko je pokušava ponovno uniziti. I u tu svrhu se koristi zastrašivanjem.

- Koji je njegov krajnji cilj? – upitao je Marquette.

- Svesti je na razinu s kojom se on može ponovno pozabaviti. On napada jedino žene koje se ponašaju kao žrtve. Žene koje su toliko oskvrnjene i ponižene, da mu ne predstavljaju nikakvu opasnost. I ako je Andrew Capra doista bio njegov partner, onda naš počinitelj ima i dodatnu motivaciju. Osvetu, zbog onoga što je ona uništila.

Marquette je rekao: - I što da radimo s ovom teorijom skrivenog partnera?

- Ako je Capra imao partnera – rekao je Moore, – onda nas to vodi ravno u Savanu. Ovdje ćemo uvijek ostati praznih ruku. Dosad smo obavili već gotovo tisuću razgovora i nismo dobili nijednog osumnjičenog koji bi se mogao održati.

Mislim da je vrijeme da istražimo sve koji su bili povezani s Andrewom Caprom. Da vidimo da li se koje ime pojavljuje ovdje u Bostonu. Frost već razgovara s detektivom Singerom, koji je bio zadužen za slučaj u Savani. Može odletjeti u Savanu i ponovno pregledati dokazni materijal.

- Zašto Frost?

- Zašto ne?

Marquette je pogledao Zuckera. – Je li to jalov pothvat?

- Ponekad se takvi pothvati pokažu korisnima.

Marquette je kimnuo glavom. – Dobro. Ispitajte Savanu.

Moore je ustao kako bi otišao, ali ga je Marquett zaustavio: - Možeš li ostati minutu? Moram razgovarati s tobom. – Čekali su da Zucker izađe iz ureda; zatim je Marquette zatvorio vrata i rekao: - Ne želim da ide detektiv Frost.

- Smijem li pitati za to?

- Zato što želim da ti ideš u Savanu.

- Frost je spreman za odlazak. Već se pripremio.

- Nije riječ o Frostu. Riječ je o tebi. Moraš se malo distancirati od ovog slučaja.

Moore je zašutio, znajući kamo ovo vodi.

- Provodiš mnogo vremena s Catherine Cordell – rekao je Marquette.

- Ona je ključna za istragu.

- Previše večeri u njezinom društvu. Bio si s njom u utorak u ponoć.

Rizzoli. To je znala Rizzoli.

- A u subotu si ostao s njom čitavu noć. Što se točno događa?

Moore nije odgovorio. Što je mogao reći? Da, prekoračio sam ovlasti. Ali, nisam si mogao pomoći.

Marquette je utočio u naslonjač s izrazom dubokog razočaranja. – Ne mogu vjerovati da baš tebi govorim o ovim stvarima. Tebi od svih ljudi. – Uzdahnuo je. – Vrijeme je da se povučeš. Netko će se drugi pozabaviti s njom.

- Ali, ona vjeruje meni.

- Je li to sve što je između vas, povjerenje? Ono što sam ja čuo jest mnogo više. Ne moram ti govoriti koliko je to neumjesno. Slušaj, obojica smo vidjeli da se to već događalo i drugim policajcima. I nikad ne funkcionira. Neće upaliti ni ovaj put. U ovom trenutku, ona te treba, i ti si joj slučajno pri ruci. Vas dvoje se zapalite jedno za drugoga nekoliko tjedana, mjesec dana. A onda se oboje probudite jednog jutra i bum!, gotovo je. Ili je ona povrijeđena, ili ti. I svima je žao što se to uopće dogodilo. – Marquette je zastao, čekajući odgovor. Moore ga nije imao.

- Osim osobnih stvari – nastavio je Marquette – ovakva situacija komplicira istragu. I jebeno je neugodna za čitav Odjel. – žustro je mahnuo prema vratima. – Idi u Savanu. I drži se podalje od Cordellove.

- Moram joj objasniti...

- Da je nisi ni nazvao. Mi ćemo se pobrinuti da dobije poruku. Odredit ću Crowa na tvoje mjesto.

- Nikako Crowa – oštro je rekao Moore.

- Koga onda?

- Frosta. – Moore je uzdahnuo. – Neka to bude Frost.

- Dobro, Frost. A sad idi na zrakoplov. Odlazak iz grada je upravo ono što ti je potrebno da se stvari malo smire. Vjerojatno si sad ljut na mene. Ali, znaš da te tražim da učiniš ono što je ispravno.

Moore je to znao, no bolno je kad ti netko pridrži zrcalo da bi uvidio vlastito ponašanje. U tom zrcalu je vidio palog svetog Tomu, kojeg su porazile njegove vlastite želje. I ta ga je istina razbjesnila jer nije mogao protiv nje. Nije je mogao zaniijekati. Uspio je šutjeti dok nije izišao iz Marquettovog ureda, ali kad je ugledao Rizzoli za njezinim radnim stolom, više nije mogao zadržavati bijes.

- Čestitam – rekao je. – Osvetila si mi se. Je li dobar osjećaj pustiti krv?

- Jesam li se osvetila?

- Ti si rekla Marquettu.

- Da, vidiš, ako i jesam, nisam prvi policajac koji je cinkao partnera.

Bio je to bolan protuudarac i postigao je željeni učinak. Okrenuo se u hladnoj tišini i otišao.

Izišao je iz zgrade i zastao na povjetarcu, očajan pri pomisli da večeras neće vidjeti Catherine. A ipak, Marquette je imao pravo; ovako je moralo biti. Ovako je trebalo biti od samog početka, trebali su ostati podalje jedno od drugoga i ne obazirati se na snagu privlačnosti. Ali, ona je bila ranjiva, a on blesavo privučen tom ranjivošću. Nakon toliko godina poštenog, neporočnog života, našao se na nepoznatom, uznemirujućem teritoriju gdje ne vlada logika, nego strast. Nije se osjećao ugodno u tom novom svijetu. I nije znao kako da pronađe izlaz iz njega.

* * *

Catherine je sjedila u svom automobilu i prikupljala snagu da uđe u zgradu na broju jedan Schroeder Plaze. Čitavo je poslijepodne tijekom niza kliničkih pregleda uspijevala izgovarati uobičajene dosjetke dok je pregledavala pacijente, savjetovala se s kolegama i bavila sitnim problemima do kojih na poslu uvijek dolazi. Ali, osmijesi su joj bili plitki i ispod maske srdačnosti virila je uznemirena bujica očaja. Moore joj nije odgovarao na pozive, a ona nije znala zašto. Proveli su samo jednu noć zajedno i već je nešto među njima pošlo po zlu.

Naposljetku je izišla iz automobila i ušla u sjedište Bostonske policije.

Iako je ovdje već jednom bila, kad je došla na seansu s doktorom Polochekom, zgrada joj se još uvijek činila kao odbojna tvrđava u koju ne pripada. Taj je dojam bio pojačan policajcem u uniformi koji ju je odmjerio iza prijamnog pulta.

- Mogu li vam pomoći? – upitao je. Ni prijateljski, ni neprijateljski.

- Tražim detektiva Thomasa Moora iz Odjela za umorstva.

- Sad ću nazvati. Vaše ime, molim?

- Catherine Cordell.

Dok je policajac zvao, Catherine je čekala u predvorju i osjećala se sve poraženijom pred ulaštenim granitom i muškarcima u uniformama ili civilnoj odjeći koji su prolazili pokraj nje i dobacivali joj znatiželjne poglede. Ovo je bio Moorov svemir i ona je ovdje bila stranac koji neovlašteno dolazi na mjesto na kojem muškarčine zure u nju, a pištolji u navlakama svjetlucaju. Iznenada je shvatila da je ovo greška, da nije smjela doći, i krenula je prema izlazu. Upravo kad je došla do vrata, pozvao ju je neki glas:

- Doktorice Cordell?

Okrenula se i prepoznala svjetlokosog muškarca blagog, ugodnog lica koji je upravo izišao iz dizala. Bio je to detektiv Frost.

- Zašto ne bismo otišli gore? – rekao je.

- Došla sam vidjeti Moora.

- Da, znam. Ja sam sišao po vas. – Pokazao je prema dizalu. – Hoćemo li?

Na drugom katu ju je poveo hodnikom u prostorije Odjela za umorstva.

Ovdje nije bila nikad ranije i iznenadila se koliko je nalik bilo kojem uredu, s kompjutorskim terminalima i radnim stolovima složenim u radne cjeline. Doveo ju je do stolca i posjeo na njega. Oči su mu bile ljubazne. Vidio je da joj je neugodno u ovom stranom okruženju i nastojao je učiniti da se osjeća opuštenije.

- Želite li šalicu kave? – upitao je.

- Ne, hvala.

- Mogu li vam donijeti nešto drugo? Sok? Čašu vode?

- Ništa, hvala.

I on je sjeo. – Tako. O čemu želite razgovarati, doktorice Cordell?

- Nadala sam se da ću vidjeti detektiva Moora. Čitavo sam jutro operirala i pomislila sam da me je možda pokušao nazvati...

- Zapravo... - Frost je zastao, a u očima mu se jasno vidjela neugoda. – Ja sam vam oko podneva ostavio poruku kod osoblja. Odsad nadalje, za sve biste se trebali obraćati meni. Ne više detektivu Mooru.

- Da, dobila sam tu poruku. Samo želim znati... - Progutala je suze. – želim znati zašto su se stvari promijenile.

- Zbog, ovaj, tjeka istrage.

- Što to znači?

- Moore se treba usredotočiti na druge vidove slučaja.

- Tko je to odlučio?

Frost je izgledao sve nesretniji. – Doista ne znam, doktorice Cordell?

- Je li to odlučio Moore?

Još jedna stanka. – Nije.

- Dakle, nije riječ o tome da me ne želi vidjeti.

- Siguran sam da nije o tome riječ.

Nije znala govori li joj on istinu ili je samo nastoji utješiti. Primijetila je da dvojica detektiva za drugom radnom cjelinom gledaju u njezinom pravcu i pocrvenjela je od iznenadnog bijesa. Zar su svi osim nje znali istinu? Je li to što je vidjela u njihovim očima bilo sažaljenje? Čitavog je jutra uživala u sjećanjima na prošlu noć. Čekala je da je Moore nazove, čeznula da mu čuje glas i zna da misli na nju. Ali, nije je nazvao.

A, u podne je dobila Frostovu telefonsku poruku da se ubuduće za sve obrati njemu.

Sad je jedino mogla visoko uzdignuti glavu i zadržati suze pod nadzorom i upitati: - Postoji li razlog zašto ne smijem razgovarati s njim?

- Bojim se da nije u gradu. Otišao je danas poslijepodne.

- Tako. – Shvatila je, a da joj to nitko nije rekao, da je ovo sve što će Frost otkriti. Nije pitala kamo je Moore otišao, niti je pitala kako bi mogla doći do njega. Već se dovoljno osramotila dolaskom u postaju i sad je prevladao ponos. Zadnjih

dvije godine je puki ponos bio njezin glavni izvor snage. On ju je gurao naprijed, iz dana u dan, i nije joj dopuštao da se ogrne plaštom žrtve. Kad bi je drugi pogledali, vidjeli bi samo hladnokrvnu kompetenciju i emotivnu suzdržanost, jer je to bilo jedino što im je dopuštala vidjeti.

Samo me je Moore vidio onakvu kakva doista jesam. Oskvrnjena i ranjiva. I ovo je rezultat. Upravo zbog ovoga više nikad ne smijem biti slaba.

Kad je ustala kako bi otišla, leđa su joj bila uspravna, a pogled miran. Dok je izlazila iz ureda, prošla je pokraj Moorova stola. Znala je da je njegov zbog pločice s imenom. Zastala je tek toliko da pogleda fotografiju na stolu, nasmiješenu ženu sa suncem u kosi.

Izišla je, ostavljajući za sobom Moorov svijet, i tužno se vratila u svoj vlastiti.

osamnaest

Moore je vrućinu u Bostonu smatrao neizdrživom. Za Savanu je, pak, bio posve nepripremljen. Kad je kasno tog poslijepodneva izišao iz zrakoplovne luke učinilo mu se da je uronio u vrelu kupku i dok je tromih udova hodao prema parkiralištu automobila za iznajmljivanje, gdje se vodenasti zrak mreškao iznad makadama, imao je osjećaj kao da gazi kroz tekućinu. Kad se prijavio u hotelsku sobu, košulja mu je bila posve natopljena znojem. Skinuo je odjeću i legao na krevet da se odmori nekoliko minuta, ali je prespavao čitavo poslijepodne.

Kad se probudio, bilo je mračno, a on je drhturio u previše rashlađenoj sobi. Sjeo je na rub kreveta, a srce mu je ubrzano lupalo.

Izvukao je čistu košulju iz kovčega, odjenuo se i izišao iz hotela.

Čak je i noćni zrak bio poput pare, no ipak se vozio s otvorenim prozorom, udišući vlažne mirise Juga. Iako nikad ranije nije bio u Savani, čuo je o njezinom šarmu, elegantnim starim kućama, klupama kovanog željeza i Ponoći u vrtu Dobra i Zla. Ali, večeras on nije bio u potrazi za turističkim mjestima.

Vozio je prema određenoj adresi na sjeveroistočnom dijelu grada. Bilo je to ugodno susjedstvo malih, ali urednih kuća s prednjim trijemovima, ograđenim vrtovima i stablima raširenih grana. Pronašao je Ronda Street i parkirao ispred kuće.

U unutrašnjosti kuće su bila upaljena svjetla i vidio se modri odsjaj televizora.

Pitao se tko sad živi u toj kući i znaju li sadašnji stanovnici povijest svoje kuće. Kad navečer ugase svjetla i zavuku se u krevet, da li ikad razmišljaju o tome što se u toj istoj sobi dogodilo? Ležeći u mraku, osluškuju li odjekuju li još uvijek odjeci užasa u zidovima?

Pokraj prozora je prošao jedan odraz - lik žene, vitke, dugokose. Veoma nalik Catherine.

U mislima je vidio prizor. Mladić na trijemu, kuca na ulazna vrata. Vrata se otvaraju i zlatno se svjetlo rasipa u tamu. Catherine stoji na vratima, okružena svjetlom i mladog kolegu kojeg zna iz bolnice poziva u kuću, ne sumnjajući na užase koje joj je namijenio.

A drugi glas, drugi muškarac - kad on ulazi?

Moore je dugo sjedio i proučavao kuću, zamjećujući položaj prozora i grmlja. Izišao je iz automobila i krenuo pločnikom kako bi pogledao drugu stranu kuće. Ukrasno grmlje je bilo zrelo i gusto, i kroz njega se nije vidjelo u stražnje dvorište.

S druge strane ulice, na trijemu neke kuće se upalilo svjetlo.

Okrenuo se i ugledao krupnu ženu kako stoji na prozoru i promatra ga. Uz uho je držala telefonsku slušalicu.

Vratio se u automobil i odvezao. Želio je otići na još jednu adresu. U blizini State Collega, nekoliko kilometara južnije. Pitao se koliko često se Catherine vozila ovom cestom i je li posjećivala pizzeriju na lijevoj strani ceste ili kemijsku čistionicu na desnoj. Svugdje gdje bi pogledao, činilo mu se da vidi njezino lice, i to ga je uznemiravalo. Značilo je da je dopustio da mu se osjećaji upletu u istragu, a to nikome neće biti od koristi.

Došao je u ulicu koju je tražio. Nakon nekoliko stambenih blokova stao je na mjestu koje je trebalo biti željena adresa. Ali, pronašao je samo praznu parcelu, obraslu korovom. Očekivao je da će zateći zgradu, u vlasništvu gospođe Stelle Poole, udovice od pedeset i osam godina. Prije tri godine gospođa Poole je iznajmila stan na katu kirurškom specijalizantu po imenu Andrew Capra, tihom mladiću koji je uvijek na vrijeme plaćao najamninu.

Izišao je iz automobila i stao na pločnik kojim je Andrew Capra zacijelo hodao. Ogledao se lijevo-desno ulicom koja je bila Caprino susjedstvo. Nalazila se tek nekoliko stambenih blokova od State Collegea i pretpostavljao je da su mnoge kuće u ovoj ulici iznajmljene studentima - kratkoročnim stanarima koji vjerojatno ne znaju priču o svom zloglasnom susjedu.

Vjetar je uskovitlao kašasti zrak i Mooru se nije svidio miris koji se podigao. Bio je to vlažan miris raspadanja. Podigao je pogled prema stablu u prijašnjem dvorištu Andrewa Capre i ugledao kako s grane visi gruda španjolske mahovine. Zadrhtao je i pomislio: čudno voće, prisjećajući se groteskne Halloweenske noći iz djetinjstva, kad je njegov susjed, misleći kako će preplašiti djecu koja dolaze po slatkiše, strašilu zavezao uže oko vrata i objesio ga na drvo. Vidjevši to, Moorov otac je bio izvan sebe od bijesa. Odmah je odjurio u susjedno dvorište i, ne obazirući se na negodovanje susjeda, skinuo strašilo.

Moore je sad osjetio isti poriv, poželio je uspeti se na stablo i baciti viseću mahovinu.

Umjesto toga, vratio se u svoj automobil i odvezao natrag u hotel.

* * *

Detektiv Mark Singer odložio je kartonsku kutiju na stol i otresao prašinu s ruku. - Ova je zadnja. Trebao nam je čitav vikend da ih pronađemo, ali sve su ovdje.

Moore je pogledao desetak kutija s dokaznim materijalom poredanih na stolu i rekao: - Trebao bih samo donijeti vreću za spavanje i useliti se ovamo.

Singer se nasmijao. - I mogao bi, ako očekuješ da ćeš pregledati svaki papirić u ovim kutijama. Ništa ne smije iz zgrade, dobro? Stroj za fotokopiranje je u hodniku; upiši ime i postaju. Kupaonica je u onom smjeru. U sobi gdje su dečki uglavnom ima krafni i kave. Ako uzmeš krafnu, dečkima će zacijelo biti drago ubaciš li par novčića u staklenku. - Iako je sve ovo bilo rečeno s osmijehom, Moore

je u mekom južnjačkom razvlačenju čuo i skrivenu poruku: Mi imamo svoja pravila kojih se morate pridržavati čak i vi velike face iz Bostona.

Catherine se ovaj policajac nije svidao, i Moore je razumio zašto. Singer je bio mlađi nego što je očekivao, niti četrdeset godina, mišićav muškarac koji je već postigao i previše, i koji nije volio kritike na svoj račun. U čoporu može biti samo jedan predvodnik, i zasad će Moore dopustiti Singeru da bude taj pas.

- U ove četiri kutije su kontrolni dokumenti vezani uz istragu - rekao je Singer. - Možda bi volio početi s njima. Dokumenti koji upućuju na druge dokumente su onoj kutiji, papiri vezani uz poduzete mjere u ovoj. - Hodao je uz stol i lupkao po kutijama dok je govorio. - A u ovoj kutiji su dokumenti iz Atlante, vezani uz slučaj Dore Ciccone. Preslike.

- Policija u Atlanti ima izvornike?

Singer je kimnuo glavom. - Prva žrtva, jedina koju je tamo ubio.

- Budući da su to preslike, smijem li iznijeti tu kutiju i pregledati dokumente u hotelu?

- Ako ih kasnije vratiš. - Singer je uzdahnio i pogledao kutije. - Znaš, nisam siguran da znam što očekuješ da ćeš naći. Nikad nisam imao čistiji slučaj. Kod svake žrtve imamo Caprin DNK. Vlakna se poklapaju. Vrijeme se poklapa. Capra živi u Atlanti, Dora Ciccone završi mrtva u Atlanti. Preseli se u Savanu i naše dame počinju nalaziti mrtve. Uvijek je bio na pravom mjestu u pravo vrijeme.

- Nimalo ne sumnjam da je Capra vaš čovjek.

- Zašto onda sad kopaš po ovim kutijama? Neki od ovih dokumenata su stari tri, četiri godine.

Moore je u Singerovom glasu čuo samoobranu i znao je da mu je sad diplomacija ključna. Ukoliko mu samo dâ naslutiti da je tijekom istrage Caprinih ubojstava u nečemu pogriješio, da mu je promaknula vitalna pojedinost da je Capra imao partnera, neće biti nikakve nade da će policija u Savani surađivati s njim.

Moore se odlučio za odgovor koji ni na koji način neće svaliti nikakvu krivnju na Singera. - Imamo teoriju o imitatoru - rekao je. - Čini se da je naš nepoznati počinitelj u Bostonu veliki Caprin obožavatelj. Oponaša njegove zločine do minucioznih pojedinosti.

- Otkud bi znao pojedinosti?

- Možda su se dopisivali dok je Capra još bio živ.

Singer kao da se malo opustio. Čak se i nasmijao. - Klub obožavatelja bolesnih jebača, ha? Lijepo.

- Budući da je naš počinitelj pomno upoznat s Caprinim djelom, to bih trebao učiniti i ja.

Singer je mahnuo prema stolu. - Izvoli, onda.

Kad je Singer izašao iz sobe, Moore je pregledao oznake na kutijama s dokaznim materijalom. Otvorio je onu na kojoj je pisalo KD br. 1. Kontrolni dokumenti istrage. U kutiji su bili registratori s harmonikom, a svaki je pregradak bio dupkom pun. A to je bila tek prva od četiri kutije s nadzornim dokumentima. U prvom registratoru su bila izvješća o prijavama tri napada u Savani, izjave svjedoka i izdani nalozi. U drugom registratoru su bili dokumenti o sumnjivim osobama, provjere kriminalnih dosjea i laboratorijska izvješća. Samo je u ovoj prvoj kutiji bilo dovoljno dokumenata da ih čita čitav dan.

Bilo je još jedanaest kutija.

Počeo je čitati Singerov konačni sažetak. Ponovno ga je zapanjilo koliko su čvrsti bili dokazi protiv Andrewa Capre. Zabilježeno je ukupno pet napada, od kojih je četiri završilo smrću. Prva žrtva je bila Dora Ciccone, ubijena u Atlanti. Godinu dana kasnije, ubojstva su počela u Savani. Tri žene u godinu dana: Lisa Fox, Ruth Voorhees i Jennifer Torregrossa.

Ubojstva su prestala kad je Capra ubijen pištoljom u spavaćoj sobi Catherine Cordell.

U svim slučajevima je u vaginalnoj duplji žrtve pronađena sperma, a DNK je odgovarao Caprinoj. Vlasi kose pronađeni kod Foxove i Torregrosse odgovarali su Caprinoj kosi. Prva žrtva, Ciccone, ubijena je u Atlanti iste godine kad je Capra završavao zadnju godinu studija medicine na Sveučilištu Emory u Atlanti.

Ubojstva su za Caprom došla u Savanu.

Svaka nit dokaza bila je lijepo utkana u čvrstu strukturu i tkanina se činila neuništiva. Ali, Moore je shvatio da čita samo sažetak slučaja koji izvlači one elemente koji idu u prilog Singerovim zaključcima. Protuslovne pojedinosti je možda izostavio. A upravo su te pojedinosti, te sitne ali značajne nepodudarnosti, ono što se nadao da će iščeprkati iz ovih kutija. Negdje ovdje, mislio je, Kirurg je ostavio otiske svojih prstiju.

Otvorio je prvi registrator i počeo čitati.

Kad je tri sata kasnije napokon ustao sa stolca i protegnuo leđa, već je bilo podne, a on se jedva počeo uspinjati planinom papira. Nije osjetio ni tračak Kirurgovog mirisa. Obišao je stol i pogledao oznake na kutijama koje još nisu bile otvorene i ugledao jednu na kojoj je pisalo 12 Fox/Torregrossa/Voorhees/Cordell. Novinska izvješća/Video vrpce/Razno.

Otvorio je kutiju i pronašao nekoliko video-vrpce na vrhu debele hrpe registratora. Izvukao je vrpcu na kojoj je pisalo: Caprin stan. Datum na njoj bio je 16. lipnja. Dan nakon napada na Catherine.

Singera je pronašao za radnim stolom kako jede sendvič. Specijalitet kuće, s gomilom pečene govedine. Već mu je sam Singerov radni stol govorio mnogo o Singeru. Bio je organiziran na n-tu potenciju, a hrpe papira bile su uredno poslagane. Policajac koji je bio majstor pojedinosti, ali vjerojatno i veliki gnjavator kao kolega.

- Mogu li se poslužiti video-playerom? - upitao je Moore.

- Držimo ga zaključanog.

Moore je čekao, a njegov je sljedeći zahtjev bio toliko očit da mu ga se nije dalo izgovoriti. Uz dramatični uzdah Singer je posegnuo u ladicu svog stola za ključem i ustao. - Pretpostavljam da ga želiš odmah, je li?

Singer je iz spremišta uzeo kolica sa video-rekorderom i televizorom te ih prebacio u sobu u kojoj je radio Moore. Uključio je naprave, pritisnuo gumb i zadovoljno zaroktao kad se sve upalilo.

- Hvala - rekao je Moore. - Vjerojatno će mi trebati nekoliko dana.

- Jesi li već došao do velikih otkrića? - U njegovom glasu bila je nepogrešiva nota sarkazma.

- Tek sam počeo.

- Vidim da imaš Caprinu video-snimku. - Singer je odmahnuo glavom. - Čovječe, što je u toj kući bilo čudnog sranja.

- Sinoć sam se onuda provezao. Sad je tamo prazna parcela.

- Kuća je izgorjela prije godinu dana. Nakon Capre, gazdarica nije mogla iznajmiti stan na katu. Tako je počela naplaćivati obilaske i, vjerovao ili ne, imala je poprilično posjetitelja. Znaš, bolesnici kao što je jebena gomila Anne Rice, dolazila se pokloniti u brlogu čudovišta. K vragu, i sâma gazdarica je bila neka čudakinja.

- Morat ću razgovarati s njom.

- Nećeš moći ukoliko ne možeš razgovarati s mrtvima.

- Požar?

- Rak pluća. – Singer se nasmijao. – Pušenje šteti zdravlju. Ona je to dokazala.

Moore je pričekao dok Singer nije izišao. Zatim je ubacio video-vrpceu označenu s Caprin stan.

Prvi prizori su bili vanjski prostor, po danu, pogled na prednji dio kuće u kojoj je živio Capra. Moore je prepoznao stablo u prednjem dvorištu sa španjolskom mahovinom. Sama kuća je bila bezlična, kutija na kat, kojoj je bilo potrebno bojanje. Snimatelj je izrekao datum, vrijeme i mjesto. Sebe je predstavio kao detektiva Spiru Patakija. Sudeći prema kvaliteti dnevnog svjetla, Moore je pretpostavio da je video snimljen rano ujutro. Kamera je pratila ulicu i vidio je kako je protrčao neki džoger, znatiželjnog lica okrenutog prema leći kamere. Promet je bio gust (je li to zbog jutarnje prometne špice?), a nekoliko je susjeda stajalo na pločniku i zurilo u snimatelja.

Sad se kamera ponovno okrenula prema kući i lakim se trzanjem, jer ju je kamerman držao u ruci, približila ulaznim vratima. Kad je ušao u kuću, detektiv Pataki je kratko snimio prizemlje u kojem je živjela gazdarica, gospođa Poole. Moore je nakratko ugledao izbljedgele sagove, tamno pokućstvo i pepeljaru prepunu cigareta. Smrtonosna navika buduće bolesnice od raka pluća. Kamera se uspela uskim stubištem na kat i kroz vrata s postavljenom teškom čeličnom bravom ušla u stan Andrewa Capre.

Moore je osjećao klaustrofobiju od samog gledanja. Drugi je kat bio razrezan na male prostorije i tko god je učinio ovo renoviranje, mora da je imao poseban popust na drvene obloge. Svi zidovi su bili prekriveni tamnim furnirom. Kamera se kretala hodnikom koji je bio toliko uzak da se činilo kao da kamera kopa tunel. – Spavaća soba je nadesno – rekao je Pataki, okrećući kameru kroz vrata kako bi uhvatio dupli krevet, uredno spremljen, noćni ormarić, komodu. Pokućstvo koje može stati u tu maglovitu špiljicu.

- Krećemo se prema životnom prostoru u stražnjem dijelu – rekao je Pataki dok se kamera uz trzaj vraćala u tunel. Pojavila se u većoj prostoriji u kojoj su stajali neki ljudi turobnih izraza lica. Moore je uz vrata ormara opazio Springera. Ovdje je bila akcija.

Kamera je fokusirala Springera. – Ova su vrata bila zatvorena lokotom – rekao je Singer i pokazao prerezani lokot. – Morali smo skinuti šarke. Unutra smo pronašli ovo. – Otvorio je vrata ormara i potegnuo lanac za paljenje svjetla.

Slika se nakratko zamutila, zatim ponovno izoštrila, a potom je zastrašujućom jasnoćom ispunila ekran. Bila je to crno-bijela fotografija lica neke

žene, širom otvorenih beživotnih očiju i vrata prerezanog toliko duboko da se vidjela trahealna hrskavica.

- Vjerujem da je ovo Dora Ciccone – rekao je Singer. – Dobro, sad fokusiraj ovu.

Kamera se pomaknula nadesno. Druga fotografija, druga žena.

- Čini se da su ovo fotografije četiri različitih žrtava snimljene nakon smrti. Vjerujem da gledamo fotografije smrti Dore Ciccone, Lise Fox, Ruth Voorhees i Jennifer Torregrossa.

Bila je to privatna foto-galerija Andrewa Capre. Utočište u kojem je mogao ponovno proživljavati užitek svojih pokolja. Ono što se Mooru činilo još više zabrinjavajućim od samih fotografija bio je preostali prazan prostor na zidovima i paketić pribadača na polici. Mnogo mjesta za još.

Kamera se vrtoglavo izvukla iz ormara i ponovno se našla u većoj prostoriji. Pataki je polako snimio sve oko sebe, hvatajući kamerom kauč, televizor, radni stol, telefon. Police prepune medicinskih udžbenika. Kamera je nastavila put dok nije došla do kuhinjskog prostora. Fokusirala se na hladnjak.

Moore se nagnuo bliže televizoru, a grlo mu se iznenada osušilo. Već je znao što se u hladnjaku nalazi, ali ipak mu se puls ubrzao i želudac stisnuo od užasa kad je vidio kako Singer prilazi hladnjaku. Singer je zastao i pogledao u kameru.

- A ovo smo pronašli unutra – rekao je i otvorio vrata.

devetnaest

Prošetao se oko stambenog bloka, ali ovaj put je jedva primijetio vrućinu, toliko je bio sleđen zbog prizora s video-vrpce. Osjetio je olakšanje što je izišao iz sobe za sastanke koja je sad bila prisno povezana s užasom. Već od same Savane, sirupastog zraka i mekog zelenog svjetla, osjećao se nelagodno. Grad Boston je imao oštre rubove i kreštave glasove, svaka je zgrada i svako namršteno lice bilo posve izoštreno. U Bostonu si znao da si čiv, ako ni zbog čeg drugog onda zato što si bio razdražen. Ovdje se činilo kao da ništa nije izoštreno. Savanu je vidio kao kroz gazu, grad gospodskih osmijeha i pospanih glasova, i pitao se kakav mrak leži sakriven od pogleda.

Zatim se vratio u policijsku sobu i zatekao Singera kako nešto piše na prijenosnom računalu. – Samo malo – rekao je Singer i stisnuo gumb za provjeru pravopisa. Bože sačuvaj da u njegovim izvješćima bude pogrešno napisanih riječi. Zadovoljan, pogledao je Moora. – Da?

- Jeste li ikad pronašli Caprin adresar?

- Kakav adresar?

- Većina ljudi drži osobni adresar u blizini telefona. Nisam ga video na video-vrpci njegova stana i nisam je pronašao na vašem popisu nađenih stvari.

- Pričaš o vremenu otprije više od dvije godine. Ako nije na popisu, nije ga ni imao.

- Ili ga je netko maknuo iz stana prije nego što ste vi tamo stigli.

- Što ti zapravo nastojiš pronaći? Mislio sam da si došao proučiti Caprinu tehniku rada, a ne ponovno rješavati slučaj.

- Zanimaju me Caprini prijatelji. Svi koji su ga dobro poznavali.

- Kvragu, nitko ga nije dobro poznao. Razgovarali smo s liječnicima i bolničarkama s kojima je radio. S njegovom gazdaricom, susjedima. Odvezao sam se u Atlantu kako bih razgovarao s njegovom tetkom. Jedinom živom rođakinjom.

- Znam, pročitao sam razgovore.

- Onda znaš da ih je sve prevario. Od svih sam čuo iste komentare: Samilostan liječnik! Tako pristojan mladić! – Singer je prezirno frknuo nosom.

- Nisu imali pojma tko je doista Capra.

Singer se na stolici okrenuo ponovno prema svom računalu. – Kvragu, nitko nikad ne zna tko su čudovišta.

* * *

Vrijeme da pogleda zadnju vrpču. Moore je ovu ostavljao po strani do samog kraja, jer nije bio spreman suočiti se s prizorima snimljenim na njoj. Ostale je uspio odgledati s odmakom i pisao je zabilješke dok je proučavao spavaće sobe Lise Fox, Jennifer Torregrossa i Ruth Voorhees. Vidio je, uvijek i iznova, raspored mrlja krvi, čvorove na najlonskom užetu kojim su žrtvi bili vezani ručni i nožni zglobovi, caklinu smrti u njihovim očima. Te je vrpce mogao promatrati s minimumom osjećaja zato što te žene nije poznao i u svom sjećanju nije čuo odjek njihovih glasova. Nije bio usredotočen na žrtve, nego na zlonamjernu prisutnost koja je prošla kroz njihove sobe. Izvukao je video-vrpce prikaza zločina kod Voorhesove i stavio je na stol. Nevoljko je podigao preostalu vrpču. Na naljepnici je bio datum, broj slučaja i naziv: Kuća Catherine Cordell.

Pomislio je da odgodi gledanje, da pričeka sutrašnje jutro, kad bude odmoran. Sad je bilo devet sati i čitav je dan proveo u ovoj sobi. Držao je vrpču u ruci i odvagivao što učiniti.

Trebalo mu je neko vrijeme da shvati da Singer stoji na vratima i promatra ga.

- Čovječe, još si tu – rekao je Singer.

- Moram mnogo toga pregledati.

- Jesi li pogledao sve vrpce?

- Sve osim ove.

Singer je pogledao oznaku. – Cordellova.

- Da.

- Hajde, pusti je. Možda ti ja mogu dodati kakvu pojedinost.

Moore je stavio vrpču u video-rekorder i stisnuo gumb play.

Gledali su pročelje Catherinine kuće. Noć. Trijem je bio osvijetljen, a svjetla su bila upaljena i u unutrašnjosti kuće. Čuo je kao snimatelj kazuje datum i vrijeme – dva sata ujutro – i svoje ime. To je ponovno bio Spiro Pataki, koji je izgleda bio omiljeni kamerman svih istražitelja. Moore je čuo mnogo buke u pozadini – glasove, zvuk sirene koja se udaljava. Pataki je rutinski snimio okolinu i Moore je ugledao turobni skup susjeda koji su gledali preko policijske trake, lica osvijetljenih svjetlima nekoliko patrolnih automobila parkiranih na ulici. Ovo ga je iznenadilo, obzirom na doba noći. Mora da je bilo velikog meteža kad se probudilo toliko mnogo susjeda.

Pataki se ponovno okrenuo prema kući i približio ulaznim vratima.

- Pucnjava – rekao je Singer. – Početna prijava je bila zbog pucnjave. Žena preko puta ulice je čula prvi pucanj, zatim dugu stanku, zatim drugi pucanj. Nazvala je policiju. Prvi je policajac došao na mjesto zločina za sedam minuta. Dvije minute nakon toga je pozvana hitna pomoć.

Moore se sjetio žene preko puta ceste koja ga je promatrala kroz prozor.

- Pročitao sam izjavu te susjede – rekao je Moore. – Kaže da nije vidjela nikog kako izlazi na prednja vrata kuće.

- Tako je. Samo je čula dva pucnja. Nakon prvog je ustala iz kreveta i pogledala kroz prozor. Zatim, nekih pet minuta kasnije, čula je drugi pucanj.

Pet minuta, pomislio je Moore. A što se događalo u međuvremenu?

Na ekranu, kamera je ušla kroz ulazna vrata i sad se nalazila u unutrašnjosti kuće. Moore je vidio ormar otvorenih vrata koja su otkrivala nekoliko kaputa na vješalicama, kišobran, usisivač. Sad se kamera okrenula prema dnevnom boravku. Na stoliću pokraj kauča bile su dvije čaše, a u jednoj je još uvijek bila tekućina koja je nalikovala pivu.

- Cordellica ga je pozvala u kuću – rekao je Singer. – Popili su nekoliko pića. Ona je otišla u kupaonicu, vratila se, dovršila svoje pivo. Za sat vremena Rohypnol je počeo djelovati.

Kauč je bio boje breskve, s utkanim jedva zamjetljivim cvjetnim uzorkom. Moore nije Catherine doživio kao ženu koja bi voljela tkanine s cvjetnim uzorcima, ali bile su posvuda. Na zastorima, na jastucima na naslonjaču. Boja. U Savani je živjela okružena bojama. Zamislio ju je kako sjedi na tom kauču s Andrewom Caprom i suosjećajno sluša njegove brige zbog posla, dok Rohypnol polako iz njezinog želuca prelazi u krvotok. Dok molekule droge u vrtlozima napreduju prema njezinom mozgu. Dok Caprin glas polako nestaje.

Sad su išli prema kuhinji, kamera je prošla kroz čitavu kuću i zabilježila svaku prostoriju onako kako su je pronašli u dva sata ujutro tog subotnjeg jutra. U kuhinjskom sudoperu bila je jedna čaša za vodu.

Izenada se Moore nagnuo prema ekranu. – Ta čaša – jeste li napravila DNK analizu slin?

- Zašto bismo?

- Ne znate tko je pio iz nje?

- Kad se policajac pojavio na prijavu, u kući su bile samo dvije osobe. Capra i Cordell.

- Dvije čaše su bile na stoliću u dnevnom boravku. Tko je pio iz treće čaše?

- Kvrugu, mogla je biti u sudoperu čitav dan. Nije se ticala situacije koju smo zatekli.

Snimatelj je završio pregled kuhinje i skrenuo u hodnik.

Moore je zgrabio daljinski upravljač i premotao vrpce. Vratio ju je na početak kuhinjskog odsječka.

- Molim? – rekao je Singer.

Moore nije odgovorio. Nagnuo se prema ekranu i ponovno pomno promotrio prizore na ekranu. Hladnjak, načičkan magnetima u obliku voća jarkih boja. Posude za šećer i brašno na kuhinjskom pultu. Sudoper, s jednom čašom. Zatim je kamera projurila pokraj kuhinjskih vrata prema hodniku.

Moore je ponovno pritisnuo gumb za premotavanje.

- Što gledaš? – upitao je Singer.

Vrpca se vratila na čašu za vodu. Kamera je krenula prema hodniku. Moore je pritisnuo stanku. – Ovo – rekao je. – Kuhinjska vrata. Kamo vode?

- Uh – u dvorište. Na travnjak.

- A što se nalazi iza dvorišta?

- Susjedni travnjak. Još jedan red kuća.

- Jesi li razgovarao s vlasnikom tog susjednog dvorišta? Je li ona ili on čuo pucnje?

- Kakve to ima veze?

Moore je ustao i prišao monitoru. – Kuhinjska vrata – rekao je lupkajući po ekranu. – Tu je lanac. I nije prikačen.

Singer je zastao. – Ali, vrata su zaključana. Vidiš li položaj kvake?

- Točno. To je onakva kvaka kod koje se, kad ih zalupiš za sobom, vrata zaključaju.

- Što time želiš reći?

- Zašto bi zaključala kvaku, ali nije stavila lanac? Ljudi koji zaključavaju preko noći to učine automatski. Stisnu gumb na kvaki, namjeste lanac. Ona je ovaj drugi korak izostavila.

- Možda je jednostavno zaboravila.

- U Savani su ubijene tri žene. Bila je dovoljno zabrinuta da ispod kreveta drži pištolj. Mislim da nije zaboravila. – Pogledao je Singera. – Možda je netko izišao kroz ta kuhinjska vrata.

- U toj kući je bilo samo dvoje ljudi. Cordellova i Capra.

Moore je razmislio što bi rekao. Hoće li dobiti ili izgubiti bude li savršeno izravan.

Ali, sad je već Singer znao kamo ovaj razgovor vodi. – Hoćeš reći da je Capra imao partnera?

- Da.

- To je prilično velik zaključak na temelju jednog nenavučenog lanca.

Moore je udahnuo. – Ima toga još. One noći kad je napadnuta, Catherine Cordell je čula još jedan glas u svojoj kući. Muškarca koji je razgovarao s Caprom.

- To mi nikad nije rekla.

- Toga se sjetila tijekom forenzičke hipnotičke seanse.

Singer je prasnuo u smijeh. – Jeste li pozvali i vidovnjaka da vam to potvrdi? Jer, tada bih stvarno bio uvjeren.

- To objašnjava Kirurgovo poznavanje Caprine tehnike. Dvojica muškaraca su bili partneri. I sad Kirurg nastavlja baštinu, do te mjere da se okomio na njihovu jedinu preživjelu žrtvu.

- Svijet je prepun žena. Zašto bi se usredotočio baš na nju?

- Nedovršen posao.

- Da, dobro, ja imam bolju teoriju. – Singer je ustao sa stolca. – Cordellova je zaboravila navući lanac na kuhinjskim vratima. Vaš dečko u Bostonu imitira ono što je pročitao u novinama. A vaš je forenzički hipnotizer izvukao lažno sjećanje. – Odmahujući glavom, krenuo je prema vratima. I za rastanak dobacio sarkastičnu primjedbu: - Javi mi kad uhvatiš pravog ubojicu.

Moore je dopustio da ga ta primjedba pogodi tek nakratko.

Znao je da Singer brani svoj vlastiti rad na slučaju i nije ga mogao optuživati zbog sumnjičavosti. Počeo je misliti o svojoj intuiciji. Došao je čak u Savanu da bi dokazao ili pobio teoriju o partneru, a još nije imao ništa što bi je potkrijepilo.

Usredotočio se na televizijski ekran i stisnuo play.

Kamera je napustila kuhinju i krenula hodnikom. Stanka pa pogled u kupaonicu – ružičasti ručnici, zastor s ribicama raznih boja na kadi. Moorove ruke su se znojile. Užasavao se onog što je slijedilo, ali nije mogao otrgnuti pogled s ekrana. Kamera je izišla iz kupaonice i nastavila hodnikom pokraj uokvirenog akvarela ružičastih božura koji je visio na zidu. Na drvenom su podu bili razmazani krvavi otisci cipela, a ostavili su ih policajac koji je prvi došao na mjesto zločina i kasnije mahnuti bolničari hitne pomoći. Ono što je ostalo bili su zbunjujući apstraktni tragovi crvenila. Malo naprijed izranjala su vrata, a prizor se tresao u nesigurnoj ruci.

Sad se kamera preselila u spavaću sobu.

Moore je osjetio kako mu se želudac okreće, ali ne zato što je ono što je u tom trenutku gledao bilo imalo šokantnije od ostalih mjesta zločina koja je vidio. Ne, ovaj je užas bio duboko iz utrobe jer je poznavao i istinski mario za ženu koja je ovdje patila. Proučio je fotografije ove sobe, ali one nisu prenosile ovu istu sablasnost koju je prenosila kamera. Iako Catherine nije bilo u kadru – jer je u vrijeme kad je ovo snimano već bila odvezena u bolnicu – dokazi patnji kroz koje je prošla vrištali su s ekrana. Vidio je najlonsko uže kojim su vezane njezine ruke i noge, još uvijek privezano za okvir kreveta.

Kad se kamera, napokon, okrenula prema tijelu Andrewa Capre koje je ležalo na podu, jedva da je osjetio mrvicu osjećaja; već je bio posve otupio od onoga što je netom vidio. Rana na Caprinom trbuhu obilno je krvarila i ispod njegovog torza se skupila velika lokva krvi. Drugi metak, onaj u oko, zadao mu je smrtnu ranu. Sjetio se rupe od pet minuta između dva pucnja. Slika koju je vidio potvrđivala je taj vremenski slijed. Sudeći prema količini krvi, Capra je ležao živ i krvario barem nekoliko minuta.

Video-vrpca je došla do kraja.

Zurio je u prazan ekran, a zatim se prenuo iz paralize i isključio video-rekorder. Osjećao se previše izmoždenim da bi ustao sa stolca. Kad je to naposljetku ipak učinio, bilo je to samo kako bi pobjegao s ovog mjesta. Uzeo je kutiju s preslikama dokumenata vezanih uz istragu slučaja u Atlanti. Budući da papiri nisu bili izvornici, nego preslike, mogao ih je pogledati i negdje drugdje.

Vratio se u hotel, istuširao, pojeo hamburger i krumpiriće koje su mu donijeli u sobu. Dao si je sat vremena ispred televizora da se oslobodi pritiska. Ali, čitavo je vrijeme programe prebacivao s jednog na drugi, a njegova je ruka zapravo samo željela nazvati Catherine. Kad je odgledao zadnju vrpcu s mjesta zločina, dobio je jasnu sliku o tome kakvo je čudovište progoni i nije mogao biti spokojan.

Dvaput je podigao telefonsku slušalicu i ponovno je spustio. Podigao ju je ponovno; a ovaj put su se njegovi prsti pomicali sami od sebe i utipkali broj koji je tako dobro znao. Zazvonilo je četiri puta, a onda se javila Catherinina telefonska sekretarica.

Spustio je slušalicu ne ostavivši poruku.

Zurio je u telefon, posramljen koliko se brzo pokolebala njegova odlučnost. Samom sebi je obećao da će izdržati, složio se s Marquettovim zahtjevom da se do kraja istrage drži podalje od Catherine. Kad sve ovo završi, nekako ću stvari između nas ispraviti.

Pogledao je hrpu dokumenata iz Atlante koji su stajali na radnom stolu. Bila je ponoć, a on još nije ni počeo. Uzdahnuo je i otvorio prvi dokument iz kutije Atlanta.

Slučaj Dore Ciccone, prve žrtve Andrewa Capre, nije baš bio apetitnih štivo. Već je znao opće pojedinosti; Singer ih je naveo u svom završnom izvješću. Ali, Moore nije čitao nesređena izvješća iz Atlante pa se sad vraćao u prošlost i proučavao prvo djelo Andrewa Capre. Ovdje je sve počelo. U Atlanti.

Pročitao je početno izvješće o zločinu, a zatim gomilu prijepisa razgovora. Pročitao je izjave Dorinih susjeda, šankera lokalnog kafića u kojem je posljednji put viđena živa i prijateljica koja je pronašla tijelo. Tu je bio i dokument s popisom osumnjičenih i njihovim fotografijama; Capra nije bio među njima.

Dora Ciccone je bila dvadesetdvogodišnja postdiplomantica na Emoryju. U noći kad je umrla, posljednji put je viđena oko ponoći u La Cantini kako pijucka margaritu. Četrdeset sati kasnije njezino je tijelo pronađeno u njezinom stanu, nago i privezano uz krevet najlonskim užetom. Maternica joj je bila izvađena, a vrat prerezan.

Provjerio je policijsko utvrđivanje vremena. Bila je to samo gruba skica napisana jedva čitljivim rukopisom, kao da ju je detektiv u Atlanti sastavio samo da zadovolji neku internu provjeru. Na ovim je stranicama gotovo mogao omirisati neuspjeh koji se čitao iz depresivnog klona detektivovog rukopisa. I on je sâm iskusio onaj pritisak koji raste u grudima kad se prijeđe granica od dvadeset i četiri sata, zatim tjedan dana, zatim mjesec, a još se uvijek nema opipljivih tragova. Upravo je to imao detektiv u Atlanti – ništa. Ubojica Dore Ciccone ostao je nepoznat.

Otvorio je izvješće s obdukcije.

Klanje Dore Ciccone nije bilo ni brzo ni vješto kao Caprina kasnija ubojstva. Nazupčani rez ukazivao je da Capri nedostaje samopouzdanja da jednim čistim potezom prereže donji dio trbuha. Umjesto toga, oklijevao je, oštrica skalpela se vraćala i mučila kožu. Kad je prerezao prvi sloj kože, postupak se izopačio u amatersko komadanje, a oštrica je duboko zarezala i mjehur i crijeva dok je izvlačio svoju nagradu. Na ovoj, prvoj žrtvi nije koristio kirurški konac za podvezivanje arterija. Krvarenje je bilo obilno i Capra je zacijelo radio naslijepo, budući da su mu anatomske orijentire bili potopljeni u dubokoj lokvi grimiza.

Samo je smrtni udarac zadan vješto. Vrat joj je prerezan jednim čistim potezom, slijeva nadesno, kao da je sad, kad mu je glad bila zadovoljena, a mahnitost popuštala, napokon imao nadzor nad onim što čini pa je posao mogao završiti hladnom učinkovitošću.

Moore je odložio obdukcijско izvješće i zagledao se u ostatke svoje večere na pladnju pokraj sebe. Iznenada je osjetio mučninu, odnio pladanj do vrata i stavio ga na hodnik. Zatim se vratio do stola i otvorio sljedeći fascikl, u kojem su bila laboratorijska izvješća.

Prvi je list papira bio mikroskopski: U vaginalnom brisu žrtve identificirani spermatozoidi.

Znao je da je analiza DNK ove sperme kasnije potvrdila da je riječ o Capri. Prije nego što je ubio Doru Ciccone, silovao ju je.

Moore je okrenuo sljedeću stranicu i otkrio čitavu hrpu izvješća laboratorijskih pretraga vlakna i dlačica. Pubis žrtve je pročešljan i napravljene su pretrage dlačica. Među uzorcima je bila i crvenkastosmeđa stidna dlaka koja je odgovarala Caprinim stidnim dlačicama. Prelistao je nekoliko sljedećih stranica Izvješća Kose i vlakna, u kojima su bili nalazi pretraga različitih zalutalih dlačica pronađenih na mjestu zločina. Većina uzoraka pripadala je samoj žrtvi i bile su to ili njezine stidne dlačice ili kosa. Iz deke je izvađena i kratka plava dlačica, koja je kasnije identificirana kao neljudska, na temelju zamršene strukture medule. Rukom je nadodano: žrtvina majka ima zlatnog retrivera. Slične su dlake pronađene na stražnjem sjedalu žrtvinog automobila.

Okrenuo je zadnju stranicu i zastao. Bila je to analiza još jedne dlačice, ovaj put ljudske, ali neidentificirane. Pronađena je na jastuku. U svakom se domu može pronaći čitav niz različitih zalutalih dlačica. Ljudima svakodnevno ispadne na desetke dlačica i ovisno o tome koliko je revna domaćica i kako često koristi usisivač za prašinu, deke, sagovi i kauči gomilaju mikroskopski zapis o svakom posjetitelju koji je ikad proveo neko značajnije vrijeme u nečijem domu. Ova jedna dlaka, pronađena na jastuku, mogla je pripadati ljubavniku, kućnom gostu, rođaku. Nije bila Caprina.

Jedna vlas ljudske kose, svijetlosmeđa, A0 (kovrčava), duljina 5 centimetara. Telogena faza. Primijećena trichorrhexis invaginata. Neidentificiranog podrijetla.

Trichorrhexis invaginata. Bambusova kosa.

Kirurg je bio ovdje.

Zapanjeno se zavalio u stolac. Ranije toga dana je pročitao laboratorijska izvješća iz Savane u slučajevima Foxove, Voorhesove, Torregrosse i Cordellice. Ni na jednom od tih mjesta zločina nije pronađena vlas s Trichorrhexis invaginata.

Ali, Caprin je partner čitavo vrijeme bio tamo. Ostao je nevidljiv, za sobom nije ostavio ni spermu, ni DNK. Jedinu dokaz njegove prisutnost bila je ova jedna vlas kose i Catherininu potisnuto sjećanje na njegov glas.

Njihovo je partnerstvo počelo već s prvim ubojstvom. U Atlanti.

dvadeset

Peter Falco je bio krvav do ramena. Podigao je pogled sa stola kad je Catherine ušla u prostoriju. Kakva god napetost da je postojala među njima, koliko god da se nelagodno osjećala u Peterovoj prisutnosti, to je smjesta gurnula u stranu. Preuzeli su uloge profesionalaca koji zajedno rade u žaru borbe.

- Dolazi još jedan! – rekao je Peter. – S njim ih je četvero. Još ga izvlače iz automobila.

Iz reza je šiknula krv. Zgrabio je pean s kolica i gurnuo ga u otvoreni abdomen.

- Ja ću ti asistirati – rekla je Catherine i potrgala zaštitnu vrpцу na sterilnoj kuti.

- Ne. Mogu ja ovo sam. Kimball te treba u Dvojci.

Kao da želi naglasiti njegovu tvrdnju, vrisak vozila hitne pomoći nadjačao je graju u prostoriji.

- Ovaj je tvoj – rekao je Falco. – Lijepo se zabavi.

Catherine je otrčala do mjesta gdje su iz vozila hitne pomoći iskrcavala ranjenike. Doktor Kimball i dvije bolničarke su već čekali napolju kad se zaustavilo glasno vozilo. I prije nego što je Kimball otvorio vrata vozila, čuli su vrištanje pacijenta.

Bio je to mladić, ruku i ramena prekrivenih tetovažama. Bacakao se i psovao dok je ekipa iz vozila izvlačila nosila na kojima je ležao. Catherine je pogledala krvlju natopljenu plahtu kojom je bio prekriven donji dio njegovog tijela i znala je zašto urla.

- Odmah smo mu dali tonu morfija – rekao je bolničar dok su ga vozili u Traumu dva. – Kao da ga se nije primilo!

- Koliko ste mu dali? – upitala je Catherine.

- Četrdeset, četrdeset i pet miligrama, intravenozno. Stali smo kad mu je počeo padati tlak.

- Prebaci na tri! – rekla je bolničarka. – Jedan, dva, tri!

- Isuse jebeni Kriste! TO BOLI!

- Znam, dušo. Znam.

- Ništa ti jebeno ne znaš!

- Za minutu će ti biti bolje. Kako se zoveš, sine?

- Rick... Oh, Isuse, moja noga...

- Rick, kako?

- Roland!

- Jesi li na nešto alergičan, Rick?

- Što ne valja s vama, JEBENIM LJUDIMA?

- Jeste li izmjerili vitalne znakove? – presjekla ga je Catherine dok je navlačila rukavice.

- Tlak stotinu dva sa šezdeset. Puls stotinutrideset.

- Deset miligrama morfija, intravenozno – rekao je Kimball.

- SRANJE! DAJ MI STO!

Dok se ostatak osoblja užurbao vadeći krv i vješajući vrećice s infuzijom, Catherine je povukla krvlju natopljenu plahtu i dah joj je zastao kad je ugledala podvez u hitnim slučajevima zavezan oko nečega što se jedva moglo prepoznati kao ud. – Dajte mu trideset – rekla je. Donji dio desne noge držao se na nekoliko komada kože. Gotovo odrezana noga bila je kašasta crvena masa, a stopalo je gotovo bilo okrenuto u suprotnom smjeru.

Dotaknula je nožne prste i oni su bili hladni poput kamena; naravno da neće biti pulsa.

- Rekli su da mu je šikljalo iz arterije – rekao je bolničar. – Policajac koji je prvi stigao na mjesto nesreće stavio mu je podvez.

- Taj mu je policajac spasio život.

- Morfij je unutra!

Catherine je usmjerila svjetlo na ranu. – Izgleda kao da su prerezani i popliteusni živac i arterija. Nema protoka žilama. – Pogledala je Kimballa i oboje su znali što trebaju učiniti.

- Prebacimo ga u operacijsku salu – rekla je Catherine. – Dovoljno je stabilan da ga možemo prebaciti. Time ćemo osloboditi ovu Traumu.

- Baš na vrijeme – rekao je Kimball kad su čuli kako se približava još jedna sirena vozila hitne pomoći. Okrenuo se s namjerom da ode.

- Hej. Hej! – Pacijent je zgrabio Kimballovu ruku. – Zar ti nisi liječnik? Jebeno me boli! Reci ovim gadurama da nešto učine!

Kimball je pogledao Catherine umornim pogledom. I rekao je: - Budi ljubazan prema njima. Ove gadure su ovdje glavne.

Amputacija nije bila odluka do koje je Catherine ikad lagano dolazila. Ukoliko se ud može spasiti ona će učiniti sve što je u njezinoj moći da ga prišije uz tijelo. Ali sad, kad je pola sata kasnije stajala u operacijskoj sali sa skalpelom u ruci i pogledala ono što je ostalo od desne noge njezinog pacijenta, odluka je bila očita. List noge je bio smrskan, a tibija i fibula razbijene u komadiće. Sudeći prema neozlijeđenoj lijevoj nozi, desna mu je noga nekoć bila lijepo oblikovana i mišićava, potamnjela od sunca. Na bosom stopalu – neobično nedirnutom bez obzira na šokantan kut u kojem se nalazilo – bile su neosunčane linije vrpca sandala, a ispod noktiju je bilo pijeska. Nije joj se sviđao ovaj pacijent, ni psinke, ni uvrede kojima se u svojoj boli nabacivao na nju i druge žene u bolničkom osoblju, ali, dok je skalpelom rezala njegovo meso i oblikovala posteriorni preklop kože, dok je pilila oštre rubove razlomljene tibije i fibule, radila je s osjećajem tuge.

Bolničarka je maknula odrezanu nogu sa stola i omotala je prekrivačem. Stopalo koje je nekoć uživalo u toplini pijeska na plaži uskoro će biti svedeno na pepeo, kremirano zajedno sa svim drugim žrtvovanim organima i udovima koji će se naći na Odjelu bolničke patologije.

Catherine je ova operacija deprimirala i izmoždila. Kad je naposljetku skinula rukavice i pregaču te izišla iz operacijske sale, nije bila raspoložena kad je vidjela da je čeka Jane Rizzoli.

Otišla je do umivaonika i s ruku isprala miris pudera i lateksa. – Ponoć je, detektivko. Zar vi nikad ne spavate?

- Vjerojatno jednako kao i vi. Imam neka pitanja za vas.

- Mislila sam da vi više niste na slučaju.

- Ja nikad neću biti izvan ovog slučaja. Bez obzira što tko kaže.

Catherine je osušila ruke i okrenula se prema Rizzoli. – Ne sviđam vam se baš, zar ne?

- Sviđate li se vi meni ili ne, nije nimalo važno.

- Je li to zbog nečega što sam vam rekla? Ili sam nešto učinila?

- Slušajte, jeste li gotovi za večeras?

- To je zbog Moora, zar ne? Zato me prezirete.

Rizzolina čeljust se stisnula. – Osobni život detektiva Moora je njegova stvar.

- Ali, vi to ne odobravate.

- Nije me nikad ni pitao za mišljenje.

- Vaše je mišljenje dovoljno očito.

Rizzoli ju je pogledala s neskrivenim gađenjem.

- Nekoć sam se divila Mooru. Mislila sam da je poseban. Policajac koji nikad ne prijeđe granicu. Ispalo je da nije ništa bolji od ostalih. Ono što ne mogu vjerovati jest da je zabrljao zbog žene.

Catherine je skinula zaštitnu kapu i bacila je u kantu za otpad. – On zna da je to bila pogreška – rekla je dok je izlazila iz operacijskog krila zgrade u hodnik.

Rizzolica ju je slijedila.

- Otkad?

- Otkad je bez ijedne riječi otišao iz grada. Pretpostavljam da se kod njega radilo samo o privremenoj pogrešci u procjeni.

- Je li to on bio vama? Pogreška u procjeni?

Catherine je stajala u hodniku i treptanjem nastojala potisnuti suze. Ne znam. Ne znam što bih mislila.

- Čini se da ste vi, doktorice Cordell, u središtu svega. Nasred ste pozornice, središte svačije pozornosti. Moorove. Kirurgove.

Catherine se ljutito okrenula prema Rizzoli. – Mislite li da ja želim išta od toga? Nisam ja tražila da budem žrtva!

- Ali, to vam se stalno događa, zar ne? Između vas i Kirurga postoji neka čudna povezanost. Ispočetka je nisam vidjela. Mislila sam da je druge žrtve ubio kako bi ostvario svoje bolesne maštarije. Sad mislim da je riječ o vama. On je poput mačke koja ubija ptice i donosi ih kući svojoj gospodarici, kako bi se dokazala kao lovac. Ostale su žrtve bile darovi kojima vas je htio impresionirati. Što se više plašite, to se on osjeća uspješnijim. Zato nije ubio Ninu Peyton dok nije došla u bolnicu, pod vašu skrb. Želio je da se iz prve ruke uvjerite u njegovu vještinu. Vi ste njegova opsesija. I želim znati zašto.

- Jedino vam on može odgovoriti na to pitanje.

- Vi nemate pojma?

- Kako bih i imala? Niti ne znam tko je on.

- Bio je u vašoj kući s Andrewom Caprom. Ako je ono što ste pod hipnozom rekli istina.

- Andrew je bio jedini koga sam te noći vidjela. Andrew je jedini... - Zastala je. – Možda ja nisam njegova istinska opsesija, detektivko. Je li vam to palo na pamet? Možda je njegova opsesija Andrew.

Rizzoli se namrštila, pogođena tom izjavom. Catherine je iznenada shvatila da je pogodila istinu. Središte Kirurgovog svemira nije bila ona, nego Andrew Capra. Muškarac kojeg je on oponašao, možda čak i obožavao. Partner kojeg mu je Catherine oduzela.

Podignula je pogled kad je preko bolničkog razglasa začula svoje ime.

- Doktorica Cordell, odmah u Hitnu službu. Doktorica Cordell, odmah u Hitnu službu.

Bože, hoće li me ikad ostaviti na miru?

Pritisnula je gumb kojim je pozvala dizalo.

- Doktorice Cordell?

- Nemam vremena za vaša pitanja. Imam pacijente.

- Kad ćete imati vremena?

Vrata su se otvorila i Catherine je ušla u dizalo, umoran vojnik kojeg su ponovno pozvali na prvu liniju bojišta. – Moja je noć tek počela.

* * *

Znat ću ih po krvi.

Promatram police s epruvetama onako kao što netko žudi za čokoladnim bombonima u kutiji, i pitam se čija će biti najukusnija. Naša je krv jedinstvena, kao što smo i mi sami, i golim okom razlikujem različite nijanse crvene boje, od jarke kardinalske do crne višnje. Poznato mi je što nam daje ovu široku paletu boja; znam da crvenilo dolazi od hemoglobina, u različitim stanjima oksigenizacije. Riječ je samo o kemiji, ni o čemu više, ali oh, takva kemija ima moć šokirati, užasnuti. Pogled na krv nas sve dira.

Iako je viđam svakodnevno, ne prestaje me uzbuđivati.

Gladnim pogledom pregledavam police. Epruvete su došle iz svih dijelova šireg Bostona, iz liječničkih ordinacija, klinika i susjedne bolnice. Mi smo najveći dijagnostički laboratorij u gradu. Bilo gdje u Bostonu daješ krv, ima izgleda da će tvoja krv pronaći put ovamo. K meni.

Privlačim prvu policu s uzorcima. Na svakoj epruveti je oznaka s imenom pacijenta, imenom liječnika i datumom. Uz policu je čitava gomila formulara s traženim pretragama. Uzimam formulare i prelistavam ih, čitajući imena.

Negdje na pola hrpe, zastajem. Gledam u formular kojom se traži pretraga krvi Karen Sobel, dvadeset i pet godina, koja stanuje na broju 7536 Clark Road u Brooklinu. Bjelkinja je i nije udata. Sve to znam zato što se pojavljuje na formularu zajedno s njezinim brojem socijalnog osiguranja, imenom poslodavca i nositeljem osiguranja.

Liječnik je zatražio dvije krvne pretrage: test na HIV i na venerične bolesti, zbog sifilisa.

Na crti na kojoj se piše dijagnoza, liječnik je napisao: seksualni napad.

Na polici pronalazim epruvetu s krvlju Karen Sobel. Tamnocrvena je, krv ranjene zvijeri. Držim je u ruci i dok se grije od mog dodira vidim je, osjećam je, tu ženu po imenu Karen. Slomljenu i teturavu. Koja čeka da netko dođe i zatraži njezin život.

Onda začujem glas koji me uplaši i podižem pogled.

Catherine Cordell je upravo ušla u moj laboratorij.

Stoji mi tako blizu da bih je gotovo mogao dotaknuti, ispružim li ruku.

Zapanjen sam što je vidim ovdje, posebice u ovaj kasni sat između mraka i zore. Rijetko se liječnici usude doći u naš podrumski svijet i vidjeti je sad ovdje, za mene je neočekivani užitak, jednako privlačan kao i vizija Perzefone koja silazi u Had.

Pitam se što ju je dovelo ovamo. Zatim je vidim kako tehničaru za susjednim stolom pruža nekoliko epruveta tekućine boje slame, čujem riječi "pleuralni izljev" i razumijem zašto nas se udostojila posjetiti. Kao i mnogi liječnici, nema povjerenja u bolničke tekliče i određene dragocjene tjelesne tekućine ne šalje po njima, tako da je osobno donijela epruvete niz tunel koji povezuje Bolnicu Pilgrim sa zgradom Interpath laboratorija.

Promatram je kako se udaljava. Prolazi ravno pokraj mog stola. Ramena su joj opuštena i lagano tetura, na klimavim nogama, kao da se bori kroz duboko blato. Od iscrpljenosti i fluorescentnog svjetla njezina koža izgleda tek kao mliječni

premaz preko otmjenih kostiju njezina lica. Nestaje kroz vrata, ne znajući da je promatram.

Pogledam epruvetu s krvlju Karen Sobel, koju još uvijek držim u ruci, i iznenada mi se njezina krv čini nezanimljiva i beživotna. Plijen koji nije vrijedan lova. Ne kad se uspoređi s onim što je upravo prošlo pokraj mene.

Još mogu osjetiti Catherinin miris.

Uključujem računalu i pod "ime liječnika" utipkavam C. Cordell. Na ekranu se pojavljuju sve laboratorijske pretrage koje je zatražila u zadnjih dvadeset i četiri sata. Vidim da je u bolnici od deset sati navečer. Sad je pet i trideset ujutro, petak. Pred njom je čitav dan u klinici.

Moje radno vrijeme se približava kraju.

Kad izađem iz zgrade, sedam je sati i jutarnje sunce mi para oči. Već je toplo. Hodam do garaže Medicinskog centra, odlazim dizalom na petu razinu i uz redove automobila dolazim do mjesta 541, gdje je parkiran njezin automobil. To je limunsko žuti mercedes, ovogodišnji model. Drži ga blistavo čistim.

Izvlačim iz džepa privjesak s ključevima, privjesak koji čuvam već dva tjedna i stavljam jedan od ključeva u bravu prtljažnika.

Prtljažnik se otvori.

Pogledam u njega i uočavam polugu za oslobađanje vrata prtljažnika, odličnu zaštitu da se djeca slučajno ne zaključaju u prtljažniku.

Uz rampu garaže režući se uspinje drugi automobil. Brzo zatvaram prtljažnik mercedesa i udaljavam se.

* * *

Deset brutalnih godina je trajao Trojanski rat. Djevičanska krv Ifigenije koja je prolivena na oltaru u Aulidi poslala je tisuću grčkih brodova na povoljnom vjetru prema Troji, ali Grke nije čekala brza pobjeda, jer su na Olimpu bogovi bili podijeljeni. Na strani Troje stajali su Afrodita i Ares, Apolon i Artemida. Na grčkoj strani su bili Hera, Atena i Posejdon. Pobjeda je lepršala s jedne na drugu stranu, prevrtljiva poput povjetarca. Junaci su klali i bivali zaklani, a pjesnik Vergilije kaže da su zemljom tekle bujice krvi.

Na kraju, Troju nije na koljena natjerala sila, nego lukavstvo. U zoru zadnjeg trojanskog dana, njezini su se vojnici probudili i ugledali ogromnog drvenog konja, ostavljenog na njezinim vratima.

Kad se sjetim trojanskog konja, zbuni me naivnost trojanskih vojnika. Dok su gurali ogromnu drvenu životinju u grad, kako nisu pomislili da se u njoj krije neprijatelj? Zašto su konja unijeli unutar gradskih zidina? Zašto su tu noć proveli u pijanki, zamagljujući si um pijanom proslavom pobjede? Volim misliti da bih ja bio pametniji.

Možda su ih u spokoj uljuljkali njihovi neprobojni zidovi. Kad zatvore vrata i postave barikade, kako bi ih neprijatelj napao? Isključen je, s druge strane zidina.

Nitko nije ni razmotrio mogućnost da je neprijatelj unutar zidina. Da je upravo ovdje, pokraj tebe.

O drvenom konju razmišljam dok stavljam mlijeko i šećer u kavu.

Podižem telefonsku slušalicu.

- Kirurgija, ovdje Helen - javlja se recepcionerka.

- Mogu li danas vidjeti doktoricu Cordell? - pitam.
- Je li nešto hitno?
- Ne baš. Imam neku meku kvržicu na leđima. Ne boli me, ali volio bih da mi je ona pogleda.
- Mogla bih vas ubaciti u njezin raspored za otprilike dva tjedna.
- Zar me ne može primiti danas poslijepodne? Nakon zadnjeg naručenog pacijenta?
- Žao mi je gospodine... kako se zovete, molim vas?
- Troy.
- Gospodin Troy, doktorica Cordell je zauzeta do pet sati, a nakon toga ide odmah kući. Najbolje što mogu učiniti je za dva tjedna.
- Onda ništa. Pokušat ću kod drugog liječnika.
- Spuštam slušalicu. Sad znam da će u neko vrijeme nakon pet sati izići iz ureda. Umorna je; zacijelo će se odvesti ravno kući.
- Sad je devet sati ujutro. Današnji dan će biti dan čekanja, iščekivanja.
- Deset krvavih godina su Grci opsjedali Troju. Deset godina su istrajali, bacali se o neprijateljske zidine, dok im je sreća rasla i padala ovisno o raspoloženju bogova.
- Ja sam čekao samo dvije godine da zatražim svoju nagradu.
- I to je bilo dovoljno dugo.

dvadeset i jedan

Tajnica studentske referade Medicinskog fakulteta sveučilišta Emory izgledala je poput Doris Day, vedra plavuša koja je sazrela u otmjenu južnjačku matronu. Winnie Bliss je uz proreze za studentsku poštu držala vrč uvijek svježeg kave, a na svom radnom stolu kristalnu zdjelu karamela, i Moore je mogao zamisliti da je nekom izluđenom studentu medicine pod stalnim stresom ova prostorija bila dobrodošlo utočište. Winnie je u referadi radila dvadeset godina i, budući da nije imala vlastitu djecu, materinske instinkte je usredotočila na studente koji su svakodnevno dolazili u njezin ured po poštu. Hranila ih je keksima, obavještavala ih o slobodnim stanovima, savjetovala u lošim ljubavnim vezama i tješila kad bi pali na ispitima. A svake godine, na studentskim promocijama, prolijevala je suze jer ju je napuštalo 110 njezine djece. Sve ovo je ispričala Mooru mekim južnjačkim naglaskom dok ga je obasipala keksima i nalijevala mu kavu, i on joj je vjerovao. Winnie Bliss je bila sama magnolija, i nimalo čelik.

- Nisam mogla vjerovati kad me prije dvije godine nazvala policija iz Savane
- rekla je, otmjeno se smještajući na svoj stolac. - Rekla sam im da je to zacijelo pogreška. Vidala sam Andrewa svakodnevno kad je dolazio u moj ured po poštu i bio je najpristojniji dečko kojeg bi čovjek poželio sresti. Ljubazan, nikad iz njegovih usta nisam čula psovku. Ja se uvijek trudim gledati ljude u oči, detektive Moore, tako da im dam do znanja da ih doista primjećujem. A u Andrewovim očima sam vidjela dobrog dečka.

Dokaz, pomislio je Moore, koliko nas zlo lako može zavarati.

- Tijekom četiri godine koliko je Capra ovdje studirao, sjećate li se ijednog njegovog bliskog prijateljstva? - upitao je Moore.

- Mislite, neke djevojke?

- Više me zanimaju muški prijatelji. Razgovarao sam s njegovom bivšom gazdaricom ovdje u Atlanti. Rekla je da je Capru povremeno posjećivao jedan mladić. Mislila je da je i on student medicine.

Winnie je ustala i prišla ormariću sa spisima, iz kojeg je izvukla računalni ispis. - Ovo je spisak studenata s Andrewove godine. Na prvoj godini ih je bilo stotinu i deset. Otprilike pola njih su bili muškarci.

- Je li među njima imao bliskih prijatelja?

Pogledala je tri stranice imena i odmahнула glavom. - Žao mi je. Jednostavno se ne sjećam da mu je itko s ovog popisa bio posebno blizak.

- Želite li reći da nije imao prijatelja?

- Želim reći da ja za njegove prijatelje ne znam.

- Mogu li pogledati popis?

Pružila mu je spisak. Pročitao je imena na stranici, ali nijedno mu se, osim Caprinog, nije učinilo poznatim. - Zna li gdje ovi studenti sad žive?

- Da. Uvijek zapisujem novu adresu zbog slanja obavijesti bivšim studentima.

- Živi li itko od njih na području Bostona?

- Da provjerim. - Okrenula se na stolcu prema računalu i uređenim ružičastim noktima tipkala po tipkovnici. Winnie Bliss je zbog svoje nevinosti izgledala poput žene iz nekog starijeg, dobrohotnijeg vremena, i učinilo mu se neobičnim promatrati je kako tako vješto plovi kroz računalne dokumente. - Jedan živi u Newtonu, Massachusetts. Je li to blizu Bostona?

- Da. - Moore se nagnuo prema naprijed, a puls mu se iznenada ubrzao. - Kako mu je ime?

- Njoj. Latisha Green. Veoma draga djevojka. Običavala mi je donositi velike vrećice kikirikija. Naravno, to je od nje bilo veoma zločesto, budući da je znala da pazim na kilažu, ali mislim da je voljela hraniti ljude. Jednostavno je bila takva.

- Je li bila udata? Je li imala dečka?

- Oh, ona ima divnog supruga! Najvećeg muškarca kojeg sam u životu vidjela! Dva metra, s prekrasnom crnom kožom.

- Crnom - ponovio je Moore.

- Da. Lijepom poput lakirane kože.

Moore je uzdahnuo i ponovno pogledao popis. - I nitko više s Caprine godine ne živi u blizini Bostona, koliko je vama poznato?

- Prema mom popisu, ne. - Okrenula se prema njemu. - Oh. Izgledate razočarani. - Rekla je to s određenom žalosti, kao da se osjeća osobno odgovornom što ga je razočarala.

- Danas pogađam same nule - priznao je.

- Uzmite bombon.

- Ne, hvala.

- I vi pazite na težinu?

- Nisam baš od slatkiša.

- Onda očito niste južnjak.

Morao se nasmijati. Winnie Bliss, sa svojim krupnim očima i mekim glasom, očarala ga je kao što je zacijelo očarala svakog studenta, muškarca i ženu, koji je

ušao u njezin ured. Podigao je pogled prema zidu iza nje, na kojem je bio obješen čitav niz skupnih fotografija. - Jesu li to fotografije studenata medicine?

Okrenula se i pogledala zid. - Moj suprug fotografira svaku generaciju koja diplomira. Nije to jednostavno, okupiti studente. Kao da skupljaš mačke, voli reći moj suprug. Ali, ja želim fotografiju i natjeram ih da se slikaju. Nisu li jednostavno najljepša skupina mladih ljudi?

- Koja je fotografija Andrewove godine?

- Pokazat ću vam godišnjak. Unutra su i imena. - Ustala je i otišla do police za knjige sa staklenim vratima. Sa strahopoštovanjem je skinula tanku knjigu s police i lagano prešla rukom po koricama, kao da želi otresti prašinu. - Ovo je godina kad je Andrew diplomirao. Unutra su fotografije svih njegovih kolega i informacije gdje su primljeni na stažiranje. - Zastala je, a onda mu je pružila knjigu. - Ovo mi je jedini primjerak. Stoga vas molim, ako biste je mogli pregledati ovdje i ne iznositi je van?

- Sjest ću u onaj kut, da vam ne smetam. Možete pripaziti na mene. Što kažete na to?

- Oh, pa ne želim reći da vam ne vjerujem!

- Ne biste trebali - rekao je i namignuo. Zacrvenjela se poput školarke.

Odnio je knjigu u kut prostorije u kojem je, u malom prostoru za sjedenje, bio vrć s kavom i tanjur s keksima. Utonuo je u iznošeni naslonjač i otvorio studentski godišnjak Medicinskog fakulteta Emory. Bilo je podne i počeo je svraćati čitav niz studenata svježih lica u bijelim kutama koji su došli provjeriti svoju poštu. Otkad su djeca postala liječnici? Nije mogao zamisliti da svoje sredovječno tijelo preda na brigu ovoj mlađariji. Vidio je njihove radoznale poglede i čuo kako Winnie Bliss šapuće: - On je detektiv Odjela za umorstva, iz Bostona. - Da, taj ruševni starac koji sjedi u kutu.

Moore se smjestio dublje u naslonjač i usredotočio na fotografije. Uz svaku je bilo ime studenta, rodni grad i stažiranje na koje je on ili ona primljen. Kad je došao do Caprine fotografije, zastao je. Capra je gledao ravno u kameru, nasmiješeni mladić iskrenog pogleda, koji ništa ne skriva. To je Moore smatrao najjezovitijim - grabežljivci hodaju neprepoznati među lovinom.

Uz Caprinu fotografiju bilo je ime programa na kojem je trebao stažirati. Kirurgija, Medicinski centar Riverland, Savana, Georgia.

Pitao se tko je još iz Caprinog razreda dobio stažiranje u Savani, tko je još živio u tom gradu dok je Capra masakrirao žene. Prolistao je knjigu, pogledom pretražujući natuknice i vidio da su još tri studenta dobili stažiranje na području Savane. Dvije su bile žene, treći je bio Azijac.

Još jedna slijepa ulica.

Naslonio se u naslonjaču, obeshrabren. Knjiga mu se otvorila u krilu i ugledao je fotografiju dekana Medicinskog fakulteta koji mu se smiješio. Ispod fotografije je bila napisana poruka diplomantima. - Ozdraviti svijet.

Danas 108 krasnih mladih ljudi daje svečanu zakletvu kojom se završava dugo i teško putovanje. Ovu zakletvu, kao liječnici i vidari, ne smijete uzeti olako, jer bi trebala trajati čitav vaš životni vijek...

Moore se uspravio u naslonjaču i ponovno pročitao dekanovu izjavu.

Danas 108 krasnih mladih ljudi...

Ustao je i otišao do Winnina stola. - Gospodo Bliss?

- Da?

- Rekli ste da je na Andrewovoj prvoj godini bilo stotinu i deset studenata.

- Svake godine ih primimo stotinu i deset.

- Ovdje, u svom govoru, dekan spominje stotinu i osam onih koji su diplomirali. Što se dogodilo ostaloj dvojici?

Winnie je tužno odmahнула glavom. - Još uvijek nisam preboljela, što se dogodilo toj jadnoj djevojci.

- Kojoj djevojci?

- Lauri Hutchinson. Radila je na klinici u Haitiju. To je bio jedan od naših izbornih tečaja. Ceste su tamo, kako sam čula, jednostavno grozne. Kamion je uletio u jarak i prevrnuo se ravno na nju.

- Dakle, bila je nesreća.

- Vozila se u stražnjem dijelu kamiona. Nisu je mogli izvaditi deset sati.

- A drugi student? Još jedan nije diplomirao sa svojom godinom.

Winnie je spustila pogled na stol i vidio je da baš ne želi govoriti o toj određenoj temi.

- Gospodo Bliss?

- Svako toliko dogodi se nešto slično - rekla je. - Student ispadne.

Pokušavamo im pomoći da ostanu u programu, ali znate, neki od njih doista imaju poteškoća s gradivom.

- A ovaj student - kako se zvao?

- Warren Hoyt.

- On je odustao?

- Da, mogli biste tako reći.

- Je li imao problema s učenjem?

- Pa... - Osvrnula se oko sebe, kao da traži pomoć, ali je ne može naći. -

Možda biste trebali razgovarati s jednim od naših profesora, doktorom Kahnom. On će vam moći odgovoriti na vaša pitanja.

- Vi ne znate odgovor?

- Riječ je o nečem... osobnom. To bi vam trebao reći doktor Kahn.

Moore je pogledao na svoj sat. Pomislio je da večeras uhvati zrakoplov za Savanu, ali nije izgledalo da će mu to uspjeti. - Gdje ću pronaći doktora Kahna?

- U anatomskom laboratoriju.

Već je u hodniku osjetio miris formalina. Moore je zastao ispred vrata na kojima je pisalo ANATOMIJA i pripremao se za ono što slijedi. Iako je mislio da je spreman, kad je zakoračio kroz vrata, istog ga je trenutka zapanjilo što je ugledao. Dvadeset i osam stolova, raspoređenih u četiri reda, protezala su se po čitavoj prostoriji. Na stolovima su bili leševi u naprednoj fazi seciranja. Za razliku od leševa koje je Moore navikao gledati u laboratoriju medicinskog sudskog vještaka, ova su tijela izgledala umjetno, koža im je bila čvrsta poput vinila, a izložene žile balzimirane jarkomodrom ili crvenom bojom. Danas su se studenti usredotočili na glavu i razdvajali mišiće lica. Uz svaki su leš bila četiri studentata i prostorija je

vrvila glasovima koji su jedan drugome nešto naglas čitali iz udžbenika, razmjenjivali pitanja, nudili savjete. Da nije bilo jezovitih subjekata na stolovima, ove bi se studente moglo smatrati tvorničkim radnicima, koji se trude oko mehaničkih dijelova.

Jedna je mlada žena radoznalo pogledala Moora, neznanca u poslovnom odijelu koji je ušetao u njihovu sobu. - Tražite li nekoga? - upitala ga je, sa skalpelom uperenim u obraz leša.

- Doktora Kahna.

- Na drugom je kraju prostorije. Vidite onog krupnog muškarca s bijelom bradom?

- Vidim, hvala. - Nastavio je uz red stolova, a pogled mu je nemilosrdno privlačio svaki leš kraj kojeg je prošao. Žena s uništenim udovima nalik suhim štapovima na čeličnom stolu. Crnac, razrezane kože kako bi se vidjeli gusti mišići njegovog bedra. Na kraju reda, skupina studenata je pažljivo slušala muškarca nalik Djedu Mrazu koji im je pokazivao delikatno tkanje facijalnog živca.

- Doktor Kahn? - upitao je Moore.

Kahn je podigao pogled i svaka je sličnost s Djedom Mrazom nestala. Ovaj je muškarac imao tamne, pronicave oči u kojima nije bilo ni tračka humora. - Da?

- Ja sam detektiv Moore. Poslala me je gospođa Bliss iz Studentske referade.

Kahn se uspravio i Moore je odjednom gledao u planinu od muškarca. U njegovoj ogromnoj ruci je skalpel izgledao apsurdno malen. Odložio je instrument, skinuo rukavice. Dok se okretao da opere ruke u umivaoniku, Moore je vidio da je Kahnova bijela kosa zavezana u konjski rep.

- O čemu se radi? - upitao je Kahn, posežući za papirnatim ručnikom.

- Imam nekoliko pitanja o brucošu medicine kojeg ste podučavali prije sedam godina. Warrenu Hoytu.

Kahn mu je bio okrenut leđima, ali Moore je vidio kako su se ogromne ruke ukočile iznad umivaonika dok je s njih kapala voda. Zatim je Kahn snažno otrgnuo papirnati ručnik i u tišini obrisao ruke.

- Sjećate li ga se? - upitao je Moore.

- Da.

- Dobro ga se sjećate?

- Bio je upečatljiv student.

- Biste li mi rekli nešto više?

- Ne bih baš. - Kahn je bacio zgužvani papirnati ručnik u kantu za smeće.

- Istražujem zločin, doktore Kahn.

Sad je već nekoliko studenata zurilo u njih. Riječ zločin im je privukla pozornost.

- Hajdemo u moj ured.

Moore ga je slijedio u susjednu prostoriju. Kroz staklenu pregradu imali su pregled laboratorija i svih dvadeset i osam stolova. Čitavo selo leševa.

Kahn je zatvorio vrata i okrenuo se prema njemu. - Zašto se raspitujete za Warrena? Što je učinio?

- Koliko je nama poznato, ništa. Samo moram znati u kakvom je odnosu bio s Andrewom Caprom.

- Andrewom Caprom? - Kahn je frknuo nosom. - Našim najpoznatijim diplomantom. E, to je nešto po čemu medicinski fakultet voli biti poznat. Da manijake uči rezati ljude na komade.

- Jeste li mislili da je Capra lud?

- Nisam siguran da za ljude kao što je Capra postoji psihijatrijska dijagnoza.

- Kakav je onda bio vaš dojam o njemu?

- Nisam vidio ništa neobično. Andrew mi se činio savršeno normalnim.

Opis koji se Mooru svaki put kad bi ga čuo činio sve jezovitijim.

- A Warren Hoyt?

- Zašto pitate za Warrena?

- Moram znati jesu li on i Capra bili prijatelji.

Kahn je razmislio o pitanju. - Ne znam. Ne mogu vam reći što se događa izvan ovog laboratorija. Jedino što ja vidim je ono što se događa u onoj prostoriji. Studente koji se muče nagurati ogromnu količinu informacija u svoje narađene mozgovе. I ne mogu se svi nositi sa stresom.

- Je li se to dogodilo Warrenu? Je li se zato povukao s medicinskog fakulteta?

Kahn se okrenuo prema staklenoj pregradi i pogledao u anatomske laboratorij. - Da li se ikad pitate odakle dolaze leševi?

- Molim?

- Kako ih medicinski fakulteti dobivaju? Kako završe na onim tamo stolovima, gdje će ih rasporediti?

- Pretpostavljam da ljudi ostavljaju svoja tijela fakultetu.

- Točno tako. Svaki ovaj leš je bio ljudsko biće koje je donijelo duboko velikodušnu odluku. Svoja su tijela ostavili nama. Umjesto da vječnost provedu u nekom lijesu od ružina drveta, odlučili su sa svojim ostacima učiniti nešto korisno. Na njima se uče naše sljedeće generacije liječnika. To se bez leševa ne može učiniti. Studenti moraju vidjeti, u tri dimenzije, sve varijacije ljudskog tijela. Moraju istražiti skalpelom rukavce karotidne arterije, mišićice lica. Da, nešto od toga se može naučiti na računalu, ali nije to isto kao kad doista razrežeš kožu. Izvučeš tanašni živac. Za to vam je potrebno ljudsko biće. Potrebni su vam ljudi s velikodušnošću i milošću koji će vam predati svoj najintimniji dio - svoje vlastito tijelo. Svako ovo tijelo smatram izvanrednim čovjekom. Tako se prema njima ponašam i očekujem da ih i moji studenti tretiraju s poštovanjem. U onoj prostoriji nema šaljenja i zafrkancije. Moji studenti se prema tijelima, i svim dijelovima tijela, moraju ponašati s poštovanjem. Kad su seciranja gotova, ostaci se kremiraju i uklone s dostojanstvom. - Okrenuo se i pogledao Moora. - Tako je u mom laboratoriju.

- Kakve to ima veze s Warrenom Hoytom?

- Velike.

- Je li to razlog zašto se povukao?

- Da. - Ponovno se okrenuo prema prozoru.

Moore je čekao, pogleda uperena u profesorova široka leđa, i dopuštao mu vrijeme da pronađe prave riječi.

- Seciranje je - rekao je Kahn - dugotrajan proces. Neki studenti ne mogu dovršiti zadatak za vrijeme predviđenih nastavnih sati. Neki od njih trebaju dodatno vrijeme kako bi ponovili kompliciranu anatomiju. Stoga im u svako doba dopuštam

pristup laboratoriju. Svaki ima ključ ove zgrade i mogu dolaziti i raditi usred noći, ako trebaju. Neki od njih to i čine.

- I Warren je?

Stanka.

- Da.

Moora je po vratu počela bockati užasna sumnja.

Kahn je otišao do ormarića za spise, otvorio ladicu i počeo kopati po razbacanom sadržaju.

- Bila je nedjelja. Vikend sam proveo izvan grada, a tu sam noć morao pripremiti uzorke za sat u ponedjeljak. Zna te klince, mnogi su nespretni pri seciranju i od svojih uzoraka naprave mljeveno meso. Stoga im ja uvijek nastojim pokazati jedno dobro seciranje, kako bih im pokazao anatomiju koju su na svojim leševima možda oštetili. Radili smo na reproduktivnom sistemu i već su počeli secirati te organe. Sjećam se da je bilo kasno kad sam se dovezao na kampus, negdje iza ponoći. Vidio sam svjetla na prozorima laboratorija i pomislio da je to samo neki kompulzivni student koji želi biti u maloj prednosti pred svojim kolegama. Ušao sam u zgradu. Došao hodnikom. Otvorio vrata.

- Warren Hoyt je bio ovdje - usudio se predložiti Moore.

- Da. - Kahn je u ormariću pronašao ono što je tražio. Izvukao je fascikl i okrenuo se prema Mooru. - Kad sam vidio što radi, ja sam... izgubio sam kontrolu. Zgrabio sam ga za košulju i zabio ga u umivaonik. Nisam bio nježan, to priznajem, ali bio sam toliko ljut da si nisam mogao pomoći. Još uvijek se naljutim, samo kad se toga sjetim. - Ispustio je dubok uzdah, ali čak se ni sad, gotovo sedam godina kasnije, nije mogao smiriti. - Kad sam... kad sam prestao urlati na njega, dovukao sam ga ovamo, u svoj ured. Posjeo sam ga i natjerao da potpiše izjavu da će se povući iz škole odmah u ponedjeljak, u osam sati sljedećeg jutra. Nisam želio zahtijevati da navede razlog, ali morao se povući, ili bih ja napisao izvješće o onome što sam vidio u laboratoriju. Pristao je, naravno. Nije imao izbora. Niti se činilo da ga je čitava ta stvar veoma uznemirila. To mi se na njemu učinilo najčudnijim - ništa ga nije moglo uznemiriti. Sve je prihvaćao smireno i razumno. Ali, takav je bio Warren. Veoma racionalan. Nikad ga ništa nije uzrujalo. Bio je gotovo... - Kahn je zastao. - Mehanički.

- Što ste vidjeli? Što je radio u laboratoriju?

Kahn je pružio Mooru fascikl. - Sve vam ovdje piše. Čuvao sam ga čitavo ovo vrijeme, u slučaju da Warren ikad pokrene neku zakonsku akciju. Zna, studenti vas ovih dana mogu tužiti za svaku sitnicu. Ako bi ikad pokušao da ga ponovno prime u ovu školu, želio sam imati spreman odgovor.

Moore je uzeo fascikl. Na njemu je pisalo samo: Hoyt, Warren. U njemu su bile tri stranice napisane na pisaćem stroju.

- Warren je dobio ženski leš - nastavio je Kahn. - On i njegovi partneri u laboratoriju su već počeli secirati pelvis te otkrili mjehur i maternicu. Organe nisu smjeli vaditi, nego ih samo ogoliti pogledu. Tu nedjeljnu večer, Warren je došao dovršiti posao. Ali, ono što je trebalo biti pažljivo seciranje, pretvorilo se u pravo sakaćenje. Kao da se dočepao skalpela i izgubio nadzor. Nije samo otkrio organe. Izrezao ih je iz tijela. Najprije je odrezao mjehur i ostavio ga da leži između nogu leša. Zatim je izvukao maternicu. Učinio je to bez rukavica, kao da je želio osjetiti

organe uz svoju vlastitu kožu. I tako sam ga zatekao. U jednoj ruci je držao organ iz kojeg je kapala krv, a u drugoj ruci... - Kahnov glas se prekinuo od gađenja.

Ono što Kahn nije mogao izgovoriti, bilo je napisano na stranici koju je Moore sad čitao. Moore je završio rečenicu umjesto njega. - Masturbirao je.

Kahn je otišao do stola i utočio u stolac. - Zato mu nisam mogao dopustiti da diplomira. Bože, kakav bi on liječnik bio? Ako je to učinio lešu, što bi učinio živom pacijentu?

Znam ja što on čini. Njegov sam rad vidio vlastitim očima.

Moore je okrenuo treću stranicu Hoytovog dosjea i pročitao zadnje poglavlje doktora Kahna.

Gospodin Hoyt je suglasan da će se dobrovoljno povući iz škole, što će stupiti na snagu sutra u osam sati ujutro. Zauzvrat, ja ću ovaj slučaj čuvati u tajnosti. Zbog oštećenja leša, njegovi laboratorijski partneri za stolom broj 19 bit će raspodijeljeni u druge skupine u ovoj fazi seciranja.

Laboratorijski partneri.

Moore je pogledao Kahna. - Koliko je Warren imao laboratorijskih partnera?

- Za svakim stolom je četvero studenata.

- Tko su bila ostala tri studenta?

Kahn se namrštio. - Ne sjećam se. Bilo je to prije sedam godina.

- Ne čuvate zabilješke o podjeli zadataka?

- Ne. - Zastao je. - Ali, sjećam se jedne njegove partnerice. Mlade žene. -

Okrenuo se na stolcu prema računalu i pozvao na zaslon dosjee o upisu studenata medicine. Popis studenata s Warrenove brucoske godine pojavio se na ekranu.

Kahnu je trebao trenutak da pregleda imena, a zatim je rekao:

- Evo je. Emily Johnstone. Sjećam je se.

- Zašto?

- Kao prvo, bila je doista zgodna. Slična Meg Ryan. Drugo, zato što je željela znati zašto se Warren povukao. Ja joj nisam htio reći razlog. Onda se otvorila i upitala ima li to kakve veze s ženama. Čini se da je u kampusu Warren slijedio Emily, a njoj se od toga ledila krv u žilama. Ne moram ni reći da joj je laknulo kad je napustio školu.

- Mislite li da će se sjećati ostale dvojice laboratorijskih partnera?

- Ima izgleda da hoće. - Kahn je podignuo telefonsku slušalicu i nazvao studentsku referadu. - Hej, Winnie? Imaš li broj telefona Emily Johnstone? - Uzeo je olovku, zapisao broj, zatim spustio slušalicu. - Ima privatnu ordinaciju u Houstonu - rekao je, ponovno birajući brojeve. - Kod njih je jedanaest sati, dakle trebala bi biti u ordinaciji... Halo, Emily?... Ovdje je glas iz tvoje prošlosti, doktor Kahn iz Emoryja... Tako je, Anatomska laboratorija. Drevna prošlost, ha?

Moore se nagnuo prema njemu, a puls mu se ubrzao.

Kad je Kahn naposljetku spustio slušalicu i pogledao ga, Moore je u njegovim očima vidio odgovor.

- Sjeća se svojih partnera - rekao je Kahn. - Jedna je bila žena po imenu Barb Lippman. A drugi...

- Capra?

Kahn je kimnuo glavom. - Četvrti partner je bio Andrew Capra.

dvadeset i dva

Catherine je zastala na vratima Peterovog ureda. On je sjedio za radnim stolom, nesvjestan da ga promatra i črčkao olovkom po nekom grafikonu. Nikad ranije nije odvojila vremena da ga doista pogleda, a ono što je sad vidjela na njezine usne donijelo lagani osmijeh. Radio je divlje usredotočen, slika i prilika poslu predanog liječnika, osim jedne hirovite sitnice: papirnatog zrakoplova na podu. Peter i njegove luckaste naprave za letenje.

Pokucala je na okvir vrata. Podigao je pogled preko ruba naočala i prenuo se kad ju je ugledao.

- Mogu li razgovarati s tobom? – upitala je.

- Naravno. Uđi.

Sjela je na stolac koji je bio okrenut prema stolu. On nije rekao ništa, samo je strpljivo čekao da ona progovori. Imala je dojam da bi on, bez obzira koliko joj vremena treba, uvijek bio gdje jest i čekao je.

- Stvari su među nama u zadnje vrijeme... napete – rekla je.

Kimnuo je glavom.

- Znam da tebe to muči jednako kao i mene. A mene to doista muči. Jer, ti si mi se, Peter, oduvijek svidao. Možda se ne čini tako, ali istina je. – Udahnula je u nastojanju da smisli prave riječi. – Problemi između nas nemaju nikakve veze s tobom. Za sve sam ja kriva. U mom se životu u ovom trenutku događa mnogo toga. Teško mi je objasniti.

- Ne moraš objašnjavati.

- Jednostavno mi se čini da se nas dvoje raspadamo. Ne samo naše partnerstvo, nego i naše prijateljstvo. Čudno je kako nisam shvaćala da među nama postoji prijateljstvo. Nisam shvaćala koliko mi ono znači dok nisam osjetila da mi izmiče. – Ustala je. – U svakom slučaju, žao mi je. To sam ti došla reći. – Krenula je prema vratima.

- Catherine – blago je rekao – ja znam za Savanu.

Okrenula se i zagledala u njega. Njegov je pogled bio apsolutno postojan.

- Rekao mi je detektiv Crowe – rekao je.

- Kad?

- Prije nekoliko dana, kad sam s njim razgovarao o provali u ured.

Pretpostavljao je da ja već znam.

- Nisi mi ništa rekao.

- Nije bilo na meni da to spominjem. Želio sam da ti budeš spremna govoriti. Znao sam da ti treba vremena i bio sam voljan čekati, koliko god ti je potrebno da stekneš povjerenje u mene.

Ispustila je oštar uzdah. – Onda dobro. Sad znaš najgore o meni.

- Ne, Catherine. – Ustao je i pogledao je u lice. – Znam najbolje o tebi! Znam koliko si snažna, koliko si hrabra. Čitavo ovo vrijeme nisam imao pojma s čime se moraš nositi. Mogla si mi reći. Mogla si imati povjerenja u mene.

- Mislila sam da bi to između nas sve promijenilo.

- Kako?

- Ne želim da ti bude žao zbog mene. Ne želim da me ljudi sažaljevaju.

- Sažaljevaju zbog čega? Zato što si se borila? Zato što si izišla živa iz situacije u kojoj je to bilo gotovo nemoguće? Zašto bih te sažaljevalao?

Trepnula je kako ne bi zaplakala. – Drugi muškarci bi.

- Onda te oni ne poznaju. Ne onako kako te ja poznajem.

Obišao je radni stol tako da ih on više nije razdvajao. – Sjećaš li se dana kad smo se upoznali?

- Kad sam došla na razgovor.

- Čega se sjećaš iz razgovora?

Zbunjeno je odmahнула glavom. – Razgovarali smo o ordinaciji. O tome kako bih se ja uklopila u nju.

- Znači, ti se toga sjećaš samo kao poslovnog sastanka.

- To je i bio.

- Čudno. Ja o tom razgovoru mislim posve drukčije. Jedva se sjećam pitanja koja sam ti postavio, ili onoga što si ti pitala mene. Ali, sjećam se da sam digao pogled od stola i ugledao te kako ulaziš u moj ured. I bio sam zapanjen. Nisam mogao smisliti što bih rekao, a da ne zvuči otrcano, glupo ili posve obično. Nisam želio biti običan, ne za tebe. Mislio sam: evo žene koja ima sve. Pametna je, lijepa je. I stoji ravno ispred mene.

- O, Bože, kako si bio u krivu. Nisam imala sve. – Borila se protiv suza. – Nikad. Jedva se uspijevam održati u komadu...

Bez riječi ju je uzeo u naručje. To se dogodilo tako prirodno, tako jednostavno, bez osjećaja nespretnosti prvog zagrljaja. On ju je jednostavno grlio, i ništa nije zahtijevao. Prijatelj koji tješi prijateljicu.

- Reci mi što mogu učiniti da ti pomognem – rekao je. – Bilo što.

Uzdahnula je. – Tako sam umorna, Peter. Možeš li me otpratiti do automobila?

- To je sve?

- To je ono što mi sad doista treba. Netko u koga imam povjerenja da sa mnom ode do automobila.

Odmaknuo se od nje i nasmiješio joj se. – Onda sam ja definitivno tvoj čovjek.

Peti kat bolničke garaže je bio pust i njihovi su koraci odjekivali betonom kao duhovi koji ih prate. Da je bila sama, čitavim bi se putem osvrtała preko ramena. Ali, Peter je bio pokraj nje i nije osjećala strah. Dopratio ju je do mercedesa. Stajao pokraj njega dok se ona uvlačila za volan. Zatim je zatvorio njezina vrata i pokazao joj na bravu.

Kimajući glavom, pritisnula je gumb za zaključavanje i čula utješno škljocanje bravica.

- Nazvat ću te kasnije – rekao je.

Dok je odlazila, vidjela ga je u retrovizoru, s rukom podignutom u pozdrav. Zatim joj je, kad se počela spuštati, nestao iz vidika.

Zatekla se kako se smješka na putu kući u Back Bay.

Neki muškarci zaslužuju povjerenje, rekao joj je Moore.

Da, ali koji? To nikad ne znam.

I nećeš znati dok voda ne dođe do grla. On će tada stajati pokraj tebe.

Da li kao ljubavnik ili kao prijatelj, Peter će biti jedan od tih muškaraca.

Usporila je vozeći po Commonwealth Avenue i skrenula na prilaz svojoj zgradi. Pritisnula je daljinski upravljač za otvaranje vrata garaže. Vrata su se otvorila i ona se provezla kroz njih. U retrovizoru je vidjela kako se vrata zatvaraju za njom. Tek je tad skrenula i parkirala na svom mjestu. Oprez je bio njezina druga priroda i ovo su bili rituali koje nikad nije propustila učiniti. Provjerila je dizalo prije nego što je ušla u njega. Pogledala hodnik prije nego što je ponovno izišla. Zaključala sve svoje brave čim je ušla u stan. Utvrda je sigurna. Tek je tad mogla dopustiti da iz nje iziđe sva napetost.

Stajala je uz prozor i pijuckala ledeni čaj, uživajući u hladnoći stana dok je promatrala ljude koji su čela blještavih od znoja hodali ulicom. U zadnjih trideset i šest sati je uhvatila tri sata sna. Zaslužila sam ovaj trenutak ugođe, pomislila je prislanjajući ledenohladnu čašu uz obraz. Zaslužila sam da rano odem na spavanje i zaslužila sam da ništa ne radim čitav vikend. Neće misliti na Moora. Neće dopustiti da osjeti bol. Ne još.

Iskapila je čaj i upravo je spustila na kuhinjski pult kad joj je zazvonio dojavljivač. Poziv iz bolnice bilo je zadnje čime se željela pozabaviti. Kad je nazvala Bolnicu Pilgrim, u glasu nije mogla prikriti bijes.

- Ovdje doktorica Cordell. Znam da ste mi upravo poslali poruku na dojavljivač, ali večeras nisam dežurna. Zapravo, upravo se spremam isključiti dojavljivač.

- Oprostite što vas smetam, doktorice Cordell, ali nazvao je sin nekog Hermana Gwadowskog. Uporno zahtijeva da se vidi s vama danas poslijepodne.

- Nemoguće. Već sam kod kuće.

- Da, rekla sam mu da ste ovaj vikend slobodni. Ali, on je rekao da je danas zadnji dan u gradu. Želi vas vidjeti prije nego što posjeti svog odvjetnika.

Odvjetnika?

Catherine je klonula na kuhinjski pult. Bože, nije imala snage za ovo. Ne sad. Ne kad je tako umorna da jedva može misliti.

- Doktorice Cordell?

- Je li gospodin Gwadowski rekao kad bi se želio naći sa mnom?

- Rekao je da će do šest sati čekati u bolničkoj kantini.

- Hvala vam. – Catherine je spustila slušalicu i tupo zurila u blistave kuhinjske pločice. Kako je brižno te pločice održavala čistima! Ali, bez obzira koliko je ribala i koliko je temeljito organizirala svaki vid svojeg života, nije mogla predvidjeti sve Ivane Gwadowske na ovome svijetu.

Uzela je svoju torbicu i ključeve automobila te ponovno napustila utočište svojeg stana.

U dizalu je pogledala na sat i uznemirila se kad je vidjela da je već pet sati i četrdeset pet minuta. Neće stići do bolnice na vrijeme, a gospodin Gwadowski će pretpostaviti da ga je izigrala.

Èim je ušla u mercedes, podignula je slušalicu automobilskeg telefona i nazvala Bolnicu Pilgrim.

- Ovdje je ponovno doktorica Cordell. Moram naæi gospodina Gwadowskog da mu javim da kasnim. Znae li s kojeg je kuænog broja zvao?

- Da provjerim telefonsku knjigu... Evo ga. Nije zvao s bolnièkog kuænog broja.

- Onda s mobitela?

Uslijedila je stanka. – Ovaj, ovo je čudno.

- Što je čudno?

- Zvao je s broja s kojeg vi sad zovete.

Catherine se ukočila, a strah joj je poput hladnog vjetra šibao kičmu. Moj automobil. Nazvao je iz mog automobila.

- Doktorice Cordell?

Tad ga je ugledala, kako se poput kobre uzdiže u retrovizoru. Udahnula je kako bi vrisnula, ali joj je grlo gorilo od kloroformskih para.

Slušalica joj je ispala iz ruke.

* * *

Jerry Sleeper ga je čekao na pločniku ispred dijela zrakoplovne luke na kojem putnici uzimaju svoju prtljagu. Moore je ubacio svoj kovčeg na stražnje sjedalo, ušao u automobil i s treskom zalupio vratima.

- Jesi li je pronašao? – bilo je prvo što je Moore upitao.

- Još nisam – rekao je Sleeper dok se odmicao od ruba pločnika. – Njezin mercedes je nestao, a u stanu nema znakova provala. Štogo se dogodilo, bilo je brzo, i bilo je u njezinom automobilu ili u blizini automobila. Peter Falco ju je zadnji vidio, oko pet i petnaest u bolničkoj garaži. Oko pola sata nakon toga, operaterka Bolnice Pilgrim je Cordellovoj poslala poruku i razgovarala s njom telefonski. Cordell je kasnije nazvala iz automobila. Razgovor je naglo prekinut. Operaterka tvrdi da je zvao sin Hermana Gwadowskog i da joj je zato poslala poruku na dojavljivač.

- Potvrda?

- Ivan Gwadowski je u podne bio u zrakoplovu na putu za Californiju. On nije zvao.

Nisu morali reći tko je zvao. Obojica su to znali. Moore je uznemireno promatrao čitav niz stražnjih svjetala automobila, nanizanih tako gusto kao da su jarkocrvene perlice u noći.

Ima je od šest sati poslijepodne. Što joj je učinio u ova četiri sata?

- Želim vidjeti gdje živi Warren Hoyt – rekao je Moore.

- Upravo tamo i idemo. Znamo da je jutros oko sedam sati završio smjenu u Laboratoriju Interpath. U deset je nazvao svog nadređenog i rekao mu da ima obiteljsku krizu te da se barem tjedan dana neće vratiti na posao. Nitko ga otad nije vidio. Ni u stanu, ni u laboratoriju.

- A obiteljska kriza?

- On nema obitelj. Jedina teta koju je imao umrla je u veljači.

Niz svjetala zamaglio se u crvenu prugu. Moore je trepnuo i odvratio pogled kako Sleeper ne bi vidio njegove suze.

Warren Hoyt je živio u North Endu, labirintu starinskih uskih ulica i zgrada od crvene cigle koje su činile najstariji dio Bostona. Taj dio grada se smatrao sigurnim, zahvaljujući budnim očima lokalnog talijanskog stanovništva koje je posjedovalo mnoge trgovine. Ovdje, u ulici kojom su i turisti i stanovnici hodali bez straha od zločina, živjelo je čudovište.

Hoytov stan je bio na trećem katu ciglene kuće. Nekoliko sati ranije ekipa je pročešljala njegov stan u potrazi za dokaznim materijalom i kad je Moore ušao i ugledao rijetke komade pokućstva i gotovo prazne police, imao je osjećaj da stoji u prostoriji kojoj je očišćena duša. Da u njoj neće pronaći ništa što je preostalo od onoga što Warren Hoyt jest.

Iz spavaće sobe se pojavio doktor Zucker i rekao Mooru: - Ovdje nešto nije u redu.

- Je li Hoyt naš nepoznati počinitelj ili nije?

- Ne znam.

- Što imamo? – Moore je pogledao Crowa koji ga je dočekao na vratima.

- Imamo pogodak u veličini cipele. Broj četrdeset i jedan, odgovara otiscima s mjesta zločina kod Ortizove. Imamo nekoliko vlasi kose s jastuka – kratke, svijetlosmeđe. I to izgleda kao da će se podudarati. I pronašli smo dugu crnu vlas na podu kupaonice. Duljine do ramena.

Moore se namrštio. – Ovdje je bila žena?

- Možda prijateljica.

- Ili još jedna žrtva – rekao je Zucker. – Netko za koga još ne znamo.

- Razgovarao sam s gazdaricom koja živi u prizemlju – rekao je Crowe. – Zadnji put je vidjela Hoyta jutros, kad se vraćao s posla. Nema pojma gdje je sad. Kladim se da možeš pogoditi što kaže o njemu. Dobar stanar. Miran muškarac, nikad nikakvih problema.

Moore je pogledao Zuckera. – Što si mislio kad si rekao da ovdje nešto ne valja?

- Nema alata za ubojstvo. Nema instrumenata. Automobil mu je parkiran ispred zgrade, a ni u njemu nema opreme. – Zucker je pokazao gotovo pust dnevni boravak. – Ovaj stan izgleda kao da u njemu nitko i ne živi. U hladnjaku je samo nekoliko artikala. U kupaonici je sapun, četkica za zube i žilet. Izgleda kao hotelska soba. Mjesto na kojem čovjek spava, i ništa više. Ne kao mjesto na kojem oživljava svoje maštarije.

- Ovdje on živi – rekao je Crowe. – Ovdje mu dolazi pošta. Ovdje mu je odjeća.

- Ali, ovdje nema najvažnije stvari od svih – rekao je Zucker. – Njegovih trofeja. Ovdje nema trofeja.

U Moorove kosti se zavukao osjećaj užasa. Zucker je u pravu. Kirurg je iz svake svoje žrtve izrezbario anatomske trofeje; zacijelo bi ih čuvao negdje u blizini kako bi ga podsjetili na ubijanja. Pomogli mu da prebrodi razdoblje između dva lova.

- Ne gledamo čitavu sliku – rekao je Zucker.

Okrenuo se prema Mooru. – Moram vidjeti gdje je Warren Hoyt radio. Moram vidjeti laboratorij.

* * *

Barry Frost je sjeo za tipkovnicu računala i utipkao ime pacijentice: Nina Peyton. Pojavio se novi ekran, prepun podataka.

- Ovaj terminal je njegovo lovište – rekao je Frost. – Ovdje pronalazi žrtve.

Moore je zurio u monitor, uplašen onime što je vidio. Posvuda u laboratoriju su zujali strojevi, zvonili telefoni, a medicinski tehničari radili na zveckavim policama s epruvetama. Ovdje, u ovom antiseptičnom svijetu nehrđajućeg čelika i bijelih kuta, svijetu posvećenom znanosti izlječenja, Kirurg je neometan birao svoj plijen. S ovog je terminala mogao pozvati ime svake žene kojoj su pretrage krvi ili tjelesnih tekućina rađene u Laboratoriju Interpath.

- Ovo je glavni dijagnostički laboratorij u gradu – rekao je Frost. – Ako ti u ordinaciji bilo kojeg liječnika ili u bilo kojoj klinici u Bostonu vade krv, vrlo je vjerojatno da će krv doći ovamo na analizu.

Upravo ovamo, Warrenu Hoytu.

- Imao je njezinu kućnu adresu – rekao je Moore, gledajući informacije o Nini Peyton. – Ime njezinog poslodavca. Dob i bračno stanje...

- I dijagnozu – dodao je Zucker. Pokazao je na dvije riječi na ekranu: seksualni napad. Upravo ono što Kirurg lovi. Ono što ga uzbuđuje. Emotivno oskvrnjene žene. Žene obilježene seksualnim nasiljem.

Moore je u Zuckerovom glasu čuo uzbuđeno zapijevanje. Zuckera je fascinirala igra, borba umova. Napokon je mogao vidjeti poteze svog protivnika i ocijeniti genij koji je stajao iza njih.

- Bio je ovdje – rekao je Zucker. – Obradivao njihovu krv. Znao njihove najsramočnije tajne. – Uspravio se i osvrnuo po laboratoriju, kao da ga vidi prvi put. – Jeste li ikad razmišljali što medicinski laboratorij zna o vama? – upitao je. – Svi osobni podaci koje im dajete kad zadignete rukav i dopustite im da vam zabiju iglu u venu? Vaša krv otkriva vaše najintimnije tajne. Umirete li od leukemije ili AIDS-a? Jeste li u zadnjih nekoliko sati popušili cigaretu ili popili čašu vina? Uzimate li Prozac zato što ste u depresiji, ili Viagra zato što vam se ne diže? On je držao samu bit tih žena. Mogao im je proučiti krv, dotaknuti je, omirisati je. A one to nisu znale. Nisu znale da neki neznamac miluje dio njihova vlastita tijela.

- Žrtve ga nisu poznavale – rekao je Moore. – Nikad ga nisu srele.

- Ali je Kirurg njih poznao. I to najintimnije. – Zuckerove oči su bile grozničavo sjajne. – Kirurg ne lovi kao bilo koji serijski ubojica na kojeg sam naišao. Jedinstven je. Ostaje skriven od pogleda jer on svoj plijen bira, a da ga ne vidi. – U čuđenju je zurio u policu s epruvetama koja se je nalazila na pultu. – Ovaj laboratorij je njegovo lovište. Ovako ih on nalazi. Po krvi. Po njihovom bolu.

* * *

Kad je Moore izišao iz Medicinskog centra noćni zrak je bio hladan, svježiji nego tjednima ranije. U čitavom Bostonu će biti otvoreno manje prozora, manje će žena biti ranjive na napad.

Ali, večeras Kirurg neće loviti. Večeras će uživati u posljednjem ulovu.

Moore je iznenada stao pokraj svog automobila i stajao je tako, paraliziran od očaja. Možda upravo sad Warren Hoyt uzima svoj skalpel. Upravo sad...

Približili su mu se koraci. Skupio je snagu da podigne glavu i pogleda muškarca koji je stajao nekoliko koraka udaljen u sjeni.

- Ima je, zar ne? – upitao je Peter Falco.

Moore je kimnuo glavom.

- Bože. Oh, Bože. – Falco je sa strahom pogledao noćno nebo. – Dopratio sam je do automobila. Bila je upravo ovdje sa mnom, a ja sam joj dopustio da ode kući. Dopustio sam joj da se odveze...

- Činimo sve što možemo kako bismo je pronašli. – Bila je to uobičajena fraza. Još dok ju je izgovarao, Moore je bio svjestan ispraznosti svojih riječi. Njih govoriš kad stvari izgledaju crno, kad znaš da čak ni najveći napori vjerojatno neće uroditi plodom.

- Što točno činite?

- Znamo tko je.

- Ali ne znate kamo ju je odveo.

- Trebat će nam vremena da ga pronađemo.

- Recite mi što mogu učiniti. Učinit ću bilo što.

Moore se trudio da mu glas ostane smiren, da sakrije vlastite strahove, vlastiti užas. – Znam koliko je teško stajati postrance i pustiti druge da rade svoj posao. Ali, za to smo obučeni.

- Oh, da, vi ste profesionalci! Što je onda, dovraga, pošlo po zlu?

Moore nije imao odgovor.

Falco je uzrujano prišao Mooru i stao ispod svjetiljke na parkiralištu. Svjetlo mu je palo na lice, oronulo od brige. – Ne znam što se dogodilo između vas dvoje – rekao je. – Ali, znam da vam je vjerovala. Iskreno se nadam da vam to nešto znači. Nadam se da vam je ona više od policijskog slučaja. Da vam nije tek još jedno ime na popisu.

- Nije – rekao je Moore.

Muškarci su netremice promatrali jedan drugoga i u tišini priznavali ono što su obojica znali. Što su obojica osjećali.

- Stalo mi je do nje više nego što ćete ikad znati – rekao je Moore.

A Falco mu je tiho odgovorio: - I meni.

dvadeset i tri

- Neko vrijeme će je držati živom – rekao je doktor Zucker. – Onako kako je Ninu Peyton držao živu čitav dan. On sad ima kompletan nadzor nad situacijom. Ima svo vrijeme ovog svijeta.

Rizzoli je zadrhtala kad je pomislila što to znači, svo vrijeme ovog svijeta. Sjetila se koliko osjetljivih završetaka živaca ima ljudsko tijelo i pitala se koliko bola čovjek mora podnijeti prije nego što mu se smiluje Smrt. Pogledala je na drugu stranu sobe za sastanke i vidjela kako je Moore zakopao lice u ruke. Izgledao je bolesno, iznureno. Prošla je ponoć i lica koja je vidjela za konferencijskim stolom izgledala su bolesno žuta i obeshrabrena. Rizzoli je stajala izvan tog kruga, leđima naslonjena na zid. Nevidljiva žena, čiju prisutnost nitko nije zamjećivao, kojoj je bilo dopušteno da sluša, ali ne i da sudjeluje. Svedena na administrativne poslove, lišena službenog oružja, sad je bila tek nešto više od običnog promatrača u slučaju kojeg je poznavala bolje od ikog za ovim stolom.

Moore je podigao glavu i pogledao u njezinom pravcu, ali gledao je ravno kroz nju, a ne nju. Kao da je nije želio pogledati.

Doktor Zucker je sažeo što su saznali o Warrenu Hoytu. Kirurgu.

- Već dugo napreduje prema ovom cilju – rekao je Zucker. – Sad kad ga je postigao, produljit će užitak što je dulje moguće.

- Znači da je Cordell oduvijek njegov cilj? – upitao je Frost. – Sve druge žrtve... one su bile samo za vježbu?

- Ne, i one su mu pružale užitak. Pomogle su mu da prebrodi čekanje, da se riješi seksualne napetosti dok napreduje prema ovoj nagradi. U svakom lovu je uzbuđenje grabežljivca najjače kad vreba najteži plijen. A Cordellova je vjerojatno bila jedina žena koju nije mogao jednostavno dohvatiti. Uvijek je bila na oprezu, uvijek je brižno pazila na sigurnost. Zabarikadirala se iza zaključanih vrata i alarmnih sustava. Izbjegavala je bliske odnose. Rijetko je noću izlazila, osim na posao u bolnicu. Bila je najizazovniji plijen koji je mogao progoniti i onaj kojeg je najviše želio. Lov je dodatno otežao time što joj je dao do znanja da je upravo ona lovina. Strah je koristio kao dio igre. Želio je da ona osjeti kako joj se približava. Ostale žene su bile samo priprema. Cordellova je bila glavni događaj.

- Ona to jest – rekao je Moore, a glas mu je bio ukočen od bijesa. – Još nije mrtva.

Svi su u prostoriji iznenada utihnuli, sve su se oči odvratile od Moora.

Zucker je kimnuo glavom, a ledena hladnokrvnost mu nije bila poljuljana. – Hvala ti što si me ispravio.

Marquette je upitao: - Jesi li pročitao njegov dosje?

- Da – odgovorio je Zucker. – Warren je jedina. Čini se, obožavano dijete, rođeno u Houstonu. Otac mu je bio znanstvenik koji je radio na raketama – ne zezam se. Majka mu je bila iz stare obitelji koja je trgovala naftom. Oboje su sad mrtvi. I tako je Warren bio obdaren pametnim genima i obiteljskim novcem. Nije zabilježen nikakav ispad u dječjačkoj dobi. Nije bio hapšen, nema prometnih kazni, ništa što bi podignulo crvenu zastavicu. Osim onog nemilog događaja na fakultetu, u anatomskom laboratoriju, ne vidim ništa što bi zvalo na oprez. Nikakvih naznaka koje bi mi govorile da mu je bilo predodređeno da postane grabežljivac. Po svemu što sam vidio, bio je savršeno normalan dječak. Uljudan i pouzdan.

- Prosječan – tiho je rekao Moore. – Običan.

Zucker je kimnuo glavom. – On je momak koji se nikad nije isticao, nikad nikoga nije prestrašio. Zato je najstrašniji ubojica od svih jer kod njega nema patologije, nema psihijatrijske dijagnoze. On je poput Teda Bundyja. Inteligentan, organiziran i, na površini, prilično funkcionalan. Ali, ima jednu manu u osobnosti: uživa mučiti žene. On je netko s kime možda svaki dan radiš. I nikad ne bi posumnjao da kad te gleda, kad ti se smiješi, da razmišlja o nekom novom kreativnom načinu da ti raspori crijeva.

Rizzoli se stresla na Zuckerov piskutavi glas i osvrnula po prostoriji. Istina je ovo što govori. Ja Barryja Frosta viđam svaki dan. Čini se dragim tipom. Sretno oženjenim. Nikad loše volje. Ali nemam pojma što doista misli.

Frost je uhvatio njezin pogled i pocrvenio.

Zucker je nastavio. – Nakon incidenta na fakultetu, Hoyt je bio prisiljen povući se. Upisao je program za medicinskog tehničara i slijedio Andrewa Capru u Savanu. Čini se da je njihovo partnerstvo trajalo nekoliko godina. Podaci zrakoplovnih kompanija i izdavača kreditnih kartica ukazuju da su često putovali zajedno. U Grčku i Italiju. U Meksiko, gdje su obojica besplatno radili u nekoj

seoskoj klinici. Bio je to savez dvojice lovaca. Braće po krvi koji su dijelili iste žestoke maštarije.

- Katgut konac – rekla je Rizzoli.

Zucker ju je zbunjeno pogledao. – Molim?

- U kirurgiji zemalja trećeg svijeta još uvijek koriste katgut. Tako ga je on nabavio.

Marquette je kimnuo glavom. – Mogla bi biti u pravu.

U pravu sam, pomislila je Rizzoli, i naježila se od ogorčenja.

- Kad je Cordelli ubila Andrewa Capru – rekao je Zucker – uništila je savršenu ekipu za ubijanje. Uzela je jedinu osobu s kojom je Hoyt bio blizak. I zato je postala njegov krajnji cilj. Njegova krajnja žrtva.

- Ako je one noći kad je Capra umro Hoyt bio u kući, zašto je nije onda ubio? – upitao je Marquette.

- Ne znam. Ima mnogo toga što se te noći u Savani dogodilo, a što zna samo Warren Hoyt. Ono što znamo jest da se prije dvije godine preselio u Boston, nedugo nakon što je ovamo došla Catherine Cordell. Godinu dana poslije Diana Sterling je bila mrtva.

Napokon je progovorio Moore, a glas mu je bio izmučen: - Kako ćemo ga pronaći?

- Imajte njegov stan pod nadzorom, ali ne vjerujem da će se on brzo vratiti u njega. To nije njegova jazbina. To nije mjesto na kojem se prepušta svojim maštarijama. – Zucker se naslonio na naslon stolca i vrludao pogledom. Nastojao je saznanja o Warrenu Hoytu uobličiti u riječi i slike. – Njegova prava jazbina je mjesto koje je odvojeno od njegovog svakodnevnog života. Mjesto na koje se povlači u anonimnosti, moguće prilično daleko od stana. Možda ga nije unajmio pod pravim imenom.

- Ako unajmiš stan, moraš ga i platiti – rekao je Frost. – Slijedit ćemo novac.

Zucker je kimnuo glavom. – Znat ćete da je to njegova jazbina kad je pronađete, zato što će u njoj biti njegovi trofeji. Suveniri ubojstva. Moguće je da je tu jazbinu uredio kao mjesto na koje bi s vremenom dovodio svoje žrtve. Kao vrhunsku komoru za mučenje. Na tom je mjestu zajamčena privatnost, nitko ga neće prekinuti. Samostojeća zgrada. Ili stan s dobrom zvučnom izolacijom.

Da nitko ne čuje Cordellovu kako vrišti, pomislila je Rizzoli.

- Na tom mjestu može biti stvor kakav doista jest. Osjeća se opušteno i nesputano. Ni na jednom mjestu zločina nije ostavio spermu, što mi kazuje da je kadar odgoditi seksualno zadovoljenje dok ne dođe na sigurno mjesto. Ova jazbina je to mjesto. Vjerojatno je posjećuje s vremena na vrijeme, kako bi ponovno doživio uzbuđenje klanja. Da izdrži između dva ubojstva. – Zucker se ogledao po prostoriji. – Tamo je odveo Catherine Cordell.

* * *

Grci to nazivaju dere, što je riječ koja se odnosi na prednji dio vrata, ili grlo, a to je najljepši, najranjiviji dio ženske anatomije. U grlu pulsira život i dah, a ispod mliječnobijele Ifigenijine kože, modre su žile treperile ispod oštrice noža njezina oca. Dok je Ifigenija ležala ispružena na oltaru, je li Agamemnon zastao kako bi se divio nježnoj liniji kćerkina vrata? Ili je proučavao oznake, kako bi odabrao

najučinkovitiju točku na kojoj oštricom treba prerezati kožu? Iako je patio zbog tog žrtvovanja, u trenutku kad je njegov nož utonuo u njezinu kožu, nije li u slabinama osjetio bar lagani drhtaj želje, nalet seksualnog zadovoljstva dok je zabijao oštricu u njezino meso?

Čak ni stari Grci, sa svojim strašnim pričama o roditeljima koji proždiru svoje potomstvo i sinovima koji spavaju sa svojim majkama, ne spominju takve izopačene pojedinosti. Nisu ni morali; to je jedna od onih tajnih istina koje svi razumijemo i bez riječi. Oni ratnici koji su stajali kamenih izraza lica i srca neosjetljivih na djevojačke vriskove, svi koji su gledali kako Ifigeniju razodijevaju do gole kože, a njezin labuđi vrat ogoljuju nožu, koliko ih je osjetilo neočekivanu vrelinu užitka kako im oblijeva prepone? Osjetilo kako im se kurac diže?

Koliko će njih moći pogledati ženin vrat i ne osjetiti poriv da ga prerežu?

Njezin vrat je jednako blijed kao što je zacijelo bio i Ifigenijin. Zaštitila se od sunca, kao što bi sve crvenokose i trebale, i samo nekoliko pjegica kvari alabasternu prozirnost njezine kože. U ove je dvije godine sačuvala svoj vrat besprijeckornim za mene. To cijenim.

Strpljivo sam čekao da se osvijesti. Znam da je sad budna i svjesna moje nazočnosti, jer joj se puls ubrzao. Dotičem joj vrat, rupicu točno iznad prsne kosti, a ona naglo udahne i ne ispušta dah dok je milujem po vratu, prateći karotidnu arteriju. Srce joj ubrzano lupa i podiže kožu u ritmičkim trepetima. Osjećam tanki sloj njezinog znoja pod prstom. Rascvjetao se poput pare na njezinoj koži i lice joj blista od njegova sjaja. Dok je milujem do ruba čeljusti, konačno ispušta dah; on izlazi u cviljenju, prigušenom vrpcom preko njezinih usta. Nije nalik mojoj Catherine da cvili. Ostale su bile glupe gazele, ali Catherine je tigrica, jedina koja je uzvratila udarac i prolila krv.

Otvara oči i gleda me i vidim da razumije. Konačno sam pobijedio. Ona, najdragocjenija od svih, poražena je.

Vadim svoje instrumente. Ugodno zveckaju dok ih polažem na metalni pladanj uz krevet. Osjećam da me promatra i znam da joj pogled privlači oštar odsjaj nehrđajućeg čelika. Zna za što služi svaki pojedini instrument, i zacijelo ih je koristila mnogo puta. Retraktor služi za proširenje reza. Hemostat je tu da stegne tkivo i krvne žile. A skalpel... pa, oboje znamo za što se koristi skalpel.

Stavljam pladanj blizu njezine glave, tako da može vidjeti i razmišljati o onome što slijedi. Ne moram reći ni riječ; odsjaj instrumenata sve kazuje.

Dotičem joj nagi trbuh i njezini se abdominalni mišići stežu. To je djevičanski trbuh, bez ijednog ožiljka koji bi mu nagrdio ravnu površinu. Oštrica će njezinu kožu razrezati kao putar.

Podižem skalpel i pritišćem mu vrh uz njezin trbuh. Naglo uzdahne i raskolači oči.

Jednom sam vidio fotografiju zebre snimljene upravo u trenutku kad joj je lav zabio očnjake u vrat, a zebrine oči su bile iskolačene u smrtnomu času. Tu sliku neću nikad zaboraviti. Taj pogled vidim sad, u Catherininim očima.

* * *

O Bože, o Bože, o Bože.

Catherinin dah je hriptao ulazeći i izlazeći iz njezinih pluća dok je osjećala kako joj skalpel bocka kožu. Oblivena znojem, zatvorila je oči, užasavajući se boli koja će uslijediti. Jecaj uhvaćen u njezinom grlu, molba nebesima za milost, čak i za brzu smrt, samo ne ovo. Ne rezanje njezinog mesa.

A onda je skalpel odmaknut.

Otvorila je oči i pogledala njegovo lice. Tako obično, tako lako zaboravljivo. Muškarac kojeg je možda vidjela desetak puta, a da ga nikad nije primijetila. A ipak, on je nju poznao. Lebdio je na rubu njezina svijeta, stavio je u samo središte svoga svemira, dok je kružio oko nje, neviđen u mraku.

A ja nisam imala pojma da je u blizini.

Odložio je skalpel na pladanj. I smiješeći se, rekao: - Ne još.

Tek kad je izišao iz prostorije, znala je da je mučenje odgođeno i oštro uzdahnula od olakšanja.

Dakle, takva mu je igra. Produlji užas, produlji užitak. Zasad će je držati na životu i dati joj vremena da razmisli o tome što slijedi.

Svaka minuta života je minuta za bijeg.

Učinak kloforma je nestao i bila je posve svjesna, a mozak joj je bjesomučno radio na moćnom gorivu panike. Ležala je raširenih ruku i nogu privezana uz krevet s čeličnim okvirom. Odjeća joj je skinuta; ruke i noge su joj ljepljivom vrpcom bile privezane uz krevet. Iako se trzala i napinjala da se oslobodi spona dok joj mišići nisu počeli titrati od iscrpljenosti, nije se mogla osloboditi. Prije četiri godine, u Savani, Capra se koristio najlonskim užetom da joj zaveže zglobove i uspjela je provući i osloboditi jednu ruku; Kirurg neće ponoviti tu grešku.

Oblivena znojem, preumorna da se nastavi boriti, usredotočila se na ono što ju je okruživalo.

Iznad kreveta je visila gola žarulja. Miris zemlje i vlažnog kamena govorio joj je da je u nekom podrumu. Okrenula je glavu i uspjela razabrati, iza kruga svjetla, kaldrmastu strukturu kamenog temelja.

Iznad njezine glave su zaškripali koraci i čula je struganje stolca po podu. Drveni pod. Stara kuća. Gore je uključen televizor. Nije se mogla sjetiti kako je došla u ovu prostoriju ili koliko dugo je trajala vožnja. Možda su kilometrima udaljeni od Bostona, na mjestu na kojem se nitko neće sjetiti pogledati.

Sjaj pladnja privukao joj je pogled. Zurila je u niz instrumenata, uredno složenih za postupak koji će uslijediti. Nebrojeno puta je ona sama upotrijebila takve instrumente i smatrala ih alatom za ozdravljenje. Sa skalpelima i peanima vadila je tumore i metke, zaustavljala krvarenja iz puknutih arterija i isisavala krv iz natopljenih prsnih šupljina. Sad je gledala u instrumente koje je koristila za spašavanje života i vidjela je samo instrumente vlastite smrti. Stavio ih je blizu kreveta tako da ih može proučavati i razmišljati o oštrom bridu skalpela, čeličnim zupcima hemostata.

Ne paničari. Misli. Misli.

Zatvorila je oči. Strah je bio poput nečeg živog i omatao joj svoja ticala oko vrata.

Već si ih jednom pobijedila. Možeš ti to ponovno.

Osjetila je kako joj kapljica znoja klizi niz grudi i nestaje u znojem natopljenom madracu. Postoji izlaz. Mora postojati izlaz, način da mu se usprotivi. Alternativa je bila previše strašna da bi o njoj razmišljala.

Otvorila je oči, zagledala se u žarulju iznad glave i usredotočila poput skalpela oštar um na sljedeći korak. Sjetila se što joj je Moore rekao: da se Kirurg hrani strahom. Napadao je žene koje su bile oskvrnjene, koje su bile žrtve. Žene s kojima se osjećao nadmoćno.

Neće me ubiti dok me ne pobijedi.

Duboko je udahнула, shvaćajući kakvu igru treba igrati. Pobijedi strah. Prihvati bijes. Pokaži mu da, bez obzira što ti radi, ne možeš biti poražena.

Ni u smrti.

dvadeset i četiri

Rizzoli se uz trzaj probudila, a bol joj je parala vrat poput noža. Gospode, ne još jedan nategnuti mišić, pomislila je dok je polako podizala glavu i treptala na sunčevom svjetlu koje je dopiralo kroz uredski prozor. Ostali radni stolovi u uredu bili su napušteni; ona je jedina sjedila za stolom. Negdje oko šest sati iscrpljeno je spustila glavu, obećavajući si samo kratko drijemanje. Sad je bilo devet i trideset. Hrpa računalskih ispisa koja joj je poslužila kao jastuk, bila je vlažna od slina.

Pogledala je prema Frostovom stolu i vidjela kako mu jakna visi preko naslona stolca. Na Crowovom stolu je bila vrećica s krafnama. Dakle, ostatak ekipe je došao dok je ona spavala i zacijelo su je vidjeli razjapljenih usta iz kojih je curila slina. Mora da je to bio veoma zabavan prizor.

Ustala je i protegnula se, pokušavajući razgibati vrat, ali znala je da je uzaludno. Jednostavno će morati pregurati dan nakošene glave.

- Hej, Rizzoli. Jesi li završila sa spavanjem za ljepotu?

Okrenula se i ugledala detektiva druge ekipe kako joj se ceri kroz pregradak.

- Zar se ne vidi? - zarežala je. - Gdje su ostali?

- Tvoja je ekipa na sastanku od osam sati.

- Molim?

- Mislim da su upravo završili.

- I nikom nije palo na pamet da mi to kaže. - Krenula je hodnikom, a zadnje niti sna joj je otpuhao bijes. Oh, znala je što se događa. Ovako te izbacuju, ne izravnim napadom, nego kapima i kapljicama poniženja. Izostave te sa sastanaka, iz tijeka događaja. Svedu te na beznačnost.

Ušla je u sobu za sastanke. Jedinu koji je tamo bio bio je Barry Frost koji je skupljao svoje papire sa stola. Podigao je pogled i kad ju je ugledao, lagano crvenilo mu je oblilo lice.

- Hvala ti što si me obavijestio za sastanak - rekla je.

- Izgledala si izmoždena. Mislio sam da bih te mogao kasnije u sve uputiti.

- Kad, sljedeći tjedan?

Frost je spustio pogled, izbjegavajući njezin. Dovoljno su dugo radili kao partneri pa je ona na njegovom licu mogla prepoznati krivnju.

- Znači, ja sam na ledu - rekla je. - Je li to Marquettova odluka?

Frost je nesretno kimnuo glavom. - Pobunio sam se protiv toga. Rekao sam mu da nam trebaš. Ali, on je rekao, obzirom na pucanje i sve to...

- Što je rekao?

Frost je nevoljko završio. - Da više nisi dobitak za Odjel.

Više nije dobitak. U prijevodu: njezina karijera je završena.

Frost je otišao iz prostorije. Iznenada je osjetila vrtoglavicu zbog nedostatka sna i hrane, pa je potonula u stolac i samo je sjedila zureći u prazan stol. Na trenutak se sjetila vremena kad je imala devet godina, prezrena sestra koja očajnički želi biti prihvaćena kao jedan od dječaka. Ali, dečki su je odbacili, kao i uvijek. Znala je da Pachecova smrt nije pravi razlog zbog kojeg su je isključili. Nepotrebna pucnjava nije uništila karijere drugih policajaca. Ali, ako si žena i bolja od svih drugih i ako imaš petlje dati im to do znanja, jedna jedina pogreška kao što je Pacheco posve je dovoljna.

Kad se vratila za svoj stol, vidjela je da je ured napušten. Frostova jakna je nestala; kao i Crowova vrećica s krafnama. Mogla bi se i ona pokupiti. Zapravo, trebala bi smjesta isprazniti svoj stol, budući da za nju ovdje nema budućnosti.

Otvorila je ladicu da izvadi svoju torbicu i zastala. Fotografija s obdukcije Elene Ortiz zurila je u nju iz gomile papira. I ja sam njegova žrtva, pomislila je. Bez obzira što je zamjerala svojim kolegama, nije zaboravila činjenicu da je za njezin pad kriv Kirurg. Kirurg je taj koji ju je ponizio.

Zalupila je ladicu. Ne još. Još se nisam spremna predati.

Pogledala je prema Frostovom stolu i vidjela hrpu papira koju je pokupio sa stola u sobi za sastanke. Ogledala se oko sebe kako bi bila sigurna da je nitko ne promatra. Jedini detektiv osim nje bio je u drugom odjelu, u udaljenom dijelu prostorije.

Zgrabila je Frostove papire, odnijela ih do svog stola i sjela da ih pročita.

Bili su to financijski podaci Warrena Hoyta. Na to se sveo slučaj: papirnatu potjeru. Slijedite novac, nađite Hoyta. Vidjela je izvatke njegovih kreditnih kartica, bankovne izvode, pologe i podizanje novca. Gomila velikih brojeva. Hoytovi roditelji su ga ostavili prilično imućnim i on je svake zime uživao na Karibima ili u Meksiku. Nije pronašla nikakav dokaz da ima još neki stan, nijedan ček za plaćanje najamnine, nikakvih fiksnih mjesečnih uplata.

Naravno da nije. Nije on glup. Ako ima brlog, plaća ga gotovinom.

Gotovinom. Ne možeš uvijek predvidjeti kad ćeš ostati bez gotovine.

Podizanje novca s bankomata često je neplanirano ili spontano.

Prelistala je njegove bankovne izvatke, tražeći svaki koji se odnosi na uporabu bankomata i zapisala ih na papir. Većinu novca je podigao s bankomata u blizini stana ili Medicinskog centra, na područjima koja se nalaze unutar njegovog uobičajenog područja djelovanja. Ona je tražila neobično, transakcije koje se nisu uklapale u ovaj obrazac.

Pronašla je dvije takve transakcije. Jednu u banci u Nashuu, New Hampshire, 26. lipnja. Druga je bila na bankomatu u Hobb's FoodMartu u Lithiji, Massachusetts, 13. svibnja.

Naslonila se u stolcu pitajući se slijedi li Moore već ove transakcije. S tolikom gomilom drugih pojedinosti i svim razgovorima s Hoytovim kolegama iz

laboratorija, dva bankovna izvotka su možda nisko na popisu prioriteta istražiteljske ekipe.

Začula je korake i uplašeno podignula pogled u panici da su je uhvatili kako čita Frostove papire, ali to je bila samo službenica iz laboratorija koji je ušla u ured. Službenica se nasmiješila, odložila fascikl na Moorov stol i ponovno izišla.

Nakon nekog vremena, Rizzoli je ustala, otišla do Moorovog stola i provirila u fascikl. Prva stranica je bilo izvješće Kose i vlakana, analiza svijetlosmeđih vlasi pronađenih na jastuku Warrena Hoyta.

Trichorrhexis invaginata, usporediva s vlasi kose pronađenoj na rubu rane žrtve Elene Ortiz. Pogodak. Potvrda da je Hoyt njihov čovjek.

Okrenula je drugu stranicu. I ona je bila izvješće Kose i vlakana, o vlasi pronađenoj na podu Hoytove kupaoice. Ovo izvješće nije imalo smisla. Nije se uklapalo.

Zatvorila je fascikl i otišla do laboratorija.

* * *

Erin Volchko je sjedila pred gammatech prizmom i prelistavala čitav niz fotomirkografa. Kad je Rizzoli ušla u laboratorij, Erin je podignula fotografiju i izazvala je: - Brzo! Što je ovo?

Rizzoli se namrštila na crno-bijelu sliku ljuskave trake. - Ružno je.

- Da, ali što je to?

- Vjerojatno nešto odvratno. Noga žohara.

- To je dlaka jelena. Super, ha? Uopće nije nalik ljudskoj dlaci.

- Kad već govorimo o ljudskoj dlaci... - Rizzoli joj je pružila izvješće koje je upravo pročitala. - Možeš li mi reći malo više o ovome?

- Iz stana Warrena Hoyta?

- Da.

- Kratke svijetlosmeđe vlasi na Hoytovom jastuku pokazuju Trichorrhexis invaginata. Čini se da je on vaš nepoznati.

- Ne, ona druga vlas. Crna kosa pronađena na podu u kupaoici.

- Da ti pokažem fotografiju. - Erin je posegnula za hrpom fotomikrografa. Prolistala ih je poput karata i izvukla jednu iz špila. - Ovo je kosa iz kupaoice. Vidiš li numeričke nizove?

Rizzolica je pogledala papir, Erinin uredni rukopis. A00-B00-C05-D33. - Da. Štoga oni značili.

- Prva dva niza, A00 i B00, govore ti da je vlas ravna i crna. Ispod mikroskopa vidiš i dodatne pojedinosti. - Pružila je Rizzolici fotografiju. - Pogledaj tijelo vlasi. Vidiš kako je debela. Vidiš li da je križni oblik gotovo okrugao.

- Što to znači?

- To je značajka koja nam pomaže razlikovati kosu različitih rasa. Tijelo vlasi osobe iz Afrike je, naprimjer, gotovo ravno, poput vrpce. Sad pogledaj pigmentaciju i primijetiti ćeš da je veoma gusta. Vidiš li debelu epidermu? Sve to ukazuje na isti zaključak. - Erin ju je pogledala. - Ovakva kosa je karakteristična za Istočnu Aziju.

- Kako to misliš Istočnu Aziju?

- Kineze ili Japance. Indijski potkontinent. Možda i američke Indijance.

- Može li se to potvrditi? Ima li dovoljno korijena kose za testove DNK?
- Nažalost, nema. Čini se da je korijen odrezan, a ne da je kosa ispala. Na ovoj vlasi nema folikularnog tkiva. Ali, uvjerena sam da ovo nije kosa nekog Europljanina, niti Afrikanca.

Azijatkinja, pomislila je Rizzolica dok se vraćala na Odjel za umorstva. Kako se to uklapa u slučaj? U hodniku staklenih zidova koji vodi na sjeverno krilo zgrade zastala je i umornim očima zaškiljila na suncu dok je gledala prema susjednom Roxburyju. Postoji li još jedna žrtva čije tijelo tek trebaju pronaći? Je li joj Hoyt odrezao kosu za suvenir, onako kako je odrezao kosu Catherine Cordell?

Okrenula se i uplašila kad je vidjela Moora da prolazi pokraj nje, na putu prema južnom krilu. Da ga nije zazvala, možda je ne bi ni primijetio.

Stao je i nevoljko se okrenuo prema njoj.

- Ona duga vlas s poda Hoytove kupaonice - rekla je. - Laboratorij kaže da je od nekog iz istočne Azije. Možda nam je promakla neka žrtva.

- Raspravljali smo o toj mogućnosti.

- Kad?

- Jutros, na sastanku.

- Prokletstvo, Moore! Nemoj me izostavljati iz tijeka događaja!

Njegova hladna šutljivost služila je da naglasi prodornost njezina ispada.

- I ja ga želim - rekla je. Polako i neumoljivo mu se približavala dok mu se nije unijela u lice. - Želim ga jednako kao i ti. Pusti me da se vratim.

- Odluka nije moja. Marquettova je. - Okrenuo se s namjerom da ode.

- Moore?

Nevoljko je stao.

- Ne mogu ovo podnijeti - rekla je. - Ovu zavadu između nas.

- Sad nije vrijeme za razgovor o tome.

- Slušaj, žao mi je. Bila sam bijesna na tebe zbog Pacheca. Znam da je to šugava isprika za ono što sam učinila. To što sam Marquettu rekla za tebe i Cordellicu.

Okrenuo se prema njoj. - Zašto si to učinila?

- Upravo sam ti rekla zašto. Bila sam bijesna.

- Ne, nije to bilo samo zbog Pacheca. Riječ je o Catherine, zar ne? Ne sviđa ti se od prvog dana kad si je vidjela. Nisi mogla podnijeti činjenicu...

- Da se zaljubljuješ u nju?

Uslijedila je duga tišina.

Kad je Rizzoli progovorila, nije mogla prikriti sarkazam u glasu. - Znaš, Moore, uza sve tvoje dubokoumne izjave o tome da poštuješ ženski um i diviš se sposobnostima žena, ipak padaš na isto što i svi muškarci. Sise i dupe.

Pobljedio je od bijesa. - Dakle, mržiš ju zbog njezinog izgleda. A na mene si bijesna jer sam pao na to. Ali, znaš što, Rizzolice? Koji bi muškarac pao na tebe, kad čak ni ne izgledaš nalik sebi?

Ogorčeno ga je promatrala dok se udaljavao. Još prije nekoliko tjedana, mislila bi da je Moore posljednja osoba na svijetu koja bi rekla nešto tako okrutno. Njegove riječi su je ubole gore nego da ih je izgovorio bilo tko drugi.

Da je možda rekao istinu, odbila je razmotriti.

Dolje, kad je prolazila predvorjem, zastala je ispred spomenika poginulim policajcima bostonske policije. Imena mrtvih bila su uklesana na zid kronološkim redom, počevši s Ezekielom Hodsonom 1854. godine. Vaza s cvijećem stajala je u počast na granitnom podu. Pogini na dužnosti i bit ćeš junak. Kako jednostavno, kako trajno. Nije znala ništa o ovim muškarcima čija su imena postala besmrtna. Koliko je njoj bilo poznato, možda su neki od njih bili korumpirani, ali smrt je njihova imena i ugled učinila nedodirljivima. Stojeći ispred tog zida gotovo im je bila zavidna.

Otišla je do svog automobila. Čepkajući po pretincu za rukavice, pronašla je kartu Nove Engleske. Raširila ju je na sjedalu i pogledala dva izbora koja je imala: Nashua, New Hampshire ili Lithia, u zapadnom Massachusettsu. Warren Hoyt je koristio bankomate na obje lokacije. Sad se sve svodilo na puko nagađanje. Bacanje novčića.

Upalila je automobil. Bilo je deset i trideset; u Lithiju je stigla tek u podne.

* * *

Voda. Jedino je na nju Catherine mogla misliti, na hladan, čist okus vode koja joj teče u usta. Sjetila se svih izvora s kojih je pila, oaza od nehrđajućeg čelika u bolničkim hodnicima iz kojih je štrcala ledeno hladna voda koja joj je prskala usnice i bradu. Sjetila se smravljenog leda i postoperativnih pacijenata koji bi iskrivili vratove otvarajući sasušena usta poput ptičica da bi dobili nekoliko dragocjenih kapljica.

I sjetila se Nine Peyton, zavezane u njezinoj spavaćoj sobi, sa spoznajom da je osuđena na smrt, ali je ipak mogla misliti samo na vlastitu groznu žed.

Ovako nas on muči. Ovako nas pokorava. Želi da ga molimo za vodu, da molimo za naše živote. Želi kompletan nadzor. Želi da priznamo njegovu moć.

Čitavu noć ju je ostavio da zuri u golu žarulju. Nekoliko puta je zadrijemala, ali se uplašeno budila, dok joj se želudac pjenio od panike. Ali, panika ne smije potrajati, i kako su sati prolazili i nikakva silina naprezanja nije mogla olabaviti spona kojima je bila vezana, njezino tijelo kao da je ušlo u stanje odgođene živahnosti. Lebdila je u tom stanju, u sumraku noćne more između nijekanja i stvarnosti, a um joj je istančanom koncentracijom bio usredotočen na žudnju za vodom.

Zaškripali su koraci. Vrata su se cvileći otvorila.

Posve se razbudila. Srce joj je iznenada tuklo kao životinja koja si pokušava prokrciti put iz njezinih grudi. Udahnula je vlažni hladni podrumski zrak koji je mirisao na zemlju i megljivo kamenje. Dok su se koraci spuštali niz stubište sve je žurnije i žurnije udisala, a onda se on našao iznad njezine glave. Svjetlo gole žarulje bacalo je sjenu na njegovo lice i pretvaralo ga u nasmiješenu lubanju s rupama umjesto očiju.

- Željela bi nešto popiti, zar ne? - rekao je. Tako tihim glasom. Tako razumnim glasom.

Nije mogla govoriti zbog vrpce preko usta, ali u njezinim je grozničavim očima vidio odgovor.

- Vidi što imam, Catherine. - Podigao je čašu i ona je začula divno zveckanje kockica leda i ugledala kapljice na hladnoj površini čaše. - Zar ne bi željela gutljaj?

Kimnula je glavom, a pogled joj nije bio uperen u njega, nego u čašu. Žed ju je izluđivala, ali mislila je unaprijed, iza tog prvog pobjedonosnog gutljaja. Smišljala je svoje poteze, odvagnula mogućnosti.

Zaljuljao je vodu u čaši, a led je po staklu odzvonio poput zvona. - Samo ako budeš dobra.

Bit ću, obećale su mu njezine oči.

Vrpca ju je zapekla dok ju je odljepljivao. Ležala je posve pasivna i dopustila mu da joj gurne slamčicu u usta. Pohlepno je otpila gutljaj, ali to je bila tek kap na podivljalu vatru njezine žeđi. Ponovno je otpila gutljaj i odmah počela kašljati, a dragocjena voda joj je kapala iz usta.

- Ne mogu... ne mogu piti dok ležim - protisnula je. - Molim te, daj mi da sjednem. Molim te.

Odložio je čašu i proučavao je očima nalik crnim jamama bez dna. Vidio je ženu na rubu nesvijesti. Ženu koju je morao oživjeti, ukoliko je želio puno zadovoljstvo njezinog užasa.

Počeo je rezati vrpcom kojom joj je desna ruka bila vezana uz okvir kreveta.

Srce joj je divljački lupalo i sjetila se da će on zacijelo primijetiti kako joj nadima prsnu kost. Desna spona je bila prerezana i njezina je ruka mlohavo ležala. Nije se pomaknula, nije napela nijedan mišić.

Uslijedila je beskrajna tišina. Daj. Oslobodi mi i lijevu ruku. Prereži vrpcom!

Prekasno je shvatila da zadržava dah i on je to primijetio. U očaju je čula škripanje svježije ljepljive vrpce dok ju je odljepljivao sa smotka.

Sad ili nikad.

Slijepo je zamahnula prema pladnju s instrumentima i srušila čašu s vodom, a kockice leda su zazveckale po podu. Prstima je čvrsto obuhvatila čelik. Skalpel!

Upravo u trenutku kad se bacio na nju, zamahnula je skalpelom i osjetila kako je oštrica pogodila meso.

Ustuknuo je jaukajući i držeći se za ruku.

Okrenula se na bok i skalpelom prerezala vrpcom kojom joj je bio vezan lijevi zglob. I druga joj je ruka slobodna!

Uspravila se u krevetu, a pred očima joj se zamaglilo. Od žeđi je oslabila i sad se nastojala usredotočiti, usmjeriti oštricu na vrpcom kojom joj je bila vezana desna noga. Naslijepo je zamahnula i bol joj je zapekla kožu. Jedan oštar zamah i noga joj je bila slobodna.

Nagnula se prema zadnjoj sponi.

Teški retraktor ju je snažno udario u sljepoočicu, tako brutalno da joj je pred očima zaiskrilo.

Drugi udarac ju je pogodio u obraz i čula je kako joj je puknula kost.

Nije se mogla sjetiti kad je ispustila skalpel.

Kad je povratila svijest u licu joj je sijevalo, a na desno oko nije vidjela. Pokušala je pomaknuti udove i shvatila da su joj ruke i noge ponovno bile vezane uz okvir kreveta. Ali, još joj nije stavio vrpcom preko usta; još je nije ušutkao.

Stajao je iznad nje. Vidjela je krv na njegovoj košulji. Njegova krv, shvatila je s divljim osjećajem zadovoljstva. Njegov plijen je uzvratio udarac i prolio mu krv. Mene ne može tako jednostavno pobijediti. On se hrani strahom; ja mu neću pokazati nimalo straha.

Podigao je skalpel s pladnja i prišao joj. Iako joj je srce snažno udaralo o grudi, ležala je savršeno mirna i promatrala ga. Izazivala ga, rugala mu se. Znala je da je njezina smrt neizbježna i prihvaćanje te činjenice donijelo joj je oslobođenje. Hrabrost osuđenih na smrt. Dvije godine je čučala poput ranjene zvijeri u skrovištu. Dvije godine je dopuštala duhu Andrewa Capre da joj upravlja životom. Više neće.

Hajde, zareži me. Ali, nećeš pobijediti. Nećeš me vidjeti poraženu.

Pritisnuo je oštricu uz njezin trbuh. Mišići su joj se automatski napeli. Čekao je da na njezinom licu ugleda strah.

Pokazala mu je samo prkos. - Ne možeš to učiniti bez Andrewa, zar ne? - rekla je. - Ne može ti se samom čak ni dignuti. Andrew je morao jebati. Ti si ga mogao samo gledati.

Pritisnuo je oštricu i lagano joj zarezao kožu. Čak i kroz bol, čak i kad su joj počele kapati prve kapi krvi, nije odvrćala pogled od njegovih očiju, nije pokazivala nimalo straha, uskraćivala mu je svako zadovoljstvo.

- Ne možeš čak ni pojebati ženu, je li? Ne, to je morao raditi tvoj junak Andrew. A, i on je bio gubitnik.

Skalpel je oklijevao. Malo se podigao od kože. Vidjela je kako se krzma u mutnom svjetlu.

Andrew. Ključ je Andrew, muškarac kojeg on obožava. Njegov bog.

- Gubitnik. Andrew je bio gubitnik - rekla je. - Znaš zašto me je one noći posjetio, zar ne? Došao je moliti.

- Nije. - Tu je riječ izgovorio jedva čujnim šaptom.

- Molio me da ga ne otpustim. Preklinjao me. - Nasmijala se, grubim, iznenađujućim zvukom na tom mutnom mjestu smrti. - Bilo je to žalosno. Takav je bio tvoj Andrew, tvoj junak. Molio je mene da mu pomognem.

Stisak oko skalpela se pojačao. Oštrica je ponovno bila pritisnuta uz njezin trbuh, a svježa krv je probijala i kapala niz njezin bok. Divljački je potisnula poriv da se trzne, da zajauče. Umjesto toga je nastavila govoriti, glasom tako snažnim i samouvjerenim kao da je ona bila ta koja drži skalpel.

- Rekao mi je za tebe. To nisi znao, je li? Rekao je da ne možeš ni razgovarati sa ženom, da si velika kukavica. On ti ih je morao pronalaziti.

- Lažljivice.

- Ti si njemu bio nula. Parazit. Crv.

- Lažljivice.

Oštrica je utonula u njezinu kožu i, iako se borila protiv toga, pobjegao joj je uzdah iz grla. Nećeš pobijediti, gade. Jer te se ja više ne bojim. Više se ničega ne bojim.

Zurila je u njega, oči su joj gorjele od prkosa osuđenih, dok je on radio sljedeći rez.

dvadeset i pet

Rizzoli je stajala i promatrala niz kutija s mješavinom keksa, pitajući se koliko ih vrvi kukcima iz brašna. Hobbsova trgovina hranom bila je takva trgovina živim namirnicama - mračna i zagušljiva, prava obiteljska trgovina, ako mamu i tatu zamišljaš kao par zlobnih starih koji bi školskoj djeci prodali ukiseljeno

mlijeko. "Tata" je bio Dean Hobbs, stari Jenki sumnjičavih očiju koji pomno proučava kupca prije nego što ga prihvati kao platišu. Teška srca je uzvratio dva penija, a zatim treskom zalupio kasu.

- Ne pratim korisnike ATM stvarčice - rekao je Rizzolijevoj. - Banka je ovdje postavila bankomat kao pogodnost mojim kupcima. Ja s time nemam nikakve veze.

- Gotovina je podignuta još u svibnju. Dvjesto dolara. Imam fotografiju čovjeka koji je...

- Kao što sam rekao onom državnom policajcu, to je bilo u svibnju. Mislite li da se sjećam kupca iz tako davne prošlosti?

- Državna policija je bila ovdje?

- Jutros, s istim pitanjima. Zar vi policajci ne razgovarate jedni s drugima?

Dakle, transakcija s bankomata je već provjerena, ali ne od strane bostonske policije, nego državne. Sranje, ona ovdje samo gubi vrijeme.

Pogled gospodina Hobbsa iznenada je odletio prema tinejdžeru koji je proučavao ponudu slatkiša. - Hej, hoćeš li ti platiti taj Snickers?

- Ovaj... da.

- Onda ga izvadi iz džepa, može?

Dečko je vratio čokoladicu na policu i posramljeno se išuljao iz trgovine.

Dean Hobbs je promrsio: - Ovaj mali oduvijek radi probleme.

- Poznajete tog momka? - upitala je Rizzolica.

- Znam mu starce.

- A ostale kupce? Poznajete ih većinu?

- Jeste li obišli grad?

- Na brzinu.

- E, vidite, na brzinu je dovoljno da vidite Lithiju. Tisuću dvjesto ljudi. Nema se tu mnogo vidjeti.

Rizzoli je izvukla fotografiju Warrena Hoyta. Bilo je to najbolje što su uspjeli pronaći, dvije godine stara fotografija s vozačke dozvole. Gledao je ravno u kameru, muškarac sitnog lica, uredno ošišane kose i neobično općenitog osmijeha. Iako je Dean Hobbs već vidio tu fotografiju, svejedno mu ju je pružila. - Ime mu je Warren Hoyt.

- Da, vidio sam je. Državna policija mi ju je pokazala.

- Prepoznajete li ga?

- Jutros ga nisam prepoznao. Ne prepoznajem ga ni sad.

- Jeste li sigurni?

- Zar vam ne zvučim siguran?

Da, zvučao je. Zvučao je kao čovjek koji nikad ni o čemu ne mijenja svoje mišljenje.

Zvona su zazvonila kad su se vrata otvorila i kad su ušle dvije tinejdžerke, osunčane plavuše dugih pocrnjelih nogu u kratkim hlačicama. Na trenutak su odvratile pozornost Deana Hobbsa kad su se cerekajući prošle pokraj pulta, i odlutale prema mračnom stražnjem kraju trgovine.

- Baš su narasle - promrljao je čudeći se.

- Gospodine Hobbs.

- Da?

- Ako vidite muškarca na ovoj fotografiji, odmah me nazovite. - Pružila mu je svoju posjetnicu. - Možete me dobiti dvadeset i četiri sata dnevno. Na pager ili na mobitel.

- Da, da.

Djevojke su se vratile do blagajne, noseći vrećicu čpsa i pakiranje od šest limenki dijetne Pepsi Cole. Stajale su u punoj veličanstvenosti tinejdžerskih godina kad grudnjak nije potreban, a bradavice su im virile iz majica bez rukava. Dean Hobbs ih je odmjeravao i Rizzoli se pitala je li već zaboravio da je i ona u trgovini.

Priča mog života. Uđe zgodna djevojka i ja postajem nevidljiva.

Izišla je iz trgovine i vratila se do svog automobila. U kratko vrijeme koliko je bio na suncu, unutrašnjost se pretvorila u pećnicu pa je otvorila vrata i čekala da se automobil prozrači. Na glavnoj ulici grada Lithije ništa se nije micalo. Vidjela je benzinsku crpku, željeznariju i kafić, ali nijednu osobu. Vrućina je sve natjerala u zatvoreno i čulo se klopotanje rashladnih uređaja s obje strane ulice. Čak ni u malenom američkom gradiću nitko više nije sjedio napolju i hladio se lepezom. Čudo rashladnih uređaja prednje trijemove je učinilo posve nebitnima.

Čula je kako se vrata trgovine zatvaraju uz zveket i ugledala je djevojke kako lijeno išetavaju na sunce, jedina stvorenja koja se kreću. Dok su odlazile ulicom, Rizzoli je vidjela kako se na jednom prozoru odmiču zastori. Ljudi u malenim gradovima primjećuju sve. A posebice zgodne mlade žene.

Bi li primijetili da jedna nedostaje?

Zatvorila je vrata automobila i vratila se u trgovinu.

Gospodin Hobbs je bio kod povrća i lukavo skrivao glavice svježih zelenih salata u stražnji dio hladnjaka, premještajući one uvele naprijed.

- Gospodine Hobbs?

Okrenuo se prema njoj. - Opet ste se vratili?

- Još jedno pitanje.

- Nemojte misliti da imam odgovor.

- Da li u ovom gradu živi koja Azijatkinja?

Bilo je to pitanje koje nije očekivao i samo je zapanjeno zurio u nju. -

Molim?

- Kineskinja ili Japanka. Ili neka američka Indijanka.

- Imamo nekoliko crnačkih obitelji - ponudio je, kao da bi i one mogle proći.

- Moguće je da je jedna žena nestala. Duge crne kose, veoma ravne, duljine do ispod ramena.

- I kažete da je Orijentalica?

- Ili možda američka Indijanka.

Nasmijao se. - K vragu, mislim da ona nije ni jedno ni drugo.

Rizzolica je naćulila uši. Okrenuo se ponovno prema hladnjaku s povrćem i počeo slagati stare tikvice povrhu pošiljke svježih.

- Tko je ona, gospodine Hobbs?

- Orijentalica nije, to je posve sigurno. Niti Indijanka.

- Poznajete je?

- Vidio sam je ovdje, jednom, dvaput. Unajmila je staru Sturdeejevu farmu preko ljeta. Visoka djevojka. I ne baš zgodna.

Da, to bi zacijelo primijetio.

- Kad ste je zadnji put vidjeli?

Okrenuo se i povikao: - Hej, Margaret!

Vrata stražnje prostorije su se otvorila i izašla je gospođa Hobbs. - Što je?

- Nisi li ti prošli tjedan odnijela dostavu na Sturdeejevu farmu?

- Jesam.

- I ona djevojka koja živi tamo ti je izgledala u redu?

- Ona mi je platila.

Rizzoli je upitala: - Gospodine Hobbs, jeste li je vidjeli otad?

- Nisam imao razloga.

- Gdje se nalazi ta Sturdeejeva farma?

- Na West Forku. Zadnja kuća na cesti.

Rizzoli je spustila pogled kad joj se oglasio dojavljivač. - Smijem li se poslužiti vašim telefonom? - upitala je. - Moj je mobitel upravo umro.

- Nije međugradski poziv, je li?

- Boston.

Progundao je i vratio se aranžiranju tikvica. - Govornica je napolju.

Psujući ispod glasa, Rizzoli je ponovno izašla na vrućinu, pronašla telefonsku govornicu i ubacila kovanice u prorez.

- Detektiv Frost.

- Poslao si mi poruku na dojavljivač.

- Rizzoli, što ti radiš u zapadnom Massachusettsu?

Na svoj očaj, shvatila je da on zna odakle zove, zahvaljujući uređaju za identifikaciju poziva. - Malo sam se provozala.

- Još uvijek radiš na slučaju, zar ne?

- Samo sam postavila nekoliko pitanja. Ništa strašno.

- Sranje, ako... - Frost je naglo snizio glas. - Ako Marquette sazna...

- Ti mu nešeš reši, zar ne?

- Nema šanse. Ali, vrati se ovamo. Traži te i bijesan je.

- Moram provjeriti još jedno mjesto.

- Slušaj me, Rizzolice. Pusti, ili ćeš profućkati ono malo prilike koja ti je preostala za rad u Odjelu.

- Zar ne razumiješ? Već sam je profućkala! Već sam sjevana! - Trepćući da zaustavi suze, okrenula se i ogorčeno promatrala praznu ulicu kojom je prašina letjela kao vrući pepeo. - On je sve što sad imam. Kirurg. Nije mi preostalo ništa drugo, osim da ga ulovim.

- Državni policajci su već bili tamo. Vratili su se praznih ruku.

- Znam.

- Što onda ti tamo radiš?

- Postavljam pitanja koja oni nisu postavili. - Spustila je slušalicu. Zatim je ušla u automobil i odvezla se kako bi pronašla crnokosu ženu.

dvadeset i šest

Sturdeejeva farma je bila jedina kuća na kraju dugačke prašnjave ceste. Bila je to stara Cape s bijelom bojom koja se ljuštila i trijemom koji se po sredini podvio ispod gomile naslaganog drveta za potpalu.

Rizzoli je kratko sjedila u svom automobilu, preumorna da bi iskoračila iz njega. I previše demoralizirana time na što se svela njezina nekoć obećavajuća karijera: sjedi sama na ovoj prašnjoj cesti i razmišlja o jalovosti uspinjanja onim stepenicama i kucanja na vrata. Razgovarat će s nekom začuđenom ženom koja slučajno ima crnu kosu. Sjetila se Eda Geigera, još jednog bostonskog policajca koji je jednog dana parkirao svoj automobil na prašnjoj cesti i odlučio da je to za njega, u dobi od četrdeset i devet godina, zaista kraj ceste. Rizzoli je bila prvi istražitelj koji je stigao na mjesto stradanja. I dok su ostali policajci stajali oko automobila čije je staklo bilo poprskano krvlju, odmahivali glavama i tužno mrmljali o jednom Edu, Rizzoli nije osjećala suosjećanje za policajca koji je bio toliko patetičan da si raznese mozak.

A tako je jednostavno, pomislila je, iznenada svjesna pištolja na boku. To nije bio njezin službeni pištolj, njega je predala Marquettu, nego njezin vlastiti, kućni. Pištolj ti može biti najbolji prijatelj ili najgori neprijatelj. Ponekad oboje istodobno.

Ali, ona nije bila Ed Geiger; ona nije bila gubitnica koja će pištolj staviti u usta. Ugasila je motor i nevoljko izišla iz automobila kako bi obavila svoj posao.

Rizzoli je čitav život živjela u gradu i tišina ovog mjesta joj se činila jezovitom. Uspela se stepenicama na trijem i svaki joj se škripaj drveta činio preglasen. Oko glave su joj zujale muhe. Pokucala je na vrata, čekala. Iskušala je kvaku i okrenula je, ali je bila zaključana. Ponovno je pokucala i povikala, a glas joj je odzvanjao neočekivanom jasnoćom: - Ima li koga?

Sad su je već pronašli komarci. Udarila se po licu i na dlanu ugledala tamnu mrlju krvi. K vragu i seoski život; u gradu krvopije barem hodaju na dvije noge i vidiš ih dok ti se približavaju.

Još je nekoliko puta glasno pokucala na vrata, ubila još nekoliko komaraca, a onda odustala. Činilo se da u kući nema nikoga.

Tražeći dokaze provale otišla je do stražnjeg dijela kuće, ali su svi prozori bili zatvoreni; sve žaluzine na mjestu. Prozori su bili previsoko da bi se neki uljez bez ljestvi popeo kroz njih, budući da je kuća bila sagrađena na povišenom kamenom temelju.

Okrenula je leđa kući i pregledala stražnje dvorište. U njemu se nalazila stara šupa i ribnjak, zelen od pjene. Na vodi je klonulo plutala jedna patka - vjerojatno ju je jato odbacilo. Nije bilo nikakvog znaka bilo kakvog pokušaja prolaza kroz vrt - samo korijenje i trava do koljena, i još komaraca. Čitava gomila.

Do šupe su vodila udubljenja od guma. Trava je bila ugažena nedavnim prolaskom automobila.

Zadnje mjesto koje treba provjeriti.

Otapkala je po zgnječenoj travi do šupe i zastala. Nije imala nalog za pretres, ali tko će to znati? Samo će poviriti da se uvjeri da unutra nema automobila.

Zgrabila je ručke i otvorila teška vrata.

Sunčevo svjetlo je nahrupilo u prostoriju i razrezalo mrak u šupi, a pahulje prašine su se zakovitlale zbog naglo uznemirenog zraka. Stajala je nepomična i zurila u automobil parkiran u šupi.

Bio je to žuti mercedes.

Niz lice joj je curio ledeni znoj. Bilo je posve tiho; osim muhe koja je zujala negdje u sjeni, bilo je prokleta pretiho.

Nije se sjećala kad je otvorila futrolu pištolja i posegla za oružjem. Ali, ono se iznenada našlo u njezinoj ruci i krenula je prema automobilu. Pogledala je kroz prozor uz vozačko sjedalo, brzim pogledom potvrđujući da je prazno. Zatim je drugim, duljim pogledom, pregledala unutrašnjost vozila. Pogled joj je pao na tamnu hrpu koja je ležala na prednjem suvozačkom mjestu. Vlasulja.

Odakle dolazi kosa za većinu crnih vlasulja? S Orijenta.

Crnokosa žena.

Sjetila se snimke bolničke kamere za nadzor na dan kad je ubijena Nina Peyton. Ni na jednoj vrpici nisu vidjeli Warrena Hoyta kako dolazi na odjel Pet zapad.

Zato što je na kirurški odjel došao kao žena, a s njega otišao kao muškarac. Vrisak.

Naglo se okrenula prema kući, a srce joj je ubrzano lupalo. Cordellova?

Poput metka je izletila iz šupe i kroz travu do koljena potrčala ravno prema stražnjim vratima kuće.

Zaključano.

Dok su joj se pluća nadimala poput mijeha, uzmaknula je, pogledom proučavajući kvaku i njezin okvir. Razvaljivanje vrata je imalo više veze s adrenalinom, nego sa snagom mišića. Kao početnici i jedinoj ženi u ekipi, Rizzoli je bilo naređeno da razvali vrata nekog osumnjičenog. Bio je to test i ostali su policajci očekivali, možda se čak i nadali, da ga neće položiti. I dok su oni stajali i čekali da se ona osramoti, Rizzoli je svu svoju kivnost i sav svoj bijes usredotočila na ta vrata. Otvorila ih je sa samo dva udarca i uletila u prostoriju poput tasmanijskog čudovišta.

Taj isti adrenalin je tutnjao kroz njezino tijelo i sad dok je pištolja uperenog u kvaku ispaljivala tri metka. Petom je snažno udarila o vrata. Drvo se raskolilo. Ponovno ih je udarila. Ovaj put su se vrata otvorila i ona je ušla, provlačeći se u čučnju, pogledom i oružjem istodobno pročešljavajući prostoriju. Kuhinja. Spuštene rolete, ali dovoljno svjetla da vidi da u kuhinji nikog nema. Prljavo posuđe u sudoperu. Hladnjak zuji, grgolji.

Je li ovdje? Je li susjednoj prostoriji i čeka me?

Isuse, trebala je odjenuti zaštitni prsluk. Ali, ovo nije očekivala.

Znoj joj je kliznuo između dojki i namočio joj sportski grudnjak. Ugledala je telefon na zidu. Polako mu se približila i podigla slušalicu. Nije bilo signala. Nema izgleda da pozove pojačanje.

Ostavila je slušalicu da visi i postrance prišla vratima. Pogledala je u sljedeću prostoriju i ugledala dnevni boravak, otrcani kauč, nekoliko stolaca.

Gdje je Hoyt? Gdje?

Ušla je u dnevni boravak. Na pola puta je uplašeno zacičala kad joj je zavibrirao dojavljivač. Sranje. Isključila ga je i nastavila dnevnim boravkom.

U predsoblju je stala, proučavala.

Prednja vrata su visila široko otvorena.

Izišao je iz kuće.

Iskoračila je na trijem. I dok su joj komarci cvilili oko glave, pogledom je preletjela prednjim dvorištem, pogledavajući iza prašnjavog prilaza na kojem je bio parkiran njezin automobil, prema visokoj travi i obližnjem rubu šume s okrzanim rubom mladog drveća. Previše je mjesta na kojima bi se mogao sakriti. Dok je ona poput glupog bika lupala po stražnjim vratima, on je kliznuo kroz prednja i pobjegao u šumu.

Cordellova je u kući. Pronađi je.

Zakoračila je natrag u kuću i požurila uz stepenice. U gornjim je prostorijama bilo vruće i zagušljivo, i ona je u rijeci znoja žurno pretraživala tri spavaće sobe, kupaonicu, ormare. Cordellove nije nigdje bilo.

Bože, ugušit će se ovdje.

Vratila se stubištem u prizemlje i od tišine u kući su joj se naježile sve dlačice na vratu. Odjednom je znala da je Cordellova mrtva. Da je ono što je čula iz šupe zacijelo bio samrtni krik, posljednji zvuk iz umirućeg grla.

Vratila se u kuhinju. Kroz prozor iznad sudopera imala je nesmetan pogled na šupu.

Vidio me je kako hodam travnjakom i prilazim šupi. Vidio me je kako otvaram vrata šupe. Znao je da ću pronaći mercedes. Znao je da mu vrijeme ističe.

Stoga je završio posao. I pobjegao.

Hladnjak je nekoliko puta muklo zazvečao, a zatim utihnuo. Čula je otkucaje vlastitog srca koje je tupkalo kao štopotavi bubanj.

Okrenula se i ugledala vrata podruma. Jedinog mjesta koje još nije pretražila.

Otvorila je vrata i ugledala zjapeću tamu u podnožju. Kvragu, kako to mrzi, ući negdje sa svjetla, silaziti niz stepenice prema nečemu za što je znala da će biti prizor užasa. Nije to željela učiniti, ali znala je da Cordellova mora biti ovdje.

Rizzoli je posegnula u džep po minijaturnu Magliteovu svjetiljku. Vođena uskim trakom svjetla, spustila se jedan korak, pa još jedan. Zrak je bio hladniji, vlažniji.

Osjetila je miris krvi.

Nešto joj je okrznulo lice i ona je uplašeno ustuknula. Ispustila je oštar uzdah olakšanja kad je shvatila da je to samo lanac za paljenje svjetla, koji je visio iznad stepenica. Ispružila je ruku i povukla lanac. Ništa se nije dogodilo.

Minijaturna svjetiljka će morati biti dovoljna.

Uperila je svjetlo ponovno na stepenice, osvjetljujući put dok je silazila, držeći pištolj priljubljen uz tijelo. Nakon zagušljive vrućine u kući, zrak u podrumu je bio gotovo leden i hladio joj znoj na koži.

Došla je do dna stubišta i stala na utabanu zemlju. Ovdje dolje je bilo još hladnije, a miris krvi jači. Zrak je bio gust i vlažan. Tiho, bilo je tako tiho; i nepomično kao smrt. Najglasniji zvuk bio je njezin vlastiti dah, koji joj je ubrzano ulazio i izlazio iz pluća.

Zanjihala je svjetiljku u luku i umalo vrisnula kad ju je zabljesnuo njezin vlastiti odraz. Stajala je uperena pištolja, a srce joj je zalupalo kad je vidjela od čega se je svjetlo odrazilo.

Staklene posude. Velike ljekarničke posude, poredane na polici. Nije morala pogledati sadržaj koji je plutao u unutrašnjosti svake da bi znala što one sadrže.

Njegove suvenire.

Bilo je šest posuda, i na svakoj je bila naljepnica s imenom. Više žrtava nego što su znali.

Zadnja je bila prazna, ali je ime već bilo napisano na naljepnici, a posuda spremna i u očekivanju svoje nagrade. Najvažnije nagrade od svih.

Catherine Cordell.

Rizzoli se naglo okrenula, svjetiljkom cik-cak pokretima pregledala podrum, jurnula pokraj masivnih stupova i kamenih temelja, a onda naglo zastala osvijetlivši udaljeni kut podruma. Nešto je crno bilo razmazano po zidu.

Krv.

Okrenula je svjetiljku i svjetlo je palo ravno na Cordellino tijelo, ljepljivom vrpcom vezanih ruku i nogu za krevet. Krv je svjetlucala, svjež i vlažna, na njezinom bedru. Na jednom bijelom boku bio je grimizni otisak dlana gdje je Kirurg pritisnuo svoju rukavicu na njezinu kožu, kao da želi ostaviti svoj trag. Pladanj s kirurškim instrumentima još je uvijek bio pokraj kreveta, mučiteljev asortiman oruđa.

Bože. A bila sam tako blizu toga da te spasim...

Osjetila je mučninu od bijesa i svjetiljkom se kretala po Cordellinom krvlju zamrljanom torzu dok nije zastala kod vrata. Nije bilo nikakve razjapljene rane, nije bilo završnog udarca.

Svjetlo je iznenada zatreperilo. Ne, nije to bilo svjetlo; Cordellina prsa su se pomaknula!

Još diše.

Rizzoli je otrgnula ljepljivu vrpcu s Cordellinih usta i uz ruku osjetila topao dah. Vidjela je kako Cordellini kapci titraju.

To!

Osjetila je navalu likovanja, ali istodobno i sitničav osjećaj da nešto užasno nije u redu. Nije imala vremena misliti o tome. Morala je Cordellovu izvući iz podruma.

Sa svjetiljkom među zubima, vješto je prerezala vrpcu, oslobodila joj obje ruke i opipala puls. Pronašla ga je – bio je slab, ali definitivno prisutan.

Ipak, nije se mogla otresti osjećaja da nešto nije u redu. Počela je rezati vrpcu kojom je bila vezana Cordellina desna noga, i dok se saginjala prema njezinoj lijevoj nozi, u njezinoj je glavi zvonilo na uzbunu. A onda je shvatila i zašto.

Vrisak. Cordellin vrisak se čuo čak i u šupi.

Ali, pronašla ju je s vrpcom preko usta.

On je skinuo vrpcu. Želio je da vrisne. Želio je da ja Čujem taj vrisak.

Zamka.

Ruka joj je smjesta poletjela prema pištolju kojeg je odložila na krevet. Nije dospjela do njega.

Nešto ju je udarilo u sljepoočicu tako snažno da je potrbuške pala na pod od utabane zemlje. Pokušala se osloniti na ruke i noge.

Ponovno je zamahnuo prema njoj i snažno je tresnuo postrance. Čula je kako joj rebra pucaju, a dah je izletio iz nje. Otkotrljala se na leđa, a bol je bila tako užasna da nije mogla udahnuti.

Upalilo se svjetlo, visoko iznad glave svjetlila je jedna gola žarulja.

On je stajao iznad nje, a lice mu je bilo crni oval ispod sjajnog stožca. Kirurg, promatrao je svoju novu nagradu.

Otkotrljala se na neozljeđeni bok i pokušala se odići sa zemlje.

Izbio joj je ruku ispod tijela pa je ponovno pala na leđa, a od udarca su joj se potresla slomljena rebra. Zaječala je i nije se mogla pomaknuti. Ni kad joj se približio. Ni kad je vidjela kako joj leluja iznad glave.

Čizmom joj je snažno stao na zapešće ruke i pribio ga uz zemlju.

Vrisnula je.

Posegnuo je prema pladnju s instrumentima i dohvatio jedan skalpel.

Ne. Bože, ne.

Čučnuo je, čizmom joj je još uvijek pribijao zglobov uz zemlju, i podigao skalpel. Spustio ga u nemilosrdnom luku prema njezinoj otvorenoj ruci.

Ovaj put je prodorno vrisnula dok joj je čelik probijao kožu i zabijao se ravno u zemljani pod, pribijajući joj ruku uz zemlju.

Uzeo je drugi skalpel s pladnja. Zgrabio njezinu desnu ruku i povukao istežući je. Nagazio joj zglobov čizmom. Ponovno je podigao skalpel. I ponovno ga spustio, probijajući njezino meso i zemlju.

Ovaj put joj je vrisak bio slabiji. Poražen.

Ustao je, na trenutak je samo stajao promatrajući je, onako kako se sakupljač divi novom šarenom leptiru kojeg je upravo pribio na ploču.

Otišao je do pladnja s instrumentima i uzeo treći skalpel. S obje ruke ispružene i dlanovima pribijenim uz zemlju, Rizzoli je mogla samo gledati i čekati završni čin. Došao joj je iza glave i čučnuo. Zgrabio je za kosu na vrhu glave i potegao je unatrag, grubo, izvijajući joj vrat. Zurila je ravno u njega, ali je njegovo lice bilo tek malo više od tamnog ovala. Crna rupa, koja proždire svo svjetlo. Osjetila je kako joj karotidne žile poskakuju na vratu i pulsiraju sa svakim otkucajem njezina srca. Krv je bila sâm život, i tekla joj kroz arterije i vene. Pitala se koliko će dugo ostati pri svijesti nakon što oštrica obavi svoj posao. Hoće li smrt biti postupni odlazak u crno. Vidjela je njezinu neizbježnost. Čitavog je života bila borac, čitavog je života bjesnila protiv poraza, ali u ovome je bila pobijeđena. Vrat joj je bio izložen, glava zabačena unatrag. Vidjela je sjaj oštrice i zatvorila oči kad joj ju je prislonio uz kožu.

Gospode, samo da bude brzo.

Čula je kako udiše pripremajući se za potez, osjetila kako se iznenada pojačava njegov stisak oko njezine kose.

Prasak pištolja ju je šokirao.

Naglo je otvorila oči. Još uvijek je čučao iznad nje, ali više je nije čvrsto držao za kosu. Skalpel mu je ispao iz ruke. Nešto toplo joj je kapnulo na lice. Krv.

Ne njezina, nego njegova.

Srušio se na leđa i nestao joj iz vidnog polja.

Veš pomirena sa smrću, Rizzoli je sad ležala zapanjena izgledima da će preživjeti. Trudila se zamijetiti čitavu gomilu pojedinosti odjednom. Vidjela je kako se žarulja ljulja poput mjeseca na špagi. Na zidu su se pomaknule sjene. Okrenula je glavu i ugledala kako ruka Catherine Cordell slabašno pada natrag na krevet.

Vidjela je kako je pištolj iskliznuo iz Cordelline ruke i uz mukli tutanj pao na pod.

U daljini je zavijala sirena.

dvadeset i sedam

Rizzoli je sjedila u bolničkom krevetu i mrzovoljno gledala televizor. Ruke su joj bile tako temeljito omotane zavojima da su izgledale kao boksačke rukavice. Na jednoj strani glave bila je izbrijana do kože, na mjestu gdje su joj liječnici zašili ranu. Prtljala je s daljinskim upravljačem televizora i ispočetka nije primijetila Moora koji je stajao na vratima. Zatim je on pokucao. Kad se okrenula i ugledala ga, on je tek na trenutak primijetio tračak njezine ranjivosti. A onda su se njezini uobičajeni mehanizmi obrane vratili na mjesto i opet je bila ona stara Rizzoli koja ga je oprezno promatrala dok je ulazio i sjedao na stolac uz njezin krevet.

Na televiziji je cvilila razdražujuća najavna pjesma neke sapunice.

- Možeš li ugaziti to sranje? – bubnula je u očajanju i pokazala prema daljinskom upravljaču zavijenom šakom. – Ne mogu pritisnuti gumbe. Valjda očekuju da upotrijebim prokleti nos.

Uzeo je daljinski i isključio televizor.

- Hvala ti – puhнула je. I trznula se na bol od tri slomljena rebra.

Sad kad je televizor bio ugašen, između njih je nastupila duga tišina. Kroz otvorena vrata čuli su kako dozivaju nekog liječnika i štropotanje kolica s obrocima koje su gurali niz hodnik.

- Brinu li se dobro za tebe? – upitao je.

- U redu je, za seljačku bolnicu. Vjerojatno bolje nego u gradu.

Dok su Catherine i Hoyta, zbog ozbiljnijih ozljeda, zrakoplovom prevezli u Medicinski centar Pilgrim u Bostonu, Rizzoli je vozilom hitne pomoći dovežena u ovu malu regionalnu bolnicu. Unatoč njezinoj udaljenosti od grada, gotovo su svi detektivi bostonskog Odjela za umorstva već dohodili ovamo i posjetili je.

I svi su donijeli cvijeće. Moorov buket ruža gotovo se izgubio među mnogobrojnim aranžmanima poslaganim na stolićima, noćnom ormariću, čak i po podu.

- Opa – rekao je. – Stekla si gomilu obožavatelja.

- Da. Možeš li ti to vjerovati? Čak mi je i Crowe poslao cvijeće. One ljiljane. Mislim da mi pokušava nešto reći. Ne izgledaju li kao pogrebni buket? Vidiš one krasne orhideje? Njih je donio Frost. Kvrugu, trebala sam ja njemu poslati cvijeće što mi je spasio dupe.

Frost je nazvao državnu policiju i zatražio pomoć. Kad se Rizzoli nije javila na njegove poruke na dojavljivaču, stupio je u vezu s Deanom Hobbsom u trgovini živežnim namirnicama kako bi saznao gdje je Rizzoli i doznao da se odvezla na Sturdeejevu farmu kako bi razgovarala s crnokosom ženom.

Rizzoli je nastavila sa cvjetnim aranžmanima. – Onu ogromnu vazu s tropskim cvijećem poslala je obitelj Elene Ortiz. Karanfili su od Marquette, škrtice. A, Sleeperova žena je donijela onaj hibiskus.

Moore je začuđeno odmahivao glavom. – I sve to pamtiš?

- Pa, vidiš, nitko mi nikad ne šalje cvijeće. Zato ovaj trenutak želim upamtiti.

Ponovno je kroz njezinu hrabru masku uhvatio tračak ranjivosti. I vidio je još nešto što nikad ranije nije primijetio, sjaj u njezinim tamnim očima. Bila je puna

modrica, u zavojima i s ružnim komadom obrijane glave. Ali, kad se prestaneš obazirati na nedostatke na njezinom licu, četvrtastu čeljust i čelo, vidiš da Jane Rizzoli ima lijepe oči.

- Upravo sam razgovarao s Frostom. Sad je u Bolnici Pilgrim – rekao je Moore. – Kaže da će se Warren Hoyt oporaviti.

Nije odgovorila ništa.

- Jutros su iz Hoytovog grla izvadili cjevčicu za disanje. Još uvijek ima jednu u prsima, zbog plućnog krila koje mu je otkazalo. Ali, sâm diše.

- Je li pri svijesti?

- Da.

- I govori?

- S nama ne. Sa svojim odvjetnikom.

- Bože, da sam bar imala priliku dokrajčiti tog kurvinog sina...

- Ne bi to učinila.

- Misliš da ne bih?

- Mislim da si predobra policajka da bi ponovila istu grešku.

Pogledala ga je ravno u oči. – Nikad nećeš saznati.

A nećeš ni ti. Ne možemo znati dok nam zvijer iskušenja ne zuri ravno u lice.

- Samo sam mislio da to trebaš znati – rekao je i ustao kako bi otišao.

- Hej, Moore.

- Da?

- Nisi rekao ni riječi o Cordellici.

On je, zapravo, namjerno izbjegao spomenuti Catherine. Ona je bila glavni izvor sukoba između Rizzoli i njega, nezacijeljena rana koja je osakatila njihovo partnerstvo.

- Čula sam da je dobro – rekla je Rizzoli.

- Dobro je podnijela operaciju.

- Je li on... je li Hoyt...

- Ne. Nije joj stigao izvaditi maternicu. Stigla si prije nego što je dospio.

Naslonila se na jastuk, s olakšanjem na licu.

- Sad je idem posjetiti u Pilgrim – rekao je.

- I što će se sljedeće dogoditi?

- Vratit ćemo se na posao tako da se napokon počneš javljati na svoj vražji telefon.

- Ne, mislim, što će se dogoditi između tebe i Cordellove?

Zastao je, a pogled mu je odlutao prema prozoru, na kojem se sunčevo svjetlo prelijevalo preko vaze s ljiljanima, od čega su latice bile rumene. – Ne znam.

- Da li te Marquette još uvijek kinji zbog toga?

- Upozorio me da se ne upuštam u vezu. I u pravu je. Nisam smio. Ali, nisam si mogao pomoći. I zbog toga se pitam...

- Da možda ipak nisi Sveti Tomo?

Tužno se nasmijao i kimnuo glavom.

- Ništa nije tako dosadno kao savršenstvo, Moore.

Uzdahnuo je. – Predstoje mi odluke. I to teške.

- Važne odluke su uvijek teške.

Na trenutak je mozgao o tome. – Možda to uopće nije moja odluka – rekao je – nego njezina.

Dok je hodao prema vratima, Rizzoli mu je doviknula: - Kad vidiš Cordellicu, molim te, prenesi joj moju poruku.

- Što da joj kažem?

- Sljedeći put, ciljaj više.

* * *

Ne znam što će se dogoditi.

Vozio se otvorena prozora na istok prema Bostonu, a zrak koji je kroz prozor ulazio u automobil bio je hladniji nego tjednima prije. Kanadska fronta im se približila preko noći i u ovo svježije jutro je grad mirisao čisto, gotovo nevino.

Sjetio se Mary, svoje slatke Mary, i svih spona koje će ga zauvijek vezati uz nju. Dvadeset godina braka, bezbrojna sjećanja. Šaputanja kasno noću, samo njihove šale, povijest. Da, povijest. Brak je sačinjen od sitnica kao što su zagorjele večere i ponoćna kupanja, a takve su sitnice ono što dva života povezuje u jedan. Zajedno su bili mladi, i zajedno su došli u srednje godine. Nijedna žena osim Mary ne može posjedovati njegovu prošlost.

Na njegovu budućnost, međutim, nitko nije polagao pravo.

Ne znam što će se dogoditi. Ali, znam što bi me učinilo sretnim. I mislim da bih i ja nju mogao usrećiti. U ovo vrijeme u našim životima, možemo li tražiti veći blagoslov?

Svakim novim kilometrom odbacivao je još jedan sloj nesigurnosti. Kad je naposljetku izišao iz automobila pred Bolnicom Pilgrim, mogao je hodati sigurnim korakom muškarca koji zna da je donio ispravnu odluku.

Uspeo se dizalom na peti kat, prijavio kod dežurne bolničarke i otišao dugim hodnikom do sobe 523. Lagano je pokucao i ušao u sobu.

Peter Falco je sjedio uz Catherinin krevet.

I ova je soba, kao i Rizzolina, mirisala na cvijeće. Jutarnje svjetlo je prodiralo kroz Catherinin prozor i kupalo krevet i bolesnicu zlatnim odsjajem. Spavala je. Iznad kreveta joj je visila boca s infuzijom, a fiziološka otopina je svjetlucala nalik tekućim dijamantima kapajući u cjevčicu.

Moore je stao nasuprot Falcu i dvojica muškaraca dugo nisu progovorila.

Falco se nagnuo i poljubio Catherine u čelo. Zatim je ustao i pogledom susreo Moorov. – Pazi je.

- Hoću.

- Držim te za riječ – rekao je Falco i izišao iz sobe.

Moore je sjeo na stolac pokraj Catherine i uzeo je za ruku. S mnogo poštovanja pritisnuo je njezinu ruku uz svoje usne. I ponovio, tiho: - Hoću.

Thomas Moore je bio čovjek koji drži svoja obećanja; i ovo će održati.

Epilog

Hladno je u mojoj ćeliji. Napolju pušu oštri vjetrovi veljače i čuo sam da je ponovno počelo sniježiti. Sjedim na svom ležaju, s dekom prebačenom preko ramena, i sjećam se kako nas je profinjena vrućina obavijala poput ogrtača onoga

dana kad smo hodali ulicama Livadije. Sjeverno od tog grčkog grada nalaze se dva izvora koja su u drevna vremena bila poznata kao Leta i Mnemozina. Zaborav i Sjećanje. Pili smo s oba izvora, ti i ja, a onda smo zaspali u prošaranoj sjeni maslinovog gaja.

Sad razmišljam o tome jer ne volim hladnoću. Od nje mi koža postaje suha i puca, i ne mogu nanijeti dovoljno kreme kojom bih se borio protiv učinaka zime. Sad me jedino tješi ljupko sjećanje na vrućinu, tebe i mene koji šetamo Livadijom, preko suncem ugrijanog kamenja koje nam grije sandale.

Ovdje dani sporo protiču. U ćeliji sam sâm, zaštićen od drugih zatvorenika svojom ozloglašenošću. Sa mnom razgovaraju jedino psihijatri, ali i oni gube zanimanje jer im ne mogu ponuditi nikakav uzbudljiv tračak patologije. Kao dijete nisam mučio životinje, izazivao požare i nikad se nisam pomokrio u krevet. Išao sam u crkvu. Bio sam pristojan prema starijima.

Koristio sam kremu za sunčanje.

Poput njih sam, i oni to znaju.

Od njih me razlikuju samo moje maštarije, maštarije koje su me dovele u ovu hladnu ćeliju ovog hladnog grada u kojem je vjetar koji puše bijel od snijega.

Dok navlačim deku čvršće oko ramena, teško je vjerovati da na svijetu postoje mjesta na kojima zlačana tijela leže svjetlucava od znoja na toplom pijesku, a suncobrani lepršaju na povjetarcu. Ali, upravo je na takvo mjesto ona otišla.

Posežem ispod madraca i izvlačim izrezak iz današnjih odbačenih novina, koje mi je stražar, uz nadoknadu, ljubazno gurnuo kroz vrata.

To je objava vjenčanja. U tri sata poslijepodne, 15. veljače, doktorica Catherine Cordell udala se za Thomasa Moora.

Mladenku je predao njezin otac, poručnik Robert Cordell. Imala je vjenčanicu s perlicama od slonovače i visoki pojas. Mladoženja je bio odjeven u crno.

Uslijedilo je primanje u hotelu Copley Plaza u Back Bayu. Nakon oduljeg medenog mjeseca na Karibima, par će stanovati u Bostonu.

Savijam otrgnuti komad novina i guram ga ispod madraca, gdje će biti na sigurnom.

Odulji medeni mjesec na Karibima.

Sad je tamo.

Vidim je, zatvorenih očiju leži na plaži, a zrnca pijeska joj blistaju na koži. Kosa joj je kao crvena svila rasuta preko ručnika. Dremucka na vrućini, ruke su joj opuštene i bez čvrstine.

A onda se, u sljedećem trenutku, naglo budi. Širom otvara oči, a srce joj ubrzano lupa. Strah je oblijeva hladnim znojem.

Misli o meni. Jednako kao što i ja mislim o njoj.

Zauvijek smo povezani, prisno poput ljubavnika. Ona osjeća kako se oko nje ovijaju vitice mojih maštarija. Nikad neće moći prekinuti spone.

U mojoj se ćeliji gasne svjetla; počinje duga noć u odjecima muškaraca koji spavaju u kavezima. Njihovo hrkanje, kašljanje i disanje. Mrmljanje dok sanjaju. Ali, kako se noć utišava, ja ne mislim na Catherine Cordell, nego na tebe. Tebe, koji si izvor moje najdublje boli.

Zbog toga ću ja piti duboko iz izvora Lete, izvora zaborava, samo kako bih izbrisao sjećanje na našu posljednju noć u Savani. Posljednju noć kad sam te vidio živog.

Te slike sad lebde pred mojim očima i guraju se pred moje mrežnice, dok zurim u mrak svoje ćelije.

Gledam tvoja ramena i divim se koliko ti je koža tamnija od njezine, kako se mišići tvoje stražnjice napinju dok uvijek iznova prodireš u nju. Promatram te kako je te noći uzimaš, jednako kao i druge prije nje. A kad si završio, i prosuo svoje sjeme u nju, pogledao si me i nasmiješio se.

I rekao si: - Evo. Sad je spremna za tebe.

Ali, droga još nije prestala djelovati i kad sam pritisnuo oštricu uz njezin trbuh, jedva da se pomaknula.

Bez bola nema zadovoljstva.

- Imamo čitavu noć – rekao si. – Pričekaj.

Grlo mi je suho, pa odlazimo u kuhinju i ja si točim čašu vode. Noć je tek počela i ruke mi se tresu od uzbuđenja. Posve me je obuzela pomisao na ono što slijedi i, dok pijuckam vodu, podsjećam se kako ću si produljiti zadovoljstvo. Imamo čitavu noć i želimo da potraje.

Jednu gledaš, jednu središ, jednog naučiš, kažeš mi. Večeras, obećao si, skalpel je moj.

Ali, žedan sam i tako zaostajem u kuhinji dok se ti vraćaš da vidiš je li se probudila. Još uvijek sam stajao pokraj sudopera kad je pištolj opalio.

Ovdje vrijeme staje. Sjećam se tišine koja je uslijedila. Kucanja kuhinjskog sata. Zvuka lupanja mog vlastitog srca u mojim ušima. Osluškujem i naprežem se kako bih čuo tvoje korake. Kako bih te čuo gdje mi govoriš da je vrijeme za odlazak, i to brzo. Strah me je pomaknuti se.

Naposljetku se primoravam otići hodnikom do spavaće sobe. Zastajem na vratima.

Potreban mi je trenutak kako bih pojmio čitav užas.

Ona leži tijela prebačena preko ruba kreveta i pokušava se podignuti na madrac. Pištolj joj je ispao iz ruke. Prilazim krevetu, grabim kirurški retraktor s noćnog ormarića i snažno je udaram u sljepoočicu. Pada nepomična.

Okrećem se i usredotočujem na tebe.

Oči su ti otvorene i ležiš na leđima, zuriš u mene. Oko tebe se širi lokva krvi. Usne ti se pomiču, ali ne čujem riječi. Ne pomičeš noge i shvašam da ti je metak oštetio kralježnicu. Ponovno pokušavaš govoriti, i ovaj put shvašam što mi govoriš.

Učini to. Dovrši.

Ne govoriš o njoj, nego o sebi.

Odmahujem glavom, zapanjen time što tražiš od mene. Ne mogu. Molim te, ne očekuj da ću to učiniti! Stojim uhvaćen između tvoje očajničke molbe i moje panične želje da pobjegnem.

Učini to odmah, mole me tvoje oči. Prije nego što dođu.

Pogledam tvoje noge, iskrivljene, beskorisne. Razmišljam o grozotama koje te čekaju, ostaneš li živ. Mogao bih te poštediti svega toga.

Molim te.

Pogledam ženu. Ne miče se, ne primjećuje moju prisutnost. Volio bih je potegnuti za kosu, ogoliti joj vrat i duboko u njega joj zariti oštricu zbog ovoga što ti je učinila. Ali, moraju je pronaći živu. Samo ako je ona živa, mogu otići, a da nitko ne krene u potragu za mnom.

Ruke mi se znoje u rukavicama od lateksa i kad podižem pištolj, u mom stisku je nespretan, stran.

Stojim na rubu lokve krvi i gledam te. Mislim na onu magičnu večer, kad smo lutali Artemidinim hramom. Bilo je maglovito i ja bih te u nadolazećem sumraku letimice spazio kako šetaš između stabala. Iznenada si stao i nasmiješio mi se kroz sumrak. I naši pogledi kao da su se susreli preko granične crte koja se proteže između svijeta živućih i svijeta mrtvih.

Ja sad gledam preko te crte i osjećam tvoj pogled na mome.

Ovo je, mislim, samo zbog tebe, Andrew. Činim to za tebe.

U tvojim očima vidim zahvalnost. Tamo je i dok drhtavim rukama podižem pištolj. I dok potežem obarač.

Tvoja krv mi prska lice, topla poput suza.

Okrećem se prema ženi koja joj uvijek bez svijesti leži preko ruba kreveta. Stavljam pištolj pokraj njezine ruke. Grabim je za kosu i skalpelom joj režem uvojak uz zatiljak, gdje se neće primijetiti da nedostaje. S ovim uvojkom ću je se sjećati. Po ovom ću se mirisu sjećati njezinog straha, jednako opojnog kao i miris krvi. Pomoći će mi da prebrodim vrijeme dok je ponovno ne sretnem.

Izlazim kroz stražnja vrata, u noć.

Više ne posjedujem taj dragocjeni uvojak kose. Ali, sad ga i ne trebam, budući da njezin miris poznajem jednako dobro kao svoj vlastiti. Poznajem okus njezine krvi. Poznajem svilenkastu caklinu znoja na njezinoj koži. Sve to nosim u svoje snove, u kojima zadovoljstvo vrišti kao žena i hoda s krvavim otiscima stopala. Ne mogu se svi suvenirni nositi u ruci, niti dodirnuti. Neke možemo pohraniti jedino u najdublji dio našeg mozga, našu reptilsku jezgru, iz koje smo svi izniknuli.

U onaj dio naše unutrašnjosti koji će toliko mnogo nas zaniijekati.

Ja ga nisam nikad zanijekao. Ja priznajem svoju elementarnu prirodu; prihvaćam je. Takav sam kakvim me je Bog stvorio, kakvim je Bog stvorio sve nas.

I kako je janje blagoslovljeno, tako je i lav.

I lovac.

Scan i OCR : **ibs**

Ispravka i prelom : **BABAC**